

தோல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம்
இளம்புரனம்

MAHARADHYA
S. S. SATHANAYAR LIBRARY
MADRAS

காவேரிபாக்கம்
நமச்சிவாய முதலியாரா
பதித்தது

1927

சென்னை

காக்ஸ்டன்
பிரேஸ்

ஸி. குமாரசாமி நாயுடு
ஸன்ஸ்

மூன்று
ரூபாய்

PRINTED AT
THE 'CAXTON PRESS,'
MADRAS.

பொருள் அடக்கம்

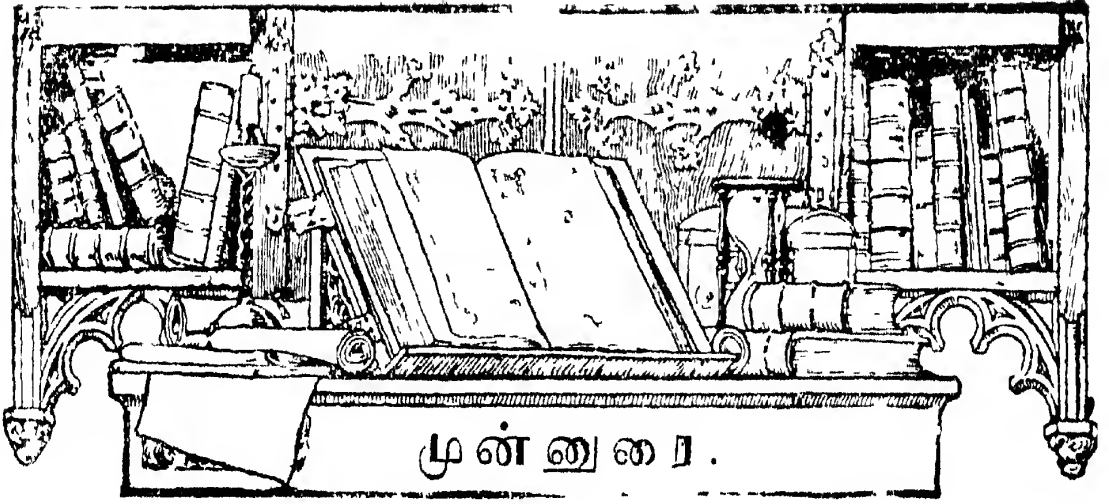
சோல்லதிகாரம்

முன்னுரை - - - - -	I
இளம்பூரண அடிகள் உரைத்திறம் - - -	3
சேனாவரையர், உரையாசிரியரை மேற் - கொண்டும் மறுத்தும் கூறுமிடங்கள் -	I
நச்சினூர்க்கினியர், உரையாசிரியரை மேற் - கொண்டும் மறுத்துங் கூறுமிடங்கள் -	22
சூத்திர முதற் குறிப்பு - - - - -	i

சோல்லதிகாரம்:

1. கிளவியாக்கம் - . - - - -	I
2. வேற்றுமையியல் - - - - -	48
3. வேற்றுமை மயங்கியல் - - - - -	68
4. விளிமரபு - - - - -	89
5. பெயரியல் - - - - -	104
6. வினையியல் - - - - -	124
7. இடையியல் - - - - -	156
8. உரியியல் - - - - -	178
9. எச்சவியல் - - - - -	209

சூத்திரம் நுதலிய பொருள் - - - - -	I
உரையிற்காணும் அரும்பொருள் - - -	15
வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர் -	21
வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள் - -	40
பிழை திருத்தம் - - - - -	3

தொல்காப்பியம் என்னும நூல், எழுத்து சொல் பொருள் ஆகிய முப்பெரும் பகுதியினை யுடையது இதனை, எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரம் எனப் பிற்பட வழங்கலாயினர். இறையனார் களவியல் உரையுள், 'இதனைப் பொருட்பாலிற் கண்டு கொள்க' எனக் காணப்படுதலின், மேற்கூறிய பகுதிகள் எழுத்துப்பால், சொற்பால், பொருட்பால் என வழங்கி யிருந்ததுங் கூடுமென ஊகித்தற்கு இடமுண்டு

தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் உரை கண்டார் இருவர் ஆசிரியர், அவருள் முதன் முதலில் உரைகண்டவா இளம்பூரண அடிகள். இறுதியிற் கண்டவர் நச்சினூக்கினியா. பேராசிரியர் எனபார் ஒருவரும் இவ்வாறே நூல் முழுமைக்கும் உரை கண்டனர் என்ப அவற்றுள் மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் ஆகிய இந் நான்கிற்கும் உரை கிடைத்திருக்கின்றது.

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்திற்குப் பல்லோர் பல திறப்பட உரை வகுத்துள்ளார், அவருள்ளும் முதற்கண் உரை கண்டவர் இளம்பூரணரே யாவா; பின்னா, கலலாடனார், சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர், நெய்வச்சிலையார் எனபவர்களும் உரை வகுத்தனா, இவற்றுக்கெல்லாம் முதன்மையாக நிற்பது இளம்பூரணா எழுதிய உரையேயாம்.

எழுத்ததிகாரத்திற்கும் இரண்டு உரைகள் உண்டு ; ஒன்று இளம்பூரணரும் மற்றொன்று நச்சினூர்க்கினியரும் எழுதியவை.

இச் சொல்லதிகாரம் நலம்பெற முடிவுபெறக் காரணமாயிருந்தவர் , என்னுடன் தமிழ் பயின்றவராகிய அறிஞர் சே. சிவஞானம் பிள்ளை யவர்கள் ; இவர் நல்ல ஏடு ஒன்றைத் தேடித் தந்து, என்னை அடிக்கடி ஊக்கிவந்தனர்.

இந்நூலை யான் அச்சிட முயன்ற காலத்து என்னுடனிருந்து சுவடிகளை ஒப்பிட்டுத் தூய்மைசெய்யத் தொடங்கினவர் செந்தமிழறிஞர் தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் ; இந்நூல் 64 - பக்கங்கள் முடியுமுன்னரே அவர் காலஞ்சென்றனர் ; அதன் பொருட்டு யான் பெரிதும் கவல்கின்றேன்.

பின்னர் இந்நூல் வெளிவர என்னைப் பெரிதும் ஊக்கிவந்தவர் செந்தமிழறிஞர் எஸ். அநவரதவிநாயகம் பிள்ளை யவர்கள் , அதன் பொருட்டு அன்னார்க்கு நன்றி கூறுகின்றேன்.

மற்றும், இந்நூல் அச்சிடத் தொடங்கியதுமுதல் முடிவுகாறும் என்னுடனிருந்து, ஏடுகளை ஒப்புநோக்குதல் முதலிய செயல்களைச் சோஷபடாது செய்து வந்தவராகிய செல்வசிரஞ்சீவி, மு. எத்திராஜுலு நாயுடு அவர்கள் திறம நன்கு பாராட்டற்பாலதாம்

ஏதும் அறியாத இச சிந்யேனை இந் நன்முயற்சிககண் புகுத்தித் தோன்றாத துணை யாக விருநது அருள்புரியும தணிகைப் பெருமானை என் மன மொழி மெய்களால வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

‘கடலகம்’
மயிலை, சென்னை. }

கா. நமச்சிவாயன்.

(1927)

இளம்பூரண அடிகள் உரைத்திறம்

இவ் வுரையாசிரியராகிய இளம்பூரணரை இளம்பூரண அடிகள் என்றும் கூறுவது வழக்கு இவா நொல்காப்பியத்திற்கு முதற்கண் உரைகண்டவர் எனபதுபற்றிச் சேனாவரையர் முதலியோரும் இவரை உரையாசிரியர் என்றே சிறப்பித்துக் கூறுவர். இவரைப்பற்றிய செய்தி வேறு யாதும் புலப்படவில்லை.

இளம்பூரணர் நூலுக்கு உரை வகுக்குங்கால், முதலில் சூத்திரம் நுதலியதைத் தொகுத்துச் சுட்டி, பின்னர், சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் பிரித்துக்காட்டி, என்பது என்று தொடங்கி, உரைவகுத்து, ஈற்றில் என்றவாறு என முடிபபது பெருவழக்கு, சிறுபான்மை வேறு வகையாகவும் உரைப்பர். சில சூத்திரங்கள் நுதலியது இன்னதெனக் கூறுதுஞ் செல்லுவர். சில சூத்திரங்களுக்குப் பொழிபுரையுங் கூறுவர்.

சிற்சில இடங்களில் சூத்திரங்களுக்கு முடிபு காட்டி, இலக்கணங் கூறுவர்; இன்றியமையாத சில சொற்களுக்குத் தனிப்பட உரையும் விரிப்பா.

சில இடங்களில் கருத்துரை கூறிச்செல்வர்; சில சூத்திரங்களின் பகுதியைப் பிரித்துக்காட்டி வரலாற்று முறையால் விளக்குவர்; சில இடங்களில் மிகப் பெருக்கமாகவும் உரை விரிப்பர்.

சில சூத்திரங்களுக்கு வரலாறு காட்டி உரை விரிப்பர்; சில சூத்திரங்களுக்கு முடிவிடங்களைத் தொகுத்துக்கூறி, மற்றப் பகுதிகட்கு வரலாற்றின் மூலமாக உரை விளக்குவர்.

சில இடங்களில் சில சூத்திரங்களை உடன்கூட்டி, 'உரையியைபு நோக்கி இவ்வாறு கூறப்பட்டது' என்பர்.

சில சூத்திரங்களில் மொழிகளை மாற்றியமைத்து முடிவிடங் கூறுமாற்றால் மற்றொருவர் கருத்தையுங் காட்டுவர்,

சில சூத்திரங்களின் ஒரு பகுதிக்குப் பொழிப்புக்கூறி, மற்றையவற்றிற்கு சொல்லாற்றல் தோன்றப் பொருள்விரிப்பர். சில சூத்திரங்களுக்கு வரலாறு காட்டி அதனையே உரையாகச் செய்வர்.

இனி, 'கல்வியினாகிய காரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 31) எனவும், 'அது பாடமறிந்து திருத்திக்கொள்க' (சூத் - 35) எனவும், 'வழக்குப் பெற்றுழிக் கொள்க' (சூத் - 44) எனவும், 'முதல் சிணையாவது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 70) எனவும், 'வழக்குப் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 83) எனவும், 'ஓகார ஈறும் ஏகார ஈறுமாய் வருவன விரவுப் பெயர் உளவேற் கண்டுகொள்க' (சூத் - 101) எனவும், 'இன்றிவர் என்பது இத்துணைவர் என்னும் பொருட்டுப் போலும்' (சூத் - 110) எனவும், 'செய்ம்மன என்பது இப்போது வழக்கரிது' (சூத் - 138) எனவும், 'உண்ணு வந்தான் என்பது இப்பொழுது வழக்கினுள் உண்ணுவந்தான் என நடக்கும்' (சூத் - 143) எனவும், 'இனிப் பலவினத்து எச்சம் அடுக்கி வருமாறு வழக்கினகத்துக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 145) எனவும், 'அன்னவாக்கு உள்வழி' (சூத் - 155) எனவும். 'அதற்கு மெய்யுணை வல்லோர்வாய்க் கேட்டுணாக' (சூத் 223) எனவும், 'இதுவும் மெய்யுரை போலும் என்பது' (சூத் - 250) எனவும், அழான், புழான் என்பன அக்காலத்து அவை உண்மையான ஆசிரியன் ஒதி முடிபு காட்டப்பட்டன' (சூத் - 257) எனவும் இவ்வுரையாசிரியரே கூறுவதனால், இவர் காலத்திலேயே ஐயப்பாட்டிற்கு இடமான செய்திகள் பல இருந்திருத்தல் வேண்டுமெனத் தோன்றுகின்றது.

அன்றியும் ஒருவன் (4, 20, 29), ஒரு திறத்தார் (4, 41, 45, 259), ஒருவன் சொல்லுவது (6, 17), ஒருசார் ஆசிரியர் (17, 33, 43), என்பாரும் உளா (24, 26), ஒரு கருத்து (51, 53, 252), இருதிறத்தார் ஆசிரியர் (92), ஒரு சாரார் (222, 259, 261), இப்பகுதியர் ஆசிரியர் (236), எனக்கூறுவதை நோக்கின், இவ்வுரையாசிரியருக்கு முன்பே தொல்காப்பியத்திற்குப் பல்லோர் உரை வழங்கிவந்ததென்பது நன்கு விளங்கும்.

தொல்காப்பியம்

சொல்லதிகாரம்

முதலாவது

கிளவியாக்கம்

1. உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை யென்மனா ரவரல பிறவே
ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன் சொல்லே.

என்பது சூத்திரம்

இவ் வதிகாரம் சொல்லிலகநமை உணர்த்தினமை காரணத்தாற் சொல்லதிகாரம் என்னுமபெயர்த்து சொல் என்பது எழுத்தொடு புணர்த்து பொருள் அறிவுறுக்கும் ஓரை அதிகாரம் என்பது முறைமை

மற்று, அஃ சொல் எனைத்து கையான் உணர்த்தி-
தினோனெனின், எட்டு வகையப்பட இலக்கணத்தான் உணர்த்தினான் என்க. அன்னாவன : இரண்டு திணை வகுத்து, அஃ திணைக்கண் ஐந்து பால் வகுத்து, எழுவகை வழு வகுத்து, எட்டு வேற்றுமை வகுத்து, அறுவகை ஒட்டு வகுத்து, மூன்று இடம் வகுத்து, மூன்று காலம் வகுத்து, இரண்டு இடத்தான் ஆராய்தல்.

இரண்டு திணைப்பானை — உயர்திணையும், அந்நி-
ணையும் .

இருதா பாலாவை — ஸ்ரீராம, ஸ்ரீகிருஷ்ண, பாலா,
ஒன்று, பல என்பன .

வழுவைக வழுவாவை — திணைவழு, பால்வழு,
இடவழு, நால்வழு, பொய்வழு, வினாவழு, மாபவழு
என்பன .

எட்டு நேற்றுவாய்ப்பானை — பெயர், ஐ, ஓ, கு,
இன், ஆ, கன், விளி என்பன .

அறுவகை வட்டானை — நேற்றுவமைத்தொகை,
உவமைத்தொகை, வினைவின்மை, பண்பின்மை, உண்மைத்தொகை,
அன்மைப்பிழித்தொகை என்பன .

மூன்று இடப்பானை — தனமை, முன்னிகை, படைக்-
கை என்பன .

மூன்று நாலப்பானை — இறந்தநாலம், நிகழ்கநாலம்,
எதிர்காலம் என்பன .

இரண்டு இடப்பானை — வழங்கிடம், தொய்யுளிடம்
என்பன .

இனி, இவ் வந்தொகை முதற்கணுத்து என்ன
பெயர்த்தோவெனின், கிளவிகள பெயருண்டும லாமாறு
உணர்த்தினமைபின் கிளவியாக்கம் என்னும் பெயர்த்து
என்னை? ஸ்ரீராமன் லாமாறிது, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் லாமாறிது,
பாலாமோலாமாறிது, ஸ்ரீராமன் லாமாறிது, பாலவற்றின்-
மேலாமாறிது, வழுவாமாறிது, வழுவமைதியாமாறிது
எனப் பெயருள்கணமேல ஆமறு உணர்த்தினமைபின்
இப்பெயர்த்தொகை .

இவ்வொத்தின் தலைகட் கிடந்த முதலிரம் என்
றுதலிற்றோவெனின், சொல்லும பெயருளும வரையறுத்து
உணர்த்துதல் நுதலிற்று .

* என்பன எனும், ட் என இவை எழுத்துப் பிழைதம்.

உரை . உயர் திணை யொன்மனா பாகந் சுட்டு என்-
பது — உயர்திணை யென்று சொல்லுவா ஆசிரியா மகந்-
வென்று சுட்டப்பட்ட பொருளை யென்றவாறு, அஃறிணை
யொன்மனா அவரல பிற என்பது — அஃறிணை யென்று
சொல்லுவா ஆசிரியா பாகநல்ல பிறபொருளை யென்ற
வாறு, அஃறிணை திணையின் இயைபுக்குமான சொல்லே என
பது — அறிவித்திணை மையுள் இயைபுகளுள் சொல் என்ற
வாறு

எவளே, உயர்திணைய சொல்லும், உயர்திணைய
பொருளும், அஃறிணைய சொல்லும், அஃறிணைய பொரு-
ளும் என்ற சொல்லும் பொருளும் அங்கின

உலகத்தின பாகந் என்ற பொருளை உயர்திணை
யென்றது கூறுபாடின்றையின் அஃறிணை கூறுபாடுடை-
யையின், அஃறிணை யொன்மனா அவரல என்னுது, பிற
என்பரன், அனை, ம பிறகுடை யவையுள் ம பிறிதல்லவையுள் என
இரண்டு கூற்றை என்றற்கு அறற்றது கூறுபாடுடையாம
அறிந்துகொள்க

மற்றா, உயர் எனனுள், 'பொன்முண்வாத திணை
என்னுள் சொல் வந்த இயைபுதவா திராய்கோவெனின்,
ஒரு பொன்முண் ஒரு சொல் வராக்கால, தெலககலை
வகையான வந்தலும், எண்ணுதிலைவகையான் வந்தலும்,
பயனிலைவகையான் வந்தலும் என ஏறன்று வகையான
அடங்கும். அன்றலுள், 'தெலககலை வகையான் வந்தது,
'யாண்ககேநாடு' என்பது எண்ணுதிலைவகையான் வந்தது,
'கலனும் நீரும' என்பது, பயனிலை வகையான் வந்தது,
'சாததன் உண்டான்' என்பது. அன்றலுள் இஃது உயர்
திணை யென இறந்தகாலந் தொக்க நிஜ் க்தொகை

இனி, என்மனார் என்பது, என்பது 'என்னும் முற்றுசு
சொல்லுக * குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல் (தொல். பொல்.
எச்ச. 7) என்பதனுற் பாகந் குறைத்தல், விரிக்கும் வழி
விரித்தல் (தொல் சொல் எச்ச. 7) என்பதனுள் மன்னும்

* 'குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல்' — பாடபேதம்.

ஆரும் என்பன இரண்டி டையோறொய்ந்து விரித்தான.
என்மனா ஆகிரியர் என்று முடியுற்றாறாறு முறையு-
சொல் சொல் பெயர் என்பனவாகலின், இது சொல்லேனாக்-
கித் தொகுத்தாகக் கூறினான் என்பது.

இனி, மக்கட் கட்டே யென்பது, மக்கள் என்று
வணங்குங் கட்டுத்தற்குக் காரணமாகிய தனனா பென்னுமா
ஒருவன் இனி, மக்கள் எனினுஞ் சான்றி எனினும் அவ-
ரைபோல சொல்லியவா றென்பா றுறு திறத்தாகா. கட்டென்-
பது குறுக்கு அந் கருத்தறப் பிடைவாயிற் கட்டென்-
வாய்படும மக்கள் என்பது. இனி மட்டே யென்புழி
ஏகாரம் ஈற்றை யேகாரம்

அஃறிணை யென்பது அவ் திணை யென்றவாறு அவ-
லதாம அதுவே, திணையும் அதுவே றோற சொல்லியவா
உயர்திணை யல்லாத திணை அஃறிணை யெனக் கொள்க
ஈன்றும் எனாவா என்பதற்கு றோற சொல்லியவாறே
சொல்லுக

இனி, அவர் எனினுஞ் சொல்லின புலவா அல்ல
என்னுஞ் சொல் வந்து இயைந்தவா றியாதோவெனின்,
அவரினில்ல என்பான் அவரல்ல என்பது, ஐந்தாம றோற-
யுயர்ப் பொருளென்பது இனி, அவர் பிற என்பது,
அல்லவாய் பிறவும் என உயரமைத்தொழை யென்றலும
ஒன்று

இனி, அவ் உயர்திணை யல்லவ வெல்லாம அவ்
உயர்திணையோல் ஸ்ரீனத்த அல்ல தத்தாக வணையான
வேறுபட்டன உயிருடையாவும் உயிர் இல்லவாய் என்பது
ஏகாரம் ஈற்றை யேகாரம்

ஆயிரு திணையி னிசைக்கும் என்புழி, ஆயிரு திணை-
யையும் என ஐகார றோற்றுமை விரித்துரைக்க இன்-
சாரியை. இசைக்கும் என்பது செய்யும என்னும பெய-
ரெச்சம். மன் என்பது இடைச்சொல் ஏகாரம் ஈற்றை யே-
காரம்.

2. ஆலே வறிசொல் மகலே வறிசொல்
பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி
அம்முப் பாற்சொல் லுயர்திணை யவ்வே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றே றுவெனின், மேல் திணை கூறு
மொய்கெனத் திணையுட் பாலகூறுமொய்கல் நடவிறுறு

உரை ஆலேவினை யறியுஞ் சொல்லுமா, மகலே வினை
யறியுஞ் சொல்லுமா, பல்லோய் யறியுஞ் சொல்லொடு
மொய்கநதி அம் முய்யலே யறிநிகுநு, சொல் உயர்திணை
புடைபன என்றவாறு

ஆலே என்றது ஆணாமகனை மகலே என்றது பெண்
மகனை, பல்லோ என்றது அவா தெரநக பன்மைமையா.

இனி, அம் சொல்லுமா ஏழன்று கூறுபாடு, யவ்வுற
புணர்த்துஞ் சொல் ஏழன்று கூறுபாடு என்பது இது
சுந்திரவுத்தி விரைவாகக் கூறல். (உ.)

3. ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்
றயிரு பாற்சொ லஃறிணை யவ்வே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றே றுவெனின், மேல் அறிணை
மொனறா, அறிணை மறினதகூப பாலாநிம எனறு அது
பரிம பாலே விரித தணா தகூதல் நடவிறுறு

உரை ஒன்று, பல என்னும் இயற்பாடையும உணர்த்து-
துஞ் சொல் அறிணை புணர்பன என்றவாறு. (ங.)

4. பெண்மை சுட்டிய வுயர்திணை மருங்கின்
ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும்
தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும்
இவ்வென வறியுமந் தந்தமக் கிலவே
உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந் திசைக்கும்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றே றுவெனின், ஐயமறுத்தல்
துதலிற்று.

உரை : பெண்ணை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின் என்பதனை மொழிமாற்றி, உயர்திணை மருங்கின் பெண்மை சுட்டிய எனக் கொள்ளுதல் தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர் நிலைக்களவியும் என்பது — தெய்வத்தைச் சுட்டிய பெயர்ப் பொருளுடைய என்றவாறு இனிப் பெயர்திலைக் களவி யென்பதற்கு ஓரளவன் சொல்லுவது பெயர் என்பதனை ஆகுபெயராய் பொருளாகக், பொருளோல நிலைபெற்ற களவி யென்னுமா இவ்வென அறியாம அநதந் தமக்கிலே என்பது — தமரை வேறுபாடுறிய நிறகும ஈற்றே முத்திணை யில என்றவாறு, உயர்திணை மருங்கிற பாலிரிந்து இசைக்குமா என்பது — உயர்திணை மருங்கின் முடிபாலிணையும் பாலாடுக்குமா எழுத்தினைத் தமக்கு ஈரத இசைக்குமா என்றவாறு

வரலாறு பேடி வந்தான், பேடி வந்தான், பேடியா வந்தான் எனவும். நாகதேவன் வந்தான், திருவனான் வந்தான், முடிபுத்து அவரம் வந்தான் எனவும் வருமா.

‘இவ்வென அறியாம அநதந் தமக்கிலே’ என்னுமா இலேசினால், நாகன் வந்தான், நாகி வந்தான், நாகா வந்தான் என்பன கொள்ளு (ச)

5. னஃகா நெற்றே யாடே வறிசொல்.

இஃ குத்திராம என்னுதலிற்றேரெனின், ஆடே அறிதற்கு ஈற்றேழுத்து உணர்த்துதல் குத்திற்று

உரை : னஃகாலாகிய வெற்று ஆடேவினை யறிவார்க்குக் கருவியா ஏ சொல் என்றவாறு

வரலாறு உண்டான் என்னுமா இறந்தகாலத்தானும், உண்ணாநின்றான் என்னுமா நிதழ்காலத்தானும், உண்பான் என்னுமா எதிர்காலத்தானும்: கரியான், ரெப்பான் என்னும் வினைக்குறிப்பினும், இங்ஙன் னகா விறுதியாய் படர்க்கையாக வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணை யாண்பால் உணர்த்தப்படும்.

படிக் கையிட்டா என்பது முன்னர் வினையிலுட் பெறுதல் வினை பெயர்ப்பது, 'இருதினை மருங்கின் ஐம்பாலறிய' (தொல் தொல் கிளவி 10) என்னுஞ் சூத்திரம் தாற்பெறுதலும் உண்பதன் என்றவிடத்து நான்கெழுத்து உவனையாயினும், ஊகாததை ஆதி உவறியுஞ் சொல்லென்றா, அதன்கடல் ஊகாபோன்ற ஏகாரம் பிரிந்தலை (டு)

6. ளஃகா நொற்றே மகநீ உவறிசொல்.

இச சூத்திரம் என னுதலிறே நொவனின், மகநீ உவறிதற்கு நறநெழுத்து உணாததுதல் நுதலிற்று

உரை : ளஃகாநுகிய நொற்று மகநீ உவினை யறிவார்க்குக் கருவியாஞ் சொல் என்றவாறு

வரலாறு உணாடல், உண்ணாநின்றல், உண்பாள் எனவும்; கரியல், சொயல் எனவும் வரும் வினையாலும் வினைக்குறிப்பாலும் மகநீ உவனை விளக்கியவா றறிதல். (ஈ)

7. ரஃகா நொற்றும் பகர விறுதியும் மாரைக் கிளவி யுளப்பட மூன்றும் நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறே நொவனின், பல்லேரை யறியுஞ் சொற்கு நற்ப எழுத்து உணாததுதல் நுதலிற்று.

உரை : ரஃகாநும் அதுவே ஒற்றாய் அதுவே ; பகரமும் அதுவே, விறுதியும் அதுவே மாரைக்கிளவி யுளப்பட மூன்றும் என்பது — மார என்னுஞ் சொல் அகப்பபட்ட மூன்றும் என்றவாறு : நேரத்தோன்றும் என்பது — கிரமபத தோன்றும் என்றவாறு ; பலரறி சொல்லே என்பது — பலரை யறிதற்குக் கருவியாஞ் சொல் என்றவாறு

'நேரத் தோன்றும் பலரறி சொற்கு' என்பான், உருபு தொகுத்துச், 'சொல்லே' பென்றான் என்பது ஏகாரம் ஈற்றசை யேகாரம்.

வரலாறு : உண்டா, உண்ணாநின்றா, உண்பார் எனவும்; கரியர், செய்யா எனவும் தகர இறுதியாகி நின்ற படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைப்பால் உணர்த்தப்படும்.

இனி, உண்பா, தின்பா என எதிர்காலத்துப் பகா-விறுதி முற்றுச்சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைப்பால் உணர்த்தப்படும்.

ஆர்த்தா கோண்மார் வந்தார், பூக்குழா லென்னையர்க ணில்லாத தீது என மார இறுதியாக நின்ற எதிர்காலத்-துப் படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைப்பால் உணர்த்தப்படும். (எ)

8. ஒன்றறி கிளவி தறட ஆர்ந்த குன்றிய வுகரத் திறுதி யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோடுவெனின், அஃறிணை யொரு-மைப்பாற்றொரிய எழுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஒன்றனை யறிநிகழுஞ் சொல்த, ற, டக்களை ஆர்ந்த குற்றியலுகரத்து ஈரூதம் என்றவாறு.

வரலாறு : உண்டாது, உண்ணாநின்றது, உண்பது எனவும் கரியது, செய்யது எனவும், வினைபா னும வினைக்-குறிப்பானும தகரமுடங்கு குற்றுகரத்தான் அஃறிணை யொருமைப்பால் விளங்குதல்.

ஈயிற்று, தாரிற்று எனவும், கேரடின்று, குளம்-பின்று எனவும் வரம றகரம்.

குண்டிகட்டு, குழந்தாட்டு என வரம டகரம். (அ)

9. அஆ வளன வருஉ மிறுதி அப்பான் மூன்றே பலவறி சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோடுவெனின், அஃறிணைப் பன்மைப்பாற்கு ஈரூமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆ, ஆ, நான் ரு பொலபாபுகிற இறுதி-
கையுடைய ஆக கூற்று முதல் ரொல்லுபாபுலவற்றை
பறியுஞ் சொல் என்றவாறு

வரலாறு ஆகாரம் — உண்டான, உண்ணுகின்றன,
உண்பன எனவும், கரிய, பொய் எனவும் வரும்

ஆகாரம் — உண்ணு, திண்ணு எனவரும் இது முதல்
காலகதைபும எதிர்ப்பு மகிழ்ச்சி எதிர்ப்பு கருவியுடைய
பாலினிளவிகி கல்லா

வகாரம் — உண்டான, திண்குள என எதிர்ப்பு காலம்
பற்றி வரும்

‘வருப இறுதி யப்பால் வருது’ என்பது இறுதி-
கையுடைய ஆக கூற்று முதல் என்றவாறு (க)

10. இருதிணை மருங்கி னைம்பா லறிய
எற்றுநின் றிசைக்கும் பதினே ரெழுத்தும்
தோற்றந் தாமே வினையொடு வருமே.

இசைமுத்திரம் என வந்திறேற்றெனின, மேல பாலுணர்த்-
தபபட்ட எழுத்து இணைத்து என்பதாம், அவை வினைக்கு-
ணின்னு உணர்த்தும என்பது உணர்த்துதலுந் தலிற்று.

உரை இருதிணையிடத்து ஐந்து பாலையு அறிய
இறுதிக்குண ினது உணர்த்துப பதினேரெழுத்தும்
வினையொடு வருது பாலபாபும என்றவாறு

‘வினையொடு வருமே’ என்ற பெயர்க்கண் திரியவு
விற்கும், திரியாமைபு விற்கு மாகலான் என்பது. உண்-
டான் என்றக்கால் திரினில்லை. கெடற்றன் என்பது இரு
திணை யொருமைபடாற்கும் ஏறகுர் என்பது

மற்றுப பதினேரெழுத்தும் என்றது என்னை? னஃ-
காடுன்றும், வஃகாடுன்றும், ரஃகாடுன்றும், குற்று-
காமும், அவ்வும் ஆவும் என அவை ஆறெழுத்தான் அடங்-
கும் பிறவெனின், அடங்கும். அடங்குமே பெரினும்

சுண்டுப் பதினென்றென்று வேண்டினா என்னை? பரிவகு
செம்பஞ்சி யடுததாற் ரொம்பளிங்கு எனப்படும், கரும
யஞ்சி யடுததாற் கருமபளிங்கு எனப்படும். அதுபோலச்
சார்ந்து 'வந்தவற்றது வேறுமைபற்றி வேறு பெயர்
கொள்ளப்பட்டது என்பது (க0)

11. வினையிற் றேன்றும் பாலறி சிளவியும் பெயரிற் றேன்றும் பாலறி சிளவியும் மயங்கல் கூடா தம்மர பினவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றேனெனின, வழக்காததல
துதலிற்று வழக காகசூமிடத்து வழுவற்க என்று காத-
தலும், வழிஇயமைத என்று காததலும் என இரண்டு :
அவற்றுள் இது வழுவற்க என்று காததது

உரை : வினையிற் றேன்றும் பாலறி சிளவியும் என்
பது — வினையிற் பாலறியப்படும் பொருளும் என்றவாறு,
சுண்டுப் பொருளைக் கிளவி பென்றொன அணாக பெயரிற்
றேன்றும் பாலறி சிளவியும் என்பது - பெயரினாற்பாலறி-
யப்படும் பொருளும் என்றவாறு மயங்கல் கூடா என்பது -
அவை விராதல் பொருந்தா என்றவாறு தம் மரபினவே
என்பது - தத்தம் இலக்கணத்தனவேயாகும் என்றவாறு.

அவை தம் மரபினான வருமாறு உண்டான் அவன்,
உண்டாள் அவள், உண்டா அவர், உண்டது அது, உண்
டன அவை என இவை வினைநின்று பெயரேற்றத்தம்
மரபினான் வந்தன இனிப் பெயரை முன் நிற்றி வினை-
யைப் பின்னே கொணர்ந்து காட்டினும் அமையும்

இனி, 'மயங்கல் கூடா' எனவே, மயக்கமும் உண்டு
என்பது சொல்லப்பட்டதாம்

அம் மயக்கம் எழுவதைப்படும் : திணைமயக்கம்,
பான்மயக்கம், இடமயக்கம், காலமயக்கம், மரபுமயக்கம்,
செப்புமயக்கம், வினாமயக்கம் என. மயக்கம் எனினும்
வழு என்னும் ஒக்கும்

அவை வருமாறு : அவன் வந்தன, அவன் வந்தது
அவன் வந்தன, அவன் வந்தது : அவர் வந்தன, அவர்
வந்தது இவை உபநினை அஃறிணைமேற் சென்று
வழிஇயின

இனி, அஃறிணை உபநினைமேற் சென்று வழிஇயின
வருமாறு அது வந்தான், அது வந்தான், அது வந்தான்
எனவும்; அவன் வந்தான், அவன் வந்தான், அவன் வந்த-
தான் எனவும் வருமா இவை பன்மைநினைவுகளை வகுத்தல்.

இனி, பாலவழுவ வருமாறு அவன் வந்தான்,
அவன் வந்தான், அவன் வந்தான், அவன் வந்தான் என
இவை உபநினைப பாலவழுவ அது வந்தன, அவன்
வந்தது என இவை அஃறிணைப்பாலவழுவ இவை யெஸ்-
லாம் பெயர் நின்ற வினைமேல் வழிஇய இவ்வாறு
வினைநின்ற பெயர்மேல் வழிஇயன வினை முன் நிதிஇப்
பெயர் பிறற்றது கூடாது அரைத்துக்கொள்க

இஃ சூத்திரம் 'பெயர்மேல் மயங்குக எனமுனாத
லான், அவற்றுக்கிட வந்த எல்லா மயக்கமுட வேண்டி-
னமை கூறினனாம் என்பது அவன் நினைபற்றியும் பால-
பற்றியுபன்றி வருமாறிலை

செய்யவழுவ, வினாவழுவ முன்னாள் சொல்லுதும்;
ஒழிந்தது என்மிகு காட்டுதும்

இடவழுவ வருமாறு உண்டேன் நீ, உண்டேன்
அவன், உண்டாய் யான், உண்டாய் அவன், உண்டான்
யான், உண்டான் நீ என இவை

இனி, காலவழுவ வருமாறு வந்ததானைச் சரம்
என்றலும், குளம் நீ புகுந்த நிறையும் என்றபால்தனை
நின்றந்தது என்றலுமாம்.

இனி, மாபு வழுவ வருமாறு. மேய்ததல ஒப்புமை-
யான், யான் மேய்ப்பாளை இடையன் என்றும், ஆடு
மேய்ப்பாளைப் பாகன் என்றுஞ் சொல்லுதல். (சக)

12. ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி ஆண்மை யறிசொற் காகிட னின்றே.

இச் சூத்திரம் என னுதலிறோரெனின், எய்தியது விலக்-
குதல் நுகறிற்று

உரை ஆண்மை யறிந்த பெயர்நிலை நோக்கி நன்ற
பெயர்ப்பொருள் ஆணாக் கனா றிவிக்குமா றறெழுத்தினுற்
சொல்லப்பட றுறது எனது எனறவாறு ஒழிகத இரண்டு
பெயராக்கும ற்குறது என்பதாம்

‘ஆகிட னின்றே’ என்பதனாற் சிறுபன்மை, ‘பேடி-
வந்தான்’ என்பது ஆண்பற்கும றற்கும (கஉ)

13. செப்பும் வினாவும் வழி அ லோம்பல்.

இச் சூத்திரம் என னுதலிறோரெனின், வெய்வுவழிபு
வினாவழிபு காநகல் நுகறிற்று

உரை வெய்யு வினாவும வழி அல் லம்பல் என்-
பது — செய்யினாயு வினவினாயு இழுக்குதலைப் போற்-
றுக என்றவாறு

அவை எழுப்பாது வருவாறு ‘நுகர டியாது?’
என்றால், ‘தரிழ் நாடு’ என்றல்

இச் செய்யுதலன் ஆறு வகைப்படும். வினாவெதிர்
வினாதலும், எய்தலும், மறுத்தலும், உற்றது உரைத்த-
லும், உறுவது உறலும், உறுவதிதலும் என

அவற்றுள் மறுத்தலும், உடம்பதிதலுமே எண்டு
செப்பிலக்கணபா வன. ஒழிகதளைன்ற முன் னமைத்துக்
கூறுக என்றவாறு

வினா ஐந்து வகைப்படும். அறியான் வினாதல், அறி-
வோப்புக் காண்டல், ஐயுறுத்தல், அவனறிவு தான்
கோடல், மெய்யளற்குக் கோட்டல் என.

அவை வழுவாயற் சொல்லுக எனவே வழுவதலும் உண்டென்பதாம்

அவை வருமாறு “கருவூரகது வழிபெது?” என்றற்குத், “பருநூல் பன்னிரு தொடி” என்பது ரெட்டிவழி. ஒரு விரல் காட்டி, “நெடிதோ” குறிதோ?” என்பது வினாவழி. இதுவும் ஒரு ரெற்றோரைகாணாததினாலு (கரு)

14. வினாவஞ் செப்பே வினாவெதிர் வரினே.

இது குத்திரா என்னுதலிறேறெனினி, வினாவும் இறை யாகும் ஒரோவழி பென்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று

உரை வினாவஞ் செப்பே வினாவெதிர் வரினே என்பது — வினாவும் இறையாகும் அதற்கு இறைபு வரின் என்றவாறு

அது வினாவெதிர்வினாவை எனவும் குற்றப்படாததன் கருத்து

வரலாறு எத்தகா வண்ணையே? என்று வினாவினற்கு உடம்படுதல், மறுத்தல் என்றிரண்டினும் ஒன்றி எற்றற்படலது “ண்ணேனோ” என்று வினாவினான வினா உணர்பதென்னும் பொருள்பட உமையின் வினாகதானுஞ் சொப்பு ஆயிற்று (கசு)

15. செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே அப்பொருள் புணர்ந்த கிளவி யான.

இது குத்திரா என்னுதலிறேறெனினி, இதுவும் அவ்வழி யமைபுமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று

உரை செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே என்பது — சொபுத்தான் வழீஇயினவிடத்தும் வரைந்து மாற்றப்படாது என்றவாறு; ஏகாரம் பிரிநிலையேகாரம் வழீஇயினும் என்ற உமமை சிறப்பும்மை. எனவே, வினாவழீஇயினவிடத்து அமையாது என்பது அப்பொருள்

இனி, ‘செவ்வந்திரம்’ என்ற சொல்லைப் பாத்தகன் தலையிலே?’
என்று கூறியபின்பு, ‘செவ்வந்திரம்’ பாத்தகன் தலையின்,
பாத்தகனிடம் செவ்வந்திரம் உள்ளது என்று யாருடைய
வெளியே முதல் பெயர் இல்லாமல்

‘அவ்வந்திரம்’ என்ற சொல்லைத் தலையின், ‘அவ்வந்திரம்’
சொல்லுக்கு அவ்வந்திரம் என்ற பெயர் உண்டா? என்று இது
முதற்குறிப்பிடுகிறது.

இனி, தலை முதல் கூறிய முதலேயானதற்கு கூறியிருக்க
முதலாவது தலைமுடி உறுதியாக உறுதியாக உண்டா, குறை
மருங்குபற்றி

வரலாறு ‘இவ்வந்திரம்’ என்ற சொல்லை ‘இந்தியன்’ என்ற
சொல்லா?’ என்பதைப் போலவன்

இனி, அவ்வந்திரம் முதல் உறுதியாக பெயர் என்ன அமை-
யும், தலை முடிபகுதி மிகையெனில், தலைமுடி என்பது
உறுதியாக, அவர் அவ்வந்திரம் தலையின் அருகில்
பெயர்முடிவாக உண்டாவது

உறுதியாக காணும் வகையாகிய தலை, தலையின், மெய்,
உறுதி என ‘பலி’ பாயத்தொழில் பாயத்தொழில்’ என்பது
வினையாயும் ‘தலையேயானது’ என்றது பாய
வழியும் ‘தலையேயானது’ என்பது மெய்யுறுமம்
‘தலையேயானது’ எனில் உறுதியாயும்

இன்னும், ‘தலை’ என்பதற்குள் என்னுமிடத்திலும்
இன்னொருத்தொருவரின் பெயர் உறுதி, முதலாவது மனிதர் பெயர் -
வாய் என (கக)

17. தகுதியும் வழக்குத் தழீஇயின வொழுகும் பகுதிக் கிளவி வரைநிலையிலே.

இக் குத்திரம் என்னுதலிறேறவெனின், இதுவும் வழீஇ
யமையுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : தகுதி பற்றியும் வழக்குப் பற்றியும் பொருந்தி நடக்கும் இலக்கணத்திற் பக்கம் கொடுக்கப்பட்டா என்றவாறு

தகுதி பொன்பது ஏழன்று வணிகப்படும் மங்கல மர-
பினும் கூறுதலும், இடக்கூடக்கூறுதலும், குழுவின்
வந்த குழுவிலே வழக்கும என

செய்தகாலம் துணிவினும் என்றலும், நிகரட்டை
நன்காடு என்றலும் பங்கம் பரிந்து கூறுதல்

இடக்கூடக்கூறுதல் வருடமாறு நண் குழீஇ
வருதும், நண் குழியா நிரந்தரம். பொறை யுரித்தாரா
எனவும் வரும்

இனி, குழுவின் வந்த குழுவிலே வழக்கு பொற்
கொல்லா பொன்னைப் பறி என்றும், எண்ணக்கூடாண-
தலாக நிலம் என்றும் வரும்

வழக்காறு இயல்பைப்படும் இலக்கண வழக்கும,
இலக்கணத்தொடு பொருந்தின மருஉ-வழக்கும என

இல் முன் என்பதனை மூன்றில் என்று தலைநடுமாறச்
சொல்லுதல் இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மருஉ-
வழக்கு

இனி, கோழனுடு என்பதனை கோணுடு என்பது
மருஉ வழக்கு

வழக்காறு இதகூணை பொன்பதிலலை, சிதைந்தும்
சிதையாதும் பொருந்தி நடப்பன வெல்லாய் அவை
பென்பபடும என்றலும் ஒன்று (கஎ)

18. இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்-
வழக்கா நல்ல செய்யு ளாநே. [கொடை

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், செய்யட் காவ-
தோர் முடிபு கூறுதல் துதலிற்று

உரை : தமக்கு இனஞ்சட்டாவாகிப் பண்பு கொண்டு நின்ற பெயாச் சொற்களவை வழக்கினது நெறியல்லன, செய்யுட்கு நெறி என்றவாறு.

வரலாறு : 'மாக்கட னிவந் தெழுதரு செஞ்ஞாயிற்-
றுக் கவினை மாதோ' (புறம். 4) எனவும், 'வெண்கோட்-
டியானை சேனை படியும்'* எனவும் வரும்.

'வழக்காறல்ல' என்ற விதப்பினான், 'வடவேங்கடம்
தென்குமரி' என்பன கொள்க. இதுவும் ஒருசார் ஆசிரி-
யன் உரை.

இனி, ஒருவன் சொல்லுவது 'வழக்காறல்ல' என்ப-
தனை, 'வழக்காறறின் அல்ல' என ஐந்தா முருபு விரித்து,
'அல்ல' என்பதனைப் பெயாப்படுத்துக் கூறும்; கூறவே,
வழக்கிற்கும் இனமில் பண்புகொள் பெயர்கள் உள்ள
என்பது போந்ததாம்.

வரலாறு : பெருங்கொற்றன், பெருங்கூத்தன் என்-
பன போல்வன, வழக்கிடைப் பண்புப் பெயா வருங்-
கால் குணமின்றி விழுமிதாகச் சொல்லுதற்கு வந்து
நிற்கும். (கஅ)

19. இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றேவெனின், உலகத்துப்
பொருளெல்லாம் இரு வகையபடும, இயற்கைப் பொரு-
ளும் செயற்கைப் பொருளும் என; அவற்றுள், இயற்-
கைப் பொருண்மேற் சொல் திதழற்பாலவாமாறு உணர்த்-
துதல் நுதலிற்று.

உரை : உலகத்து இயல்பாகி வாராநின்ற பொருளைச்
சொல்லுமிடத்து இத்தன்மைப என்று சொல்லுக என்ற-
வாறு.

வரலாறு : நிலம் வலிது; நீர் தண்ணிது எனவரும். (கக)

* 'வெண்கோட் டியானைச் சேனைப் படியும்' — கல்லாடர் உரை.

20. செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோவெனின், செயற்கைப் பொருண்மேற சொல் நீசுழற்பாலவாமு உணராததுதல துதலிற்று

உரை செயற்கையினாகிய பொருள்களை யெல்லாம் ஆக்கங் கொடுகதுச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு மயிர நல்ல ஆயின, பயிர் நல்ல ஆயின என வரும்

ஆயின என்பது ஆக்கம் (உர)

21. ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோவெனின், மேலதற்கோர் புறநடை யுணர்க்துதல் துதலிற்று

உரை அவவாக்கத்தைச் சொல்லுமிடத்துக் காரணம் முன்வைத்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு 'நடுவும கைபிழி யெண்ணெயும் பெற்ற-
ணையான மயிர் நல்ல ஆயின' என வரும். (உக)

22. ஆக்கக் கிளவி காரண மின்றியும் போக்கின் றென்ப வழக்கி னுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோவெனின், எய்தியது விலக்-
குதல் துதலிற்று

உரை . ஆகக்க கிளவி காரணமின்றியுஞ் சொல்லப்-
படும் வழக்கினுள் என்றவாறு

போக்கு என்பது குற்றம்

வரலாறு . மயிர் நல்ல ஆயின.

உட்கை எதிர்மறை

மற்று, வாளாதோதுஞ் சூத்திரமெல்லாம் வழக்கே
கோக்கும், செய்யுட்காயிற கிளந்தேயோதும்: அகவை

‘வழக்கினுள்’ என வேண்டா, அம் மிகுதியான் ஆக்கமும் காரணமும் இன்றிவருதலும், காரணம் கொடுத்த ஆக்கமின்றி வருதலும் என இரண்டுங் கொள்ளப்படும்

வரலாறு ‘பைங்கூழ் நல்ல’ எனவும், ‘எடுப்பெய்து இளங்களை கடடு நீ’ காலயாததமையாற் பைங்கூழ் நல்ல’ எனவும் வரும் (உஉ)

23. பான்மயக் குற்ற வையக் கிளவி

தானறி பொருள்வயிற் பன்மை கூறல்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோடுவெனின், உபாதினைப் பால் ஐயததுககட சொல் சிகழுமாறு உணாததுதல துதலிற்று.

உரை: தினை யறிநது பாலையத தோன்றியவதனை அததினைப் பன்மைமேல் வைத்துச் சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு ‘ஒருவன கொல்லோ, ஒருநதி சொல்லோ தோன்றுகின்றா’ என வரும்

இனி, உபாதினைப் பாலையம் எனபதோர் ஒபயிற் கொள்க. (உ௩)

24. உருவென மொழியினும் அஃறிணைப் பிரிப்பினும்

இருவீற்று முரித்தே சுட்டுங் காலை.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோடுவெனின், தினை ஐயததுக்கண்ணும், அஃறிணைப் பாலையததுககண்ணும் சொல்லி, பூமாறு உணாததுதல துதலிற்று.

உரை. திணையையம் தோன்றினவழி ஒரு வடிவு சொல்லக் கருதினும், அஃறிணையை ஒன்று பல என்று பிரித்துச் சொல்லினும் மேலடுதத போலப் பொதுவினானே சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு: ‘குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ கேட்குந் துமின்றி உரு’ என வரும்: இது தினை ஐயம்.

ஒனுகொல்லோ பலகொல்லோ செய்புக்க்பெற்றம்' எனவரும்; இஃது அஃறிணைப் பாலையம்.

உரு எனவே திணையாயம் என்பதோர் ஒப்பிற் பெற்றும். பாலையமாயின் தததம பகுதியொடு முடியும் என்பது. (உச)

25. தன்மை சுட்டலு முரித்தென மொழிப அன்மைக் கிளவி வேறிடத் தான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், ஐயப்பட்ட அப் பொருளைத் துணிந்தவழிச் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அன்மைத் தன்மையைச் சொல்லுதலும் உரித்து ஐயத்திற்கு வேராய்த் துணிபொருளிடத்து என்றவாறு.

ஒருத்தி யெனத் துணிந்தவழி, 'ஒருவனல்லள் ஒருத்தி' எனவரும்; ஒருவன் எனத் துணிந்தவழி, 'ஒருத்தியல்லன் ஒருவன்' எனவரும். இஃது உயாதிணைப் பாலையத்துக்கண் துணிபு தோன்றினவழிச் சொல் நிகழுமாறு. மற்றையனவும் அன்ன

இனி, ஒருவன், 'வேறிடம்' என்பதனைத், 'துணியப்படும்பொருட்கு வேறுகி நிற்கும பொருள்' என்னும். அவன் உதாரணங் காட்டுமாறு. 'குற்றிகொல்லோ? மகன்கொல்லோ?' என ஐயமுற்றான், மகன் என்று துணியின், 'குற்றியன்று மகன்' எனவும், குற்றி என்று துணியின் 'மகன் அல்லன் குற்றி' எனவும் வரும், என்னும்.

இனி, அல்லாத தன்மையையுடையது துணியப்படுபு பொருளன்றே, அதனான், அதன்கண்ணே அன்மையை வைத்துச் சொல்லுப என்ப, முன்னையுதாரணங் காட்டுவார் 'குற்றியல்லன் மகன்' என்புழிக், 'குற்றியின் அல்லன்' என்று மகன் உருபு விரித்து உரைக்க. (உரு)

26. அடைசினே முதலேன முறைமுன்று மயங்காமை
நடைபெற் றியலும் வண்ணச் சினைச்சொல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் ஒரு
சொல்லுதல் வன்மை யுணர்ததுதல் நுதலிற்று.

உரை : அடை, சினை, முதல் எனப்பட்ட மூன்-
றும் முறை மயங்காது வருவன வண்ணச் சினைச்சொல்
என்றவாறு

அடை என்பது ஒரு பொருள்து குணம்.

சினை என்பது உறுப்பு.

முதல் என்பது அவற்றுப்பினை யுடையது.

வரலாறு . பெருந்தலைச் சாததன், செங்கால நாரை
எனவரும்.

அடை சினை முதல் என வருஉ மூன்றும் — என்-
னது, முறை என்றதனான் இருகுணம் அடுக்கி முதலொடு
வருதலும், இருகுணம் அடுக்கிச் சினையொடு வருதலும்
கொள்க.

‘முதலொடு குணமிரண் டடுக்குதல் வழக்கியல்
சினையோ டடுக்கல் செய்யு ளாறே’

என்பது புறச் சூத்திரம். *

உதாரணம் — இளம் பெருங் கூத்தன் என வரும்
வழக்கினுள்.

‘சிறுபைந் தூவிச் செங்காற் பேடை’ (அகம் - 57)

என வரும் செய்யுட்கண்.

‘இளம் பெருங் கூத்தன்’ — என்றக்கால், இளமை
பருமையை நோக்கி நின்றதன்று, கூத்தன் என்னும்
பயரையே நோக்கி நின்றதென வுணர்க. ‘நடைபெற்று
இயலும்’ எனல் வேண்டா எனின், நடை என்பது
* பரிமாணச் சூத்திரம் — பிரதிபேதம்.

வரலாறு : அவற்குச் செல்லுநீகாணம், அவற்குக் கொடுக்குங்காணம் என வரும்.

இனிச், செலவும் கொடையும் தரவும் வரவும் என்று சூத்திரம் செய்யற்பாலான் எற்றுக்கு, செலலுங் காணம், கொடுக்குங் காணம் என்பன இரண்டும படாக்கைக்குரிய; தரும், வரும் என்பன இரண்டுந் தன்மைக்கும முன்னிலைக்கும் உரிய ஆகலான், அவ்வாறு கூறுது மயக்கங் கூறியவதனான், செலலும் என்னும் சொல்லாற் சொல்லப்படுவதனை வரும் என்னும் சொல்லானும் சொல்லுப; கொடுக்கும் என்னுஞ் சொல்லாற் சொல்லப்படுவதனைத் தரும் என்னும் சொல்லினானும் சொல்லுப என்றலைக்குறித்தற்கு, என்க.

வரலாறு :

‘தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாரா’ (அசம - 36)

‘புனறநு பகங்காய் தின்ற’ (குறு - 292)

எனவும் வரும்

இனி, இச் சூத்திரம் கொடுத்தல் கோடற் பொருண்மை மூன்றிடத்துஞ் சொல் நிகழுமாறு கூறியது என்பாரும் உளா (௩௦)

31. யாதெவ னென்னு மாயிரு கிளவியும்
அறியாப் பொருள்வயிற் சேறியத் தோன்றும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், அறியாத பொருளை அறியங்காற் சொல்றபாலவாறு இது என்பதுணாத்துதல் நுதலிற்று.

உரை : யாது, எவன் என்ற இரண்டு சொல்லும் தன்மை அறியப்படாத பொருட்கண் வினாவாய்த் தோன்றும் என்றவாறு.

வரலாறு : நுந் நாடியாது? இப் பண்டி யுள்ளது எவன்? என வரும்.

ரேறிய என்பது யாப்புறுததல் இஃது யாப்புறத்
தோன்றும் என்ப, பிற யாப்புறுததல் றேன்றுவனவும்
உள என்பதாகும்.

வரலாறு : யாவன், யாவன், யாவா, யாது, யாவை
என்பன.

ந்து பாலும் அறியலுற்று வாரா வினா யாததிரத்-
: வரும. (௩௧)

32. அவற்றுள்

யாதென வருஉம் வினாவின் கிளவி
அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந் தீர்தற்குத்
தெரிந்த கிளவி யாகலு முரித்தே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இறந்தது நாததல
துதலிற்று

உரை : அவற்றுள், யாது என்பது தன்னான அறியப-
பட்ட பொருட்கண் ஐயப்பட்டதனைத் தெரிதற்குச்
சொல்லவும் பெறும் என்றவாறு

வரலாறு நம எருத்தைந்தனுள் யாது கெட்டது ?
என வரும.

உமமை எதிராமறை

மற்று, இதுவும் அறிபாப் பொருளாதல் ஒக்கும் பிற-
வெனின், முன் யாதும் உணராததனகட சொல்லினான்,
அது முற்கூத்திரத்தோடு இதனினிட வேற்றுமை. முன்-
னாச சூத்திரம், 'எவன் யாது' என்று கூறற்பாலன், எற்-
றுக்கு, 'யாது எவன்' எனக் கூறினான் என்னின், 'யாது'
என்பதனைப் பின்னரும இங்குக் கொணர்ந்து ஆராய்-
தலின் என்க. அவ்வாறு கூறுது குறிப்புக்கொண்டதனான்,
'நமருள் யாவர் போயினா?' 'அவற்றுள் எவ்வெருது
கெட்டது?' என்பன கொள்க (௩௨)

வினாவு மாத்திரத்திற்கு வந்த சூத்திரம் — பிழிப்பதம்,

33. இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு வினைப்படு தொகையி னுய்மை வேண்டும்.

இச சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ வெனின், வரையறைப் பொருட்கண் சொல் நகமுபாறு உணர்த்துதல நுதலிற்று; மரபுவழி க் காத்தகூட அணிமை அமையும.

உரை . இந்நூலை அன்று வரையறுக்கப்பட்ட சினைக் கிளவிக்கும முதற்கிளவிச்சூம் வினைப்படுததுச் சொல்லுமிடத்து இறுதி உமமை கொடுத்தது சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு நாயி பண்ணிரண்டும் தொந்தன, நங்கை முலையிரண்டும் வீங்கின என வரலாறு

சினைச்சிவளி உமமை தொடரிலிற்ற பிற கண்ணும் முலையும உவவா என சொல்லுமகலன், உமமையன்றிக் கூறுதல மாயன்று

இனி, முதற்கிளவி வாய்மாறு 'தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தோர்' என வரலாறு

'இருதினை மாநகரின் ஐம்பாலுய அறிய'—என்னுது, 'இருதினை மாநகரின் ஐம்பாலு அறிய' (தொல சொல கிளவி 10) என்று சூத்திரஞ் சொத்தானுக்கியவேனும், செய்யுட்கண் உமமைபின்னி வந்தற்கு உடம்பொடு புணராததான் என்றலும் ஒன்று இனிச் சூத்திரத்திற சினை முதற் கூறிய முறையன்றிக் கூற்றினுள் உமமையின்றி வருவனவும உவவ என்பதுபற்றி, உமமையைத் தொகுத்துக் கூற்றினுள் அளவாய்வு உவவ (நக)

34. மன்னுப் பொருளு மன்ன வியற்றே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் மரபுவழிக்காத்தல நுதலிற்று

உரை . மன்னுப் பொருள் என்பது — இல்லாப் பொருள் என்ப; அதனையும் சொல்லுமிடத்து உமமை கொடுத்ததுச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு ‘பவவங்கே நாட்டு நிலபாளை சாதவாகனன்
கோயிலுள்ளும இலலை’ என வரும

உபமை பெறுத லொப்புமை கொங்கியே, முதற்
சூத்திரத்தொடு மாட்டெ றிகந்தெனக சொங்க (௩௪)

35. எப்பொரு ளாயினு மல்ல தில்லெனின்
அப்பொரு ளல்லாப் பிறிதுபொரு ள்கூறல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறே றெனின், மற்றது சொரு-
பல்காமைக தொகுத்தி னுங்கும இவகணம் இத்தென்பது
சாதததல துதலிறு

உரை: எவ்வகையாட்ட பொரு ளாயினும், தன்னுழை
யுள்ள தலலதனை இல்லெ னெனலுழைமெ லெனின், அவன்
கூறிய பொரு ளல்லாத பிறிது பொரு ள்கூறி, இல்லெ என்க
என்றொறு

தன்னுழை ம ளவரன் உணலாட கூறி, இல்லெ என்க
யென்பது காந்தது

வரலாறு ‘பயறுவோ வணிகர்?’ என (௧), ‘உழுக-
தலலதில்லை’ என்க, தன்னுழை ம ளவரன் உ ளவரின்.

இதன கருத்து, அவன் வினாவா ட பொருட்கு
இனமாய பிறிது பொரு ளே கூறுத என்பது

இச் சூத்திரம், ‘பொழுது வினாவுட’ (தொல் சொல்.
கிளவி 13) என்பதனுள் அடங்காநாபிறறு, அவன்
வினாவிற்குப் பொவனிறையாகவாழிப் பிறிதுமொன்று
கொணாநது இறுத்தமைபின் (௩௫)

36. அப்பொரு ள் கூறிற் சுட்டிக் கூறல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறே றெனின், இதும் ஓர்
இறுததல வகைமை யுனர்த் துதல கதலிறு; மேலதற்கு
ஓர் புறனடையும என்பது.

உரை அவன் வினாவின அப பொருளையே சொல்ல-
லுறுமேயென்றிற் சுட்டிக கூறுக என்றவாறு

வரலாறு இவை யல்லது பயறில்லை, இப் பயறல்லது
இல்லை என வரும (ங் கா)

37. பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெய ராயினும்
பொருள்வேறு படாஅ தொன்று கும்மே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும ஒரு
சொல்லுதல் என்மையு புணராததுதல் நுதலிற்று
மேலதற்கேரா புறமுடை எனவுமாம்

உரை 'பொருளொடு புணராது' என்ற சுட்டுப் பெய-
ராமே யெனினும், அப் பொருட்கு இயைபுபட வருமே
யெனின் அமைபும என்றவாறு

வரலாறு 'இவை யல்லது பயறில்லை' என்பழிப்
'பயறு' என்னுஞ் சொல்லாற் பயன் உணரப்பட்டது,
'அல்லது' என்னுஞ் சொல்லே அதிகமறுத்து நின்றது
'இல்லை' யென்னுமா சொல்லான இன்மை உணரப்பட்டது.

இனி, இவை என்னுமா சொல்பொருளின்றல், அஃது
என் செய்புா என்றாகது, அதுவும பாற்றினையே சுட்-
டிற்றுகலான், அனாகு என்பது வருதது.

இஃது, ஒரு பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காத்-
தவாறு (ங் கா)

38. இயற்பெயர்க் கிளவியுஞ் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும்
வினைக்கொருங் கியலுங் காலந் தோன்றிற்
சுட்டுப்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்
இயற்பெயர் வழிய வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும ஒரு
பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : இயற்பெயர் என்பன இரண்டு திணைக்கும் உரிய பெயர், கட்டுப் பெயர் — ஆனது கட்டு முதலாக வரும பெயர். அவ்விரண்டும வினைககண ஒருங்கு நடப்பதோர் காலந் தோன்றுமே வெனின, இயற்பெயர் முன் கூறிய கட்டுப் பெயர்தனைப் பின் வைத்துக் கூறுக என்றவாறு

வரலாறு ‘கொற்றன் வந்தான், அவற்குச் சோறு கொடுக்க’ என வரும

ம, ‘கட்டுப் பெயர் கிளவி முற்படக் கிளவார்’ எனவே, இ஁ பெயர் வழியே கிளப்ப என்பது முடிந்தது.

பின்னை, ‘இயற்பெயர் வழிய’ எனல வேண்டா, அதனா, உயர்திணைப் பெயர் வழியும், அ’ திணைப் பெயர் வழியும் வைத்துக் கூறுக அர கட்டுப் பெயர் களை என்றதாம்

வரலாறு ‘மடபி’ வந்தான், அவற்குச் சோறிடுக’, ‘ஒருது வந்தது, அதற்குப் புலலுக் கொடுக்க’ என வரும.

இனி, ‘வினை ககியலுங் காலந் தோன்றின்’ என அமையும், ‘ஒருங்கு’ என்ற மிகையதனான, அகர, இகரர கட்டே கொடுக்க

இனி, ‘வினை க’காருங் கியலுங் காலந் தோன்றிற் கட்டே கிளக்க’ என்பதனான, பெயர்கு யாது முன் கூறினும் அமைக என்பதாம்

வரலாறு சாததன் அவன், அவன் சாததன் என வரும

இனி, ஒருவன், ‘இயற்பெயர்’ எனவே, உலகத்து இயன்று வரும பெயர் எல்லாம் அடங்கும எனனும்.(௩அ)

39. முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளு ளுரித்தே.

இச சூத்திரம் என்னுதகிறமேற் வெனின, இ஁து எப்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று

உரை ரெய்யுளகத்தாழே யென்றிற் கூட்டுப் பெயர்
முன் சொல்லி, இயற்பெயர் பின் வைத்துக் கூற்றினும்
அம்மையும் எனறவாறு

வரலாறு

‘அவண்ணங்கு நோய்சேயதா னாயிமாய் வேலன்
விறனயிகுதாரை சேந்தனபோ வாழத்தி — முசனமார்
தனண் யலர்சடப்பந தாரணியி லேனண்கோல
பின்ண் யதன்கண் விவளவு.’

என வந்தா னுகணவ, ‘அவன்’ என்பது கூட்டு,
‘சேந்தன்’ என்பது இயற்பெயர் (நக)

40. கூட்டுமுத லாகிய காரணக் கிளவியுஞ்
கூட்டுப்பெயர் நியற்கையிற் சேறியத் தோன்றும்

இச சூத்திரம் என னுதலிறேய வெனின், ஒரு பொருண்-
மேல் இருபெயர் வழக்காததல் துதலிறா

உரை மேற் கூட்டுப்பெயர் இயற்பெயரின் வழியே
கிளக்க எவ்வாறு தி மேலில், கூட்டு முதலாகிய கார-
ணப் பெயரையும் இயற்பெயராகுது வழியே வைத்துச்
சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு ‘சாதனக் கையிழையாறு வல்லன், அத-
னல், தன் ஆசிரியன் உலகமுந் தன்கையின்கொள்’ எனவரும்.

அதிகாரத்தான, வழிக்கொத்தல், ‘வினைகொருங்கு
இயலும்’ (கொள் சொல் கிளவி 38) வழிக் கொள்க

எழுதுபா ள் என்பது வினை முதற் சூத்திரம் பொ-
ருள்வழி வந்தது இது பெயரானது குணத் தவழி வந்தது.

41. சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.

இச சூத்திரம் என னுதலிறேய வெனின், இதுவும் ஒரு
பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காததது துதலிறா.

உரை . சிறப்புப்பெயரும் இயற்பெயரும் ஒருவற்கு உளவாயின், அவ்விடத்து அவ்விடப் பெயர்க்கொடுக்குங்கால், அவன் சிறப்புப்பெயரை முன் கூறி, இயற்பெயரைப் பின் கூறுக என்றவாறு

வரலாறு ஏனாதி கல்லுகடன, ரோரன் கலங்கிள்வி வரும்

* உம்மையாற் சிறப்பினைய பெயராகும், தொழிலிடப் பெயராகும், கல்விப்புகிய பெயராகும் இயற்பெயரே வைத்து, ரோலுக

* வரலாறு பாரப்பான் கண்ணை, வண்ணை ராததன் என வரும் கல்வியின்குடி நாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க

சிறப்புப்பெயர் என்பன சிறப்புபெயர் மன்னராற் பெறுவன (சுத)

42. ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி தொழில்வேறு கிளப்பி ஒன்றிட நிலவே.

இச் சூத்திரம் என்னுந் திட்டுவெனின், ஒரு பொருண்மேற் பல பெயர் வழங்காததல் அதனிறறு, மரபுவழிக் காத்ததால் மாம

உரை ஒருபொருளைக் கூறி வேறு வேறு பெயர் வருமெனின், அப்பெயர் வேறு வேறு தொழில்கே காடற்கு வரும் பெயரெல்லா ஏ ரொல்கிய பின்னைத் தொழில் கொடுக்க, அங்ஙனம் கொடுப்ப வந்த பெயரெல்லாம் அதற்கு ஒன்றும் அல்லாக்கால் அதற்கு ஒன்றிடனில் என்றவாறு

வரலாறு 'ஆசிரியன், பேருபகிழான், செயிற்றியன், இளங்கண்ணன், தாததன் வந்தான்' எனவரும்.

* உம்மையால் உறுப்பின்குடி பெயராகும் கல்வியின்குடி பெயர்க்குய கொள்க. உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க — பிரதிபேதம்

மற்று, 'எநதை வருக, எம்பெருமான் வருக, மைந்தன் வருக' எனவும் ஒருபொருட்டு ஒன்றுமாலெனின், அதனை, 'ஞாபகங்கூறல்' ('தொல். பொருள் மாபியல். 110) என்னும் உத்திவகையான் உணாக என்னை, 'தொழில் வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடனிலே' என்றார். அத்தொழில் வேறு கிளத்தாரன் ஐரவகைப்படும், பெயர்தொறும் ஒரு தொழில் கிளத்தலும், வேறுகிளத்தலும் ஆம். பெயர்தொறும் வேறாய்த் தொழில் கிளத்தலும் வேறு கிளத்தலாம் அதனால், இச முத்திரத்தாய் பெயர்தொறும் வேறாய்த் தொழில் கிளத்தலைத், 'தொழில் வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடனில்' என்றது

அங்ஙனம் ஞாபகத்தாற் கொள்வதனையும் ஒரு பொருட்டு ஒன்றுமென நி, மற்ற வரும பெயரெல்லாஞ் சொல்லிப் பின்னைத் தொழில் கிளப்பதனை எடுக்கேதாததினாற் கூறி, அவ்வப் பெயர்தொறும் ஒருதொழில் கிளப்பதனை உத்திவகையாற் கொண்டது என்னெயனின், — 'எநதை வருக, எம்பெருமான் வருக, மைந்தன் வருக' என்றவிடத்து, ஒரு பொருண்மேயும நிக்ருப மற்றையதாயின ஒரு 'பொருட்கே திரிபுபடாது ஒன்றாம். அதனால், அதனை எடுக்கேதாததினாவாம், இதனை யுத்திவகையாலும் 'கொண்டான என்பது (சஉ)

**43. தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவியென்
றெண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்.**

இச முத்திரம் என்னுதலிறோவெனின், இது திணை வழுவாமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை . தன்மைச் சொல்லும், அஃறிணைச் சொல்லும் அவை எண்ணாமிடத்து விராஅய வரப் பெறும் எனக் கொள்க என்றவாறு

'தன்மைச் சொல்' எனவே, உயாதிணைச் சொல் எனப் பெறும்.

வ்ரலாறு ‘பாணம் என் என்முன் சாரம்’ —
என வரும்

‘மருங்கு’ என்ற மிகையான, ‘பொருள் தின் பின்’ நகல்-
முன் சாரம்’ — ‘அவனும்தான் பின்’ நகல்முன் சாரம்’
எனவும் வந்தல் கொள்க (43)

44. ஒருமை யெண்ணின் பொதுப்பிரி பார்தோல்
ஒருமைக் கல்ல தெண னொழுகை நிலையது.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றே ற வெலின், பரபுனநகரத்-
தல் குறிப்பிற்று

உரை ஒருமை எண்ணின் பொதுப் பிரி பார்தோல்
தோல் என்பது— றா எண்ணிய, இன்னிப்பறமும் பொது-
வாய், ஒருவன் ஒதுத்தி என்ப பிரிந்து மீனது, பால்
வேறுபடுவதாயிற்று, ‘அவன்’ பார்த்தோலெனின், ஒருவர்
என்பது. ‘அவன்’ இருபாறமும் பொதுவாய் பிரிவானம்,
ஒருவர் இருவர் என்று எண்ணாமல்பாறத்தரின் ஒரு
பாறகே உரித்தாகம் என்பது

அப் பொதுமைநிற மிகந்த பார்தோல் ஒருவன்
ஒதுத்தி என்பது அவை நத்தம் ஒருமை விளக்கி நற்குந
தனை மல்லது அப்பாறமேல என வுமுறை தோடா
என்பது (44)

இனி, என்னுதல் களைந்து, ‘ஒருவர்’ என்றக்கால்
இருபாறையும் தழீஇ சிறமும் இவையும் ஒருதா ஆகியா
உரைப்ப

இனி, ஒருமை எண்ணின் பொது என்ப ஒருவர்
என்பது

45. வியங்கோ ளெண்ணுப்பேயா திணைவிரவு வரையா.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றே ற வெலின், இவையும் திணை
வழுக் காத்தல் குறிப்பிற்று.

உரை வியங்கோளுடைய எண்ணுப பெயர் திணை
விரவுதல சுடியபபடா என்றவாறு

வரலாறு : 'ஆயும ஆயனும செலக' என வரும்
இஃது இனமலகதனோடு எண்ணினமையின வழுவாயிற்று
இனி, 'ஆயும ஆயனும செலக' என்றவிடத்துச் 'செலக'
என்னும் வியங்கோளவினை இருதிணைக்கும முடிபு ஏற்ற-
மையின் திணை வழுவுமைதியாய் *

மற்று, இன்ன எண் என்பது முததிரததுப பெற-
றிலாமையின் 'உயததுணர்வைததல்' எனவும் உத்திவகை-
யான், உமமையெண்ணும் எனவென்னெண்ணும் எனக்-
கொள்க என்னை, இவ்விரண்டுணும் தொகை பெற-
றும் பெறுதும் முடியும். மற்றையெண்ணுக எல்லாம்
தொகை பெறே முடியும் என்க தொகை பெறும்
எண்ணினுந் கூறிற்றிலா திணைவழுவும ஆகலான
என்பது (சுரு)

46. வேறுவினைப் பொதுச்சொ ி லோருவினை கிளவா

இது முததிரம் எனறுதலிறோ வெனின், இதுவும மரபு
வழுககாததல் நுதலிற்று

உரை வேறு வேறு வினையையுடையவாய நின்ற
சொற்களை ஒரு வினையாற் சொல்லற்க என்பது எனவே,
பொது வினையாற் கிளவா என்பதாம்

இனி, ஓராயும வினை என்பது ஓரும-வினை எனரு-
யிற்று என்றலா ஒன்று, ஓரும-தல் என்பது நீங்குதல்.

அவை அடிசில், அணிகலம், இயமரம் என்பன.
அவற்றைப் பொதுவினையாற் கூறுமாறு

அடிசில் அயினரா, அணிகலம் அணிந்தரா, இய
இயமயினர் என்னும் தொடக்கத்தன கொள்க

* அமைதியாமாயிற்றுமெனக் — பித்திரேதம்.

† ஒழுஉலிணை — எனறும் பாடம்.

மற்று,

‘ஊன்றுவை சுறிசோ றுண்டு வருதும்’ [புறநா. - 14.]

என வருத்தால் என்ன, அது பாட மறிந்து திருத்திக
கொள்க (ச 38)

47. எண்ணுங் காலு மதுவதன் மரபே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெளின், இதுவும் மரபு
வழக்காததல் நுதலிற்று.

உரை வேறு வேறு வினை வாய்ப்பு ய சொற்களை
பெண்ணுங்காலு ம் பொது வினையாற் சொல்லுப என்ற-
வாறு.

வரலாறு ‘யாழ்வு (சூத்திரம் பண்பும (இயமரினா’
என வருடம் (ச 39)

48. இரட்டைக் கிளவியிட்டுபிரிந்த திசையா.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெளின், இதுவும் மரபு
வழக்காததல் நுதலிற்று.

உரை இரட்டைதது சொல்லும் பொற்கள அ வ-
விரட்டுதலிற் பிரிந்தது சொல்லப்பாடா என்றவாறு.

வரலாறு கருகருத்தது, சுறுகறுத்தது, சுறுகறுத்-
தது என, இவையுள் சூழிபாடும் பண்பும் பற்றி வருடம்.

49. ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொ ளுளபொரு ளொழியத் தெரிபுவேறு கிளத்த றலைமையும் பன்மையும் உயர்திணை மருங்கினு பஃறிணை மருங்கினும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெளின், இதுவும் மரபு
வழக்காததல் நுதலிற்று.

உரை : ஒரு பெயர்ப்பாட வின்ற பொதுச் சொற்-
களைச் சொல்லுங்கால ஆண்டுள்ள பொருள் எல்லாம்

சொல்லாது, தெரிபு வேறுகிளந்து தலைமை-
யானும் பன்மையானும் கூறுக, இரு திணைக்கண்ணும்
என்றவாறு.

வரலாறு : சேரி என்பது பலர் இருப்பதுமன் : ஆயி-
னும், ஆண்டுச சில பார்ப்பனக குடி உளவேல, அதனைப்
பார்ப்பனச சேரி என்பது; இஃது உபாதிணைக்கண்
தலைமைபற்றி வருதது

அத திணைக்கண் பன்மைபற்றி வருமாறு

எயின நாடு, குற்றினை நாடு என வரும.

இனி, அஃறிணைக்கண் தலைமைபற்றி வருமாறு :
கழுகந்தோட்டம் என வரும, மறறைய பொருள பயின்று,
கழுகு ஒன்றிரண்டு உண்மை நோக்கிச சொன்னாரேல்
தலைமையாம் இனிக கழுகு ஆண்டு நெருங்கி மறறைய
சிலவாதல் கண்டு சொன்னாரேல் அதுவே பன்மையாற்
பெற்ற பெயருமாம்

ஒடுவங் காடு, காரைக காடு என்பன பன்மையாற்
பெற்ற பெயர் (சக)

50. பெயரினும் தொழிலினும் பிரிபவை யெல்லா
மயங்கல் கூடா வழக்குவழிப் பட்டன.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்கே வெனின், இதுவும் மரபு
வழக்காத்தல் துதலிற்று

உரை : மேனின்ற அதிகாரத்தால உயர்திணைக்-
கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் பெயரினும் தொழிலி-
னும் பிரிந்து வருமவை யெல்லாம் மயங்குதற்குச்
செல்லா; வழக்கு வழிப்பட்டன ஆகலான் என்பது,
என்றவாறு.

அவைதாம் பெண்ணொழி மிகுசொல்லும், ஆனொழி
சொல்லும் என இருவகைப்படும்.

வரலாறு :

உயாதிணைக்கண் பெயரிற் பிரிந்த பெண்ணெழி மிகுசொல் வருமாறு 'வடுகரார் ஆயிரவர் மக்களை யுடையா' எனவரும

அத்திணைக்கண் பெயரிற் பிரிந்த ஆணெழி மிகு சொல் வருமாறு 'பெருநதேவி பொறையுயிர்த்த கட்டிற் கண் நால்வா மககள் உளா' எனவரும

ரி, அத்திணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த பெண்ணெழி சொல் வருமாறு 'அரசா ஆயிர மக்களொடு தாவடிபோட்டி' எனவரும

அத்திணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த ஆணெழி மிகு சொல் வருமாறு 'இன்று இவ்வுரெல்லாம தைநா ஆடுப' எனவரும

இனி, அஃறிணைக்கண் வருமாறு 'நமமரசன் ஆயிரம் யானையுடையன்' என வரும

இஃது அத்திணையிற் பெயரிற் பிரிந்த பெண்ணெழி மிகு சொல்:

'நமபி நூறு எருமை யுடையன்' என வரும; இஃது அத்திணையிற் பெயரிற்றிரிந்த ஆணெழி மிகு சொல்.

இனி, அத்திணைக்கண் தொழிலிற்றிரிந்து வருமாறு: 'இன்று இவ்வுரப பெற்ற மெல்லாம உழவொழிந்தன' என வரும; இஃது அத்திணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த பெண்ணெழி மிகுசொல்

'இன்று இவ்வுரப பெற்றமெல்லாம அறங் கறக்கும்' என வரும. இஃது அத்திணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த ஆணெழி மிகுசொல்

இனி, 'எல்லாம' என்றதனாலும், பெண்ணெழி மிகுசொல் பற்றி நிற்பனவும், பொதுவாய் நிற்பனவும், மிகு யான் நிற்பனவும்கொள்க. அவை வருமாறு:

‘அரசர் பெருந்தெரு’ என்பது சிறப்புப்பற்றி வந்தது.

‘ஆ தீண்டு குற்றி’ ‘ஆனதர்’ என்பன பொதுவாய்
நிற்பன.

இனி, மிகுதிவகையாற சொல்லுவன வருமாறு:
‘இவர் பெரிதுங் காலகொண் டோடுப’—‘இவர் பெரிதுஞ்
சோறுண்ப’ எனவரும் உயாதிணைககண்

இனி, அஃறிணைககண், ‘இவ்வெருது புறறின்னும’
எனவரும்

இவை யெல்லாம் மிகுதிவகையான் விளக்கினவாறு.

51. பலவயி னுனு மெண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர்
அஃறிணை முடிபின செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்கே வெலின், இது திணைவழு
அமையுமாறு கூறுதல துதலிறுது

உரை : பலவிடத்தினுனும் உயாதிணை||ம அஃறிணை-
யும் விரவி எண்ணப்படும பொருள் அஃறிணை முடிபின-
வாய் செய்யுளகத்து என்றவாறு

வரலாறு :

‘வடுக ருருவாளர் வான்கரு நாடர்
சுகோடு பேயேருமை யென்றிவை யாறும்
குறுகா ரறிவுடையோ.’

எனவரும்.

இனிப், ‘பலவயினுனும் அஃறிணை முடிபின செய்யு-
ளுள்ளே’ எனவே, சிலவயினுன் அஃறிணை விரவாது
உயர்திணையான் எண்ணி, அஃறிணை முடிபிற்குகலும்
உண்டு செய்யுளகத்து என்றவாரும்.

அது வருமாறு :

‘பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்
நந்நான் கல்லது குடியு மில்லை.’

[புறநா - 335.]

எனவரும்.

(டுக)

52. வினைவேறு படுஉம் பலபொரு ளொருசொல்
வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொலென்
றாயிரு வகைய பலபொரு ளொருசொல்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், பல பொருள்
ஒரு சொல்லின் வகைமை உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை : வினையான வேறுபடும பல பொருள் ஒரு
சொல்லும, வினையான் வேறுபடாத பல பொருள் ஒரு
சொல் ம என அவ்விரண்டு வகைப்படும பல பொருள்
ஒருசொல் என்றவாறு.

மற்றொரு பிரதியிற் கண்ட உரை :

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், ஒரு சொல்லான்
வரும் பல்பொருள் வகை கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : பலபொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல், வினை
வேறுபடுகின்ற பல்பொருள் ஒரு சொல் என, வினை வேறு
படாஅப் பலபொருள் ஒருசொல் என இரு வகைப-
படும என்றவாறு.

பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல்லினைப் பிற
வகைப்படுத்திப் பகுத்தல் ஒல்லுமெனினும வேறுபடுத்-
திக கோடற்கண் வினையே சிறப்புடைமையின் இங்ஙனம்
வகுத்தோதினா (ருஉ)

53. அவற்றுள்

வினைவேறு படுஉம் பலபொரு ளொருசொல்
வேறுபடு வினையினு மினத்தினுஞ் சார்பினுந்
தேறத் தோன்றும் பொருடெரி நிலையே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், வினை வேறு
படுஉம் பல்பொருளாமாறு உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை : முற்படப் பகுத்தோதியவற்றுள் வினை
வேறுபடுஉம் பலபொரு ளொருசொல்லை அறியுமடத்து,
வேறுபடு வினையினும் இனத்தினும், சார்பினும்
அறியப்படும் என்றவாறு.

வேறுபடு வினையான் அறிய வருமாறு .

மா தளிர் த்தது, மா பூத்தது, மாகாய்த்தது எனவரும்.
இவ்வினை மர மாவிற் கலலது ஏலாது பிறவும அன்ன .

‘மாவும மருதம் ஒங்கின’ எனபது, இனத்தான்
மாமரம் என விளங்கும்

‘மாவும மரையும் புலம்படாநதன’ என்றால், விலங்கு
மா என்பது அறியப்படும

இனிச சார்பினை அறியவருமாறு விற்பறறி நின்று,
‘கோல் தா’ என்றால், கணைககோலின்மேல் நிற்கும்,
அதற்குச் சார்பு அதுவாகலான சூதிநைமேலிருந்தது,
‘கோல் தா’ என்றால், மத்தினைக் கோலாம் ஆகலானும்,
சுள நறகோலாம் ஆகலானும் செல்லும் , அதற்குச்
சார்பு அதுவாகலான பிறவும அன்ன (டுஉ)

54. ஒன்றுவினை மருங்கி னென்றித் தோன்றும்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேர வெனின், அம் மூன்று
வகையான் உணரநதவாறு போலாது, உணராமல் நிற்கு-
மாறுபாடு தது நிரொல் எனபது உணராததுதல் துத-
லிற்று

உரை ஒன்று வினை எனபது — பொது வினை ;
பொது வினையாறிற பகுதியுணராமற் கேட்கும் என்ற
வாறு

அது வருமாறு ‘மா வீழ்நதது’ என்றவிடத்து, இன்ன
மா என்பது உணராததல் ஆகாது பொதுவாய் நிற்கும் ()

55. வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசோல்
நினையுங் காலைக் கிளந்தாங் கியலும்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேர வெனின், வினை வேறு-
படாஅப் பலபொருள் ஆமாறு உணராததுதல் துதலிற்று.

உரை : வினை வேறுபடாஅப் பல பொருள் ஒரு சொல்லே ஆராயுமிடத்து இன்னதென்று அறியக் கிளந்தே சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு : 'ஆன் கன்று நீருட்டுக' என வரும்

வினைதல என்பது ஆராய்தல

ஆராயுமிடத்துக் கிளந்து கூறுக எனவே, ஆராய்ச்சி யின்பது இடத்தாயிற் கிளவாதே கூற அமையும என்பதே அமைபது ஆராய்ச்சிபுடைய நிலம் என்பது எருநிலம் ; யாதோ சொல்கின், 'கன்று நீருட்டுக' என்றவிடத்து, ஆன் கன்றும், எருமைக் கன்றும், பூங்கன்றும் எனப் பலவும் ஆங்கு உவவாபின், அவன் சொன்ன கன்று நிற்பப், பிறி- தொரு கன்று நீருட்டல் வழுவாம் அதனான், இன்னுழி இன்னகன்று என்று கிளந்து சொல்லுக, அல்லாக்கால், இன்ன கன்று என்று கிளவாதே சொல்ல அமையும. மேற்கூத்திரத்தின் துணிபும இகுவே.

வேறுபடு வினையும் இனமும சாரபும வேண்டாமை உணர்புழிபாயின் அவையினறியும் அமையும என்பது. ()

56. குறித்தோன் கூற்றந் தெரித்துமொழி கிளவி.

இரகுத்திரம் என்னுதலிறேற வெனின், மரபு வழக்காத்- தல நதலிறறு

உரை : தான் ஒரு பொருளைச் சொல்லக்கருதுமேல், அதனை இற்றென்று தெரித்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு . உலற்றற றிறமின்றிப் பயின்றார் ஒரு சான்றா மயிர நீட்டி உலறிநின்றாரைக் கண்டு, ஒருவன், எம்பெருமான் உலறிநின்றீரால் என்றக்கால், வாளாதே உலறினேன் என்னறக, இது காரணத்தால் உலறினேன் என்க , இது தனக்கு உற்றதுரைத்தது. பிறவும் அன்ன.

இது செப்பு வழுவற்க என்று காத்தவாறு என்ப ஒரு திறத்தார்

இனித தெரித்துச் சொல்லாக்கால் வாழவேயாபினும்
அமைக எனக காததவாறு

இனி, ஒரு கருத்து உககினுள் ஒப்பமுடிந்தபொருளை
ஒருவன் ஒவ்வாமை சொல்லுமே எனின், இது காரணத்-
தின் ஒவ்வாமை நோக்கிச் சொல்லினன் என்று தெரித்-
துச் சொல்லுக என்றவாறு

‘பல்லோர்தோ டோயநது வருதலாற பும்போய்கை
நல்லய ஷாரின் றூர்புலாஅட — புலவேருச்ச
மாசின் மணிபபூணைம் மெஞ்சன் மலா மையாற
காதறாய் நாறு மெமது.’

என வரா

(நாந)

57. குடிமை யாண்கை யிளமை மூப்பே
அடிமை வன்மை விருந்தே குழுவே
பெண்மை யபசே மகவே குழவி
தன்மை திரிபெய நறுப்பின் கிளவி
காதல் சிறப்பே செறற்சோல் விறற்சோலென்
ருவறு மூன்று மறப்படத் தொகைஇ
அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி
முன்னத்தி னுணருங் கிளவி யெல்லாம்
உயர்திணை மருங்கி னிலையின வாயினும்
அஃறிணை மருங்கிற் கிளந்தாங் கியலும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதிறமே வெளின், திணை வாழ்க்
காதத்தல் நுதலிற்று

உரை : குடிமை யாண்கை தொடக்கததனவும்,
பிறவும் அங்குரன எல்லாம் உயர்திணையலையும், உயர்
திணைப் பொருளை எராது நிகழுகுணங்களுப, உயர்
திணைப் பொருளைப் பற்றுக்கோடாக நிகழ்தனின், உயர்-
திணையைப்போலவழங்கல் வேண்டுமே யெனினும், அஃ-
றிணையைச் சொல்லியாங்குச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு

அவர்க்குக் குடிமை நன்று	குடிமை.
அவர்க்கு ஆண்மை நன்று	ஆண்மை.
அவர்க்கு இளமை நன்று	இளமை.
அவர்க்கு மூப்பு நன்று	மூப்பு.
அவர்க்கு அடிமை நன்று	அடிமை.
அரசு வன்மை நன்று	வன்மை.
விருந்து வந்தது	விருந்து.
அசகுழ நன்று	குழை.
பெண்மை அடங்கிற்று :	பெண்மை.
அரசு நிலைத்தது :	அரசு.
மகவு நலிந்தது	மகவு.
குழலி யழுதது	குழலி.

என வரலாறு

அலி வந்தது — உது தன்மை தீர்ப்பையா
குரு வந்தது — இஃது உறுப்பின் தளவு.

‘என காது பொலிவாயிற்று’
‘என யாண வந்தது’

இவை முயற்சிய காதும சிறப்பும் பெற்றி வந்தன.
காது கிளக்கினையும், யாது மகவினையும் பற்றி வந்தன.

சேழ்மயிலி வந்தது — உது சேற்றசோல.

விற்றசொல விற்ற அணைப்பதான அது,

‘பெருவறல வந்தது’

என வருபா.

பேடி வந்தது, குச்சில் வந்தது

என்றுதொடங்கத்தனவும் அறிந்ததுகொள்க

இதுவும் ஒருசா ஆசிரியன் உரைப்பது :

இனிக் குடிமை பண்ணை எவறித்தொடக்கத்தன
ஒருவன, ஒருத்தி, பலா எனவும் மூன்று பாற்கும் பொது-
வாய்ப பின் முடிபுகால் அஃறிணை முடிபிற்கு எனப்பது.
வன்மை என்பது மூன்று பாற்கும் பொதுவாய் நிற்பது

யாண்டுப் பெறுதுமோ எனின், வழக்குப் பெற்றுழிக்
கொள்க. (௫௭)

58. கால முலக முயிரே யுடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கள் சொல்லென வருஉம்
ஆய் ரைந்தொடு பிறவு மன்ன
ஆவயின் வருஉங் கிளவி யெல்லாம்
பால்பிரிந் திசையா வுயர்திணை மேன.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறகு ரெவனின், இதுவும் உயா-
திணையான் முடியாத அஃறிணையான முடியும் என்பது
உணராததுதலு நுதலிற்று

உரை காலம், உலகம் என்றித தொடக்கத்தின-
வும் உயாதிணை பெனினும் உயாதிணைப் பால் பிரிந்து
இசையா. அஃறிணையான இசைக்கும் என்றவாறு

வரலாறு.

இவற்குக் காலம் ஆயிற்று	காலம்.
உலகம் பச்சிதத்து	உலகம்.
உயிர் போயிற்று	உயிர்.
உடம்பு நன்று	உடம்பு.
* இவற்குத் தேய்வம் ஆயிற்று	தேய்வம்.
இவ் விணை நன்று	விணை.
இவணைப் பூதம் புலடத்தது	பூதம்.
ஞாயிறு எழுந்தது	ஞாயிறு.
திங்கள் எழுந்தது	திங்கள்.
சோல் நன்று	சோல்.

என வரும்

‘பிறவும’ என்றதனால், ‘விவளன் எழுந்தது, செவ-
வாய் எழுந்தது’ என்பன கொள்க

* ‘இவற்குப் பால் ஆயிற்று’ எவ்வாறு.

இஃ சூத்திரம் தெய்வஞ் சுட்டிய பொருள் அஃறிணை-
யான முடிபேற்றல் கூறினா என்ப ஒரு திறத்தார்.
அற்றன்று, ஈண்டுத் தெய்வமும் உள், மக்களும் உளர்,
இனி, மேற் சூத்திரம், 'முன்னாத தாம் உரைப்படும'
என்றவாறு கூறினா, இஃ சூத்திரம் "பாதிணைப்பொருளே
அஃறிணை முடிபு ஏற்பனவற்றிற்குக் கூறினா என்பது

உலகம் என்பது உலகத்தார் மேற்று, உடம்பு
என்பது உடம்புடையார் மேற்று என்பது (ருஅ)

59. தின்றுங் கிசைத்த விவராயல் பின்றே.

இஃ சூத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின, 'சூடிடையாணமை'
[கிளவி ௫௭] என்பதற்குப் புறனடை கூறுதல் துதலிற்று.

உரை இஃ சொல்லப்பட்டவைபிறறுகப் பின்றாகு
கிசைத்தல் இயலினது என்பது

எனவே, மேற் சூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டனவற்-
றுகப் பின்றாகு இசைத்தல் இயலியதாம் என்பது

வரலாறு சூடிடைய நல்லன், வேரது செங்கோலன்
என வரும் (ருக)

60. இரைத்தலு முரிய வேறிடத் தான.

இஃ சூத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின, இது, 'காலம்
உலகம்' [கிளவி-58] என்பதற்குப் புறனடை உணர்த்து-
தல் துதலிற்று

உரை வேறிடம் என்பது வேறு வாய்பாடு; வேறு
வாய்பாட்டிற் சொல்ல இசைக்கும், ஒதிய வாய்பாட்-
டாற் சொல்ல இரையாது என்பது

வரலாறு. காலன் கொண்டான், உலகத்தார் பசித்-
தார் என வரும் (ரு௦)

61. எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், 'இனசு சுட்டில-
லாப் பண்புகொள பெயர்க்கொடை' [கிளவி - 18] என்-
னும் சூத்திரத்திற்குப் புறனடை உணர்த்துகல நுதலிற்று.

உரை மேற் 'பண்புகொள பெயர்க் கொடை'
[கிளவி-18] வழக்கினுள் இனமபெற்றோடு நிகழ் என்றான்,
இனி இனமின்றியும் நற்கும வழக்கினுள் என்றவாறு.

வரலாறு பெருங் கொற்றன், பெருஞ் சாத்தன் என
வரும

அற்றனறு, அவையுட ஆண்டே யடங்குப, மற்றென்னை
கருதியது எவின், இஃது அருத்தாபத்தி பெற்றது என்க.

‘விதந்த மொழியினம் வேறஞ் சேபபும்’

எனபது பரிமாண சூத்திரம் இதுவும் அப்பொருட்டு

வரலாறு ‘மேலே, சேரிக் கோழி அலைத்தது’ என,
‘கேழ்ச்சேரிக் கோழி அட்புணடமை’ சொல்லா-
டையே முடிந்ததாம் ‘குடம் கொட்டான் விழந்தான்’
என்றவழிக் குடம் விழந்தமை சொல்லாடையே முடிந்த-
தாம். இரக்கான இனஞ் சொப்பின ‘சொப்பனம் உரித்தி’
எனவே செப்பாதல், ‘ஆவாழக, அருநா வாழ்க’
என்றவழி, ஒழிந்தனவும், ஒழிந்தாடும் சாக என்றவாறு
அன்று எனபதாம். (சுக)

62. கண்ணுந் தோளு முலையும் பிறவும்
பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி
பன்மை கூறுங் கடப்பா டிலவே
தம்வினைக் கியலு மெழுத்தலங் கடையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், திணைவழிக்
காத்தல் நுதலிற்று.

உரை கண்ணும தோளும முலையும பிறவும் பன்-
மைப பாலாற கூறுதல கடப்பாடில், தம் வினைக்கியலும்
எழுத்தகல்களாகிய -தது என்றவாறு

வரலாறு கண நல்லன், தோள் நல்லன், முலை நல்லன்
எனவரும்

‘பிறவும்’ என்றதனால், புறவம் நல்லன், காது நல்-
லன் என்பனபோலவன கொள்க

இனி, ஒருமை சுடடிய சினைக்கிளவி ஒருமை கூறும்
சுடப்பாடில்லன அவற்றிற்கு ஒத்து என்னை பிறவெனின்,
மேற், ‘கால முலகம்’ [கிளவி - 58] என்று திணைவழக்-
காத்து வாராநின்ற அதிகாரத்திடையே, ‘எடுத்த மொழி
பின்னஞ் செப்பலு முரிந்தே’ [கிளவி - 61] என்னும் சூத்தி-
ரத்தை இடனன்றி வைத்தாரா, அது சிலமாகத் தந்து
உரைத்தவற்றையும கொள்க என்பது

வரலாறு ‘முகந் நல்லன், கொப்பூழ் நல்லன் என
வரும் (கூஉ)

முதலாவது கிளவியாக்கம் முற்றிற்று

இரண்டாவது

வேற்றுமை யியல்

63. வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப.

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோதது என்ன பெயராததோ வெனின், வேற்றுமை எனப்பட்ட சில பொருள் உணராததினமையின், வேற்றுமை யியல் என்னும் பெயராதது. மேல ஓத்தினுள் நால்வகைப்பட்ட சொற்களையும் பொருள்களமேலாமாறு கூறிப் போந்தான், அவற்றுள் முதலது பெயரச்சொல், அதனது இலக்கணம் உணரத்திய எடுத்துக்கொண்டான் இது மேலோத்தினோடு இயைபு என்னம உணர்த்தினோ வெனின், பயனிலை செப்பலும், உருபேற்றலும், காலத்தோன்றும்பெயரது இலக்கணம் என உணர்த்தினான் என்பது

மற்று, இத தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், தன்னால் உணர்த்தப்படும் பொருளை இனையது என்று வரையறுத்தல் நுதலிற்று

உரை : வேற்றுமை என்று சொல்லப்படுவன எழுவகைய என்றவாறு

இவ்வேற்றுமைகள் பொருள்களை வேற்றுமை செய்யுமாறு, அவற்றவற்றுச் சிறப்புச் சூத்திரத்தான் அறிக.

64. விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், ஒழிந்த வேற்றுமை உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை : விளிகொள் வதன்கண் விளியோடு எட்டு வகைப்படும் என்றவாறு.

வேற்றுமை விளிகொள்வது என்பது பெயரதன்கண் விளி என்றவாறு. விளித்தல் என்பது கூறுதல்.

இதுவும் மேலவற்றோடு ஒத்த சிறப்பிற்றுகலான் வேறு போதது கூறினா என்பது. என்னை ஒவ்வாவாறு எனின், இதனை ஏற்கும் பெயரும் ஏலாப்பெயரும் உள என்க. அஃதாமாறு விளிமரபினிற் கூறுதும். (உ)

65. அவைதாம்

பெயர் ஐ ஒடு கு

இன் அது கண் விளி யென்னு மீற்ற.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், வேற்றுமைகளின் பெயரும் முறையும உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை : அப்பெயரே பெயர், அம்முறையே முறை; ஈற்ற என்பது இவ் விளிவேற்றுமை ஈறுகவுடைய என்றவாறு அவைதாம் என்பது மேற் சொல்லப்பட்டன என்றவாறு (ங)

66. அவற்றுள்

எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், நிறுத்த முறையானே முதற்கண் நின்ற பெயர்வேற்றுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : எழுவாய் வேற்றுமைப்பெயர் முதல் வேற்றுமைப்பெயர் என்றவாறு.

இனித் 'தோன்றுநிலை' என்றதனால், மேற்கூத்திரத்துக் கூறப்படும் அறுவகைப் பயனிலையும் தோன்ற நிற்கும்பெயர் எழுவாய் வேற்றுமையாவது என்றவாரும்.

என்னை, 'ஆயன் சாததன் வந்தான்' என்புழி, ஆயன் என்பதூஉம் பெயர், சாததன் என்பதூஉம் பெயர்; ஆயினும், இரண்டிற்கும் இரண்டு பயனிலை தோன்ற நிலைமையாற் சாததன் என்பதூஉம் வந்தான் என்பதூஉம் ஆயன் என்பதற்கே பயனிலை; அதனால், சாததன் என்பது ஆண்டு எழுவாய் வேற்றுமையாயிற்று என்பது.

இனி, பெயரை எழுவாய் வேற்றுமை யென்றும் விளிவேற்றுமை யென்றும் உரைத்தீரால், இரண்டனுக்கும் தமமுள் வேற்றுமை பென்னெனில், ஈறு திரியாது உருபேற்றல் எழுவாய் வேற்றுமையது இலக்கணம்; ஈறு திரியாது உருபேற்றல் விளிவேற்றுமைய திலக்கணம் என்பது அறிக. (ச)

67. பொருண்மை சுட்டல் வியங்கொள வருதல்
வினைநிலை யுரைத்தல் வினாவிற்கேற்றல்
பண்புகொள வருதல் பெயர்கொள வருதலென்
றன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலையே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற்சொல்லப்பட்ட எழுவாய் வேற்றுமை என்பது இவ் வறுவகைப்பட்ட பயனிலையும் ஏற்பது என்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

'ஆ உண்டு' என்பது பொருண்மை சுட்டல்.
'ஆ செலக' என்பது வியங்கொள வருதல்.
'ஆ கிடந்தது' என்பது வினைநிலை யுரைத்தல்.
'ஆ எவன்?' என்பது வினாவிற்கேற்றல்
'ஆ கரிது' என்பது பண்புகொள வருதல்.
'ஆ பல' என்பது பெயர்கொள வருதல்.

இவை எல்லாம் பெயாவேற்றுமைப் பொருள் என்பது.

‘அன்றி அனைததும்’ என்பது அத்துணைப் பொருள் எல்லாம் என்றவாறு. (டு)

68. பெயரி னாகிய தொகையுமா ருளவே
யவ்வு முரிய வப்பா லான.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், தொகைச்சொல்லும் பயனிலை ஏற்கும் என்பது உணராததுதல நுதலிற்று.

உரை : அறுவகைத் தொகைச் சொல்லும் எழுவாய் வேற்றுமைப் பயனிலைப்பாடும பிழையாது வரும என்றவாறு

வரலாறு

யாணக கோடு உண்டு
யாணக் கோடு செலக
யாணக கோடு வீழ்நதது
யாணக கோடு யாது
யாணக கோடு வெளிது
யாணக் கோடு பத்து

எனவரும், பிறவுமன்ன

இனி ஒரு கருத்து — ‘பெயரினாகிய தொகையுமா-
ருளவே’ என்பது, பெயரும்பெயருநதொக்க தொகையும
என்றவாறு. உமமையால் வினையும் பெயருந் தொக்க
தொகையும எழுவாய் வேற்றுமைப் பயனிலைப்பாடு
பிழையாது வரும என்று கொள்க.

அது, ‘கொல் யாணை’ என்பது (ஈ)

69. எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி
யவ்விய நிலையல் செவ்வி தென்ப.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இன்னும் எழுவாய் வேற்றுமைக்காவதோர் திறமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : எல்லாப் பெயரும் பயனிலைப்பட நின்றற் றன்மையில் திரியாமை அதற்குச் செவ்விது என்ப; பிறிது அதற்குச் செவ்வியதாகாமையு முடையது என்றவாறு.

யாதோ எனின், உருபேற்றலும் பெயர்திலக்கணம். அவ்வுரு பேற்றலை யுடையதாகாது எனலுமாம்.

ஒரோ பெயரென்பது எனனை? நீயிரா என்பது பெயர்; பெயராயினும், நீயிரை என்று உருபேலாது. பிறவும் அன்ன. (எ)

70. கூறிய முறைய் னுருபுநில திரியா
தீறுபெயர்க் காகு மியற்கைய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், உருபேற்ற-
லும் பெயர்திலக்கணமும் உணராததுதல் நுதலிற்று

உரை : மேல் அவைதாம், ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்றோதிய முறையாற் கிடந்த உருபு முறைமையிற் றிரியாதே பெயரது ஈற்றுக்கண் வரது * 5 ற்கும் இயல்-
பினையுடைய என்றவாறு.

வரலாறு . சாத்தனை, சாத்தனொடு, சாத்தற்கு, சாத்தனின், சாத்தனது, சாத்தன்கண் எனவரும்.

‘நிலைதிரியாது’ என்றது, இவை இடைச்சொல்லாக-
லால், தம்மீறுதிரிதல் என்னும் இலக்கணமுடையகொல-
லோ எனின், அவை இல என்றற்குக் கூறினான் என்பது. அன்றியும் முன்னர் வேற்றுமை மயங்கியலுள்,

‘கு - ஐ ஆன்என வருஉம் இறுதி

அவ்வோடு சிவனும்’

[வேற. மயங். - 25.]

என்று செய்யுட்கண் திரிபு கூறுபவாகலானும் அது சொல்லினார் என்பது. (அ)

1. நின்றல் இயல்பு — எனவும் பாடம்.

71. பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்று

தொழினிலை யொட்டு மொன்றலங் கடையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அது, பெயர்க்கண்ணே கிடந்ததோ இலக்கணம் நுதலிற்றாகலின்.

உரை : பெயாச் சொல் காலந் தோன்று; தொழிற்-பெயராயிற் காலம் தோன்றும் என்றவாறு.

வரலாறு : சாத்தன் என்பது காலந் தோன்றுது, உண்டான் என்பது காலந் தோன்றிறது. மற்றுத் தொழிற் பெயரெல்லாங் காலந் தோன்றும்.

அற்றன்று, பெயாச்சொல் காலந் தோன்று எனவே, தொழிற் பெயா காலந் தோன்றுதலும் தோன்றுமையும் உடைய என்பதாம்.

இனி ஒரு கருத்து : தொழில் நிலைப் பெயாச்சொல் காலந் தோன்று, காலம் ஒட்டு தொழிற் பெயா அல்லாத விடத்து என்றவாறு.

காலந் தோன்றுதன உண்டல், தின்றல் என்பன; இவை அத தொழின்மேல் நின்ற பெயர். இனிக் காலம் ஒட்டு தொழிற் பெய ராவன : உண்டான், தின்றான் என்பன. இவை அத் தொழில் சொல்வான்மேல் நின்ற பெயர். (கூ)

72. இரண்டாகுவதே

ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

யெவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்

பவ்விரு முதலிற் றேன்று மதுவே

காப்பி னோப்பி னூர்தியி னிழையி

னோப்பிற் புகழிற் பழியி னென்று

பெறலி னிழவிற் காதலின் வெகுளியிற்

செறலி னுவத்தலிற் கற்பி னென்று

வறுத்தலிற் குறைத்தலிற் றெகுத்தலிற் பிரித்தலி

னிறுத்தலி னளவி னெண்ணி னென்ற
 வாக்கலிற் சார்தலிற் செலவிற் கன்றலி
 னேக்கலி னஞ்சலிற் சிதைப்பி னென்ற
 வன்ன பிறவு மம்முதற் பொருள
 வென்ன கிளவியு மதன்பால வென்மனார்.

இச் சூத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், இஃது இரண்டாம் வேற்றுமையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : இரண்டாம் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது ஐ என்னும பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல்; அது யாண்டு வரினும் வினையும் வினைக்குறிப்பும் என அவ்விரண்டையும் தனக்குத் தோற்று நிலமாக உடைத்து என்றவாறு

அவ்விரண்டும நிமித்தமாகத் தோன்றும எனினும் அமையும்.

‘மரததைக் குறைத்தான்’ என்பது வினைபற்றிவந்தது.

‘குழையை யுடையன’ என்பது வினைக்குறிப்புப் பற்றி வந்தது.

‘அதுவே’ என்பது அவ விரண்டாம் வேற்றுமை தானே என்று தெரித்தவாறு

இனி, அவ வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி, அது வருமாற்றுக்கு உதாரணப் பகுதி காட்டுதும்.

ஊரைக் காக்குப், கிளியை யோப்பும், யானையை யூரும், எயிலை யிழைக்கும், தாயை ஒக்கும், ஊரைப் புகழும், நாட்டைப் பழிக்கும்.

என்று என்பது எண்ணிடைச் சொல்.

ஊரைப் பெறும், ஊரை யிழைக்கும், மனைவியைக் காதலிக்கும், படையை வெகூரும், ஊரைச் செறும், தாயை யுவக்கும், நூலைக் கற்கும்.

என்று என்பது எண்ணிடைசு சொல்.

ஞாணை யறுக்கும, மரததைக் குறைக்கும், நெல்லைத் தொகுக்கும, வேலிபைப் பிரிக்கும், பொன்னை நிறுக்-
கும், அரிசியை அளக்கும, அடைகாயை எண்ணும்,
ஊரை யாக்கும, வாய்க்காலைச சாரும், நெறியைச்
செலலும், சூதினைக் கனறும், செய்யை நோக்கும்,
கள்ளரை யஞ்சும், நாட்டைச சிதைக்கும் எனவரும்.

என்று என்பன எண்ணிடைசு சொற்கள்.

ஈண்டு நின்ற 'இன்' களெல்லாஞ் சாரியை ஆபின.

'பிறவும்' என்றது இவையல்ல பிறவும் என்றவாறு.

வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வருவன வெல்லாம்
இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருள்

அவை : விரலை முட்க்கும், நாவினை வளைக்கும் என்-
பன போல்வன வினை.

ஊரை யின்புடையான் என்பது போல்வன வினைக்
குறிப்பு.

'அம முதற்பொருள் என்ன கிளவியும் அதன்
பால என்மனா' என்பது — அவ்வினையும் வினைக்குறிப்பும்
பற்றி வருவன வெல்லாம் முதலாய் வருஉம் எவ்வகைப
பட்ட சொல்லும் இவ்விரண்டாம் வேற்றுமைக் கூற்றன
என்ப என்றவாறு. (க0)

73. மூன்றுகுவதே ,

ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைமுதல் கருவி யனைமுதற் றதுவே
யதனி னியற் லதற்றகு கிளவி
யதன்வினைப் படுத லதனி னாத
லதனிற் கோட லதனொடு மயங்க
லதனோ டியைந்த வொருவினைக் கிளவி
யதனோ டியைந்த வேறுவினைக் கிளவி

யதனோ டியைந்த வொப்ப லொப்புரை
யின்னா னேது வீங்கென வருஉ
மன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனார்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்கேர வெனின், முறையானே
மூன்றும் வேற்றுமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : மூன்றும் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது
ஒடு என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல் ; அது
வினை முதலும் கருவியும் என இரண்டினையும் தனக்குப்
பொருளாக உடையது என்றவாறு.

வரலாறு : 'நாயாற் கோட்பட்டான்' என்பது வினை
முதல்பற்றி வந்தது 'வேலால எறிந்தான்' என்பது
கருவிபற்றி வந்தது.

இனி, அவ்வினைமுதலும் கருவியும் பற்றி வருமாற்றை
விரிக்கின்றார்

அதனினியறல்,

'தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்' [சுறுநொகை—61.]

இது தச்சனாற் செயப்பட்டது என்பதாம்.

அதற்றத கிளவி

'வாயாற்றக்கது வாய்ச்சி' என்பது.

அதன் விணப்படுதல் :

'நாயாற் கோட்பட்டான்' என்பது

அதனிதூதல் :

'வாணிகத்தானாபிணன்' என்பது.

அதனிற் கோடல் :

'காணத்தாற் கொண்ட அரிசி' என்பது.

அதனோடு மயங்கல் :

'எள்ளொடு விராஅய அரிசி' என்பது.

அதனோடு இயைந்த ஒருவிணக் கிளவி :

'சாத்தனோடு வந்தான் கொற்றன்' என்பது.

அதனோடியைந்த வேறுவிணக் கிளவி :

‘மலையொடு பொருத மாஅல் யா’ன’ என்பது.

அதனோடியைந்த வோபபல் ஒப்புரை

‘முத்தொடு முழாக் கோருது’ என்பது.

ஒவ்வாததனை ஒப்பித்தல் ஒப்பலொப்புரை.

இன்னான் என்புழியும் ஏது வினைக்கண்ணும வரும் மூன்றும் வேற்றுமை. இன்னான் என்பது, ‘கண்ணாற் கொததை, காலான முடவன்’ என்பன

ஏது என்பது, ‘முயற்சிபாற் பிறத்தலான் சொல்லு நிலைபாது’ என்பது.

அன்ன பிறவும் என்றதனால், பிறவும் வருவன எல்-
லாம் கொள்க. (கக)

74. நான்கு குவதே

கு எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
பெப்பொரு ளாயினுங் கொள்ளு மதுவே
யதற்குவினை யுடைமையி னதற்குடம் பதேலி
னதற்குப்பரி பொருளி னதுவாகு கிளவியி
னதற்கியாப் புடைமையி னதற்போருட் டாதலி
னட்பிற் பகையிற் காதலிற் சிறப்பினென்
றப்பொருட் கிளவியு மதன்பால வேன்மனார்.

இது முததிரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், முறையானே
நான்காம் வேற்றுமை உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : நான்காம் எண்ணுமுறைமைக்கண்ணது கு
என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைக் கிளவி; சுவதேதார்
பொருளை யேற்கநிற்கும் அதுவே என்பது.

வரலாறு : ‘சாத்தற்குச் சோறு’ என வரும்.

‘எப்பொரு ளாயினும்’ என்றா, மூன்றிடத்துப்
பன்மை நோக்கி

அதற்கு வினையுடைமை .

‘கரும்பிற்கு வேலி’ என்பது

அதற்குடம்படுதல்

‘சாத்தற்கு மகளுடம்பட்டார் சான்றோர்’ என்பது.

அதற்குப் படுபொருள்

‘சாத்தற்குப் படுபொருள் கொற்றன்’ என்பது

அதுவாகு கிளவி .

‘கடி சூத்திரத்திற்குப் பொன்’ என்பது.

அதற்கியாப்புடைமை

‘கைக்கியாப் புடையது கடகம்’ என்பது.

அதன் பொருட்டாதல்

‘கூழுக்குக் குறேவலெ செய்யும்’ என்பது.

நட்பு .

‘நாய்க்கு நட்புடையன’ என்பது.

பகை

‘மக்கட்குப் பகை பாம்பு’ என்பது.

காதல் .

‘தாய்க்குக் காதலன்’ என்பது.

சிறப்பு .

‘வடுகரசாக்குச் சிறந்தார் சோழியவரசர்’ என்பது.

‘அப்பொருட் கிளவி’ என்பது, ஈண்டு ஏற்ற பொருளல்லனவும வேற்றுமைக்கு உரிமை காட்டுவான் சொல்லினான் என்பது. ஏற்றபொருண்மை விதந்து கூறினார் என்பது சிறப்புநோக்கி.

பிறவும் அதன்பால ஆவன .

‘பண்ணுக்குத் தக்கது பாடல்;’ ‘பூவிற்குத் தக்கது வண்டு’ என்பனபோல்வன.

இன்னெல்லாஞ் சாரியை.

(கஉ)

75. ஐந்தாகுவதே

இன் னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
 யிதனி னிற்றிது வென்னு மதுவே
 வண்ணம் வடிவே யளவே கவையே
 தண்மை வெம்மை யச்ச மென்ற
 நன்மை தீமை சிறுமை பெருமை
 வன்மை மென்மை கடுமை பென்ற
 முதுமை யிளமை சிறத்த லிழித்தல்
 புதுமை பழமை யாக்க மென்ற
 வின்மை யுடைமை நற்றந் தீர்தல
 பன்மை சின்மை பற்று விதிதவென்
 றன்ன பிறவு மதன்பால் வென்மனார்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், முறையானே
 ஐந்தாம் வேற்றுமை உணர்த்துதல் நுதலிறது.

உரை ஐந்தாம் என்னு முறைமைககண்ணது
 இன் என்னும பெயரையுடைய வேற்றுமைக் கிளவி;
 இப்பொருளின் இதன்மைதது இப்பொருள் என்பத-
 னைப் பயப்பவரும் அது என்றவாறு.

வரலாறு. 'காக்கையிற் கரிது களம்பழம்' என
 வரும்.

இதனின் என்பது சாககையின் என்பது, இற்று
 என்பது கரிது என்பது, இது என்பது களம்பழம்
 என்பது. எனவே, பொருட்ப பொருளைத் தனக்குப்
 பொருளாக வுடைத்து என்றவாறு.

ஐந்தாம் வேற்றுமை நான்கு பொருள் உடைத்து,
 பொருட்பொருளும் நீக்கமும் எல்லையும் ஏதுவும் என.

அவற்றுள், பொருட்ப பொருளை எடுத்துக் கூறி-
 னார் சிறப்புடைமையின் ஒழிந்தனவற்றைப் போக்கிச்
 சொல்லுதல்.

வண்ணம் :

‘காக்கைபிற் கரிது களமபழம்’ என்பது.

வடிவு :

‘இதனின் வட்டம் இது’ என்பது

அளவு :

‘இதனின் நெடிது இது’ என்பது.

சுவை .

‘இதனிற் றீவிது இது’ என்பது.

தண்மை

‘இதனிற் றண்ணிது இது’ என்பது.

வேம்மை

‘இதனின் வெயயது இது’ என்பது

அச்சம் .

‘களளரின அஞ்சம்’ என்பது

‘என்றா’ என்பது எண்ணிடைச் சொல்

நன்மை .

‘இதனின் நன்று இது’ என்பது.

தீமை :

‘இதனிற் றீது இது’ என்பது.

சிறுமை

‘இதனிற் சிறிது இது’ என்பது.

பெருமை .

‘இதனிற் பெரிது இது’ என்பது.

வன்மை :

‘இதனின் வலிது இது’ என்பது.

மேன்மை :

‘இதனின் மெலிது இது’ என்பது.

கடுமை .

‘இதனிற் கடிது இது’ என்பது.

‘என்றா’ என்பது எண்ணிடைச் சொல்.

முதுமை :

‘இவனின் முத்தான இவன்’ என்பது.

தூனமை :

‘இவனின் இளையான் இவன்’ என்பது.
சிறுத்தல்.

‘இவனிற் சிறந்தான இவன்’ என்பது.
மேலுத்தல்.

‘இவனின் இழிந்தான இவன்’ என்பது.
புதுமை

‘இவனிற் புதியன இவன்’ என்பது
பழமை .

‘இவனிற் பழையன் இவன்’ என்பது
ஆசகம்

‘இவனின் ஆடுதான் இவன்’ என்பது
‘என்று’ என்பது எண்ணிலைச்சு சொல்.

தூனமை

‘இவனின் இலன் இவன்’ என்பது.

உடைமை :

‘இவனின் உடைபன் இவன்’ என்பது.

நாற்றம்

‘இதனின் நாமம் இது’ என்பது.
இவையெல்லாம் பொருட்பொருள்.

தீர்த்தல் :

‘ஊரிற் தீர்த்தான்’ என்பது ; இது நீக்கம்.

பன்மை :

‘இவரிற் பலர் இவர்’ என்பது.

சின்மை :

‘இவரிற் சிலர் இவர்’ என்பது.
இவையும் பொருட்பொருள்.

பற்றுவிடுதல் :

‘ஊரிற் பற்றுவிட்டான்’ இதுவும் நீக்கம் என்பது.

‘அன்ன பிறவும’ என்றதனால் எல்லைப் பொருளும்,
ஏதுவும கொள்க.

எல்லை :

‘கருவூரின் கிழக்கு’
‘மருவூரின் மோற்கு’ என்பன

ஏது .

‘முயற்சியிற் பிறத்தலின் ஒலி நிலையாது’ என்பது. (கங)

76. ஆரூகுவதே

அது வெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
தன்னினும் பிறிதினு மிதன திதுவெனு
மன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே [கிழமையிற்
யியற்கையி னுடைமையின் முறைமையிற்
செயற்கையின் முதுமையின் வினையினென்று
கருவியிற் றுணையிற் கலத்தின் முதலி
னொருவழி யுறுப்பிற் குழுவெனென்று
தெரிந்துமொழிச் செய்தியி னிலையின் வாழ்ச்
றிரிந்துவேறு பட்டேப் பிறவு மன்ன [சியிற்
கூறிய மருங்கிற் றேன்றுங் கிளவி
யாறன் பால வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், முறையானே
ஆரூம வேற்றுமை உணராததுதல் நுகறிற்று.

உரை : ஆரூம எண்ணுமுறைமைககண்ணது அது
என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச்சொல், தன்னொடு
தொடர்ந்ததோரா பொருளையும் தன்னின் வேறுபடேதோரா
பொருளையும் இதனதிது என்று கிழமை செய்பிரிற்றல
ஆரூம வேற்றுமையது இலக்கணம் என்றவாறு.

அதுவே என்பது அப்பொருளை விரிப்பான் தெரித்த-
வாறு.

‘இதனதிது’ என்னும் கிளவிக்கிழமைத்தா என்னாது,
 ‘அன்ன’ என்றதனான், இதற்குப் பிறிதுமொரு பொருள்
 உண்டு என்க. ஆஃதிபாதோ வெனின், அவன அவள்
 என்னும் ஈற்றகரம். தன்னினும் என்புழித் தற்கிழமை
 ஐந்து வகைப்படும், ஒன்று பலகுழீஇய தற்கிழமையும்,
 வேறு பலகுழீஇய தற்கிழமையும், ஒன்றியற் கிழமையும்,
 உறுப்பின் கிழமையும், மெய்திரிந்தாய கிழமையும் என.
 ஒன்று பலகுழீஇய தற்கிழமையது

‘எட் குபபை’ என்பது.

வேறு பலகுழீஇய தற்கிழமையது

‘படையது குழாம்’ என்பது.

ஒன்றியற் கிழமையது

‘நிலத்தினது அகலம்’ என்பது.

உறுப்பின் கிழமையது

‘யாணையது கோடு’ என்பது

மெய்திரிந்தாகிய கிழமையது

‘எள்ளினது ராந்து’ என்பது.

பிறிதின் கிழமை இது போலப் பகுதிப்படாது

இனி, அவ்விரண்டு கிழமையும் ஒட்டுமாறு காட்டுதலா.

இயற்கை.

‘சாத்தன தியற்கை’ என்பது

உடைமை.

‘சாத்தன துடைமை’ என்பது

முறைமை.

‘ஆவினது கன்று’ என்பது.

கிழமை.

‘சாத்தனது கிழமை’ என்பது.

செயற்கை:

‘சாத்தனது செயற்கை’ என்பது.

முதுமை;

‘அவனது முதுமை’ என்பது.

விணை :

‘அவனது விணை’ என்பது.

சருவி :

‘சாத்தனது வாள்’ என்பது

துவணை :

‘அவனது துணை’ என்பது.

கலம் :

‘சாத்தனது கலம்’ என்பது.

கலம் என்பது ஒற்றிக் கலத்தை

முதல் :

‘சாத்தனது முதல்’ என்பது.

ஒருவழி யுறுப்பு .

‘யாணையது கோடு’ என்பது.

குழை

‘படையது குழை’ என்பது.

தேரிந்துமொழிச்செய்தி

‘கடிரெது பாட்டு’ என்பது.

நிலை .

‘சாத்தனது நிலை’ என்பது.

வாழ்ச்சி .

‘சாத்தனது வாழ்ச்சி’ என்பது.

திரிந்து வேறுபட்டது

‘எள்ளினது சாந்து’ என்பது

‘சாத்தனது சொல்’ என்பதும் அது

பிறவும் என்பது புறனடை.

கூறிய மருங்கிற் றேன்றும் கிளவி ஆறன்பால என்-
பது இருகிழமையும்பற்றி வருவனவும் பிறவும் அதன்
பால என்றவாறு. (கச)

77. ஏழாகுவதே

கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைசெய் யிடத்தி நிலத்திற் காலத்தி
னனைவகைக் குறிப்பிற் றேன்று மதுவே
கண்கால் புறமக முள்ளுழை கீழ்மேல்
பின்சா ரயல்புடை தேவகை யெனாஅ
முன்னிடை கடைதலை வலமிட மெனாஅ
வன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனார்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், முறையானே
ஏழாம வேற்றுமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஏழாம் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது கண்
என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல், வினைசெய்
யிடமும் நிலமும் காலமும் என்பன மூன்று பொருட்-
கண்ணும வரும் அது என்றவாறு.

வினைசெய்யிடம்

‘தடடுபுடைக்கண் வந்தான்’ என்பது.

நிலம் :

‘மாடத்துக்கண் இருந்தான்’ என்பது.

காலம் :

‘மாரியுள் வந்தான்’ என்பது.

இனி, அவ் வேற்றுமையுருபு பலவாகலின், அவற்றை
விரிக்கின்றார். அவை வருமாறு :

ஊர்க்கண்ணிருந்தான், ஊர்க்காலிருந்தான், ஊர்ப்
புறத்திருந்தான், ஊரகத்திருந்தான், ஊருளிருந்தான்,
சான்றோருழைச சென்றான், மாடத்தின்கீழிருந்தான்,
மாடத்தின்மேலிருந்தான், ஏர்ப்பின் சென்றான், ‘காட்-

ஞ்சா ரோடும்,' ஊரய லிருந்தான், ஊர்ப்புடை யிருந்தான்.

தேவகை என்பது திசைக்கூற்று. அது, 'வடக்கண் வேங்கடம், தெற்கண்குமரி' என வரும்

எனாஅ என்பது இடைச்சொல்

தேர்முன் சென்றான், சான்றோரிடை யிருந்தான், கோயிற்கடைச் சென்றான், தநதைதலைச் சென்றான், கைவலத் துள்ளது கொடுக்கும், கையிடத் திருந்தான் எனவும் வரும்.

'அன்ன பிறவும்' என்றதனால், 'கிழவோ டேத்து' என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. (கடு)

78. வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை யீற்று நின் றியலுந் தொகைவயிற் பிரிந்தே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், வேற்றுமைக்கெல்லாம திடந்ததோரா இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அக் கூறிய வேற்றுமைகள் தொக்கு முடியவும் வேண்டும, அத் தொக்க வேற்றுமையுருபு விரியுங்கால் யாண்டு நின்று புலப்படுமோ வெனின், மொழி யீற்றுக்கண்ணே புலப்படும் என்றவாறு.

மற்று, 'ஈறு பெயாக்காகும்' [வேற்றுமை - 8]

என்புழி விளங்காதோவெனின், விளங்காது; ஆண்டு, அது, உருபு பெயர்திறுதி வந்து நிற்கும் என்றார்; அங்ஙனம் நின்ற உருபு தொகும். தொகுத்தல் என்பது புலப்படாமை யன்றே, மற்று அது பின்பு புலப்படுங்கால் தான் நின்ற ஈற்றே புலப்படும் என்பது சொல்லவேண்டும் என்பது. (கசு)

79. பல்லா ருகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கு மெல்லாச் சொல்லு முரிய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வேற்றுமைக்கண்ணே கிடந்ததோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல்துதலிற்று.

உரை : உருபு தொக்கும் விரிந்தும் நிற்கும் என்றார், அவ் வருபேயும் அன்று, ஆண்டுப பிறசொற்களும் உள, அவ் வருபேபோல வந்து ஒட்டநிற்பன, அவையெல்லாம் அவ் வருபேபோல ஆண்டே தொகுத்தலும் விரித்தலும் உடையன என்றவாறு.

குதிரைதேர் என்பது, குதிரையாற் பூட்டப்பட்ட தேர்; ஆன் என்பது ஆண்டு உருபு, பூட்டப்பட்டது என ஆண்டு உருபல்லது ஆண்டு உருபு தொக்கு நின்றாங்கே நிற்கவும் அமையும், விரித்துக் காட்டவும் அமையும் என்பது.

‘பல் ஆருகப் பொருள் புணர்ந்து இசைக்கும்’ என்பது, பலவாற்றானும் பொருள் ஏற்ப வந்து ஒட்டுவன என்றவாறு. (கஎ)

இரண்டாவது வேற்றுமையியல் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

வேற்றுமை மயங்கியல்

80. கரும மல்லாச் சார்பென் கிளவிக்

குரிமையு முடைத்தே கண்ணென் வேற்றுமை.

என்பது குத்திரம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்ததோவெனின், வேற்றுமை தம்மின் மயங்கினமை உணராததினமையின், வேற்றுமை மயங்கியல் என்னும பெயர்த்தது.

இத் தலைச் குத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இரண்டாவதனொடு ஏழாவது மயங்குமாறு உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை: இரண்டாவது கருமச்சார்பும கருமமல்லாச் சார்பும் என இருபொருள் உடைத்து தூணைச் சார்ந்தான் என்பது, கருமச் சார்பாவது அதனையுறச் சாருமாதலால். இனி, அரசரைச் சார்ந்தான் என்பது கருமமில் சார்பு. ஆக கருமமில் சார்ச்சிப பொருண்மைக்கண் ஏழாவது வருதல் உரிமை யுடைத்து என்பது.

வரலாறு: அரசரைச் சார்ந்தான் என்புழி அரசர்கட் சார்ந்தான் என்பதும் ஆக என்பது. (க)

81. சினைநிலைக் கிளவிக் கையுங் கண்ணும் வினைநிலை யொக்கு மென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும் இரண்டாவதனோடு ஏழாவதன் மயக்கமே கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : சினைப்பொருட்கு இரண்டாம வேற்றுமையும் ஏழாம வேற்றுமையும் ஒத்த கிழமையாம் என்றவாறு.

வரலாறு : கண்ணைக் சூத்திரார், கண்ணுட் சூத்திரார் என வரும் (உ)

82. கன்றலுஞ் செலவு மொன்றுமார் வினையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும் அவை இரண்டன் மயக்கமே யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : கன்றல் செலவு எனனும் பொருட்கு இரண்டாவதும் ஏழாவதும் தொழிலான் ஒகமும் என்றவாறு.

வரலாறு : சூதினைக் கன்றினான், சூதின்கட் கன்றினான், நெறியைச் சென்றான், நெறிககட் சென்றான் என வரும். (ங)

83. முதற்சினைக் கிளவிக் கதுவென் வேற்றுமை முதற்கண் வரினே சினைக்கை வருமே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், 'சினைநிலைக் கிளவிக் கையுங் கண்ணும்' [சூத்தி 2] என்னும் சூத்திரத்திற்குப் புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : முதலும் சினையும் தொடருங்கால முதற் பொருட்கண் ஆளுவது வருமேயெனின், சினைப்பொருட்கு இரண்டாவது வருக என்றவாறு

வரலாறு : 'யானையது கோட்டைக் குறைத்தான்' என வரும். (ச)

84. முதன்முன் னேவரிற் கண்ணென் வேற்றுமை சினைமுன் வருத றெள்ளி தென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அதற்கே புறனடை யுணாததுதல் நுதலிற்று.

உரை: முதற் பொருட்கு இரண்டாவது வருமே யெனின், சினைப்பொருட்கண் ஏழாவது வருதல் தெளிவுடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு: யானையைக் கோட்டுக்கட் குறைத்தான்' என வரும்.

'தெள்ளிது' என்றதனால், 'யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்' எனலுமாம். (டு)

85. முதலுஞ் சினையும் பொருள்வேறு படாஅ நுவலுங் காலைச் சொற்குறிப் பினவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: இதுதான் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்தவிடத்துச் சினைதான் முதலுமாம் என்றவாறு.

வரலாறு: கோட்டது நுனியைக் குறைத்தான்; கோட்டை நுனிக்கட் குறைத்தான், கோட்டை நுனியைக் குறைத்தான், எனச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்தவிடத்துச் சினைதான் முதலுமாயிற்று. முதல் சினை யாவது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (சு)

86. பிண்டப் பெயரு மாயிய றிரியா பண்டியன் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: பிண்டப் பெயரும் அதுவே; தெரியில் அப் பொருளின் வேறு பிண்டம் ஒன்றில்லை விலக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. வழங்குமாற்றால் உண்டு போலுமாம் என்பது பிண்டப் பெயர் என்றவாறு.

உறுப்பின் கிழமை ஒழித்து ஒழிந்த தற்கிழமையி-
னாயிற்று.

வரலாறு: எட்குப்பை, நெற்குப்பை என்றால், என்-
ளின் வேறு குப்பை, நெல்லின் வேறு குப்பை என்ப
தொன் றில்லை. எட்சாதது, கோட்டுதாறு என்பனவும்
அவை. (எ)

87. ஒருவினை யொடுச்சொல் லுயர்பின் வழித்தே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது மூன்றாம்
வேற்றுமைப்பொருட்கண்ணதோசொல்வன்மையுணாத்-
துதல் நுதலிற்று

உரை: மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருள் விரிப்புழி,
'அதனொ டியைந்த ஒருவினைக கிளவி' [வேற்றுமை - II]
என்றான். அதாவது, ஒருவினையினுழை ஒடுக்கொடுத்-
துச் சொல்லுக என்றவாறு; ஆகலான் இவ்வாறு இச்
சொல்லினுள் இயைபுடைததாய் ஒருவினைகொண்டு வருங்-
கால் அவ்வொடு உயர்வுபற்றி வரும என்றவாறு.

வரலாறு: 'அரசனொடு வந்தார் சேவகர்' எனவரும்.

மற்று, 'நாயொடு நம்பி வந்தான்' என இழிவுபற்றி
வருமால் எனின், உயர்வுதாம் பல: குலத்தால் உயர்-
தலும், தவத்தால் உயர்தலும், நிலையால் உயர்தலும்,
உபகாரத்தால் உயர்தலும் என. அவ்விழிந்தவழி ஒடு
வைத்துச் சொல்லியது அந்நிலைக்கண் அது சிறப்புடைத்-
தாகலின் என்பது (அ)

88. மூன்றனு மைந்தனுந் தோன்றக் கூறிய
வாக்கமொடு புணர்ந்த வேதுக் கிளவி
நோக்கோ ரனைய வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மூன்றாவதும்
ஐந்தாவதும் ஏதுப்பொருட்கு ஒத்த கிழமைபு என்பது
உணர்த்துதலு நுதலிற்று.

உரை: மூன்றும் வேற்றுமையானும், ஐந்தாம் வேற்-
றுமையானும் எடுத்தோத்பபட்ட ஆக்கமொடுபுணர்ந்த
ஏதுப்பொருண்மை ஆராயுங்கால் ஒத்தன்மையு என்ற-
வாறு.

வரலாறு வானிகத்தான் ஆயினான் ; வானிகத்தின்
ஆயினான் என வரும். (சு)

89. இரண்டன் மருங்கி னோக்க னோக்கமவ்
விரண்டன் மருங்கி னேதுவு மாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மேற்
சூத்திரத்திற்குரிய முடிவே சாரதது என்றவாறு உணர்-
த்துதலு நுதலிற்று.

உரை: இரண்டாம் வேற்றுமை, நோக்கியநோக்க-
மும், நோக்கலநோக்கமும் என இரண்டு பொருளும்
உடைத்து. மேற்றான், 'நோக்கலின்' [வேற்றுமை - 10]
என்றான் ; என்புழி, 'நோக்கலின்' எனவே அவ்விரண்டு
நோக்கமும் அடங்கின.

நோக்கிய நோக்கம் என்பது பொறியான் நோக்-
குதல் ; அது, பூணை நோக்கினான் எனவரும்

'நோக்கல் நோக்கம்' என்பது,

'வானோக்கி வாழும்'

[குறள். செங்கோ - 2]

என்பது. இது கண்ணான் நோக்கியது அன்மையின்
நோக்கல்நோக்கம் ஆயிற்று. அப் பொருண்மைக்கண்-

னாயின் முன்னாச் சொல்லிய இரண்டு வேற்றுமைப் பொருளும் ஆம் என்றவாறு.

வரலாறு: 'வானோக்கி வாழும்' [குறள். செங்கோ-2] என்றாகால், வாளை நோக்கி வாழும் என்பது, இனி, வானொய உபகாரம் நோக்கி வாழும் என்பது, வானொய உபகாரம் நோக்கி வாழும் என்பது உமா. (க0)

90. அதுவென் வேற்றுமையுயாதினைத் தோகைவயி
னதுவென் னுருபுகெடக் குகரம் வருமே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஆறாவது நான்-காவதனொடு மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: மேல், 'இயற்கையி னுடைமையின் முறை-மையின்' [வேற்றுமை - 14] என, ஆறாவதனை முறைமைப் பொருட்கு உரித்தென்று ஒதினான், அம் முறைமைப் பொருள் உயாதினைக்காயின் அது என உருபு கெடக் குகரம் வரும் என்றவாறு.

வரலாறு: நம்பிககுமகன் எனவரும் நம்பியதுமகன் என்புழி இழுக்குள்ளது கண்டு, அது காத்தவாறு. (கக)

91. தடுமாறு தொழிற்பெயர்க் கிரண்டு மூன்றுங்
கடிவரை யிலவே பொருள்வயி னான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: தடுமாறு தொழிற்பெயர்க்கு இரண்டாம் வேற்றுமைப்பொருளும் மூன்றாமவேற்றுமைப்பொருளும் ஒக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: புலி கொல் யானை என்பது. அது விரிப்புழிப், புலியைக் கொன்ற யானை — புலி கொல் யானை; புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை — புலி கொல் யானை; என இரண்டிற்கும் ஒக்கும்.

தநிமாறுதல் என்பது இரண்டிற்கு உரித்தாய்ச்
சென்று வாயுதல் ஈண்டு கோற்றறொழி இரண்டிற்கும்
ஒருகும் (கஉ)

92. ஈற்றுப்பெயர் முன்னர் மெய்யறி பனுவலின் வேற்றுமை தெரிப வுணரு மோரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், மேல் எடுத்தோ-
தப்பட்ட தநிமாறுதொழிற்பெயரை உணரும் ஆறு இது
என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை. புலி கொல் யானை என்பது, அத்தொகைக்கு
யானை என்பது ஈற்றது இவ் விற்றுப் பெயர் முன்னாப
பொருளறிய வநுஞ் சொல், 'மெய்யறி பனுவல்' என்-
பதனான, அவ விரண்டன வேற்றுமைமும் தெரியப்படும்
எனவாறு

வரலாறு. புலி கொல் யானைக்கோடு வந்தது எனின்,
புலியாற் கொல்லப்பட்டது யானை என விளங்கும்

இனிப, புலிகொல் யானை ஒடுகின்றது எனின், புலியைக்
கொன்றது யானை என விளங்கும்

இனி, ஈற்றுப் பெயர் முன்னாப பொருளறிய வந்த
சொல்லான அவ வேற்றுமை தெரிப என்பது பொரு-
ளறிய வாராத சொல்லான அவ வேற்றுமை தெரியலாகா
என்பது.

வரலாறு. புலி கொல் யானை கிடந்தது, தோன்றுமா
என்பது (கஉ)

93. ஒம்படைக் கிளவிக் கையு மாணுந் தாம்பிரி விலவே தொகைவரு காலை.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இன்னும் அவற-
றுககண்ணே ஆவதோர் முறைமை உணர்த்துதல் நுத-
லிற்று.

உரை : ஓமபடைப்பொருட்கு ஐயம் ஆனும் ஒத்த கிழமையெனறவாறு.

ஓமபடுததல் என்பது போறறுதல் 'தொகைவரு காலை' என்பது, தொகையி னிலைக்கண்ணே இம்மயக்கம் ஆவது என்றவாறு.

வரலாறு 'புலி போற்றிவா வாழியைப்' என்பழிப் புலியைப் போற்றிவா எனமும், புலியினுள் ஆய ஏதம் போற்றிவா எனமும் ஆக என்பது.

'தொகைவரு காலை' என்பதனை யாண்டும் ஒட்டிக் கொள்க என்பது (கச)

94. ஆறன் மருங்கின் வாழ்ச்சிக் கிழமைக் கேழு மாகு முறைநிலத் தான.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றேர் வெனின், ஆறுவதனோடு ஏழாவதன் மயக்கம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. ஆறுவதனோடு எடுக்கேதாதபபட்ட வாழ்ச்சிப்பொருட்கு ஏழாவதும் ஆம் உறையும் சிலமாகலான் என்றவாறு.

வரலாறு காட்டது யானை என்பழிக், காட்டுள் யானை என்றுமாக என்பது. (கரு)

95. குத்தொக வருஉங் கொடையெதிர் கிளவி யப்பொரு ளாறற் குரித்து மாகும்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றேர் வெனின், நான்காவதன் பொருள் ஆறுவதற்குச் செல்லுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை நான்காம் வேற்றுமை தொக்குக கொடையெதிராது நின்றவழி ஆறுவது சொல்லவும் அமையும் என்றவாறு.

வரலாறு : நாகாபலி என்பது ஆண்டு நாகர்க்குப் பலி என நான்காவது தொக்குநின்றது : அந நிலைக்கண் நாகரது பலி என ஆளுவதும் ஆக என்றவாறு.

கொடை எதிாதல் என்பது — விழுப்ப முடையாரை நுதலியக்காற் கொண்டிவைத்து விருமபிக் கொடுத்தல். நாகர்பலி என்பது அவர்க்குத் திரிபில்லாமைபினான் நாகரது பலி என உடைமைக்கிழமை செப்பலாயிற்று என்பது கருத்து. (கசு)

96. அச்சக் கிளவிக் கைந்து மிரண்டு மெச்ச மிலவே பொருள்வயி னான.

இச சூத்திரம் எனனுதலிறோ வெனின், ஐந்தாவதனோடு இரண்டாவதன் மயக்கம் உணராததுதல் நுதலிற்று

உரை அச்சம் பொருண்மைக்கு ஐந்தாம் வேற்றுமையும் இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஒத்த கிழமைய * என்றவாறு

வரலாறு புலியின் அஞ்சம், புலியை அஞ்சம் என வரும்.

புலியை அஞ்சம் என்புழிப் புலி காரணமாக அஞ்சம் என மாறுகொள்க. (கசு)

97. அன்ன பிறவுந் தொன்னெறி பிழையா துருபினும் பொருளினும் மெய்தடு மாறி யிருவயி னிலையும் வேற்றுமை யெல்லாந் திரிபிட னிலவே தெரியு மேர்க்கே.

இச் சூத்திரம் எனனுதலிறோ வெனின், சொல்லப்பட்ட மயக்கத்திற்குப் புறனடை யுணராததுதல் நுதலிற்று.

* உரை : அவைபோலவனவும் பிறவும் மேற்கொண்டு அடிப்பட வழங்கும் வழக்கொடு மலையாது உருபும் பொருளும் தமமுள் ஒன்றனோடொன்று தடுமாறி அவ்

விரண்டி டத்தும நீலைபெற்ற வேறுபாடு வழி என்று
களையப்படா ஆராயுமிடத்து என்றவாறு.

‘உருபினும பொருளினும மெய்தடுமாறி’ என்பது,
யாண்டு உருபு சென்றது ஆண்டுப பொருள் சென்றது
எனப்படும். யாண்டுப பொருள் சென்றது ஆண்டு உருபு
சென்றது எனப்படும் என்பது ‘பிறவும்’ என்றதனால்,
முறைக குத்தாககுத்தினா எனபுழி, முறையிற் குத்தினா
என்றும், முறையாற் குத்தினா என்றும், ‘கடலொடு
காடொட்டாது’ என்புழிக், ‘கடலைக காடொட்டாது’
என்றும் வருவன கொள்க (கஅ)

98. உருபுதொடர்ந் தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி
யொருசொன் னிடைய பொருள்சென் மருங்கே.

இச குத்திரம என்னுதலிறே வெனின், 11ல் உருபு
தொடர்ந்து அடுக்கி நின்றவழிப் பரவலோடு இலக்கணம்
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. 11ல் உருபு தொடர்ந்து அடுக்கி நின்ற-
விடத்து இறுதியுருபு முடிந்த முடிவே ஐழிந்தனவற்றிற்-
கும முடிபாக என்றவாறு.

வரலாறு. யானையது கோட்டை நுனிக்கட் குறைத்-
தான் என வரும்.

இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஏழாம் வேற்றுமையும்
குறைத்தான் என்னும் ஒரு வினையானே முடிந்தவாறறிக.
‘தினையிற் கிளியைக கடியும்’ என்பதும் அது. (கக)

99. இறுதியு மிடையு மெல்லா வருபு

நெறிபடு பொருள்வயி னிலவுதல் வரையார்.

இச குத்திரம என்னுதலிறே வெனின், உருபு நிற்கும்
இடவேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. *

இறுதி: கடந்தான் நிலத்தை. வந்தான் சாத்த-
னோடு; கொடுத்தான் சாததற்கு; வலியான் சாத்தனின்;

ஆடை சாததனது ; இருந்தான குன்றத்துக்கண் , என வரும்.

இனி, இடை வருமாறு : நிலத்தைக் கடந்தான் ; சாத்தனொடு வந்தான் சாததற்குக் கொடுக்கும் , சாத-தனின் வலியன் சாததனது ஆடை . குன்றத்துக்கண் இருந்தான் என வரும்

இனி, நெறிபடுத்துதல் என்பது வழக்குப்படுத்தல் ; வழக்குப்படுவழியே அவை நிலைபுடைத்தாவது அல்லாத வழி அவை நிலை என்பது அவ்வழிகொண்டான் என்புழி அவ்வழிக்கட கொண்டான் என வேண்டுவது என்றவாறு நிறைவு அனை (உ௦)

100. பிறிதுபிறி தேற்றலு முருபுதொக வருதலு நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கென்ப.

இச சூத்திரம் எனனுதலிறோடு வெனின, இதுவும் அவ வேற்றுமை மயக்கத்துட புறத்துப்பாடுவதோடு இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை ஐா உருபு நா உருபினை யேற்றலும், உரு-புகள் பல்பாடாது நற்றலும் இலக்கணத்துப் பட்டன என்றவாறு

பிறிதுபிறிதேற்றல் என்பது, ஆரம் வேற்றுமை உருபு தானல்லாத உருபுகளை ஏற்பது

அது வருமாறு சாததனதனை, சாததனதனொடு என ஆரவது ஒழித்து, எழுவதனகாறாய் ஒட்டுக.

இனி, உருபு தொக வருதல் நிலத்தைக் கடந்தான் என்புழி, வேற்றுமை யுருபு தொக்கு, கடந்தடந்தான் என வரும்.

இறுதிக்குண், 'கடந்தான் நிலத்தை' என்புழிக, 'கடந்தான் நிலம்' என வரும். மற்றையனவும் அவ்வாறே தொகும் என்பது. (உ௧)

101. ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின் மெய்யுருபு தொகாஅ விறுதி யான.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேர வெனின், மேல் உருபுகள் தொக வருவன என்றன், அததொக வருவனவற்றது நிலைமை ஒவ்வாதது நண்டு அஃது உணாததுதல நுதலிறறு

உரை இரண்டாம வேற்றுமைப் பொருளும், ஏழாம வேற்றுமைப் பொருளும் அல்லாதவழி இறுதிகண் தொகவாரி என்றவாறு

அது சொல்லவே, மறறைய உருபெல்லாம இறுதிகண் விரிநகே வருகுவ எனபதாம்.

வரலாறு கடந்தான் நிலம், கடந்தான் நிலத்தை, இருந்தான் குறைதது, இரந்தான் குறைததுதான்; எனது தொகுகும் விரிநதாம் வந்தவாறு

வந்தான் ராததனோடு எனபது வந்தான் சாததன் என ஒடு தொகுநிலைப்படுங்கொலோ எனிற, படாது எனபது மற்றையனவும் அன்ன (உஉ)

102. யாத னுருபிற் கூறிற் றுயினும் பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்

இச சூத்திரம் என்னுதலிறேர வெனின், உருபுகள் ஒரோ வழித் தததம் பொருண்மை யின்றியும் மயங்குதலுரிய என்பது உணாததுதல நுதலிறறு

உரை . யாதானும் ஓர் உருபிற் கூறப்பட்டதே ஒரு சொல்லெனினும், கூறிய அவுருபின் பொருள் படுங்கொலலோ எனின், படாது என்பது அக் கூறப்படாத றிற உருபு உளவன்றே அவற்றதுமாகும், அச்சொல் அவற்றுப் பொருள்படச சொல்லின் என்றவாறு.

வரலாறு :

‘கினையரி நாணை கிழங்குமணற் கீன்ற
முளையோ ரன்ன முள்ளேயிற்றுத் துவர்வாய்’ (அசும - 212)

என்னும பாட்டி-னுள், ‘மணற்கீன்ற’ என நானகாவதன் உருபு வந்ததேனுப, மணலிவ ஈனற என ஏழாவதன் உருபே கொளக, அதற்கேற்ற பொருட்டாகலின், இது, வழக்கினுள் ஒன்றன் பொருண்மைக்கட் பிறிதோர உருபு பொருளொடுபடாது சென்று நிற்ப வழங்குதலும உண்மை கண்டு அது காத்தவாறு (உரு)

103. எதிர்மறுத்து மொழியினுந் தத்த மரபிற்
பொருணிலை திரியா வேற்றுமைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், வேற்றுமை யுருபுகள் தமபொருள் மாறுபட சின் றுழியும் தமபொருள் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை; எதிர் மறுத்துச் சொல்லிற்றுழியும் தம பொருண்மை மாறுபு திரியா என்றவாறு.

வரலாறு மரத்தைக் குறையான் என்புழி, இரண்டாவதன் டின் அபபொருள் இல்லைமன, இல்லை யெனினும அபபொருட்டாக என்பது

பிறவேற்றுமைப பொருள்களையும் இவ்வாறே எதிர்-மறுத்து ஒட்டிக் கொள்க (உசு)

104. கு ஐ ஆன்என வருஉ மிறுதி
அவ்வொடுஞ் சிவ ணுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அவ் வருபுகள் ஒரு சார் செய்யுளுள் திரிபுபட நின்றல் கண்டு, அஃது உணர்த்துதல் நுதலிற்று,

உரை: கு ள் ஆன் என வருஉம் ஏழன் வருபின்
இறுதி||ஞ செய||ளுவ அகர ஈ ற்கி கிறகும் என்றவாறு.

வரலாறு முன்னாந் குத்திரகதாட் காட்டுதும் (உரு)

105. அவற்றுள்

அஎனப் பிறத்த லஃறிணை மருங்கிற்
சுவ்வு மையு மில்லென மொழிப.

இஈ குத்திரம் என்னுநதவிற்கே வெனின, எஃதியது விலக்-
குதல் நதவிறறு.

உரை அவற்றுள் சுவவும ஐயும அஃறிணைக்கண்
அகரவீராகல் எய்தா என்றவாறு.

மறறை ஆன் உருபாபின் அஃறிணைக்கண் ணும உயா-
திணைக்கண் ணும எய்தாம எனபது

இனி, உயாதிணைக்கட சுவவும ஐயும வருமாறு.

‘கடிநிலை யினறே யாசிரியற்கு’ என்றபாலது, ‘ஆசிரி-
யற்க’ [தொல எழுதது. புள்ளிமயங் 94] என்றபிறறு.

‘காவலோனைக் கவிறஞ்சமமே’ என்றபாலது, ‘காவ-
லோனக கவிறஞ்சமமே’ என்றாயிற்று

இனி, ஆன் இருதிணைக்கண் ணும வருமாறு.

‘புளவரினா’

‘புலவரான’

என இருவழியுங் கண்டுகொள்க

(உசு)

106. இதன திதுவிற் றென்னுங் கிளவியு

மதனைக் கொள்ளும் பொருள்வயி னுனு

மதனாற் செயற்படற் கொத்த கிளவியு

முறைக்கொண் டெழுந்த பெயர்ச்சோற் கிளவியும்

பால்வரை கிளவியும் பண்பி னுக்கமுங்
காலத்தி னறியும் வேற்றுமைக் கிளவியும்
பற்றுவிடு கிளவியுந் தீர்ந்துமொழிக கிளவியு
மன்ன பிறவு நான்க னுருபிற்
ஒென்னெ றி மரபின தோன்ற லாதே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வேனின், நான்காம வேற்-
றுமை ஏனைய வேற்றுமைகடண்ணெல்லா ஏ சென்று
மயங்குமாறு உணர நதுதல மாதலிற்று.

உரை . இதனது இதுவிறறு என்பது — யாணையது
கோடு கூறிது எனபுழி, ஆண்டு நான்காவது சென்று,
யாணைக்குக கோடு கூறிது என்றாகு என்பது .

அதனைக் கொள்ளும் பொருள் என்பது — இவனைக்
கொள்ளும் இவ்வணி எனபுழி, இவடக்குக கொள்ளும்
இவ்வணி என்றாகு என்பது .

அதனாற் செயற்படற்கோத்தகிளவி என்பது—வாயாற்
றககது வாய்ச்சி எனபுழி, வாயக்குக தககது வாய்ச்சி
என்றாகு என்பது

முறைக்கொண்டேழுந்த பெயர்ச்சொற் கிளவி என்பது—
ஆவினது நன்று எனபுழி, ஆவிறகுந நன்று என்றாகு
என்பது .

பால்வரை கிளவி என்பது — கருவூரின் கிழங்கு என்-
புழிக, கருவூரக்குக கிழக்கு என்றாகு என்பது .

பண்பின் ஆக்கம் என்பது — சாததனின் நெடியன்
என்புழிச, சாத்தற்கு நெடியன் என்றாகு என்பது .

காலத்தின் அறியுங் கிளவி என்பது—மாரியுள் வந்தான்
என்புழி, மாரிகு வந்தான் என்றாகு என்பது ,

பற்றுவிடு கிளவி என்பது — ஊரிற் பற்றுவிட்டான்
என்புழி, ஊர்க்குப் பற்றுவிட்டான் என்றாகு என்பது ;

தீர்த்து மொழிக் கிளவி என்பது — ஊரிற் தீர்ந்தான்
என்புழி, ஊர்க்குத் தீர்த்தான் என்றாக என்பது,

அன்ன பிறவும் என்றதனால் — ஊரிற் சேயன், ஊர்க்-
குச் சேயன் என்றாக என்பதும், உறையூரிற் பெரிது
கருவூர் என்புழி, உறையூர்க்குப் பெரிது கருவூர் என்றாக
என்பதும், பிறவும் இவ்வாறாக வருவன கொள்க.

இவையெல்லாம் நான்கனுருபிற றேனறுதன்மேற்-
கொண்டு அடிபபட்டு வந்த வழக்கு என்றவாறு. (உஎ)

107. ஏனை யுருபு மன்ன மரபின

மான மிலவே சொன்முறை யான.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும் மயக்-
கமே உணர்த்துதல். நுதலிறறு

உரை நான்காம் வேற்றுமை உருபல்லன பிறவும்
ஒன்றன்பொருணமைககண் அது சென்றங்குச் செல்வன
உளவேற் குற்றமில்லை என்றவாறு

வரலாறு: வழக்குப்பெற்றவழிக் கண்கொள்க (உஅ)

108. வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே

நிலனே காலங் கருவி யென்ற

வின்னதற் கிதுபய னாக வென்னு

மன்ன மரபி னிரண்டொடுந் தொகைஇ

யாயெட் டென்ப தொழின்முத னிலையே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், வினைச்சொல்
இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிறறு.

உரை இவ் தொடரென தோன்றநிற்கும் வினைச்-
சொல் என்றவாறு

வரலாறு: வினைத்தான் என்ற சொல்லாலே அவ்-
வெட்டும பெறும என்பது

பேறுமாறு வணைநதான என்ற வினை விளங்கிற்று ,
அதனால் வணைதற்றொழின்மை விளங்குப .

சேய்வது என்பது — செய்தான ஒருவன் என்பது
விளங்கும்.

சேய்ப்படு பொருள என்பது—குடந் தொடக்கத்தான
என்பது விளங்கும்

நிலம் என்பது — ஓரிடத்திற் நின்றுதென்பது விளங்கும்

காலம் என்பது — இரவானும் பகலானும் என்பது
விளங்கும்

கருவி என்பது — கோலும் திரிகைபுடனான இத்த
தொடக்கத்தான விளங்கும்

இன்னதற்கு என்பது—ஒருவற்கு என்பது விளங்கும்

இது பயன் என்பது — அறமானும் பொருளானும்
ஒரோவொன்று பயங்கும் என்பது விளங்கும்

இஃது அளி விடாது உணர்ப்பும் தோன்ற நிறகு-
மாறு . பிறவும் அனை (உக)

109. அவைதாம்

வழக்கியன் மருங்கிற் குன்றுவ குன்றும்.

இஃது குத்திரம் என்னுதனிறதே வெனின, தோற சொல்லப-
பட்ட வினைத்திரம் படுவதோ இலக்கணம் உணர்த்துதல
துதலிற்று

உரை . தோற சொல்லப்பட்ட எடும் உடன
விளங்காது குறைப நிறபன்மும் உள் வழக்கினுள் வினைச-
சொற்கள் என்றவாறு

வரலாறு பொடியாடிற்று என்பதும், செய்யப்படு
பொருளும் இன்னாககு என்பதும் இன்னது பயங்கும்
என்பதும் இலக்கணம் அனை. (உஃ)

110. முதலிற் கூறுஞ் சிணையறி கிளவியுஞ்
 சிணையிற் கூறு முதலறி கிளவியும்
 பிறந்தவழிக் கூறலும் பண்புகொள் பெயரு
 மியன்றது மொழிதலு மிருபெய ரொட்டும்
 வினைமுத லுரைக்குங் கிளவியோடு தோகைஇ
 யனைமா பினவே யாகுபெயர்க் கிளவி.

இச சூததிரம எனலுதலிறேர வெனின, ஆகுபெயா
 உணாததுதல துதலிறறு

உரை. முதலிற் கூறுஞ் சிணையறி கிளவித் தொடக்-
 கத்தன வழி கூறிய பின்னை அனைமாபினவே என்றா,
 அவ விலக்கணத்தன அவை என்றவாறு

முதலிற் கூறுஞ் சிணையறி கிளவி என்பது — முதலாற்
 சிணையற் சொல்லுதல என்றவாறு

அது, தெங்கு திவரன, கநிந திவரன எனவரும்.

சிணையிற் கூறும் முதலறி கிளவி என்பது — சிணையின்
 பெயர்கூற முதல விளங்குவது என்றவாறு

அது, இலைநடந வாழும் புறநடந வாழும் எனவரும்.

பிறந்தவழிக் கூறல் என்பது — தரிடங் கூற அவ்-
 விடத்தாயின பொருண்மைபி னிறறல் என்றவாறு.

அது, குழிபாறு எனவரும்

பண்புகொள் பெயர் என்பது — ஒரு குணங்கூற அக்
 குணமடைந்த பொருள் விளங்குகின்றதல்,

அது வருமாறு: நீலம் என்பதோர் பண்பு; அப்
 பண்புர சொல் அப் பண்பினை யடைந்த ஆடையானும்
 பிறவாற்றானும் விளங்குபா என்பது

இயன்றது மொழிதல் என்பது — இயன்றது என்பது
 செய்கை, அச செய்கை சொல்ல அச செய்கை நிகழ்ச்-

சியினாய வேறுபாடும் அப்பெயரத்தாய் விளங்கும்
அது வருமாறு: ஏறு, குதது என, ஏறியவும குத்தவு-
மாயின அத தொடக்கத்தன விளங்கி நிற்கும் எனபது

இருபெய ரோட்டு எனபது — இரண்டு பெயா ஒட்டி
நிற்பது அது சொல்லா நிறிதுபொருள் விவங்கும்
அது வருமாறு: பொற்றொழு எனபது, இருபெயா தீன்று
ஒட்டிற்று, அது சொல்லா பொற்றொழு தொடட்டானை
விளக்கும் எனபது

வினைமுத லுரைக்குங் கிளவி எனபது—வினைசெய்தான்
பெயா சொல்ல, அவன செயபொருளை யறிய நிறை
என்றவாறு அது, தொல்காப்பியம், கபிலம் எனபன

ஆகுபெயா என்ற பொருணை யெனையெனின்,
ஒன்றன பெயா ஒன்றற்காய் நிறை என்றவாறு (ங் க)

111. அவைதாம்

தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணலு
மொப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலு
மப்பண் பினவே நுவலுங் காலை.

இச குத்திரா எனனுதலிறே வெனின, இதுவும ஆகு-
பெயாககண்ணே யாவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

உரை அவ வாகுபெயாகள் முதற்கண் ஆங்காலம்,
அம் முதற்கே யன்றி அம் முதலொடு தொடராத
பொருண்மேல் நிறைவும், முதற்கு எவ்வியைப் பிலலா-
தனமேல் நிறைவும் என இரண்டி லக்கணம் உடைய
என்றவாறு.

தத்தம் பொருண்மையிற் றம்மொடு சிவணல் —
தெங்கு கடு என்னுந் தொடக்கத்தன தெங்கு என்ற-
விடத்து தெங்கின்காய் எனல் கொள்க, கடுவும அன்-
னதே.

ஒப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டல்-நீலம் என்றது நீலமுண்ட ஆடைபெனின், அவவிடத்து நீலத்திற்கு எவ்வியைபுரினறி நின்ற தாடை எனக் பிறவும் அன்ன.

இங்ஙனம் தத்தம் பொருட்கு இயைந்தவனவற்று மேலனவும், இயையாதவற்று மேலனவும் என இருவகையவாய் நிற்கும் அவ வாகுபெயராகன என்றவாறு (௩௨)

112. வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், இதுவும் ஆகுபெயராகக் கண்டே கிடந்ததோர் பகுதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று

ஆகுபெயர்க்கு ஆவதோர் வேறுபாடு தெரிந்துணர்க. ஆவதோர் வேறுபாடு என்னெனின், தொல்காப்பியனார் சொல்லப்பட்டது தோல்காப்பியம் என ஈறு திரிந்தது அன்றியும், 'வேற்றுமை மருங்கில் போற்றல் வேண்டும்' என்றல் அவ வாகுபெய ரெல்லாம் வேற்றுமைபொடு தொடரந்த மருங்கினைப் போற்றியறித என்றவாறு.

யாதோ வெனின், தெங்கினதுகாய் தெங்கு என ஆறாவது தொடரந்தது நீலத்தையுடைய ஆடை நீலம் என இரண்டாவது தொடரந்தது. பிறவும் இவ்வாறே தொடரந்தவாறு போற்றியறித என்றவாறு

இனி, அல்லதுஉம் ஆகுபெயராகன தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணிந் என்றும, ஒப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டின என்றும போற்றி யுணர்த என்றவாறு (௩௩)

113. அளவு நிறையு மவற்றொடு கொள்வழி யுளவென மொழிப வுணர்ந்திசி னோரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடுவெனின், அளவும் நிறையும் ஆகுபெயராவன உள என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று,

உரை : அளவும சிறையுர் ஆகுபெயர் அபின்வவவு
மேற்கூறியபோல என்றவாறு.

வரலாறு காழி, ௨ மகசூ என அளக்கப்படும் பொரு-
ளையும், தொடி, துலாம் என மிகப்படும் பொருளையும்
எனபது பிறவும் அனன (௩௪)

114. கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்

கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தவர் கோளலே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின, இஃது ஆகு-
பெயர்க்குப் புறனைக் கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : மேற் சொல்லப்பட்டனவன்றி வரும் ஆகு
பெயரும் உள் அவற்றையும் சொல்லப்பட்ட இலக-
கணத்தான உணர்ந்து கொள்க என்றவாறு.

அவை வருமாறு யாழ் கேட்டான் : குழல் கேட்-
டான் எனப, அவற்றினாகிய ஓசை கேட்டாரை

பசுப போல்வாளைப் பசு என்ப, பாவை போல்-
வாளைப் பாவை எனப

இனி, எண்ணிற கே துவாசிய இடங்கனையும் ஒன்று,
பதது, நூறு என்ப இனி, 'எழுத்தா' [தொல் எழுத்தா.
நூன்மரபு - 1] எனபதும் அது பிறவும் அனன

இனிக, கிளந்தவல்ல பிற எனனாது, வேறு என்ற-
தனால, ஆகுபெயர்களை மறுதிரியும் எனபது காட்டுக (௩௫)

மூன்றாவது வேற்றுமை மயங்கியல் முற்றிற்று.

நான்காவது

விளி மரபு

115. விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரொடு
தெளியத் தோன்று மியற்கைய வென்ப.

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வோதது என்ன பெயர்த்தோ வெனின், விளி
வேற்றுமையது இலக்கணம் உணர்த்தினமையின், விளி-
மரபு என்னும் பெயர்த்து

இனி, இத் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின்,
விளிவேற்றுமையது இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை விளி என்பன தமமை ஏற்குமபொருளொடு
பாபபுறத தோன்றும் தன்மைய என்றவாறு.

தன்மைய என்றான், விளி பெயரொடு கொள்ளும்
என்பதூஉம், கொள்ளுங்கால ஏற்கும் என்பதூஉம்,
பெயரொடு கொள்ளும் என்பதூஉம் சொல்லப்பட்டதாம்.

‘தெளியத் தோன்றும்’ என்றது, விளியை வேற்-
றுமை அன்றென்பாரும் உளர், அது மறுத்து வேற்று-
மையே எனற்கு என்பது.

‘எனப்படுப’ என்று பன்மை கூறினார், ஈறுதிரிதல். ஈற்றயனீடல், பிறிதுவந்தடைதல், இயல்பாதல் என நான்கு பகுதியவாகலான் என்பது. (க)

116. அவ்வே

இவ்வென வறிதற்கு மெய்ப்பெறக் கிளப்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற் சொல்லப்-
பட்டனவற்றை இனிச் சொல்லுப என்பது உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

உரை. அவை இவையென அறிதற்கு வழக்குப்பெற
இனிச் சொல்லப்படும் என்றவாறு. (உ)

117. அவைதாம்

இ உ ஐ ஓ என்னு மிறுதி

யப்பா னான்கே யுயர்திணை மருங்கின்

மெய்ப்பொருள் கட்டிய விளிகோள் பெயரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், விளி என்பன-
தாம் இவை என்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை. உயிரெழுத்தினுள் உயர்திணைப்பெயாக்கு
விளியேற்கும் எழுத்தாவன இவை என்றவாறு

‘உயர்திணை மருங்கின் மெய்ப்பொருள் கட்டிய’ —
எனவே, மற்றைத் திணைகளுடைய உயி, சி யு வரவின
எனக் கொள்க

அவை வருமாய்: ‘குறையறப் பூதத கொடி முல்-
லாய்’ என்புழி, முல்லை - முல்லாய் எனவும்,

‘செங்கான் நாராய்’ என்புழி, செங்கால் நாரை
செங்கால் நாராய் எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (ங)

118. அவற்றுள்

இ ஈ யாகும் ஐ ஆ யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இகர ஐகாரங்கள் விளியேறகுமாறு உணராததுதல துதலிற்று.

நமபி - நமபீ என, இ - ஈயாய விளியேற்றது.

நங்கை - நங்காய் என, ஐ - ஆயாய் விளியேற்றது. இங்ஙனமாதல, 'ஈறுதிரிதல்' (ச)

119. ஓவும் உவ்வு மேயொடு சிவணும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஓகார ஈறும் உகர ஈறும் விளியேறகுமாறு உணராததுதல துதலிற்று.

கோ - கோவே என, ஓகார ஈறு ஏகாரமொடு சிவ-
ணிறது.

வேந்து - வேந்தே என, உகரம் ஏயொடு சிவணிறது.

இம முடிபு, 'பிறிது வந்தடைதல்' ஆம். (ரு)

120 உகரந் தானே குற்றிய லுகரம்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஐயமறுத்தல் துதலிற்று, மேலதற்கோரா புறனடையெனினும் அமையும்.

உரை : கூறப்படட நான்கினுள், உகரம் குற்றிய-
லுகரம் என்பது அறியாது நின்றவழி, முற்றுகரம் அன்று
குற்றுகரம் என்பது கருத்து. (சு)

121. ஏனை யுயிரே யுயர்திணை மருங்கிற்

ளும்விளி கொள்ளா வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தாதது எய்துவித்தல், துதலிற்று; ஐயமறுத்தது எனினும் அமையும்.

உரை : சொல்லப்பட்ட நான்கு உயிரெழுத்துமல்லால் மற்றையன உயிராதிணைககண் விளியேலா என்றவாறு.

மற்று, கொள்வன இவை யெனவே, ஒழிந்தன கொள்ளா என்பது யானே உணரேனோ, இது சொல்லவேண்டியது என்னையெனின், ஏனை உயிர உயிராதிணைககண்விளிகொள்ளா என, இன்னும மேற்சொல்லப்பட்டன மேல் ஒதியவாறன்றிப் பிறவாறருணும விளியேற்கும் என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது என்றவாறு.

கணி - கணியே என, இகர ாறு ாகாரப பேறின்றி ஏகாரமும் பெற்று விளியேற்கும எனபது (எ)

122. அளபெடை மிகுஉ மிகர விறுபெய ரியற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், எய்தியது விலகக் கூடுதலிற்று

உரை : அளபெடை இகரம ார்பின் ஆயல்பாயே விளியேற்கும என்றவாறு.

வரலாறு : தொழீஇ என வரும் பெயர்க்கும் விளி நிலையும் அதுவே நிறகுமாறு.

இனிச், 'செயற்கைய' என்றதனால், இரண்டு மூன்று மாத்திரைபெற எழுதுவாரும், ஐந்துமாத்திரை பெற எழுதுவாரும் என இருதிறத்தார் ஆசிரியா என உணர்க. (அ)

123. முறைப்பெயர் மருங்கி னையெ னிறுதி யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இஃது இறந்தது காத்தல் நுதலிற்று.

உரை மேல் ஐ ஆய ஆகும என்றா , இனி, முறைப
பெயாககண்ணாயின ஐ யீறு ஆவொடு வருவனவும் உள
என்றவாறு

வரலாறு அன்னை - அனனா என்றும், அததை -
அததா என்றும் ஆக என்பது (கூ)

124 அண்மைச் சொல்லே யியற்கை யாகும்.

இச சூத்திரம் என்று, நலிறே வெனின், இதுவும் இறந-
தது காததல நுதலிறு

உரை அனரியா ரைக் கூடிமிடத்து அவை இயல்பே
யாய விளியேறும் என்றவாறு.

‘வரலாறு’ நமசி வாழி, நங்கை வாழி, வேந்து வாழி
என வரும் (கூ)

125. ன ர ல ள வென்னு மந்நான் கென்ப புள்ளி யிறுதி விளிகொள் பெயரே.

இச சூத்திரம் என்று, நலிறே வெனின், உயாதினைக்கட்
புள்ளியி னு விளியேறபன இவை யென உணாததுதல
நுதலிறு

வரலாறு முன்னாக காட்டுதும். (கக)

126. ஏனைப் புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறே வெனின், எய்தாத தெய்து
விததல நுதலிறு ; ஐயமறுத்தது எனினும் அமையும்.

உரை மேற் சொல்லப்பட்ட நான்கல்லாப் புள்ளி-
யீறு விளியேலா உயாதினைக்கண் என்றவாறு.

மற்று, ஆவனகூற அமையாதோ வெனின், ‘ஏனைப்
புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா’ என, இன்னும் மேற்கூறிய

புள்ளி யீறு அவ்வாறன்றிப் பிறவாறு விளியேற்றலுடைய
என்றற்குக் கூறினா என்பது

வரலாறு: பெண்டா-பெண்டோ எனவா, தமமுன்-
தமமுனே எனவும் வரும் பிறவா அன்ன ஏனைப்பள்ளி-
யும் ஆவதுண்டு.

‘விளங்குநானிக கொடுமபுண் ஆய’ என்பதும்
[புறம் 130] பிறவும் இவ்வாறு வருவன கொள்க. (கஉ)

127. அன்னென் நிறுதி யாவா கும்மே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், துதத முறை-
யானே எனவாறு விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல
துதலிறாறு

உரை. அன் எனஹம் பெயரிற்று ஆவாய், விளி
யேற்கும் எனவாறு

வரலாறு கொழன் - கொழா, கோப்பன் - கோப்பா
என வரும் (கங)

128 அண்மைச் சொல்லிற் ககரமு யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், அயதியது ஒரு
மருங்கு மறுத்தலதுதலிறாறு

உரை: அணியாமைப் பெயரிட்கது அன் என்று திரிந்து
அகரமாயும் விளியேற்கும் எனவாறு

வரலாறு. ஊரன் - ஊர, கோப்பன் - கோப்பன் என
வரும் (கச)

129. ஆனென் நிறுதி யியற்கை யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும்
எனவாறு விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல துதலிறாறு.

உரை: ஆன் என் எனவாறு இயல்பாய் விளியேற்-
கும் எனவாறு.

வரலாறு : சேரமான், மலையமான் என இருநிலை-
மைககணனும அதுவே சிற்புராறு என்பது (கடு)

130. தொழிலிற் கூறு மாணென் னிறுதி யாயா சும்மே விளிவயி னான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், எய்தியது ஒரு
மருங்கு மறுதலத் துதலிற்று

உரை ஆன் என் னி ருதி தொழிற்பெயராயின் ஆயாய்
விளியேற்கும என்றவாறு

வரலாறு : உண்டான் உண்டாய் என வரும்.

இனி, 'விளிவயினான' என்றதனான், வாயிலான் - வாயி-
லாய், பூயிலான் - பூயிலாய் என, இவ்வாறு பெயரினாகிய
பெயரும் ஆயாய் விளியேற்கும என்பாரும் உளர். (கக)

131. பண்புகொள் பெயரு மதனே ரற்றே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும் எய்தி-
யது ஒருமருங்கு மறுதலத் துதலிற்று

உரை : அவ்வான் இறுதி பண்புகொள் பெயராயின்
ஆயாய் விளியேற்கும என்றவாறு

வரலாறு : கரியான் - கரியாய், ரெப்பான் - ரெப்பாய்
என வரும் இறவும் அவன் (கக)

132. அளபெடைப் பெயரே யளபெடை யியல.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், எனகரவீற்று
அளபெடைசூரிய ஜலசகணம் உணராத துதலத் துதலிற்று.

உரை : எனகரவீறுதி அளபெடைப்பெயரும் மேல்
இகரவீற்று அளபெடை யேற்றவாறு எற்க என்றவாறு.

வரலாறு : அழாஅன், புழாஅன் என வரும். (கஅ)

133. முறைப்பெயர்க் கிளவி யேயொடு வருமே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இறந்தது காத்தல் நுதலிற்று.

உரை . நகரவீற்று முறைபெயராமே பெனின் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்க எனவாறு.

வரலாறு : மதன் - மகனே, மருமகன் - மருமகனே என வரும்.

மற்று இவை இருதிணைக்கும் உரியவாம பிறவெனின், உரிய வாயினும் முன்னா, 'விளமபிய நெறிய விளிக்குங் காலை' [விளிமரபு - 33] என்னும் மாட்டேறு சொல்லாமையான் நகரவீற்று ஁ற மமைபற்றி வைத்துணர்த்தினார் என்பது. (கக)

134. தானென் பெயருஞ் சுட்டுமுதற் பெயரும் யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரு மன்றி யனைத்தும் விளிகோ ளிலவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நகரவீற்றுள் விளியேலாதன இவை எனபது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை . அவைதாம், தான அவன் இவன் உவன் யான் யாவன் எனபன இவவாறுபெயரும் மேல எவ விளியும் ஏலா என்றவாறு (உ௦)

135. ஆரு மருவு மீரொடு சிவணும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறையானே நகரவீறு விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆர் என்னும் ஈறும் ஆர் என்னும் ஈறும் திரிந்து ஈர் ஆகும் என்றவாறு.

வரலாறு : பார்ப்பார் - பார்ப்பீர், கூத்தர் - கூத்தீர்
என வரும். (உக)

136. தொழிற்பெய ராயி னேகாரம் வருதலும் வழுக்கின் றென்மனார் வயங்கி யோரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியதன்மேற்
சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ரகரவீறு தொழிற்பெய ராமேயெனின் மேல்
எய்திய ஈறே யன்றி, அதனொடு ஏகாரமபற்றி யேற்க
என்றவாறு.

வரலாறு : உண்டார் - உண்டரே, சான்றா - சான்
ற்றே என வரும்

‘வழுக்கின்று’ என்பதனால், நம்பியார் - நம்பியீரே,
கணியார் - கணியீரே என்பன போல்வன கொள்க (உஉ)

137. பண்புகொள் பெயரு மதனோ ரற்றே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்-
தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் நுதலிற்று

உரை : பண்புகொள் வந்த, ஆர ஈற்றோடு ஏகாரம்
பெற்று விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : செய்யார - செய்யீரே என வரும். (உங)

138. அளபெடைப் பெயரே யளபெடை யியல.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ரகரவீற்று அள-
பெடைக்குரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ரகரவீற்று அளபெடைப் பெயர் இகரவீற்று
அளபெடைப் பெயர்போல் விளி யேற்கும், இயல்பாய்
என்றவாறு.

வரலாறு : மகாஅர், சிறுஅர் என வரும். (உச)

139. சுட்டுமுதற் பெயரே முற்கிளந் தன்ன.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்-
குதல் நுதலிற்று.

உரை: மேல் நகரவீற்றுச் சுட்டுப் பெயர் விளி
யேலா என்றான்; அவையேபோல நகரவீற்றுச் சுட்டுப்
பெயரும் விளியேலா என மாட்டெறிந்தவாறு

அவையாவன: அவா, இவா, உவர் என்பன. (உடு)

140. நுமமின் திரிபெயர் வினாவின் பெயரென் றம்முறை யிரண்டு மவற்றியல் பியலும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் எய்தியது
விலக்கல் நுதலிற்று.

உரை நுமமின் திரிபெயர் - நீயிர் என்பது, வினா
வின் திரிபெயர் - யாவர் என்பது, இவை யிரண்டு பெய-
ரும் விளியேலா என்றவாறு.

மற்று, இர ஈறு விளியேற்கும என்றதின்மையின்,
நுமமின் திரிபெயர் விளியேலாது எனது விலக்கியது
என்றை யெனின், அற்றனது; பெண்டிர் - பெண்மரே
என, இர ஈறும விளியேற்கும என்று மேல் இலேசினான்
எய்துவித்துப் போந்தாமாகலின் [சூ கஉ] விலக்க
வேண்டும என்பது (உசு)

141. எஞ்சிய விரண்டி நிறுதிப் பெயரே நின்ற வீற்றய னீட்டம் வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் நிறுத்த
முறையானே ஒழிந்த இரண்டு புள்ளியீறும விளியேற்-
குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை . ஒழிரது நின்ற புள்ளிகளை யீடுகவுடைய,
தம இறுதி யெழுத்தின் அயலெழுத்து நீண்டு விளியேற்க
என்றவாறு

வரலாறு : குரிசில - குரிசீல; தோன்றல் - தோன்றல்;
மக்கள் - மக்கள என வரும் (உஎ)

142. அயனெடி தாயி னியற்கை யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தாதது எய்து
வித்தல் நுதலிற்று

உரை : அவ்விரண்டு ஈறும், ஈற்றெழுத்தின் அய-
லெழுத்து நீண்டு நிற்பின், இயற்கையாய் விளியேற்கும்
என்றவாறு.

வரலாறு : பெண்பால, ஆண்பால; எமமாள்,
கோமாள், கடியாள், பெரியாள் என வரும். (உஅ)

143. வினையினும் பண்பினு

நினையத் தோன்று மாளெ னிறுதி
யாயா கும்மே விளிவயி னுன.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது ஒரு
மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை . ஆள என்னிறுதி வினைப்பெயரும் பண்புப்
பெயரும் ஆயின் ஆயாய் விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : உண்டாள் - உண்டாய் எனவும்; கரி
யாள் - கரியாய் எனவும் வரும். (உக)

144. முறைப்பெயர்க் கிளவி முறைப்பெய ரியல.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்தி-
யது ஓர் மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை : மேல் னகரவீற்று முறைப்பெயர் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்றது, இதுவும் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்க என்றவாறு.

மகள - மகளே, மருமகள் - மருமகளே என வரும்.

மற்று, இவை இருதிணைக்கும் உரிய பெயா பிறவெனின், முன்னா [சூ கக] விடுத்தாங்கே விடுகக (௩௦)

145. சுட்டுமுதற் பெயரும் வினாவின் பெயரு முற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்கல் நுதலிற்று.

உரை மேல் னகரவீற்றுச் சுட்டுபெயரும் வினாவின் பெயரும் விளியேலா என்றார்; அவைபோல இவையும் விளியேலா என்பது உணர்த்துதல் ஆயிற்று.

அவையாவன . அவள், இவள், உவள்; யாவள் என்பன (௩௧)

146. அளபெடைப் பெயரே யளபெடை யியல.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அளபெடைக்கு உரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : மாட்டேற்றுவகையான், உயர்திணை னகர ஈற்று அளபெடை விளியேற்றவாறே இவையும் விளியேற்க என்பது உணர்த்தியவாறு.

வரலாறு

‘மாஅனின் னிறம்போன் மழையிருளிற பட்டதே
கோஒள் குளக்கோடு கோண்டு.’

என்பதனுள், மாஅல், கோஒள் என விளிநிலைக்கண்ணும் நின்றாங்கே நிற்கும் என்பது. (௩௨)

147. கிளந்த விறுதி யஃறிணை விரவுப்பெயர் விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அஃறிணை விர-
வுப் பெயாககுரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. கிளந்த இறுதியாவன — உயிர்று நான்கும்
புள்ளியீறு நான்குமாயவற்றை யிறுதியாகவுடைய அஃ-
றிணைக்கண் வரும் விரவுப்பெயர், மேற்கூறிய நெறியான்
விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : சாததி - சாததி, பூண்டு - பூண்டே,
தந்தை - தந்தாய் எனவும், சாத்தன் - சாத்தர், கூந்தல் -
கூந்தால், மகன் - மகனே எனவும் வரும்.

ஓகார ஈறும, 'ரகார ஈறுமாய வருவன விரவுப்
பெயர் உளவேற கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. (௩௩)

148. புள்ளியு முயிரு மிறுதி யாகிய வஃறிணை மருங்கி னெல்லாப் பெயரும் விளிநிலை பெறுஉங் காலந் தோன்றிற் றெளிநிலை யுடைய வேகாரம் வரலே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், புள்ளியீறும
உயிர்றுமாகிய அஃறிணைப் பெயர்க்கு உரிய இலக்கணம்
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : புள்ளியீறும உயிர்றும ஆகிய அஃறிணைப்
பெயரெல்லாம் விளிகொள்ளுங் காலந்தோன்றின் ஏகாரம்
பெறுதலைத் தெற்றெனவுடைய என்றவாறு.

வரலாறு : மரம் - மரமே, அணில் - அணிலே, நரி
நரியே, புலி - புலியே என வரும்.

‘தெளிநிலையுடைய’ என்று விதநது ஒதினமையான்,
ஏகாரம ஒழியச் சிறுபான்மை நியல்பாய் விளியேற்பன
வும் உள.

வரலாறு: ‘வருநதினை வாழியென் நெஞ்சம்’ எனவும்,
‘கருங்கால வெண்குருகு’ எனவும்,
‘நெடுவெண்மதி’ எனவும்,
‘காட்டுச் சாரோடுங் குறுமுயால்’ எனவும்,
‘ஒண்ணீவி நாராய்’ எனவும் வரும் (௩௪)

149. உளவெனப் பட்ட வெல்லாப் பெயரு
மளபிறந் தனவே விளிக்குங் காலைச்
சேய்மையி னிசைக்கும் வழக்கத் தான.

* இச குததிரம, உயர்திணைக்கண்ணும அஃறிணைக்கண்-
னும விளி யேறபனவாகச் சொல்லப்பட்டன எல்லாப்
பெயரும் விளிகுமிடத்துத் தத்தம மாததிரையி னிறநது
இசைத்தனவாம, சேய்மைக்கண் ஒலிக்கும வழக்கத்தின்-
கண் என்றவாறு.

வரலாறு: நம்பி, சாததா என வரும்.

‘அளபெடைமிகுஉம்’ [சூ. அ] என்றமையின், அள-
பெடைப் பெயா ஒழித்துக் கொள்க. (௩௫)

150. அம்ம வென்னு மசைச்சொ நீட்ட
மம்முறைப் பெயரொடு சிவனா தாயினும்
விளியொடு கொள்ப தெளியு மோரே.

இச் குததிரம, அம்ம என்னும அசைச் சொல்லினது நீட்-
டம் விளிகொள்ளும் பெயரொடு தோன்றது, இடைச-

* இச குததிரமுதல் மேல்வருஞ் குததிரங்கள் சிலவற்றிற்-
குக் கருத்துரை காணப்படவில்லை.

சொல்லொடு தோன்றிற்றாயினும் விளியாகக் கொள்வர்
தெளிவோர் என்றவாறு.

வரலாறு: அம்மா சாத்தா என்பது.

சாத்தா என்பதே எதிர்முகமாக்குமாயினும், அம்ம
என்பதும் அவ் வெதிர்முகமே குறித்து நின்றலின் விளி-
யாகக் கொள்ளப்படும் என்பார், 'விளியொடு கொள்ப'
என்றார். (நகூ)

**151. தநநு எயென வவைமுத லாகித்
தன்மை குறித்த னளரவென் னிறுதியு
மன்ன பிறவும் பெயர்நிலை வரினே
யின்மை வேண்டும் விளியொடு கொளலே.**

இச் சூத்திரம், த, ந, நு என்னும் உயிர்மெய்யையும்,
எ என்னும் உயிரையும் முதலாகவுடையவாய் ஒருவனது
கிளைமைப் பொருண்மையைக் குறித்து நின்ற, ன, ள, ர
என்னும் மூன்று புள்ளியையும் இறுதியாகவுடைய சொல்-
லும், அவை போல்வன பிறவுமாகிய பெயாச்சொல்லும்
வருமாயின் விளியொடு பொருந்துதல் இல என்றவாறு.

வரலாறு. தமன் - தமள் - தமர், நமன் - நமள்,
நமா; நுமன் - நுமள் - நுமர்; எமன் - எமள் - எமர்;
தமமான் - தமமாள் - தம்மார்; நமமான் - நம்மாள் -
நமமார்; நுமமான் - நுமமாள் - நுமமார, எமமான் -
எமமாள் - எமமார் என வரும.

'அன்ன பிறவும்' என்றதனான், மற்றையான்-மற்றை
யாள் - மற்றையார் எனவும வருவன கொள்க. (நகூ)

நான்காவது விளிமரபு முற்றிற்று.

ஐந்தாவது
பெயரியல்

152. எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே.

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்ததேதாவெனின், பெயர்ச் சொல் உணர்த்துகின்ற ராகலின், இது பெயரியல் என்னும் பெயர்ததாயிற்று

உரை எல்லாச் சொல்லும் - பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் ஆகிய எல்லாச் சொல்லும், பொருள் குறித்தனவே - பொருள் குறியாது நில்லா என்றவாறு. (க)

153. பொருண்மை தேரிதலுஞ் சோன்மை தேரிதலுஞ் சொல்லி னாகு மென்மனார் புலவர்.

உரை : தன்னின் வேறுகிய பொருள் தெரியப்படுத்தலும், பொருள் அறியப்படாத சொல் தன்னையறியப்படுத்தலும் இரண்டுமே சொல்லான் ஆம் என்று சொல்லுவா புலவர்.

வரலாறு : சாத்தன் வந்தான் ; பண்டு காடுமன் ; உறுகால் [நற்றிணை - 300] என்பனவற்றாற் பொருள் உணர்த்தப்பட்டவாறு.

‘நீயென் கிளவி’ [தொல் சொல். பெயரியல்-35]

‘செய்தெ னெச்சம்’ [தொல். சொல் வினையியல்-42]

‘தஞ்சக் கிளவி’ [தொல் சொல். இடையியல்-18]

‘கடியென் கிளவி’ [தொல் சொல். உரியியல்-85]

என்பனவற்றுல் பொருள் உணரப்படாது, ஆர் சொற்-
முமே உணரப்பட்டவாறு நண்டுதொன்ற (உ)

154. தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றேன்றலு மிருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.

உரை மேற கூறப்பட்ட பொருண்மை தெரிதல்,
சொன்மாத்திரத்தால் விளங்கிற்றறலும், சொன்மாத்தி-
ரத்தாற் றேன்றாது சொல்லொடுகறிக் குறிப்பாற் றேன்-
றலும என இரண்டு கூறையுடையது என்றவாறு.

வரலாறு அவன், இவன், உவன் — வந்தான், ரென்-
றன் என்புழியு, பொருள்தெரிபு வேறுவினறன.

‘ஒருவா வந்தா’ என்புழி, அன்பால் பெண்பால்
என்பதூஉம், உணராதின்றான் கறகறித்து, ‘நன்கட-
டாய்’ என்புழித், ‘நீங்கட்டாய்’ என்பதூஉம் குறிப்பிற்
ற்றேன்றின. பிறவும் அன்ன. (ங)

155. சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென் றாயிரண் டென்ப வறிந்திசி னேரே.

உரை : சொல்லாவன, பெயர்ச் சொல்லும் வினைச்
சொல்லும் என இரண்டென்று சொல்லுவா அறிவோர்
என்றவாறு.

பெயர்ச்சொற்கு இலக்கணம் வேற்றுமையோத்தி-
னுட் கூறினா; வினைச்சொற்கு இலக்கணம் வினையியலுட்
கூறுப; பிறசொல்லும் உளவாயினும், இவற்றது சிறப்பு
கோக்கிப், ‘பெயரே வினையென் றாயிரண்டு’ என்றாட் (ச)

156. இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு
மவற்றுவழி மருங்கிற் றேன்று மென்ப.

உரை : இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெய-
ரையும் வினையையும் சார்ந்துதோன்றாம னென்றவாறு.

சார்ந்துதோன்றும் எனவே, அவற்றது சிறப்பின்மை
பெறப்படும். வழக்குப் பாயிற்சி ரோக்கி இடைச்சொல்
முற்கூறினா. (கீ)

157. அவற்றுட்

பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலே
யுயர்திணைக்குரிமையு மஹிணைக்குரிமையு
மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன உரிமையு
மம்மு வருபின தோன்ற லாதே.

உரை : மேற் கூறப்பட்ட நான்கனுள், பெயரென்று
சொல்லப்படுவன, உயர்திணைக்கு உரிமையவாய் வருவன-
வும், அஹிணைக்கு உரிமையவாய் வருவனவும், இரண்டு
திணைக்கும லுத்த உரிமையவாய் வருவனவும் என மூன்று
வேறு வாய்பாட்டான் வகுத்துக் தோன்றாம நெறிக்-
கண் என்றவாறு. (கூ)

158. இருதிணைப் பிரிந்த வையம்பாற் கிளவிக்கு
முரியவை யுரிய பெயர்வயி னான.

உரை : இருதிணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவியாதற்-
குப் பெயருள் உரியன உரியவாம னென்றவாறு.

வரலாறு : அவன், பெண்மகன், சாத்தன் என நகர
ஈறு ஆதிஉவிற்கும மகடுஉவிற்கும, அஹிணை யாண்பாற்-
கும் உரித்தாய் வருதலானும்,

அவள், மககள், மகள் என ளகார ஈறு மகடீஉவிற்பு-
கும் பல்லோர்க்கும், ஆஃறிணைப் பெண்பாற்கும் உரித்-
தாய் வருதலானும்,

பெண்டாட்டி, நமபி எனவும், ஆடீஉ, மகடீஉ எனவும்
வரும் இகாரவீறும் உகாரவீறும் இருபாற்கும் உரியவாய்
வருதலானும், வினைச்சொற்போல இன்ன ஈறு இன்ன
பாற்கு உரித்து என்னப் பெயர்ச்சொல் ஈறுபற்றி
யுணராததலாகாமையின், 'உரியவை யுரிய' என்றார். பிற-
வும் அன்ன. (எ)

159. அவ்வழி

அவனிவ னுவனென வருஉம் பெயரு
மவளிவ னுவனென வருஉம் பெயரு
மவரிவ ருவரென வருஉம் பெயரும்
யான்யாம் நாமென வருஉம் பெயரும்
யாவன் யாவள் யாவ ரென்னு
மாவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயரே.

உரை. மூவற்றதாக மேற சொல்லப்பட்ட பெய-
ருள், அவன் என்பது முதலாக யாவர் என்பது ஈறாகச்
சொல்லப்பட்ட பதினைந்தும் பாஃறினங்கநிறகும் உயா-
திணைப்பெயர் என்றவாறு. (அ)

160. ஆண்மை யடுத்த மகனென் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த மகளென் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த விகர விறுதியும்
நம்மூர்ந்து வருஉ மிகரவை காரமு
முறைமை சுட்டா மகனு மகளு
மாந்தர் மக்க ளென்னும் பெயரு
மாதே மகடீ வாயிரு கிளவியுஞ்

சுட்டுமுத லாகிய வன்னு மாணு
மவைமுத லாகிய பெண்டென் கிளவியு
மொப்பொடு வருஉங் கிளவியோடு தோகைஇ
யப்பதி னேந்து மவற்றோ ரன்ன.

உரை. இப்பெயர் பதினைந்தும் மேற் கூறப்பட்டன
போலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப்பெயராம் என்றவாறு.

ஆண்மகன் என்பதும் பெண்பகன் என்பதும்,
பெண்டாடடி என்பதும் நம்பி என்பதும் நங்கை
என்பதும்,

முறைமைப் பெயரல்லாத மகன் மகள் என்பனவும்,
மாந்தா மக்கள் என்பனவும்,
ஆடு மகன் என்பனவும்,

சுட்டு முதலாகிய, அவ்வாளை இவ்வாளை உவ்-
வாளை என்பனவும், அம்மாட்டான் இம்மாட்டான்
உம்மாட்டான் என்பனவும்,

சுட்டு முதலாகிய, அப்பெண்டு இப்பெண்டு உப்-
பெண்டு என்பனவும்,

பொன்னன்னா, பொன்னன்னா, பொன்னன்னா
என வரும் உவமக்கிளவியும் உயர்திணைப் பெயராம்
என்றவாறு. (கூ)

161. எல்லாரு மென்னும் பெயர் நிலைக் கிளவியு
மெல்லீரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த மகனென் கிளவியு
மன்ன வியல வென்மனார் புலவர்.

உரை: எல்லாரும் எனவும் எல்லீரும் எனவும்
பெண்மகன் எனவும் வரும் மூன்றும் மேற்கூறப்பட்-
டன போலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம்
என்றவாறு.

புறததுப்போய் வினையாடுமே பேதைப் பருவத்துப்
பெண்பாலாசைப், 'பெண்மகன்' என்று வழங்குப. பிற-
வும் அன்ன. (க௦)

162. நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே
வினைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகோள் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப் பெயரே
கூடிவரு வழக்கி னாடியற் பெயரே
யின்றிவ ரென்னு மெண்ணியற் பெயரோ
டன்றி யனைத்து மவற்றியல் பினவே.

உரை நிலப்பெயர் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன-
பொருளேனபோலப் பாலறியவந்த உயாதிணைப் பெயராம்
என்றவாறு

நிலப்பெயர் — அருவாளன், தோழியன் என்பன.

குடிப்பெயர் — மலையமான், சேரமான் என்பன

குழுவின் பெயர் — அவையத்தார், அததிகோசத்தார்
என்பன.

வினைப்பெயர் — தச்சன், கொல்லன் என்பன.

உடைப்பெயர் — அம்பா கிழான், பேரூர் கிழான்
என்பன; வெற்பன், சேர்ப்பன் என்பனவும் அவை.

பண்புகோள் பெயர் — கரியான், செய்யான் என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயர் — தந்தையர்,
தாயா என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயர் — பெருங்காலர்,
பெருந்தோளர் என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப் பெயர் — பார்ப்பார, அரசர், வணிகர், வேளாளர், ஆயர், வேட்டுவா என்பன

‘பல்லோர்க் குறித்த’ என்று விசேடித்தலான், இம் மூவகைப் பெயருள் ஒருமைப்பெயர் இரண்டு திணைக்கும உரியவாம

கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற் பெயர் — பட்டி, புத்திரர், சங்கிராமத்தார் என்பன.

இன்றிவா என்னும் எண்ணியற் பெயர் — ஒருவர், இருவர், மூவர், முப்பத்து மூவர் என்பன.

‘இன்றிவா’ என்பது, ‘இது துணைவர்’ என்னும் பொருட்பே போலும். (கக)

163. அன்ன பிறவும் உயர்திணை மருங்கிற்
பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
வென்ன பெயரு மத்துணை யவ்வே.

உரை. மேற் சொல்லப்பட்ட பெயர் போல்வன பிறவும் உயர்திணைக்கட் பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பாலறிவந்த எல்லாப் பெயரும் உயர்திணைப் பெயராம் என்றவாறு

அன்ன பிறவும் ஆவன : ஏனாதி, காவிதி, எட்டி, வாயி-
லான், பூயிலான், வண்ணத்தான், சுண்ணத்தான், பிறன்,
பிறன், பிறர், மற்றையான், மற்றையாள், மற்றையார்
என்னுந் தொடக்கத்தன. (கஉ)

164. அதுவிது வுதுவென வருஉம் பெயரும்
அவைமுத லாகிய வாய்தப் பெயரு
மவையிவை யுவையென வருஉம் பெயரு
மவைமுத லாகிய வகரப் பெயரும்

யாதுயா யாவை யென்னும் பெயரு
மாவயின் மூன்றோ டப்பதினைந்தும்
பாலறி வந்த வஃறிணைப் பெயரே.

உரை : சிறுதத முறையானே உயர்திணைப் பெயர்
உணர்த்தி, அஃறிணைப் பெயர் உணர்த்துகின்றா.

அது, இது, உது என வநஞ் சுட்டுமுதற்பெயரும்,

அது சுட்டுப்பெயர் நகு முதலாகிய சுட்டு முதலாக
ஆய்தத்தொடு கூடி அஃது, இஃது, உஃது என வரும்
பெயரும்,

அவை, இவை, உவை என வரும் பெயரும்,

சுட்டு முதலாக அவ், இவ், உவ் என வரும் வகை
சற்றுப் பெயரும்,

யாது, யா, யாவை என்னும் வினாப்பெயரும் என
அஃ பதினைந்தும் பாலறினங்க வரும் அஃறிணைப் பெயர்
யாம் என்றவாறு.

சுட்டு முதலாகிய ஆய்தப் பெயரும், அவை முத-
லாகிய வகை சற்றுப் பெயரும் அவையல்லது இன்மைபின்
இவ்வாறு கூறினார். (கூட)

165. பல்ல பலசில வென்னும் பெயரு
முள்ள வில்ல வென்னும் பெயரும்
வினைப்பெயர்க் கிளவியும் பண்புகோள் பெயரு
மினைத்தெனக் கிளக்கு மேண்ணுகுறிப் பெயரு
மொப்பி னாகிய பெயர்நிலை யுளப்பட
வப்பா லொன்பது மவற்றோ ரன்ன.

உரை : பல்ல என்பது முதலாகக் கூறப்பட்ட
ஒன்பது பெயரும் மேற்கூறிய அஃறிணைப் பெயர்போலப்
பாலுணர்த்தி நிற்கும் என்றவாறு.

பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல என்னும் ஐந்தாம்
தம்மை யுணர்த்தி நினை

வினைப்பெயர்க் கிளவி யாவது வளவ, செல்வ
என்பது.

பண்புகோள் பெயர் கரியது, கரிய என்பன.

எண்ணுக்குறிப் பெயர் : ஒன்று, மத்து என்பன.

ஒப்பினாகிய பெயர் . பொன்னெனது, பொன்னென்ன
என்பன. (௩௪)

166. கள்ளொடு சிவனு மவ்வியற் பெயரே
கொள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே.

உரை : கள் என்னும் ஈற்றோடு பொருந்தும் அஃ-
றினை இயற்பெயராவன . ஆ, நாய், குதிரை, கழுதை,
தெங்கு, பலா, மலை, நடல் என்னுந் தொடக்கத்துச்
சாதிப்பெயர், ஒருமைக்கும் பலமைக்கும் பொதுவாய்
நின்றவின், இயற்பெயர் என ஈ1. இவை, நான் என்பது
ஈற்றவாய் ஆகுகள், குதிரைகள் என நன்றவழிப் பலமை
விளக்கவின பலவறிதொல்லாயினவாறு கண்டு கொள்க ()

167. அன்ன பிறவு மஃறினை மருங்கிற்
பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வென்ன பெயரு மத்தினை பவ்வே.

உரை மேற்கூறப்பட்ட பெயர் போலவன பிறவும்
அஃறினைக்கட பன்மையும் ஒருமையும் ஆகிய பால்
விளங்க வந்தவை எல்லாப் பெயரும் அததினைக்கு உரிய
என்றவாறு.

‘அன்னபிறவு’ என்றதனாற் பெறுவன பிறிது, பிற,
மற்றையது, மற்றையவை, பல்லவை, சில்லவை, உள்ளது
இல்லது, உள்ளன, இல்லன என்னுந் தொடக்கத்தன. (௩௫)

168. தெரிநிலை யுடைய அஃறிணை யியற்பெய
ரொருமையும் பன்மையும் வினையோடு வரினே.

உரை கள்ளொடு சிவனாத அஃறிணை யியற்பெயர்
ஒருமையும் பன்மையும் விளங்குநிலையுடைய, அதற்கேற்ற
வினையொடு தொடர்ந்தவழி என்றவாறு.

ஆ வந்தது - ஆ வந்தன ; குதிரை வந்தது - குதிரை
வந்தன என, ஏற்ற வினையாற பால் விளங்கியவாறு
கண்டுகொள்க. (கௌ)

169. இருதிணைச் சொற்குமோ பன்ன வரிமையிற்
நிரிபுவேறு படுஉ மெல்லாப் பெயரு
நினையுங் காலைத் தத்த மரபின்
வினையோ டல்லது பாறெரி பிலவே.

உரை இருதிணைச் சொல்லாதற்குமு ஓதத உரிமைய-
வாகலின் உயாதிணைக்கட ரென்றுழி உயாதிணைப் பெய-
ராயும், அஃறிணைக்கட் சென்றுழி அஃறிணைப் பெயராயும்
வேறுபடு பெயரெல்லாம் ஆராயுங்சால் தத்தம மரபின்
வினையொடு இயைந்தல்லது திணைவிளங்கி நிலலா என்ற
வாறு.

வரலாறு : சாத்தன் வந்தான், சாத்தன் வந்தது ;
முடவன் வந்தான், முடவன் வந்தது எனக் கொள்க. (கஅ)

170. நிகழூஉ நின்ற பால்வரை கிளவியி
னுயர்திணை யொருமை தோன்றலு முரித்தே
யன்ன மரபின் வினைவயி னான.

உரை : நிகழ்காலம் பற்றிவரும் பால்வரை கிளவி-
யால் உயர்திணை ஒருமைப்பால் தோன்றுதலும் உரித்து,

அவ் வொருமைப்பாற் றேன்றுதற்கேற்ற வினையிடத்து
என்றவாறு.

‘பாலவரை கிளவி’ என்பது, செய்யும என்னும முற்
றுச சொல்லை.

சாத்தன் யாழ் எழுஉம், சாத்தி சாநது அரைக்கும
என்றவழி, யாழ் எழுதலும், சாநது அரைத்தலும் ஆகிய
அஃறிணைக்கு ஏலாது, ஒருவற்கும ஒருத்திக்கும ஏற்ற-
லின், உயர்திணை ஒருமைப்பால் விளங்கியவாறு கண்டு
கொள்க ‘நிகுழுஉகின்ற’ எனபது, நிகழாநின்ற என்ற
வாறு (ககூ)

171. இயற்பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி தாமே தானே
யெல்லா நீயிர் நீயெனக் கிளந்து
சொல்லிய வல்ல பிறவு மாஅங்
கன்னவை தேன்றி னவற்றோங் கொளலே.

இச சூத்திரம், விரவுப பெயர் பாலதெரிய நிறகுமாறு
உணர்த்தி, இனி, அவைதமமையுணர்த்துவான் எடுத்துக்
கொண்டா

உரை இயற்பெயர் முதலாக நீ என்பது ஈடுக
எடுத்துச் சொல்லப்பட்டவல்லாத அன்னபிறவும் ஆண்டு
வருமாயிற் சொல்லப்பட்டவற்றோடு கூட்டுக என்றவாறு.

வரலாறு :

இயற்பெய ராவன — சாததன், கொற்றன் என்னும
இரண்டு பெயர்.

சினைப்பெய ராவன — பெருங்காலன், முடவன்
என்பன.

சினைமுதற்பெய ராவன — சீத்தலைச் சாத்தன்,
கொடுமபுறமருதி எனச் சினைப்பெயரொடு தொடர்ந்து
வரும் முதற்பெயர்.

முறைப்பெய ராவன — தநதை, தாய் என முறை
பற்றி முறையுடைய பொருண்மேல வருவன.

அல்லன வநதும் தமமை உணர்த்தி நின்றன வாத-
லின் தாம் என்பது முதலாகிய சொல்லையாம்.

அன்ன பிறவும என்பதனால் *மக, குழவி என்பன-
வுங் கொள்க.

‘குழலியு மகவு வாயிரண் டல்லன
சிழுவ வல்ல மக்கட் கண்ணே’ (தொல் - மரபியல் - ௨௩)

என்று உபாதினைக்கும எய்துவித்தாரா. (௨௦)

172. அவற்றுள்

நான்கே யியற்பெயர் நான்கே சினைப்பெயர்
நான்கென மொழிமனார் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி யிரண்டா கும்மே
யேனைப் பெயரே தத்த மரபின.

உரை : மேற்கூறிய விரவுப்பெயருள இயற்பெயரும்
சினைப்பெயரும் சினைமுதற் பெயரும் ஒரோவொன்று
நான்காம : முறைப்பெயர் இரண்டாம், ஒழிந்த ஐந்து
பெயரும் தத்தம் இலக்கணத்தனவாம் என்றவாறு.

தத்தம் இலக்கணம் என்றது, அவை ஒரொன்றாகி
நிற்கும் என்றவாறும். தனிப்பெயர் ஐந்தும் விரவுப்
பெயர் பதினான்கும் ஆக விரவுப்பெயர் பத்தொன்பது
என்றவாறும். (௨௧)

173. அவைதாம்

பெண்மை யியற்பெய ராண்மை யியற்பெயர்
பன்மை யியற்பெய ரெருமையிற் பெயரென்
றந்நான் கென்ப வியற்பெயர் நிலையே. (உஉ)

174. பெண்மைச் சினைப்பெய ராண்மைச் சினைப்பெயர்
பன்மைச் சினைப்பெய ரோருமைச்சினைப் பெயரென்
றந்நான் கென்ப சினைப்பெயர் நிலையே (உங)

175. பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
யாண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
பன்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
யொருமை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரென்
றந்நான் கென்ப சினைமுதற் பெயரே. (உச)

176. பெண்மை முறைப்பெய

ராண்மைமுறைப் பெயரென்
ரூபிரண் டென்ப முறைப்பெயர் நிலையே,

இவை இயற்பெயர் முதலாகிய நான்கன் விரியாகிய பதி-
னான்கும் இது என உணராததியவாறு.

இவற்றுக்கு உதாரணம் முன்னாக் காட்டுதும். (உரு)

177. பெண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு

மொன்றற்கு மொருத்திக்கு மொன்றிய நிலையே.

மேற் கூறிய பதினான்கு பெயரும் இருதிணையும்
பற்றிப் பால் உணர்த்துமாறு உணராததிய எடுத்துக்
கொண்டார்.

உரை : அவை பெண்மைப்பெயர் நான்கும், ஆண்-
மைப்பெயர் நான்கும், பன்மைப்பெயர் மூன்றும் ஒரு-
மைப்பெயர் மூன்றும் ஆம்.

பெண்மைபற்றி வரும நான்கு பெயரும், அஃறிணைப் பெண் ஒன்றற்கும் உயாதினை ஒருத்திக்கும் உரிய என்றவாறு.

அந் நான்கும் ஆவன : பெண்மை யியற்பெயரும், பெண்மைச் சினைப்பெயரும், பெண்மைச் சினைமுதற்பெயரும், பெண்மை முறைப்பெயரும் என்பன.

வரலாறு. சாததி வந்தது, சாததி வந்தாள் எனவும்; முடததி வந்தது, முடததி வந்தாள் எனவும்; முடக்கொற்றி வந்தது, முடக்கொற்றி வந்தாள் எனவும், தாய் வந்தது, தாய் வந்தாள் எனவும்; அவ்வம் முறையானே அஃறிணைப் பெண் ஒன்றற்கும், உயாதினைப் பெயா ஒருத்திக்கும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க பிறவும் அன்ன.

178. ஆண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு

மொன்றற்கு மொருவற்கு மொன்றிய நிலையே.

இதுவும் மேற் சூத்திரத்தோடு இயைபு.

வரலாறு. சாததன் வந்தது, சாததன் வந்தான் எனவும், முடவன் வந்தது, முடவன் வந்தான் எனவும்; முடக்கொற்றன் வந்தது, முடக்கொற்றன் வந்தான் எனவும்; தந்தை வந்தது, தந்தை வந்தான் எனவும் அவை முறையானே அஃறிணை ஒன்றற்கும், உயாதினை ஆண்பாற்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. ()

179. பன்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு

மொன்றே பலவே யொருவ ரென்னு

மென்றிப் பாற்கு மோரன் னவ்வே.

உரை : பன்மை சுட்டிய மூன்று பெயரும், அஃறிணை ஒருமையும், அத்தினைப் பன்மையும், உயாதினை ஒருமையும் எனச் சொல்லப்பட்ட மூன்று பாற்கும் உரிய என்றவாறு.

அவையாவன பன்மையியற்பெயர், பன்மைச் சினைப் பெயா, பன்மைச் சினைமுதற் பெயா என்பனவாம்.

வரலாறு : யாளை வந்தது - யாளை வந்தன, யாளை வந்தான் - யாளை வந்தாள் எனவும். நெடுங்கழுத்தல் வந்தது - நெடுங்கழுத்தல் வந்தன, நெடுங்கழுத்தல் வந்தான் - நெடுங்கழுத்தல் வந்தாள் எனவும் பெருங்கால யாளை வந்தா - பெருங்கால் யாளை வந்தன, பெருங்கால் யாளை வந்தான், பெருங்கால் யாளை வந்தாள் எனவும் முறையானே அறினை ஒருமைக்கும், அத்திணைப் பன்மைக்கும், உயாதினை ஒருமைக்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க (உஅ)

180. ஒருமை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு

மொன்றற்கு மொருவற்கு மொன்றிய நிலையே.

உரை ஒருமை சுட்டி வரும் மூன்று பெயரும் அறினை ஒருமைக்கும், உயாதினை ஒருமைக்கும் உரிய என்றவாறு

அம் மூன்றுமாவன ஒருமையியற்பெயர், ஒருமைச் சினைப்பெயா, ஒருமைச் சினைமுதற்பெயருமாம்.

வரலாறு கோதை வந்தது - கோதை வந்தான், கோதை வந்தாள் எனவும் செவியிலி வந்தது, செவியிலி வந்தான், செவியிலி வந்தாள் எனவும், கொடுமப்புறமுதி வந்தது, கொடுமப்புறமுதி வந்தான், கொடுமப்புறமுதி வந்தாள் எனவும். முறையே அறினை ஒருமைக்கும், உயாதினை ஒருமைக்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. (உக)

181. தாமென் கிளவி பன்மைக் குறித்தே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், 'தததம் மரபின்' [தொல. பெயரியல் - உக] எனப்பட்ட பெயா இருபாற்கும் உரியவாய் வருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை தாம் எனனும் பெயர் இரு திணைக்கும்
பன்மைப்பாற்கு உரித்து என்றவாறு

தாம் வந்தார், தாம் வந்தன என வரும் (௩௦)

182. தானென் கிளவி யொருமைக் குறித்தே.

உரை தான் என்னும் பெயர் இருதிணைக்கண்ணும்
ஒருமைப்பாற்கு உரித்து என்றவாறு.

வரலாறு தான் வந்தான், தான் வந்தாள், தான்
வந்தது எனவரும். (௩௧)

183. எல்லா மென்னும் பெயர் நிலைக் கிளவி
பல்வழி நுதலிய நிலைத்தா கும்மே.

உரை. எல்லாம் என்னும் பெயர் இரண்டு திணைக்-
கண்ணும் பன்மை குறித்து வரும் என்றவாறு.

வழி என்பது இடம்.

வரலாறு எல்லாம் வந்தேம, எல்லாம் வந்தீர்,
எல்லாம் வந்தாரா, எல்லாம் வந்தன எனவரும் (௩௨)

184. தன்னு னுறுத்த பன்மைக் கல்ல
துயர்திணை மருங்கி னுக்க மில்லை.

உரை. எல்லாம் எனனும் சொல் உயர்திணைக்கு
ஆங்கால் தன்மைபன்மைக்கல்லது முன்னிலைப் பன்-
மைக்கும படர்க்கைப் பன்மைக்கும ஆகாது என்றவாறு

‘ஆக்கமில்லை’ எனவே சிறுபான்மை வரப்பெறும். ()

185. நீயிர் நீயென வருஉங் கிளவி
பாறெரி பிலவே யுடன்மொழிப் பொருள.

உரை: நீயிர் நீ எனனும் இரண்டு பெயர்ச்சொல்-
லும் திணைப்பகுதி தெரிய நில்லா, இருதிணையும் உடன்-
மேன்றும் பொருள் என்றவாறு.

நீயிர் வந்தீர், நீ வந்தாய் என இரு திணைக்கும்
பொதுவாய் நின்றவாறு கண்டுகொள்க. (௩௪)

186. அவற்றுள்

நீயென் கிளவி பொருமைக் குறித்தே.

உரை: மேற சொல்லப்பட்ட இரண்டு பெயருள்
நீ என்னும பெயா ஒருமைக்கு உரித்து என்றவாறு.

ஒருமையாவது: ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று என்பன
வற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாகிய ஒருமை.

நீ வந்தாய் எனக் கண்டுகொள்க. (௩௫)

187. ஏனைக் கிளவி பன்மைக் குறித்தே

உரை: நீயிர் என்னும் பெயா பன்மைக்கு உரித்து
என்றவாறு.

பன்மை யாவது பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும்
பொதுவாகிய பன்மை

நீயிர் வந்தீர் எனக் கண்டுகொள்க. (௩௬)

188. ஒருவ ரென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி

யிருபாற்கு முறித்தே தெரியுங் காலை.

உரை: ஒருவா என்னும பெயர்ச்சொல் உயர்திணைப்
பாலுள் ஒருபால் விளக்கா, ஒருவன், ஒருத்தி என்னும
இருபாற்கும் பொதுவாய் நிற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: ஒருவர் வந்தார் என்பது, பொதுவாய்
நின்றவாறு கண்டுகொள்க

இருபாற்கும் உரித்து என்னும உம்மை முற்றும்மை.

189. தன்மை சுட்டிற் பன்மைக் கேற்கும்.

உரை : ஒருவர் என்னும் பெயரது இயல்பு கருதின் அஃது ஒருமைப் பெயராயினும் பல்லோரறியுஞ் சொல்லொடு தொடர்தற்கு ஏற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : ஒருவர் வந்தார், ஒருவர் அவர் எனவரும்.

190. இன்ன பெயரே யிவையெனல் வேண்டின் முன்வஞ் சேர்த்தி முறையி னுணர்தல்.

உரை . நீயிர நீ ஒருவர் என்பனவற்றை இன்னபாற் பெயரென்று அறியலுறின் சொல்லுவான் குறிப்பொடுங் கூட்டி- முறையால் உணர்க என்றவாறு.

வரலாறு . ஒரு சாத்தன, ஒருவனானும் ஒருக்தியானும் பலரானும் ஒன்றானும் பலவானும் தன்னுழைசென்றவழி, 'நீ வந்தாய், நீயிர் வந்தீர்' என்னுமனறே, ஆண்டு அது கேட்டான், இவன இன்னபால் கருதிக் கூறினான் என்பது உணரூம். இனி,

‘ஒருவ ரோருவரைச் சார்ந்தோழக லாற்றி’ [நாலடி - 309]

என்பது சொல்லுவான் ஆரீஉ ஒருமை குறித்தான் என்பது விளங்கும்

எகாரம் தேற்றேகாரம். ‘முறையி னுணர்தல்’ என்பது பாதுகாவல (நகூ)

191. மகடே மருங்கிற் பாறிரி கிளவி மகடே வியற்கை தொழில்வயி னுன.

என் நுதலியவரோ வெனின், இனி ஒருசார் உயர்திணைப் பெயர்க்கும் விரவுப்பெயர்க்கும் எஞ்சி நின்ற இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

உரை : மகடீஉப் பொருண்மைக்கண் பால்திரிந்து
வரும் பெண்மகன் என்னும் பெயர் வினைகொள்ளு
மிடத்து மகடீஉவிற்குரிய வினைகொள்ளும் என்றவாறு.

வரலாறு : பெண்மகன் வந்தாள் எனவரும்.

பொருண்மைபற்றி மகடீஉவினை கொள்ளுமோ,
ஈறுபற்றி ஆடீஉவினை கொள்ளுமோ என்று ஐயுற்றார்க்கு
ஐயம் அகற்றியது. (சு0)

192. ஆவோ வாகும் பெயருமா நுளவே
யாயிட னறிதல் செய்யு ளுள்ளே.

உரை : ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரியும் பெயருமுள,
அத்திரியும் இடமறிதல் செய்யுளுள்ளே என்றவாறு.

வரலாறு :

‘வில்லோன் சாலன சமுலே சோடியோண்

மேல்வடி மேல்வரு சீமெம்பே ராலோர்

யார்கோல் எளியர் தாமே’

[குறுந்தொகை - 7]

என வரும்.

(சுக)

193. இறைச்சிப் பொருள்வயிற் செய்யுளுட் கிளக்கு
மியற்பெயர்க் கிளவி யுபர்திணை சுட்டா
நிலத்துவழி மருங்கிற் றேன்ற லானை.

உரை : செய்யுளுள் கருப்பொருண்மேற் கிளக்கப்-
படும் இருதிணைக்குமுரிய உயர்திணை யுணர்த்தா, அவ
வந் நிலத்துவழி அஃறிணைப் பொருளாய் வழங்கப்பட்டு
வருதலான் என்றவாறு.

வரலாறு :

‘கடுவன் முதுமகன் கல்லா மூலற்கு

வதுவை வந்த வன்பறழ்க் குமரி’

என்புழிக், கடுவன் முதுமகன் குமரி என, அஃறிணைப்
பொருளவாயல்லது நிலத்துவழிமருங்கிற் றேன்றமை-

யின் உயாதிணை சுட்டாதவாறு கண்டுகொள்க. நில-
மாவன, முலை குறிஞ்சி மருதம் மெய்சல என்பன. (சஉ)

194. திணையொடு பழகிய பெயரலங் கடையே.

உரை கருப்பொருள் உணராததும் விரவுப்பெயா
உயாதிணை சுட்டாது, அஃறிணை பாடு அவ்வததிணைக
குரியவாய விளங்கப்படநி வரும் பெயரலலாத விடத்து
என்றவாறு.

எனவே, திணைக்குரியவாய் விழங்கப்படநி வரும்
பெயா இருதிணையுஞ் சுட்டி வரும் என்பதாம்

வரலாறு காளை விடலை என்பன உயர்திணையினும்
அஃறிணையினும் வருமாதலின் விரவுப் பெயராயிற்று.
பிறவுமன்ன. (சங்)

ஐந்தாவது பெயரியல் முற்றிற்று.

ஆரூவது
வினையியல்

195. வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்.

என்பது சூதநிரய.

என நுகழிற்றேரவெனின, நிறுகத முறையானே
வினைசொல்ல ஆமாறு உணராததிய எடுததுக் கொண்டா,
அதனால் இவ வோதது வினையியல் என்னும் பெயர்த-
தாயிற்று.

உரை வினையென்று சொல்லப்படுவது வேற்றுமை
யொடு பொருநதாது, ஆராயிற் காலதொடு புலப்படும்
என்றவாறு

எண்டு வேற்றுமை என்பது உருபை.

வரலாறு. உணடான, கரியன என வேற்றுமை
கொள்ளாது காலமொடு தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க.

196. காலந் தாமே மூன்றென மொழிப.

உரை : மேல் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட காலம்
மூன்று என்று சொல்லுவா புலவர் என்றவாறு. (உ)

197. இறப்பி னிகழ்வி னெதிர்வி னென்ற
வம்முக் காலமுங் குறிப்பொடுங் கொள்ளு
மெய்ந் திலை யுடைய தோன்ற லாரே.

உரை: இறப்பும் நிகழவும் எதிரவும் என்று சொல்லப்படும் மூன்று காலமும் குறிப்பினை யொடும பொருந்தும் மெய்நிலையுடைய, வினைச் சொல்லானவை தோன்றுநெறிக்கண் என்றவாறு.

எனவே, காலம் அந்நவன இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்பதூஉம், வெளிப்படக் காலம் விளங்காதன குறிப்பு வினையென்பதூஉம் பெற்றும்

வரலாறு. உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான் என வரும.

இறப்பாவது, தொழிலது கழிவு, நிகழ்வாவது, தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப் பெருந நிலைமை, எதிர்வாவது தொழில் பிறவாமை (ந)

198. குறிப்பினும் வினையினு நெறிப்படத் தோன்றிக்
காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல் லெல்லா
முயர்தினைக் குரிமையுமஃறினைக் குரிமையு
மாயிரு தினைக்குமோ ரன்ன வுரிமையு
மம்மு வருபின தோன்ற லாரே.

உரை: குறிப்புப் பொருண்மைக்கண்ணும் தொழிற் பொருண்மைக்கண்ணும் தோன்றிக் காலத்தொடு வருஉம் எல்லாச் சொல்லும் உயர்தினைக்குரியனவும், அஃறினைக் குரியனவும், இரண்டு தினைக்கும ஒப்ப உரியனவும் என மூன்று கூற்றனவாம் தோன்றுநெறிக்கண் என்றவாறு. (ச)

199. அவைதாம்

அம்மா மெம்மே மென்னுங் கிளவியு
மும்மொடு வருஉம் கடதற வென்னு
மந்நாற் கிளவியொடாயெண் கிளவியும்
பன்மை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

என நுதலிற்றே ரெனின, நிறுத்த முறையானே
உயாதினைவினை யுரைத்துகின்றா . அவைதாம் இரு
வகைய, தன்மை வினையும் படாகைக வினையும் என.
தன்மை வினையும் இருவரைத்து, பன்மைத் தன்னாயும்,
ஒருமைத் தன்மைபுமென இர நுதலித்ததாற பன்மைத்
தன்மை உரைத்துகின்றா

உரை மேல ஏனாவகை எனப்பட வினைச்
சொற்றம், அம் - ஆம், எம் - ஏம் எனலும் ஈற்றவாகிய
சொல்லும், உம்மொடு வருஉம் கடதறவாகிய குமழும்,
டுமழும், ஆமழும், அமழும் எனலும் ஈற்றவாகிய சொல்-
லும் என அவ்வெடும் பன்மையுரைத்துந் தன்மைச்
சொல்லாம் என்றவாறு.

அம், ஆம் என்பன முன்னின்றரை யுட்பபடுக்கும்,
தமராயவழி படாக்கையாரையும் உட்பபடுக்கும்

எம், ஏம் என்பன படாகையாரை உட்பபடுக்கும்.

உம்மொடு வருஉம் கடதற அவ்விருவரையும்
ஒருங்கு உட்பபடுத்ததலும் தனித்து உட்பபடுத்தலும்
உரிய.

அம் - ஆம், எம் - ஏம் என்பன மூன்று காலமும்
பற்றி வரும்.

உம்மொடு வருஉம் கடதற எநிகாலம்பற்றி வரும்.

வரலாறு

அம் — உண்டனம், உண்ணாநிறனம், உண்குவம்
எனவும்;

ஆம் — உண்டாம், உண்ணாநின்றும், உண்பாம
எனவும்,

எம் — உண்டனெம், உண்ணாநின்றனெம், உண்கு-
வெம் எனவும்,

எம் — உண்டேம், உண்ணாநன்றேம், உண்பேம்
எனவும் வரும.

உயிராடு வரஉங் கடதற — உண்கும், உண்டும்,
வருகும், ரேறும எனவும் உயிராதும, திரமுதும என
ஏற்றவழி உகரம் பொற்றும் வரும இவை நான்கும
எதிர்காலம் பற்றி வரும.

உம்மை யடைந்து வந்த க - ட - த - றக்கள், 'உம்
மொடு வருஉங் க - ட - த - ற' ஆயின. இக் காட்டிய
எட்டு வினைச்சொல்லும உயர்திணைப் பன்மை வினைச்
சொல்லை யுரைத்துந் தன்னாரொல என்றவாறு

இவை தன்னொடு முன்வினையுடைய உயர்ப்படுக்கும்,
படர்க்கையானையும உயர்ப்படுக்கும், அவ் விருவரையும்
உயர்ப்படுக்கு மென்பது,

‘அவற்றை, பரமை யுரைக்கும் தன்மைச் சிளவி’

[தொல், மொல், வினையியல் - 12]

என்னுளு, கூத்திரத்துட் சொல்லுதும் (ரு)

200. கடதற வென்னும்

அந்நான் கூர்ந்த குன்றிய லுகரமொ
டென்னே னல்லெல வரஉ மேமுந்
தன்வினை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

என் நுதலிறேற்றெனின், மேல் உயர்ப்பாட்டுத்
தன்மை கூறினா, இது, தனித தன்மை வினைச்சொல்
இவை என்பது உணர்த்துதல நுதலிற்று.

உரை: க - ட - த - ற என்னும் அந் நான்கு ஊர்ந்த குற்றியலுகரம் என்றான் அவையிற்றின் ஈறு பற்றி.

அவை வருமாறு.

உண்கு, உண்டு, வருது, சேறு என வரும். என், ஏன் என்பன மூன்று காலமும் பற்றி வரும் அவை உண்டனென், உண்ணாநின்றனென், உண்குவென் எனவும்; உண்டேன், உண்ணாநின்றேன், உண்குவேன் எனவும் வரும்.

அல் — உண்பல், தின்பல் என எதிர்காலம் பற்றி வரும். இப்பொழுது அதனை உண்பன், தின்பன் என அன் ஈடுக வழங்குப என்ப (சு)

201. அவற்றுட்

செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினு
மவ்விப றிரியா தென்மனார் புலவர்.

உரை: அவ் வேழனுட் செய்கு என்னும் சொல் வினைகொண்டு முடியினும் அமையும் என்றவாறு.

வரலாறு: உண்கு வந்தேன் எனவரும்.

செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினும் அமைக எனவே செய்கும் என்னும் கிளவியும் வினையொடு முடியினும் அமைக என்பது போந்ததாம்.

வரலாறு: உண்கும் வந்தேம் என வரும்.

இனி அவை முடியினும் அமையும் எனவே, பெயர் கொண்டு முடிதலே வலியுடைத்து என்பதே போந்ததாம்.

அவை: உண்கு யான, உண்கும் யாம் என வரும்

‘அவ்விபல்திரியா’ என்பது அவையும் முற்றுச்சொல் இயல்பிற் றிரியா என்றவாறு. (எ)

202. அன்னு னள்ளா னென்னு நான்கு
மொருவர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிறேரே வெனின், உயர்திணைத்
தன்மைசொல் உணர்த்தி, அததிணைப் படர்க்கைவினைச்
சொல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை: அன என்பதனைத் தொடக்கமாக விடைய
நான்கு ாற்றுச் சொல்லும் உயர்திணைக்கண் ஒருமைப்
பாலை உணர்த்தும் படர்க்கை வினைச்சொல் என்றவாறு.

அவை வருமாறு

ஆன் — உண்டான, உண்ணாநிறுநன், உண்குவன்
என வரும்

ஆன் — உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான்
என வரும்

ஆள் — உண்டாள, உண்ணாநிறுள், உண்குவள்
என வரும்

ஆள் — உண்டாள், உண்ணாநின்றாள், உண்பாள்
என வரும் (அ)

203. அர் ஆர் பன வருஉ முன்றும்
பல்லோர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிறேரே வெனின், உயர்திணைப்
படர்க்கைப் பன்மை வினைச்சொல் இவை என்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை. அம் மூவகைச் சொல்லும் பலராய் பிறத்-
தாரை யுணர்த்துஞ் சொல் என்றவாறு.

வரலாறு :

ஆ — உண்டனா, உண்ணாநின்றனர், உண்குவர் என வரும்.

ஆ — உண்டா, உண்ணாநன்றார், உண்பாரா என வரும்.

ப — உண்ப, தின்ப என எதிர்காலங்கொண்டுவரும்

204. மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை
காலக் கிளவியொடு முடியு மென்ப.

உரை மாரா என்பதும் உயாதினைப் படர்க-
கைப் பன்மைவினைக்கு உரித்து. அது பின்னை முடியுங்
கால வினைச்சொல்லொடு முடிதல் உடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு ஆதகார மகாரபார வந்தாரா எனவரும்

இது முறையுச்சொல் லாகலான வினைச்சொல்லொடு
முடிதல் வேற்றுமைகண்டு அது துணர்த்தியவா றென்பது

205. பன்மைபு மொருமையும் பாலறி வந்த
வந்தா லேந்து மூன்றுதலை மிட்ட
மூன்னுறக் கிளந்த ஷபர்தினை பவ்வே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிறோடு வெனின், மேல் விரித்த-
வற்றையெல்லாம் தொகுத்து உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை : பன்மைபபாலும் ஒருமைபபாலும் தோன்ற
நின்ற இருபத்து எழன்றுபே உயாதினை மூன்றுபாற்கும்
உரிய என வரையறுத்தவாறு

அது, 'விரித்துத் தொகுத்தல்' எனனும நூற்-
புணர்ப்புப்பட வைத்தவாறு. (கக)

206. அவற்றுட்

பன்மை யுரைக்குந் தன்மைக் கிளவி
யெண்ணியன மருங்கிற் றிரிபவை யுளவே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றே வெனின், அத்தொகுகப
பட்டனவற்றுள் ஒருசாவற்றது வேறுபாடு உணர்த்து-
தல் நுதலிற்று.

உரை பன்மைத் தன்மைச் சொற்கள் ஆராயு-
மிடத்து அவை திரியுடைய என்றவாறு.

யாதோ திரியு எனின், அம் ஆம் என்னும் இரண்டும்
தன்னொடு முன்னின் றினை உளப்படுக்கும.

எம் ஏம் என்பன இரண்டும் தன்னொடு படர்க்கை-
யானை உளப்படுக்கும.

உம்மொடு வருஉம் கட தற்கள் முன்னினறானை-
யும் படர்க்கையானையும் உளப்படுக்கும என்பது

இவவுளப்படுதற்குத் திரியுந் திரியு அவையுடைய,
வழுஉத் திரிபன் று ஈண்டிக் கருதியது என்பது (கஉ)

207. யாஅ ரென்னும் வினாவின் கிளவி

அத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கு முரித்தே.

இச்சூத்திரம் என நுதலிற்றே வெனின், உயர்திணை மூன்று
பாற்கும் பொதுவாகியதோ குறிப்புச்சொல் உணர்த்து-
தல் நுதலிற்று

உரை: யார் என்னும் வினாவின்பாற்றாய் வருகின்ற
சொல் உயர்திணை மூன்றுபாற்கும் உரித்து என்றவாறு.

வரலாறு: யார் அவன், யார் அவள், யார் அவர் என
வரும்.

மற்றிது வினைக்குறிப்பே யெனின், முன்னர்,

‘அதுச்சோல வேற்றுமை ஈழமை யானும்’

[தொல் - சொல், 210]

என்று உயர்திணைக்குறிப்பு ஒதும்வழியே வைக்க எனின், உயர்திணை முப்பாற்கும தன் ஈறு திரியாது நின்றற் சிறப்புநோக்கி ஈண்டு வைத்துணர்த்தினார் என்பது. (௧௩)

208. பாலறி மரபி னம்மூ வீற்று

மாவோ வாகுஞ் செய்பு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், உயர்திணைப் பாற்குப் படுவதோர செய்யுண்டாடிப் கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை. பாலறி மரபின் அம்மூவீற்றும் என்பன— மேல் உணர்த்திப்போந்த ன் கான ஒற்றும், ள்கான் ஒற்றும், ஈ்கான் ஒற்றும் ஆயின அவை மூன்றிற்குக்கண்ணும் நின்ற ஆகாரம் ஓகாரமாம செய்யுளுள் என்றவாறு

வரலாறு. ‘வினவிநிற் றநதான்’ என்பது, ‘வினவி நின்றந்தோன்’ [அகம் - 48] எனவும்,

‘நகூஉப் பெயர்நதாள்’ எனபது, ‘நகூஉப் பெயர்ந்தோள்’ [அகம் - 248] எனவும்,

‘சென்ற ரன்பிலா’ என்பது, ‘சென்றோ ரன்பிலா’ [அகம் - 31] எனவும் வரும்.

செய்யுளுள் எங்கும் ஆ ஓவாக என்றவாறு ஆ வாகக் கொள்ளாதவிடத்தாயின் ஓவாகத் திரிவது, அல்லாக்கால் வேண்டா என்பது (௧௪)

209. ஆயென் கிளவியு மவற்றொடு கொள்ளும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஆ ஓவாகல் ஒப்புமை கண்டு, விரவுவினைச்சொல் ஈறு செய்யுளுட் டிரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ஆய் என்னும் சொல்லின் ஆசாரமும் ஆவா-
கும செய்யுளுள் என்றவாறு

வரலாறு: 'வந்தாய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப' என்-
பது, 'வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப' [அகம் -180]
என்றவாறு (கடு)

210. அதுச்சொல்வேற்றுமை யுடைமையானுங்
கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னானு
மொப்பி னானும் பண்பி னானுமென்
றப்பாற் காலங் குறிப்பொடு தோன்று
மன்மையி னின்மையி னுண்மையின் வன்மையி
னன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளு
மென்ன சிளவியுங் குறிப்பே காலம்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், நிறுத்த முறை-
யானே உயாதினைக்குரிய வினைக்குறிப்புச்சொல் உணர்த்-
துதல் நுதலிற்று.

இத ஈறப்பட எட்டுப பொருண்மையும் பற்றித்
தோவறுங்கால் வினைக்குறிப்புச் சொல்லொடு தோன்றும்
என்றவாறு

உரை: அதுச்சொல் வேற்றுமை — ஆறும் வேற்-
றுமை, அதன் பொருள் பல, அவற்றுள் அவ்வுடைமைப
பொருள்பற்றி உயாதினை வினைக்குறிப்புச்சொல் பிறக்கும்
என்றவாறு

வரலாறு: உடையன், உடையள், உடையர் எனவரும்.
கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தினானும் பற்றிப்
பிறந்தன:

நிலத்தன், நிலத்தள், நிலத்தர் என்பன.

உவமைப் பொருள் பற்றிப் பிறந்தன
பொன்னன்னன், பொன்னன்னள், பொன்னன்னர்
என்பன.

பண்புபற்றி வந்தன ;
கரியன், கரியள், கரியர் என்பன

அப்பாற் காலங் குறிப்பொடு தோன்றும என்பது —
அக்கூறப்பட்டசொல குறிப்பாயத் தோன்றும என்றவாறு.

அன்மைபற்றிப் பிறந்தன
அல்லன், அல்லள், அல்லா என்பன

இனமை : இல்லன், இல்லள், இல்லர் என்பன.

உண்மை : உள்ளன், உள்ளள், உள்ளா என்பன.

வன்மை : வல்லன், வல்லள், வல்லா என்பன

இனிப், பிறவும் என்றதனான்,

நல்லன் நல்லள் நல்லா எனவும்,

தீயன் தீயள் தீயா எனவும்,

மூவாட்டையான், நாலாட்டையான், ஏழாட்டையான்
எனவும், பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாங் கொள்க

ஈண்டுக் காட்டினவெல்லாம் படாககை வினைக்குறிப்-
புச் சொல இனி, ஈண்டு எடுத்தோத்தினானுங் கூறிய
பொருளைப் பற்றித் தன்மைவினைக்குறிப்புச் சொல்வருமாறு
ஒட்டிக்கொள்க

தன்மை வினைக்குறிப்புச் சொல்: உடையென், உடை-
யேம், உடையாம் என வரும். பிறவும் அன்ன. (கக)

211. பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வருஉங்
காலக் கிளவி யுயர்தினை மருங்கின்
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே.

உரை பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் ஆகிய பெண் ஆண் என்று வேறுபாடு தோன்ற வந்த வினைக்குறிப்புச் சொற்களெல்லாம் மேற்சொல்லிப்போந்த இருபத்து மூன்று வினைச்சொற்கு ஈழம் எழுத்துக்களி லுள்ளனவே தமக்கும் ஈழவன, பிறிதில்லை என்றவாறு.

‘அன்ன மரபின்’ என்றதனின், ஈண்டு உயாதினைக்குறதிய பொருட்பற்றி அஃறிணை வினைக்குறிப்புத் தோன்றும் என்று கொள்க

வரலாறு ‘வடாது வேங்கடம் தெனாது குமரி’ எனபுழி, வடாது தெனாது என்பன இது வினைக்குறிப்புப் பெயர். பிறவும் அன்ன (க௭)

212. அஆ வன வநுஉ மிறுதி

யப்பான் மூன்றே பலவற்றுப் படர்க்கை.

இச்சூத்திரம் என நாதலிறேர வெனின், அஃறிணைப்பாற்கு உரிய வினைச்சொல் உணர்த்துதல் நாதலிற்று.

அ — உண்டன, உண்ணான்றன, உண்பன என வரும்.

ஆ — உண்ண, தின்ன என வரும்

வ — உண்குவ, தின்குவ என வரும்.

வநுஉம் திறுதி அப்பான் மூன்று என்பது — திறுதி இயைபுடைய அப்பான் மூன்று என்றவாறு

இவை மூன்றுமே அஃறிணைப் பன்மைப்படாக்கை வினைச்சொற்கு ஈழம் எழுத்துக்கள் என்றவாறு. (க௮)

213. ஒன்றன் படர்க்கை தடற ஆர்ந்த

குன்றிய லாகரத் திறுதி யாகும்.

இச்சூத்திரம் என நாதலிறேர வெனின், அஃறிணை ஒருமைப்பாற்கு உரிய வினைச்சொல் உணர்த்துதல் நாதலிற்று.

இக் கூறப்பட்ட பத்துப் பொருண்மைக்கண்ணும் வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் கொள்ளப்படும் என்றவாறு.

பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் தோன்றிநிற்கும் இலக்கணமுடைய வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் மேற்கூறப்பட்ட அஃறிணை வினைச்சொற்கு ஈராய்நின்ற பாலுணர்த்தும் எழுத்துக்களின் உள்ளனவே தமக்கும் ஈராவன, பிறிதில் என்றவாறு. (உஉ)

217. முன்னிலை வியங்கோள் வினையெஞ்சு கிளவி
யின்மை செப்பல் வேறென் கிளவி
செய்ம்மன செய்யுஞ் செய்த வென்னு
மம்முறை நின்ற வாயென் கிளவியும்
பிரிவுவேறு படு உஞ் செய்திய வாகி
யிருதினைச் சொற்குமோ மன்ன வுரிமைய.

இச் சூத்திரம் என் நூதற்றோ வெனின், இருதினைக்கும் உரிய வினைச் சொற்களைப் பெயரும் முறைபும தொகையும உணர்த்துதல் நூதலிற்று.

உரை : முன்னிலை என்பது — முனரின் நன் தொழி-
ன்மை கூறுவது ; வியங்கோள் என்பது — ஏவரிற்பது ;
வினையெஞ்சு கிளவி என்பது — வினைச்சொல்லை ஒழிப்பாகி
நிற்பது, இன்மை செப்பல் என்பது — இல்லை யென்பது ;
ஒழிந்தன அவ்வாய்பாடே

அவற்றுள், செய்ம்மன என்பது இப்பொழுது வழக்கரிது.

பிரிவு வேறுபடுஞ் செய்தியவாய் என்பது — உயர்
தினைக்கண் வரின் உயர்தினைக்கே உரிய என்றும், அஃறி-
ணைக்கண் வரின் அஃறிணைக்கே உரிய என்றும் பிரித்துச்
செய்யப்படும் என்றவாறு. (உங)

218. அவற்றுள்

முன்னிலை கிளவி

இஐ யாயென வருஉ மூன்று

மொப்பத் தேன்று மொருவற்கு மொன்றும்.

இச ருத்திரம என் நுதறேறு வெனின், முன்னிலை யொரு-
மைச சொற்கள திணைசகு உரியவாமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

உரை. முன்னிலை கிளவிகளில் இ, ஐ, ஆய் என்னும
மூன்று திறத்தனவும இரண்டுதிணை யொருமைப்பான்
மூன்றற்கும ஒப்ப வுரியவாம என்றவாறு.

உ-யாதிணை ஆண்பாற்கும பெண்பாற்கும், அஃறிணை
யொருமைப்பாற்கும எனபது.

வரலாறு: உண்டி, தின்றி என இறந்த காலத்திற்கே
பொருத்தமுடைத்தாய இகரம் வரும்.

இனி, ஐ வருமாறு — உண்டனை, உண்ணாநின்றனை,
உண்குவை என மூன்று காலமும் வரும்.

ஆய் — உண்டாய, உண்ணாநின்றாய், உண்பாய் என
மூன்று காலமும் வருப.

இனி, ஒரு காலத்திற்கே யேற்கும இகரம் முற்
கூறினவாயின உண், தின், கிட, நட, வா, போ என்னுந்
தொடக்கத்தன கொள்க.
(உச)

219. இரார் பின்னென வருஉ மூன்றும்

பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினுஞ்

சொல்லோ ரணைய வென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம என்னுந் திறேறு வெனின், முன்னிலைப்பன்மை
வினைசொல் இவையெனது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: இக்கூறப்பட்ட மூன்றும் பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும் ஒப்ப வரியவாளு சொல் என்றவாறு.

இர் — உண்டனிர், உண்ணாநின்றனிர், உண்குவா எனவும்;

ஈர் — உண்டார், உண்ணாநின்றார், உண்பார் எனவும்; இவை மூன்று காலமும் பற்றி வரும்.

மின் — உண்மின், தின்மின் என எதிர்காலம்பற்றி வரும். (உரு)

220. எஞ்சிய கிளவி யிடத்தொடு சிவணி ஐம்பாற்கு முரிய தோன்ற லாரே.

இச சூத்திரம் என் நுதலிற்றே வெனின், ஒழிந்துநின்றவற்றைத் தொகுத்து உரியவாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அவற்றுள், முன்னிலைக்கு உரியவாகக் கூறப்பட்டவற்றை ஒழித்தொழிந்தவெல்லாம் முனறிடத்தும் நின்று இருதினை ஐம்பாற்கும் உரிய என்றவாறு. (உரு)

221. அவற்றுள்

முன்னிலை தன்மை யாய் ரிடத்தொடு
மன்னு தாகும் வியங்கோட் கிளவி.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றே வெனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று

உரை: முன்னிலை, தன்மை இரண்டிடத்துஞ் செல்வனவாதிய வியங்கோள்வினைசொல் சிறு வரவின என்றவாறு.

வரலாறு: நீர் செல்க, நீ செல்க, யான் செல்க என வரும்.

இனி, அவன் செல்க, அவள் செல்க, அவர் செல்க, அது செல்க, அவை செல்க என்பன பெருவரவினவாம்.

222. பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை
யவ்வையின் மூன்று நிகழுங் காலத்து
செய்யு மென்னுங் கிளவியொடு கொள்ளா.

இசகுத்திரம என் நுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்தியது
விலககுதல நுதலிற்று.

உரை : செய்யும என்னுஞ் சொல், உயர்திணைப
பல்லோர்படர்க்கையும் முன்னிலையும் தன்மையுங்கொண்டு
முடிதல் இல்லை என்றவாறு.

எனவே, ஒருவன்படர்க்கை, ஒருத்திபடர்க்கை,
ஒன்றன்படர்க்கை, பலவற்றுபடர்க்கை என நான்குமே
அஃது உரித்தாவது என்றவாறு.

வரலாறு : அவன் உண்ணும், அவள் உண்ணும், அது
உண்ணும், அவை உண்ணும்.

இவ்வாறு விலக்கப்பட்ட வியங்கோட் சொல்லும்,
செய்யும் என்னும் முறையுச்சொல்லும் ஒழித்தொழிந்-
தனவெல்லாம் இருதிணை ஐம்பாற்கும் மூன்றிடத்தும்
உரிய வழக்கினகததுக் கண்டுகொள்க.

* அவை வருமாறு :

இன்மை செப்பல் : யானில்லை, நீயில்லை, அவனில்லை,
அவளில்லை, அவரில்லை, அதுவில்லை, அவை யில்லை என
வரும.

* வேறு என் கிளவி. யான்வேறு, நீ வேறு, அவன்
வேறு, அவள் வேறு, அவர் வேறு, அது வேறு, அவை
வேறு என வரும.

* செய்ம்மன - யான் செய்ம்மன : நீ செய்ம்மன,
அவன் செய்ம்மன, அவள் செய்ம்மன, அவர் செய்ம்மன,
அது செய்ம்மன, அவை செய்ம்மன என வரும. (உஅ)

* இப்பகுதிகள் சில ஏடுகளில் காணப்படவில்லை.

223. செய்து செய்பூச் செய்யு செய்தெனச்

செய்யியர் செய்யிய செயினசெயச் செயற்கேன
வவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி.

224. பின்புன் கால்கடை வழியிடைத் தென் னு

மன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய

என்ன விளவியு மவற்றிடல் பிளவே.

இச் சூத்திரம் என் முதலிறோடு வெனின், வினையெச-
சங்களைப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதலு-
றுதலிற்று. இவ்விரண்டு சூத்திரம் உடன் எழுதப்பட்டது
உரையிையடி நோக்கி.

உரை: செய்து, செய்யும் எனபது முதலாக ஒன்ப-
தும், பின் புன் எனனுந் தொடக்கத்தன ஆறாம், ஆக
இவை பதினைந்தும் வினையெச்ச வினைச்சொல் என்றவாறு.

வினையை ஒழிபாக நின்றலின் வினையெச்சம் எனப
பட்டன.

இனி, 'என்ன கிளவியும்' என்றதனால், உண்பான
வந்தான், உண்பாகு வந்தான் எனப் பிறவும் இவ்வாறு
வருவன கொள்க.

செய்தெனெச்சம் முன்வைத்தார இறந்த காலத்த-
தாதலானும் பலவற்றதாதலானும் எனபது. (உசு, ந ௦)

225. அவற்றுள்

முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின.

இச் சூத்திரம் என் முதலிறோடு வெனின், முதற்கணிநற்
மூன்றெச்சத்திற்குமு முடிபு கூறுதல் முதலிற்று.

உரை அமமுதற்கண் நின்ற மூன்றாம் அவவினை-
யாக்கி அம முதல்கொண்டு முடியும் என்றவாறு. '

வரலாறு : உழுது வந்தான், உண்ணா வந்தான்,
நகுபு வந்தான் எனத் தத்தம் வினைமுதல்கொண்டு
முடிந்தவாறு

உண்ணா வந்தான் என்பது இப்பொழுது வழக்கி-
ணை உண்ணாவந்தான் என நடக்கும (நக)

226. அம்முக கிளவியுஞ் சினைவினை தோன்றிற்
சினையொடு முடியா முதலொடு முடியினும்
வினையோ ரினைய வென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், அம மூன்றன்
ற்றததுப படுவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுத-
லிற்று.

உரை : அவை மூன்றாம் ஏற்ற வினைமுதலானே முடி-
யுமெனப்பட்டன ; சினைப்பொருளது வினையெச்சமாய்க்
காலச் சினைசொற் பொருணிற்ப, அச்சினைப் பொருளது
முதல்கொண்டு முடியினும் அமையும் என்றவாறு.

வரலாறு : கையிற்று வீழ்ந்தான், கையிறு வீழ்ந்தான்,
கையிறுபு வீழ்ந்தான் எனவரும்

‘முதலொடு முடியினும்’ என்ற உமமை சிறப்பும்மை;
அதனால், சினையொடு முடிதலை வலியுடைத்து என்ப-
து உமாம்.

அது, கையிற்று வீழ்ந்தது, கையிறு வீழ்ந்தது,
கையிறுபு வீழ்ந்தது என வரும். (நஉ)

227. ஏனை யெச்சம் வினைமுத லானு
மான்வந் தியையும் வினைநிலை யானுந்
தாமியன் மருங்கின் முடியு மென்ப.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், ஒழிந்து நின்ற
வினையெச்சத்திற்கு முடியு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அக்கூறப்பட்ட மூன்றுமன்றி, ஒழிந்து நின்ற வினையெச்சமாயினவெல்லாம், அம்மூன்று போலத் தம்தம் வினைமுதல்கொண்டு முடிதலும் அவ்விடத்தின் வந்து பொருந்திய பிறவினையான் முடிதலும் உடைய என்றவாறு.

இனி, அவை வினைமுதலானே முடியுமாறு : மழை பெய்தென வளம் பெற்றது; மழை பெய்யப் பயிர் எழுந்தது என வரும் பிறவும் அன்ன.

இனி ஆன்வந்து இயையும் வினைநிலையான் முடிவன வருமாறு : மழை பெய்தென வலகமார்ந்தது, மரங் குழைத்தது எனவரும். பிறவும் அன்ன.

இனித, 'தாமியன் மருங்கின்' என்றதனால், உழுது வருதல், உழுது வந்தென என வினையெச்சம் தொழிற் பெயரொடு முடிதலும் முடிசு என்கொள்க.

மற்று, ஏனையெச்சங் கொடாதே ஈண்டு இலேசு காட்டுவதெனின், 'தானியன் மருங்கின்' என்னுது, 'தாமியன் மருங்கின்' என்றதனான், அது முதனிலை மூன்றெச-சங்களும் தொழிற்பெயரொடு முடிதலும் முடிசு என்றற்-குச் சொல்லப்பட்டது. (நடந)

**228 பன்முறை யானும் வினையெஞ்சு கிளவி
சொன்முறை முடியா தடுக்குந வரினு
முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே.**

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இன்னும் அவ் வெச்சங்கடற்த்தே படுவதொரு முடிபுகூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : பல எச்சம் உடனடுக்கிவந்து பின் இறுதிக்-கண் ஒன்றற்கேற்ற முடிபு ஏற்றக்கால் அதனால் அவ் வெச்சமெல்லாம் முடிந்த பொருளவாகி முடிபுகொள்ளும் என்றவாறு.

வரலாறு உழுதுண்டு தின்றோடிப் பாடி வந்தான் என வரும் இஃது ஒரினத்திற் எசாம பல அடுக்கி வந்தது. அவற்றுள், பாடி என்பது வந்தான் என்னும் முடிபு கொண்டு முடிந்தது. அம்முடிபே அவ்விடுகுகிரி என்ற நிறவெச்சங்கட்கும் முடிபாயிற்று என்றவாறு

எனவே, அது முடியாககால் ஒழிந்த எச்சங்கள் முடியா என்பதாம்

இனிப், பலவினத்து எசாம அடுக்கிவருமாறு வழக்கினகத்துக் கண்டுகொள்க (ந 8)

229. நிலனும் பொருளுங் காலமுங் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையு முளப்பட
வவ்வறு பொருட்குபோ ரன்ன வுரிமைய
செய்யுஞ் செய்த வென்னுஞ் சொல்லே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், செய்யும் செய்த என்னப்பட இரண்டு பொய்சொரத்திற்கு முடிபு உணர்த்துதல் நதலிற்று.

உரை சொல்லப்பட ஆறு சொல்லொடு முடியும் அவ்விரண்டெச்சம் என்பது

அவற்றுள் செய்யும் என்பது பலலோரபடாக்கை, முன்னிலை, தன்மை யொழிந்தொழிந்த நான்குபாறகண் வருமாறு சண்டிக் காட்டுதும் ஒழிந்தனவும் மேல்வருகின்ற சூத்திரத்தாற் பெறுதும்

நிலன் அவன் உண்ணும் இல்லம், அவள் உண்ணும் இல்லம், அது உண்ணும் இல்லம், அவை உண்ணும் இல்லம் என வரும்

பொருள் அவன் செய்யும் பொருள், அவள் செய்யும் பொருள், அது செய்யும் பொருள், அவை செய்யும் பொருள் என வரும்

காலம் . அவன் ஒதுங் காலே, அவள் ஒதுங் காலே,
அது ஒதுங் காலே, அவை ஒதுங் காலே என வரும்

கருவி . அவன் எறியுங் கல், அவள் எறியுங் கல்,
அது எறியுங் கல், அவை எறியுங் கல் என வரும்.

வினைமுதற் கிளவி' உண்ணும் அவன், உண்ணும்
அவள், உண்ணும் அது, உண்ணும் அவை என வரும்

வினை . அவன் உண்ணும் ஊண், அவள் உண்ணும்
ஊண், அது உண்ணும் ஊண், அவை உண்ணும் ஊண்
என வரும்.

இனிச, செய்த என்பது மூன்றிடத்தொடுஞ் சிவணி,
ஐந்துபாற்கும் உரித்து.

அது வருமாறு : அவன் உண்ட இல்லம், அவள்
உண்ட இல்லம், அவா உண்ட இல்லம், அது உண்ட
இல்லம், அவை உண்ட இல்லம் என வரும்

ஒழிந்த பொருளும் காலமும் கருவியும் வினைமுதற்
கிளவியும் வினையும் இவ்வாறு ஒட்டிக் கொள்க.

மற்று, மேற் செய்த என்பது முடிபு கூறப்படா-
மையின், அதற்கே கூறுக; செய்யும் என்பதற்கு முடிபு
ஈண்டுக் கூறியது என்னை யெனின், செய்யும் என்பது
மேல் முற்றுச் சொல்லாய் நின்ற நிலைமை நோக்கிக்
கூறினா, ஈண்டு எச்சமாய் நின்ற நிலைமை நோக்கிக்
கூறுகின்றார் என்பது.

மற்று, முற்றுச் சொல்லாய் நின்ற நிலைமையும், எச்ச-
மாய் நின்ற நிலைமையும் தமமுள் வேற்றுமையறியுமாறு
என்னை? இஃது நிலைமைக்கண்ணும் பெயர்கொண்டு முடிதல்
ஒக்கும் பிறவெனின், செய்யும் என்பது முற்றாய் நிலைமைக்-
கண், பல்லோரபடர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஒழித்-
தொழிந்த நான்கு பாலையும் தன் ஈற்றகத்துக்கண்

ஒரு வாற்றிற்கொண்ட அப பெயரானே யமைந்து முடிபு
மாவும், அஃது எச்சமாய நிலைமைக்கண் முடிபாய்வரும்
பெயாக்கு அடையாய் சிற்கும். எனவே, எச்சமான
நிலைமைக்கண் முடிபாக வரும் பெயா பயனிலைசெப்பலும்
உருபேற்றலும் உடையவாயிற்று (௩௩)

230. அவற்றொடு வருவழிச் செய்யுமென் கிளவி
முதற்கண் வரைந்த முவீற்று முரித்தே.

இச்சூத்திரம் எனனுதலிற்றோ வெனின், செய்யும என
நின்றதற்கு வேறோ முடிபு தெரிந்து உணர்த்துதல்
நுதலிற்று

உரை: செய்யும என்னுஞ்சொல் மேற்சொல்லப்பட்ட
நிலத்தொடக்கத்து ஆற்றொடு வருவழி மேல்வரைந்தோதப்
பட்ட பல்லோர்படாக்கை முன்னிலை தன்மைகளையுங்
கொண்டுமுடியும என்றவாறு

மேல் முற்றாய் நின்ற நிலை விலக்கினா ஆண்டு; ஈண்டு
எச்சமாய் நின்ற நிலைமைக்கணுயின் அவ்விடங்கட்கு உரித்-
தென்றே பெய்துவித்தாரா என்பது

வரலாறு: நிலம் — யான் உண்ணும் இல்லம், யாம்
உண்ணும் இல்லம், நீ யுண்ணும் இல்லம், நீயிர உண்ணும்
இல்லம், அவர் உண்ணும் இல்லம் என வரும் ஒழிந்த
பொருள் முதலாயின ஐந்தையும் இவ்வாறே ஒட்டிக்-
கொள்க. (௩௪)

231. பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை திரியா.

இச்சூத்திரம் எனனுதலிற்றோ வெனின், எய்தியதன்மேல்
சிறப்புவிதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: பெயரெச்சம் வினையெச்சம் என்று கூறப்பட்ட இருதிறத்தவும் எதிர்மறுத்துச் சொல்லினும் தம் பொருணிலைமையிற் றிரியா என்றவாறு

வரலாறு உண்ணுஞ் சாத்தன என்பது, உண்ணுச் சாததன் என்பதற்கும் அதுவே. பிறிதில்லை.

இனி வினையெச்சம். உண்டு வந்தான் என்பது, உண்ணுது வந்தான் என வரும். பிறவும் இவ்வாறே எதிர்மறுப்பை எனைபது ஒட்டிக் கொள்க

மற்று, முற்றுச் சொல், உண்பதற்கு உதவன் என்புழி, உண்ணுன சாத்தன என எதிர்மறுப்பினும், முற்றுச் சொல் வியலிற்றிரியா தாகலின், அதற்குக் கூறுக எனின், அற்றன்று, முற்றுச் சொற்களை யெல்லாம் ஈறுபற்றி ஒதினாகலின் எதிர்மறையும் ஆண்டே யடங்கும்.

பெயரெச்ச வினையெச்சங்களைப்பாயிலி செய்து செய்யுமனவும், செய்பம் செயத எனவும் அவைதமமை யெடுத்தோதினா அவற்று மறை பிறவாகொல்லோ என்று கருதினுங் கருதற்கு என்றற்குக் கூறப்பட்டது எனபது (நள)

232. தத்த மெச்ச மொடு சிவணுங் குறிப்பி

செச்சொல் லாயினு மிடைநிலை வரையார்.

இசுருத்திரம் என்னுதன்றோ வெனின், இன்னும் அவ வெச்சங்கட்கு முடிபு வேறுபாடு உணர்த்துதலு நுதலிற்று

உரை இவ்விருவகை யெச்சத்திடையும் பிறசொற்களும் புகுதபபெறும், அவவெச்சத்திற்கு வழிப்பொருத்தமுடையன தாம் எச்சமல்லாதன என்பது.

வரலாறு. ‘உபயின்று புறகை யுண்குமா கொற்கையோனே’ என்புழி, இன்ற என்னும் வினையெச்சத்திற்கு முடிபு உண்க என்னும் வியங்கோட்சொல்; இனிப், புற்கை யென்பது இடைநிலை

இனிப், பெயரெச்சத்திற்கு உதாரணம்: அடுஞ் செந்நெற் சோறு, அட்ட செந்நெற் சோறு என்புழி, செந்நெல் என்பது இடைநிலை. பிறவும் அன்ன.

‘சிவனுங் குறிப்பின் எச்சொல லாயினும் இடைநிலை வரையா’ என, சிவனாக் குறிப்பின் வரையப்படும் என்பதாம். (ஈஅ)

233. அவற்றுட்

செய்யு மென்னும் பெயரெஞ்சு கிவவிக்கு
மெய்யொடுங் கெடுமே யீற்றுமிசை யுகர
மவ்விட னறித லென்மனார் புலவர்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அவ்வொசங்களுள் ரெய்யும் எனனும் பெயரெச்சத்திற்குப் படுவதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல நுதலிற்று.

உரை: ரெய்யும் எனனும் பெயரெச்சத்திற்கு ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொடுங் கெடுமிடம் அறிக வழக்கின்கத்து என்றவாறு.

வரலாறு ‘வாவும புரவி’ என்பது, ‘வாம புரவி’ என்றாயிற்று.

‘அவ்விடனறிதல்’ என்றதனான், ‘அமப லுரு மவனொடு மொழிமே’ என்புழி, மொழியும் என்பது மொழிம என்றாயிற்று மெய்யொழிந்து கெடுதலும் உடைத்து: அது, ‘சார னுடவென் றோழியுங் கலுழ்மே’—என்புழிக், கலுழும் என்பது கலுழ்ம என்றாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (ஈக)

234. செய்தெ னெச்சத் திறந்த கால

மெய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், காலவழக் காத்தல நுதலிற்று.

உரை : இறந்த காலத்துச் செய்தெனெச்சம் ஒழிந்த நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் கொள்வழியுடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு செய்தெனெச்சம் நிகழ்காலத்திற்கு ஏற்றது, கொடியாடித தோன்றும் எனபது, எனை? தோற்றமும் ஆட்டமும் உடனிகழுமாகலின எனபது

இனி, உழுதுவருளு சாத்தன், உண்டுவருளு சாத்தன் என்புழிச் செய்தெனெச்சம் எதிர்காலத்திற்கு ஏற்றது பிறவும் அன்ன (ஈ0)

235. முந்நிலைக் காலமுந் தோன்று மியற்கை
யெம்முறைர் சொல்லு நிகழுங் காலத்து
மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல் வேண்டேம்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒருசாரா வினைச் சொற்கெல்லாம் பொதுவாயதோ காலமுடிபு உணாததுதல் நுதலிற்று.

உரை . மூன்று காலமும் புலப்படா சொல்லாப் பாட்டியல்பினவாகிய எவ்வகைப் பொருள்களையும் நிகழுங் காலத்துப் பரின்று மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாகிய செய்யும் என்னுளு சொல்லாற் சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு . மலைநிற்கும், யாரொழுகும் எனவரும். (சக)

236. வாராக் காலத்து நிகழுங் காலத்து
மோராங்கு வருஉம் வினைச்சொற் கிளவி
யிறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்
விரைந்த பொருள வென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வினைச் சொற்குப் பொதுவாயதோ முடிபுணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : எதிர் காலத்துப் பொருளையும் நிகழ்காலத் துப் பொருளையும் இறந்த காலத்துப் பொருளவாகச் சொல்லுக, விரைவு நிலைமைக்கண் என்றவாறு.

வரலாறு : சோறு வேவவிருந்து பாணியாநின்றழிப் புறத்தானொருவன் போகவேண்டுங் குறைபொருட்டாக, 'இன்னும் உண்டிலையோ? போதாயோ?' என்றக்கால், 'உண்டேன், போந்தேன்' என்னும் உண்ணாதிருந்தானே யெனினும், 'உண்டேன், போந்தேன்' என்னும் உண்ணா-நின்றானே யெனினும் பிறவும் அன்ன (சஉ)

237. மிக்கதன் மருங்கின் வினைச்சொற் சுட்டி
யப்பண்பு குறித்த வினைமுதற் கிளவி
செய்வ திவ்வழி நிகழுங் காலத்து
மெய்பெறத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் கால வழுஉக்காததல் நுதலிற்று

உரை : மிக்கதன் மருங்கின் என்பது—உலகத்தாராற் சிறந்ததென்று மதிக்கப்பட்டதன்கண் என்றவாறு; வினைச் சொற் சுட்டி எனபது — வினையாகிய சொல்லைச் சுட்டி என்றவாறு, அப்பண்பு குறித்த என்பது — ஆண்டை வினையது பயனாகிய குணத்தைக் குறித்த என்றவாறு; வினைமுதற் கிளவி என்பது — அச் செய்கை செய்தானே நுதலின சொல் என்றவாறு, செய்வதிவ்வழி என்பது — செய்கை முடியாத நிலைமைக்கண் என்றவாறு; நிகழுங் காலத்து மெய்பெறத் தோன்றும் பொருட்டாகும்மே என்பது — அது நிகழுங் காலத்துச் சொல்லுஞ் சொற் பிழையாது என்றவாறு.

வரலாறு : அறஞ்செய்தான் கவாக்கம்புகும்; தாயைக் கொன்றான் நிரயம்புகும் என வரும். அறம் என்பது

மிக்கதொன்று, அதனை யாக்கினான் அவ்வுழிச் சேறல்
ஒருதலையாகலாற் புகுகின்றாரைக் கண்டான் போலப்,
'புகும' என்று நிகழுங்காலத்தாற் சொல்ல அமைபும்
என்பது (சுட)

238. இதுசெயல் வேண்டு மென்னுங் கிளவி
யிருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே
தன்பா லானும் பிறன்பா லானும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், முற்றுச் சொற்
பொருள்படும் முறைமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை இது செயல் என்னும் வாய்பாட்டுச் சொல்
சொல்லப்படும் ஒருவன்மேல் நிற்கற்பாலது, அது பிற-
வயின் நோக்கிய நிற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: சாததன் ஓதலவேண்டும் என்றக்கால், ஓதற்-
றெழில் வேண்டுவான் சாததன் என்று மன்கொகற்பாலது
அவ்வாறன்றிச் சாததன் ஓதல் வேண்டும. யா? தந்தை
தாய் எனவும் நிற்கும் என்பது (சுச)

239. வன்புற வருஉம் வினாவுடை வினைச்சொ
லெதிர்மறுத் துணர்த்தற் குரிமையு முடைத்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வினைச்
சொற்படும் பகுதி வேற்றுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: வன்புறவருஉம என்பது—திட்பஞ்செய்தற்கு
வருஉம் என்றவாறு, வினாவுடை வினைச்சொல் என்பது —
ஆ, ஏ, ஓ என்னும் வினையினைபுடைத்தாய் வருளு செய்கைச்
சொல் என்றவாறு; எதிர்மறுத்து உணர்த்தற்கு உரிமையும்
உடைத்தே என்பது — மறுதலைப்பட உணர்த்துதற்கு
உரிமையும் உடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு ஒருவனை ஒருவன், 'வைதேனோ?' என்று வையாமையை வலியுறுத்தற்கு வினாயக்கால், அது, 'வைதேன்' என்று நோவுபடும என்றவாறு

உம்மை பெதிமறை யாகலான், வைதிலேன் என்றும் நோவுபடும சிறுபான்மை. (சுரு)

240. வாராக் காலத்து வினைர்சொற் கிளவி
இறப்பினு நிகழ்வினுந் சிறப்பத் தோன்றும்
இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோர் வெனின், இதுவும் கால வழுஉக்காததல் நுதலிற்று.

உரை எதிகாலத்துச் செயற்கைச்சொல் இறந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் கொள்ளும், இயற்கைக் கண்ணும தெளிவின்கண்ணும் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு.

இயற்கை என்பது அதன்மேற் றீமை. தெளிவு என்பது ஒரு நூன்முடிபானும் பிறிதானும் கண்டுதெளிதல்.

வரலாறு இக்காடு போகிற கூறைகோட்பட்டான், கூறை கோட்படும். இஃது இயற்கை

இனித் தெளிவு என்றுமு முடடைகொண்டு தெற்றி யேரின் மறை பெய்தது, மறை பெய்யும் எனபது.

'சிறப்பத் தோன்றும்' எனபது, அவ்விரு காலத்தானுஞ் சொல்லப் பிழையாது, யாபபுற்றுப் புலப்படும் என்றவாறு. (சுகு)

241. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோர் வெனின், இதுவும் ஒரு வகை வழுஉச்சொல் அமைந்தமை நுதலிற்று.

உரை: வினைக்கட் செய்கையீரூச் செய்யப்பட்ட பொருளைத் தான் செய்கை செய்ததுபோல அதற்குத் தொழிற் கூறலும் உண்டு, வழக்கடிப்பட்ட மரபிலக்கணம் என்றவாறு.

வரலாறு: இல்லம் மெழுகிற்று, சோறு அட்டது என வரும. (சஎ)

**242. இறப்பே யெதிர்வே யாயிரு காலமுஞ்
சிறப்பத் தோன்று மயங்குமொழிக் கிளவி.**

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் கால வழக் காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் தம்முள் மயங்கி வரப்பெறும் என்றவாறு

வரலாறு: யாம் பண்டு வினையாடுவது இக்கா; பண்டு என்பது இறந்த காலம், வினையாடுவது என்பது எதிர் காலம். வினையாடிற்றென்றுமன் ஆகற்பாலது, அஃது எதிர்காலமும் கொண்டது, வினையாடுவது என்று, முன்னும இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் நிகழ்காலமும் எல்லாம் மயங்குமாறு சொல்லிவைத்தார், இனி உடன் ரெகையாக வுணாத்தியவாறு. 'சிறப்பத் தோன்றும்' என்பது சாலவுள்ள வழக்கென்பது. (சஅ)

243. ஏனைக் காலமு மயங்குதல் வரையார்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இனி ஒழிந்தகால-மும் இறப்பினொடு மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ஏனைக்காலமும் என்பது — ஒழிந்தகாலமும் என்றவாறு, மயங்குதல் வரையார் என்பது — மயங்கிவரு முயலினை வரையார் இவ்விறப்புக் காலத்தோடு என்றவாறு.

வரலாறு : யாம் பண்டு விளையாடுங்கா; பண்டு என்பது இறந்த காலம், விளையாடும் என்பது செய்யும் என்னும். நிகழ்காலச்சொல் வந்து முடிந்தது. 'வரையார்' என்பது மற்றுசிரியா என்றவாறு மூன்று காலமும் மயங்கும் தம்முள் என்பது நேர்ந்தானும் ஆசிரியன் அஃதேயெனின், மூன்று காலமும் அல்லது காலமில்லை, அவை மூன்றும் தம்முண் மயங்குமென்றக்கால, வழுவெனற தில்லையாம் பிறவெனின், அற்றனறு, எவ்வாற்றினும் மயங்கா மூன்று காலமும், மேற்காட்டின உதாரண முடிபுபோல்வன படுவழி வழக்கிற்கு ஏற்றவாறு மயங்கும், அன்ன வழக்கு உள்வழி என்பது (சக)

சூவது வினையியல் முற்றிற்று.

ஏழாவது

இடையியல்

244. இடையெனப் படுப பெயரோடும் வினையோடும்
நடைபெற் றியலுந் தமக்கியல் பிலவே.

என்பது சூத்திரம்.

இவ் வோத்து என்ன பெயராததோ வெனின், இடையியல் என்னும் பெயராதது

இஃ சூத்திரம் இடைச் சொற்கெல்லாம் பொதுவாய்தோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

‘அது ான்’ | புறம் 147 | என்பது பெயரோடு நடைபெற்றது

‘தமக்கியல்பிலவே’ என்றதனான, இடைச் சொற்களபகவின்றியே நின்றுசைப்பனவும் உள என்றவாறு

வரலாறு : உண்டான என்னுந் தொடக்கத்தன. (க)

245. அவைதாம்

புணரிய னிலையிடைப் பொருணிலைக் குதநவும்
வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும்
வேற்றுமைப் பொருள்வயி னுருபா குநவு

மசைநிலைக் கிளவி யாகி வருநவு
 மிசைநிறைக் கிளவி யாகி வருநவுந்
 தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய் குநவு
 மொப்பில் வழியாற் பொருள்செய் குநவுமேன்
 றப்பண் பினவே நுவலுங் காலே.

வரலாறு :

புணரியல நிலையிடைப் பொருளநிலைக் குதவுவன
 ‘இன்னே வறறே’ [எழுத்து புணரி - 17] என்னுந்
 தொடக்கத்தன.

வினைசெயல மருங்கில காலமொடு வருவன
 ‘அன் ஆன்’ — ‘ஆம் ஆம்’ — [ரொஸ் வினைபி - 8, 5]
 என்னுந் தொடக்கத்தன

வேற்றுமைப் பொருளவயின் உருபாவன .
 ‘ஐ, ஒடு, கு, டின், அது, கண், விரி’ [சொல்.
 வேற்றுமை - 3] என்னுந் தொடக்கத்தன.

அசைநிலைக் கிளவி
 ‘கேண்மியா’, ‘கண்டி-கும்’ [புறம் - 251] என்னுந்
 தொடக்கத்தன.

மற்றையன முன்னே விரிக்கின்றா (உ)

246. அவைதாம்

முன்னும் பின்னு மொழியடுத்து வருதலுந்
 தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலையலு
 மன்னவை யெல்லா முரிய வென்ப.

வரலாறு :

பெயரை முன்னும் பின்னும் அடுத்து வருவன .
 ‘அதுமன்’ — ‘கொன்னார்’ [குறந - 138] என்பன.

வினையை முன்னும் பின்னும் அடுக்குமாறு :

‘வருகதில் லம்மவேஞ் சேரி சேர’ [அகம் - 276]

‘ஓ தந்தாரா, ஓ கொண்டார’ என்பன.

தமமீறு தீரிந்தவை

‘கொன்னை’ ‘மன்னை’ [சொல. இடை-6, 4] என்பன.

பிறிதவணிலையிற்று :

‘மகவினை’ எனபது. (12)

**247. கழிவே யாக்க மொழியிசைக் கிளவியென்
றம்முன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே.**

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இடைச்சொற்களை ஏழுவகையென விரித்தாரா, அவற்றுள் மூன்றுவகை மேலே யுணர்த்தி, ஒழிந்த நான்கு வகையும் தத்தங் குறிப்பிற் பொருளசெய்துநவறறை விரிப்பான் றொடங்கினா. அது கருதது.

வரலாறு :

‘சிறியகட பெறினே யெமசகய மன்னை’ [புறம் - 235]

எனக் கழிவினகண் வந்தது

‘பண்டு காடுமன், இனிசு கயல் பிறழும் வயலாயிற்று’
என ஆக்கத்தினகண் வந்தது

‘கூரியதோரா வாண்மன்’ - இனி இற்றெனறனும.....
ஒருசொல்லே ஒழிவுபட வந்தமையின் ஒழியிசை என்பது.

**248. விழைவே கால மொழியிசைக் கிளவியென்
றம்முன் றென்ப தில்லைச் சொல்லே.**

வரலாறு :

‘வாரந்திலங்கு வையெயிற்றுச் சின்மொழி யரிவையைப்

பேறுகதில் லம்ம யானே’ [குறுந. - 14]

இது விழைவினகண் வந்தது

‘பெற்றும் கறிகதில் லம்மலிவ் வுரே’

[குறுந - 14]

இது காலமபற்றி வந்தது

‘வருகதில் லம்மவேஞ் சேரி சேர்’

[அசம - 276]

என்பது, வந்தக்கால் இன்னதொன்று செய்வல் என்னும் சொல் ஒழிந்துநின்றமையான் ஒழியிசைக்கண் வந்தது.

யாதானும் ஒருசொல் ஒழிபுட வரின் அஃது ஒழியிசை எனப்படும் என்றவாறு (ந)

249. அச்சம் பயிரிலி காலம் பெருமையென்றப்பா னான்கே கொன்னைச் சொல்லே.

வரலாறு :

‘கொன்முன யிரவூர் போலச்

சிலவா குகநீ துஞ்சு நாளே’

[குறுந - 91]

என்பது அச்சத்தின்கண் வந்தது

‘கொன்னே வந்தது,

கொன்னே போயினா

என்பது பயமின்றி வந்தது.

‘கொன்வரல் வாடை நினதெனக் கொண்டேனே’

என்று, நலியுங்காலை யறிந்து வந்த வாடை என்றவாறு; இது காலத்தின்கண் வந்தது.

‘கொன்னார் துஞ்சினு மியாந்துஞ் சலமே’

[குறுந - 138]

என்பது பெருமைக்கண் வந்தது.

(சு)

250. எச்சஞ் சிறப்பே யைய மெதிர்மறை முற்றே யெண்ணே தெரிநிலை யாக்கமென்றப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே.

வரலாறு .

‘சாத்தனும் வந்தான்’ என்றால், அவனை யன்றிப் பிறரையும் வரவு விளக்குமாகலின், அஃது எச்சவும்மை.

‘தேவனோ தினனினும் வேம்பு கைக்கும்’ [சாஷி-மேயமமை-2]
என்பது சிறப்படிமமை.

‘குறவரும் மருளுங் குன்றததுப படினே’ [ஓலைபடி - 275]
என்பதும் அது.

‘பத்தானும் எட்டானும்’ என்பது துணியாமைமேல்
நின்றமையான், ஐயத்தினகண் வந்தது.

‘கொற்றன் வருவதற்கும உரியன்’ என்பது, வாரா-
மைபும செப்பிநிற்குமாகலின் எதிராமறையுமமையாயிற்று.

‘தமிழ்நாட்டு மூவடும் வந்தாரா’ என்பது முற்றும்மை.

‘நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும்’ என்பது எண்ணும்மை

‘நன்றும அன்று, தீதும அன்று, இடைநிகர்த்தா-
யிற்று’ என்பது தெரிநிலையுமமை.

இடைநிகர்த்தாயினமை தெரிந்தொழிந்தனம், அவ்-
விரண்டும் அகதுணைதது ஒழியநின்றிலாமையின்.

‘நெடியனும், வலியனும்’ என்பது, ஆயினான் என்னும்
ஆக்கத்துககண் வந்தது ஆக்கவுமமை (எ)

251. பிரிநிலை வினாவே யெதிர்மறை யொழியிசை
தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்பொடு தொகைஇ
யிருமூன் றென்ப வோகா ரம்மே.

வரலாறு:

பிரிநிலை: அவனோ கொண்டான் என்பது.

வினா: அவனோ அலனோ என்பது.

எதிர்மறை: யானோ கொண்டேன் என்பது.

ஒழியிசை: கொளலோ கொண்டான என்பது,
கோடற்குத் தகுமாயினுங் கொண்டுய்யப போயினான்ல்லன்
என ஒழிவுபட வந்தமையின் ஒழியிசை யாயிற்று.

தேரிநிலை . ‘நன்றோ ? அன்று ; தீதோ ? ‘ அன்று,
இடை நிகர்த்தாயிற்று’ என்பது.

சிறப்பு :

‘ஒஹ பெரியன்’

என்பது.

(அ)

252. தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே
யீற்றசை யிவ்வைந் தேகா ரம்மே.

வரலாறு :

தேற்றம் . ‘அவனே கொண்டான்’ என்பது.

வினா : ‘நீயே கொண்டாய்?’ என, வினாவிச் சொல்வது.

பிரிநிலை . ‘அவனே கொண்டான்’ என்பது; பலருள்
ஒருவனைப் பிரித்தது சொல்வது.

எண் : ‘நிலனே, நீரே, தீயே, வளியே, ஆகாயமே’
என வரும்

யீற்றசை :

‘கடல்போற் றேன்றல காடிற்ந் தோரே’ [அகம - 1.]

என வரும் ஈற்றின்கண் என்றவாறு.

(ஆ)

253. வினையே குறிப்பே யிசையே பண்பே
யெண்ணே பெயரொ டவ்வறு கிளவியுங்
கண்ணிய நிலைத்தே யெனவென் கிளவி.

வரலாறு :

வினை . ‘கொள்ளெனக் கொண்டான்’ என்பது.

குறிப்பு : ‘விண்ணென விசைத்தது’ என்பது ;

‘துண்ணெனத் துடித்தது’ என்பதும், அது.

இசை : ‘ஒல்லென ஒலித்தது’ என்பது.

‘பண்பு : ‘வெள்ளென விளாத்தது’ என்பது.

எண் : ‘நிலனென வளியென’ என வரும்

பெயர் : ‘ஊரெனப்படுவது உறையு’ என வரும்,

‘நாடெனப்படுவது தோண்டு’ என்பதும் அது.

254. என்றென் கிளவியு மதனோ ரற்றே.

வரலாறு :

வினை : ‘கொள்ளென்று கொண்டான’ என்பது.

குறிப்பு : ‘விண்ணென்று விசைத்தது’ என்பது,

‘துண்ணென்று துடித்தது’ என்பதும் அது.

இசை :

‘ஒல்லென்று ஒல்லும்’

[யுத்திணை - 28]

என்பது

பண்பு : ‘வெள்ளென்று விளாத்தது’ என்பது.

எண் : ‘நிலனென்று வளியென்று’ என வரும்.

பெயர் : ‘ஊரென்று சொல்லப்படுவது உறையு’
என்பது (கக)

255. விழைவின் றில்லை தன்னிடத் தியலும்.

இசைகுத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனினை, மேல தில என-
னும் இடைச்சொல் மூன்றன்பொருட்கும் உரித்தென்று
போந்தார். அவற்றுள் விழைவினறில்லை தன்மை யிடத்-
திற்கே ஆவது

வரலாறு :

‘பெறுகதில் லம்ம யானே’

[சூறு - 14]

என வரும்

எனவே, மற்றைய இரண்டும் எல்லாவிடத்துக்கும்
உரிய என்றவாரும். (கஉ)

256. தெளிவி னேயுஞ் சிறப்பி னேவு
மளபி னெதித்த விசைய வென்ப.

இசுசூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், மேற் கூறிப்
போந்த ஏகார ஓகாரங்கலின வேறுபாடு கண்டு, ஈண்டு
உணராததுதல் துதலிற்று

வரலாறு

‘நீயேள கொண்டாய்’ ‘ஓஓ பெரியன்’ என வரும். ()

257. மற்றென் கிளவி வினைமாற் றசைநிலை
யப்பா லிரண்டென மொழிமனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், மேல் தத்தங்
குறிப்பிற் பொருள்செய்குவன உணர்த்தினா, இனி மற்று
என்பதோர இடைச்சொல் வினைமாற்றும் அசைநிலையு-
மாய் வரும் என்பது உணர்த்துகின்றா.

வரலாறு

‘இஃது உண்’ என்றற்கு, ‘மற்று உண்பல்’ என,
வினைமாற்று ஆயிற்று.

யாவரோடாபினுஞ்சொல்லாடாநின்று ‘மற்றேமற்று’
என்னும் இடையே; அஃது அசைநிலைக் கட்டுரை (கச)

258. எற்றென கிளவி யிறந்த பொருட்டே.

இசுசூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இதுவும் தத்தங்
குறிப்பிற் பொருள்செய்குவனவற்றின்மேல் உணர்த்து-
தல் துதலிற்று.

உரை: எற்று என்பது இறந்தபொருள் விளங்கி
நிற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு .

‘எற்றேன னுடம்பி னேழ்நலம்’

என வரும்.

‘எற்றேற்ற மில்லாருள யானேற்ற மில்லாதேன
என்பதும அது இஃது இரக்கப் பொருள் மேற்று
என்பது (கந)

**259. மற்றைய தென்னுங் கிளவி தானே
சுட்டு நிலை யொழிய வினங்குறித் தன்றே.**

பல பொத்தகம் கிடந்தவழி, ஒருவன ஏவலாவனைப்
பார்த்துப், ‘பொத்தகங் கொண்டுவா’ என்றால், அவன்
ஒரு பொத்தகங் கொண்டுவந்தவிடத்துத் தான் கருதிய
பொத்தகம் அன்றெனில், ‘மற்றையது கொண்’ எனினும்,
என்றககால், இக்கொணாததனை யொழிகஞ் சொல
இக கொணாந்த பொத்தகம் சுட்டிற்றாகலான, கொணாந-
தனை ஒழிக்குஞ் சுட்டுநிலை அதனை யொழிதது ஒழிந்த-
தென்று அவ்வினத்தல்லது பிறிதொன்று குறித்தது
கொல்லோ னிற குறியா, மற்று அப் பொத்தகத்துள்
பின்னுங் குறித்தது எனப்படும. (கக)

260. மன்றவென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘கார்மன்ற எனபவள் கண்ணுள்ளே சாசலர்
தேர்மனறத் தோன்றிய’

என்றககால், தெளிந்தாள் அவள் என்றவாறு (கஎ)

261. தஞ்சக் கிளவி யெண்மைப் பொருட்டே.

வரலாறு .

‘ஏனோரோ தஞ்சம் இருபிறப்பி னோர்க்கும்
வாழ்தல் அரிது’

(கஅ)

262. அந்தி லாங்க வரைதிலைக் கிளவியென்
சூயிரண் டாகு மியற்கைய வென்ப.

இதாவது தததங் குறிப்பிற் பொருள செய்குநவநற்-
றையுர அசைநிலையாயும உரைததததத நுதநிறறு

வரலாறு :

இடஞ்சுட்டி வந்தது .

வருமே, சேயி றம யநகிற கோழாற காண்ய' [சுறுந்-293]

என வரும

அநாநிலை .

‘அநிலை சாசன் னுழலினன்’

[அம - 76]

என வரும.

(கக)

263. கொல்லே னையாய்.

வரலாறு :

இது, ‘சூற்றி கொல்லோ, மகன கொல்லோ, நாய
கொல்லோ, நரி கொல்லோ’ என வரும. (உ௦)

264. கொல்லே வீளக்கம்.

வரலாறு :

இது,

‘எலவண்’

[புறம - 24]

என வரும.

(உக)

265. இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி
பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே.

உரை : இது, ஆர் என்னும இடைச்சொல் பெயர்முன்
அல்லது வாரா என்பது

வரலாறு :

‘அரசனா வந்தாரா, பார்ப்பார் வந்தாரா’ எனவரும்.

இனி விவங்கினமேலும், ‘யானையார் வந்தார், நாயார் வந்தாரா’ என வரும்.

‘பெயாழுன ஆரைக கிளவி பலாக்குரி எழுத்தின் வினையொடு முடி ததல் இயல்பல்’ என எல்லாப் பெயரும் அடங்க மொழிமாற்றி உரைக்க (உஉ)

266. அசை நிலைக் கிளவி யாகுவழி யறிதல்.

வரலாறு :

இது, ‘செல்ல மன்னா நெடுநதகை’ எனவரும் (உங)

267. ஏவுந் குறையி மிசைநிறை யரைநிலை
யாயி டண் டாகு மியற்கைய வென்ப.

உரை : ஏ - இசைநிறை, குறை - அசைநிலை என நிரனிறையாசக கொள்க.

வரலாறு :

‘ஏஎ வம்பல் மொழிந்தனம் யாமே’

ஏ - இசைநிறை யாயினவாறு.

‘பலகுரைத் துன்பங்கள் சென்று படும்’ [குறள். நலகுற-5]
எனக் குறை அசைநிலை. (உச)

268. மாவென் கிளவி வியங்கோ ளசைச் சொல்.

வரலாறு :

இது,

‘மாயக கடவுட் குமர்கமா வலனே’

உயாக என்னும் வியங்கோட்கண் மா என்னுஞ் சொல் அசைநிலையாய் வந்தது. (உரு)

269. நியாயிக மோமதி யிகுஞ்சின் வென்னு
மாவயி னுறு முன்னிலை யசைச்சொல்.

உரை முன்னிலைக்கண் அசை சொல்லாய ஷ நுவல்
இவை என்றவாறு

வரலாறு :

மியா 'கேணமியா

இக

'தண்டுறை யூரியாங் கணடிக'

மோ

'சாமஞ் சேப்பாது கண்டது மோழ்மோ'

[அறுந் - 2]

புது

'சேனமதி பேரும்'

இகும் :

'மேலெம் புலம்ப கணடிகும் யாமே

சின் .

'காபபும் பூண்டிசிற கடையும் போகல்'

[அகம் - 7]

(உசு)

270. அவற்றுள்

இகுமுஞ் சின்னு மேனை யிடத்தொடுந்
தகுநிலை யுடைய வென்மனா புலவர்.

வரலாறு :

இகும், தன்மைக்கண் வருமாறு :

'கண்டிகு மல்லமோ கோண்க'

[ஐங்குறு - 121]

என வரும்.

படாக்கை :

'புகழ்ந்திகு மல்லனோ பேரிதே'

என வரும்.

சின, தனமைச்சண வருமாறு .

‘கண்ணும் படுமோ வேனறிசின யானே’ [கண்ண - 11]
என வரும்.

படாகைக்கண வருமாறு

‘யாரஃ தறிந்திசி னேரே’ [கண - 18]
என வரும் (உ௮)

271. அபய கேட்பிக்கும்.

வரலாறு

‘அம்ம வாழ் தோழி’ [ஐங்குறு - 31]
என்றவழி, அது கேளாய வாழி தோழி என்றவாரும் ()

272. ஆங்க வுரையசை.

உரை ஆங்க என்னும் இடைச சொல்லதோர
கட்டுரைத் தொடர்பினிடை, அசைப்பொருள் படவரும்
என்றவாறு

வரலாறு

‘ஆங்கக
குயிலு மயிலுங் காட்டிககோள
விவண விடுததப போக்கியோள்’
என வரும். (உக)

273. ஒப்பில் போலியு மப்பொருட் டாகும்.

இஃ குத்திரம எனறுதலிறநே வெனின், மேல் இடைச
சொல் எழுவகைய என்று நிறுத்தவற்றுள் ஒப்பிலபோலி
என்னும் இடைச்சொல் உணராததுதல நுதலிறறு

ஒப்பிலபோலி யாவது, ஒப்பிலலாதவழி ஒப்பித
வாசகம் பட வருவது என்பது.

வரலாறு :

‘மங்கலம் என்பதோ ஊருண்டுபோலும் மழநாட்-
டுள்’ என ஒப்பில்லாதவழிப் போலும் என்னும் இடைச்-
சொல் வந்தவாறு. (௩௦)

274. யாகா

பிறபிறக் கரோபோ மாதென வருஉ
மாயேழ் சொல்லு மசைநிலைக் கிளவி.

இச் சூத்திரம் எனனுதலிறோடு வெனின, அசைக்கும்
இடைச்சொற்களைத் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

வரலாறு :

‘யா பன்னிருவர் உளாபோலும் மாணாக்கர் அகத்தி-
யனார்க்கு’ என, யா வந்தவாறு காண்க.

கா ‘உதுகா’ என வரும்

பிற. ‘அதுபிற, இதுபிற, உதுபிற’ எனப்பிற வந்தவாறு.

‘அது பிறக்கு’

எனப் பிறக்கு வந்தவாறு

‘கோடியுவணத்தவரோ’

என ஆரோ வந்தவாறு

‘பிரியேன வாழேன போதேய்ய’

எனப் போ வந்தவாறு.

‘நீர்போ நேரிகை புகன்’

என்பதும் அது.

‘விளிந்தன்று மாதவத்தேளிந்தவேன் னேஞ்சம்’ [நற்றி-178]
என மாது வந்தவாறு. (௩௧)

275. ஆக வாக லென்ப தென்னு
மாவயின் மூன்றும் பிரிவி லசைநிலை.

வரலாறு

‘நீ இனனை, இனையை’ என்று ஒருவனை யொருவன் ஒன்று சொல்லுமிடத்து, அமைபும் அமைபும், ‘ஆகவாக’ என்னும். அவ்விடத்து, ஆக என்னும் இடைச்சொல் பிரிவினறி இரட்டித்து நின்றவாறு கண்டுதொன்க

‘யான உனக்கியாம ஆகேனோ?’ என்றாகால், ‘ஆகலாகல்’ என்பது அவ்விடத்து, ஆகல் என்னும் இடைச்சொல் பிரிவினறி வந்தவாறு காண்க.

ஒருவனை யொருவன் ஒன்று சொன்னால், கேட்டு நின்றான் ஒருவன், ‘எனப்பெனப்பது’ என்னும், அது புகழ்ச்சி பட்டதூப பரிதாப உடைத்து அறிந்து கொள்க. (௩௨)

276. நரள பிசைக்கு மிறுதியி லுயிரே
யாயிய நிலையுங் காலத் தானு
மளபெடை நிலையுங் காலத் தானு
மளபெடை றின்றித் தான்வருங் காலையு
முளவென மொழிப பொருளவேறு படுதல
குறிப்பி னிசையா னெறிப்படத் தோன்றும்

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒள என்னும் இடைச்சொல்? மூன்றுவகையாற பொருள்படும என்பது உணர்த்துதல துதலிற்று.

வரலாறு:

ஆயியல் நிலையுங் காலத்தால் வருதலாவது, மேற் கூறிய மூன்றுமேயால் வருதல

ஒன்று உரைக்குங்கால் இரட்டித்து, ‘ஒள, ஒள’ என வரும.

அளபெடை நீலபுங்தாலத்தால் வருது, அது பொருள் படுமாறு.

‘ஒளஉ’ என வரும்

யாதானும் ஒரு அன்புறவின்கண் அளபெடையின்-
றித் தான் வருமாறு :

‘ஒள’ என ஒரு குறிப்புப் பொருட்கண் வருவது
என்றவாறு.

இம் மூன்றுபொருட் பகுதியும் குறிப்பினான் வேறு
படுத்தி அறிந்தொள்க (ஙங)

277. நன்றீற் றேயு மன்றீற் றேயு
மந்தீற் றேவு மன்னீற் றேவு
மன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

இதுவும் சொல்லுதற் குறிப்பினால் பொருள் வேறுபடும்
இடைச்சொற்களை உணர்த்துதல் நுகர்த்து

வரலாறு

நனநீற்று ஏ . ‘நன்றே நனநே’ என வரும்.

அனநீற்று ஏ ‘அனநே அன்றே’ என வரும்.

அந்தீற்று ஒ ‘அந்தோ அந்தோ’ என வரும்.

அன்னீற்று ஒ ‘அன்னே அன்னே’ என வரும் (ஙச)

278. எச்ச வும்மையு மெதிர்மறை யும்மையுந்
தத்தமுண் மயங்கு முடனிலை யிலவே.

உரை எச்ச வும்மையும் எதிர்மறை யும்மையும்
தத்தமுன் மயங்கும் உடனிலையிலவே என்பது — தம்முள்
மயங்கி உடனிற்குந் தன்மை யில என்றவாறு.

வரலாறு :

‘சாத்தனும வந்தான், கொற்றனும வரும்’ என்பது எச்சவுமமை. அதனைச் சாத்தனும வந்தான், கொற்றனும வரலுமுரியன் என உதிர்மறை யுமமையொடு கூட்டிச் சொல்லப்படாது என்றவாறு. (௩௫)

279. எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொ லாயிற்
பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்.

உரை: எஞ்சுபொருட் கிளவி என்பது—எச்சவுமமை என்றவாறு. செஞ் சொல் ஆயின என்பது — செவ் வெண்ணாயின் என்றவாறு பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல் என்பது — காலமுன்னாகச் சொல்லா இட முன்னாகச் சொல்லுவார் என்றவாறு

வரலாறு

‘அடகுபுலால் பாகு பாளிதமு முண்ணன்
கடல் போலுங் கலவி யவன்

என்பதனுள், அடகு புலால் பாகு என்று செவ்-
வெண்ணிலே எண்ணிப், பின்னைப் பாளிதமும் என்று
எச்சவுமமையை இடமுன்னாகக் கிவைத்து எண்ணினவாறு
கண்டுகொள்க (௩௬)

280. முற்றிய வும்மைத் தொகைச்சொன் மருங்கி
னெச்சக் கிளவி யுரித்து மாகும்.

வரலாறு :

‘பததும் கொடான்’ என்றக்கால், எல்லாம்கொடான்
என்றுமாம்.

‘தொகைச்சொல்’ என்றதனான், எல்லாங்கொண்டாம்,
கொண்டார் என்றும், எல்லாரும் வாரா என்றும்,
வருவர் என்றும் கொள்ளப்படும்.

உமமை ஒழிவுபொருளை உடைத்தானதுபோல,
முற்றாமமைபுற ஒழிவுப பொருள்பட வரும் என்று
கொள்க. (ஙஎ)

281. ஈற்றுநின் நிசைக்கு மேயெ னிறுதி
கூற்றுவயி னேரள பாகலு முரித்தே.

உரை மேற மெல்லப்பபட்ட ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும்
ஈற்றை ஏகாரம் ஓரளபாம என்றவாறு

வரலாறு

‘கடல்போற சூன்றல காடிற் தோரே’ [அகம - 1]
என வரும்

உமமை எதிராறையாகலின குறையாது நின்றலே
பெருமபான்மை (ஙஅ)

282. உம்மை யெண் ணு மெனவெ னெண்ணுந்
தம்வயிற் றெகுதி கடப்பா டிலவே.

வரலாறு

‘நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும் வேளியும் நல்ல’
எனினும் அமையும், தொகை கொடுத்தது எண்ணினும் ஆம்.

எனவென் னாணிற்ருமதொகை கொடுத்தும்கொடா
தும் சொல்லி உமமையெண்போல ஒட்டிககொள்க (ஙக)

283. எண்ணே கார மிடையிட்டுக் கொளினு
மெண்ணுக்குறித் தியலு மெனமனார் புலவர்

உரை எண்ணேகாரம் இடை நின்று ஒழிந்த
எண்ணால் வந்தனவற்றையும், ஏகாரவெண்ணால் எண்-
ணினவே என்றவாறு

ஏகாரம் எண்ணிடையே நின்றது எனினும், எண்ணி
வருகின்ற எண்ணையாம் என்றுமாம் எனக் கொள்க.

வரலாறு :

‘தோற்ற மிசையே நாற்றஞ் சுவையே
உறலோ டாங்கைம் புலனென மோழ்ப்’

இதனுள், மொவ்வெண் ஓடாநின்றே ஏகாசுவெண் இடையே
புகுந்தவாறு கண்டுகொள்க (சுப)

284. உம்மை தொக்க வெனுவென் கிளவியு
மாவீ றுகிய வென்றென் கிளவியு
மாயிரு கிளவியு மெண்ணுவழிப் பட்டன

வரலாறு

உமமைதொக்க எனு என கிளவி வரும்படி.

‘மெவ்வென, நெவ்வென, தீயெவ்வென, மாவீயெவ்வென’ என வரும்

உவ்வீடுகிய என்றென் கிளவி.

‘மெவ்வென, நெவ்வென, தீயெவ்வென, மாவீயெவ்வென’
என வரும் (சுந)

285. அவற்றின் வருஉ மெண்ணி னிறுதியும்
பெயர்க்குரி மரபிற் செவ்வெ ணிறுதியு
மேயி னுகிய வெண்ணி னிறுதியும்
யாவயின் வரினுந் தொகையின் றியலா.

வரலாறு

என ‘சாத்தனென, கொற்றனென, பூதனென,
அம மூவரும் வந்தார’ என, எனு என்னும் எண்ணினிற்
திககண் மூவரும் எனத் தொகைகொடுத்த எண்ணிவ-
வாறு கண்டுகொள்க

‘சாததன், கொற்றன், பூதன் என மூவரும் வந்தார’
என வரும் செவ்வெண்.

‘சாததன் என்ற, கொற்றன் என்ற, பூதன் என்ற
என மூவரும் வந்தார’ என வரும் என்று எண்.

‘தாததனே, கொற்றனே, புத்தனே என மூவரும்
வந்தார்’ என வரும் ஏகார எண்

தொகைபெற்று முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க! (சஉ)

286. உம்மை யெண்ணி னுருபுதொகல் வரையார்

வரலாறு

‘யாணையும் தேரும் ஆனும் எறிந்தார் என்பது,
யாணையையும் தேரையும் ஆனையும் எறிந்தார் என்றவாறு,
உம்மையெண்ணின் கண் உருபுதொகலாகியுள்ளது (சங)

287. உம்முந் தாகு மிடனுமா ருண்டே.

வரலாறு

நீரகமோழ் கூப்பெயர் குருகு

[புறநா - 395]

என்பது

எட்டு வகையான உம்மையுமுள்ளும் எனப்
பட்டது, வினையொருங்கிற காலமொடு வந்தது (சச)

288. வினையொடு நிலையினு மெண்ணிலை திரியா
நிலையல் வேண்டு மவற்றவற் றியல்பே.

என்பது, என்மேலே யெண்களைக் காட்டின வழியெல்-
லாம் பெயரொடுபடுதே காட்டின இனி, வினையொடு
அவ்வெண்களைக் காட்டுகின்றது

வரலாறு

‘அறுதந் குறைதது’ க்கிரந்த வகிரந்த இட்டான்’
எனப் பெய்வெண் வினையான் எண்ணினவாறு, அறுத்தும
குறைத்தும க்கிரந்தம வகிரந்தம இட்டான் என உம்மை
யெண் வினையொடு கூட்டி எண்ணினவாறு

பலவெண்ணும் வினைக்கு வாரா, வருமிடத்து இத்
தொடக்கத்தனவே வருவன கொள்க.

‘மண்டில மழங்க மலநிறங் கிளர
வண்டின மலர்ப் பிந் தூத மீமிசைக
கண்டற் கானற் குருக மோலிபப்’

[அகம - 260]

என, வினையொடுகூடிய செவ்வெண் வந்தவாறு

‘நினையலவேண்டுமென பது, அவ்வெண்களெல்லாம
தொகைபெற்றே நடக்கும் என்றவாறு

‘சாததன் வந்தான், கொற்றன் வந்தான், வேடன்
வந்தான், அம்மூவரும் வந்தார் : அம்மூவரும் வந்தமை-
யாற் கலியாணம் பொலிந்தது’ எனத் தொகைபெற்று
வந்தவாறு (சரு)

289. என்று மெனவு மொடுவுந் தோன்றி
யொன்றுவழி யுடைய வேண்ணினுட் பிரிந்தே.

வரலாறு

‘உயாதிணைப் பெயரே யஃறிணைப் பெயரேன்
ரூயிரண் டென்ப’ [தொல. எழுத்து. புணரியல - 15]

என்புழி, என்று என்பதனை முன்னுங் கூட்டி புரைக்க.

‘கண்ணிலை நொடியென வவவே மாத்திரை’
[தொல. எழுத்து. நானமடி - 7]

என்புழி, என என்பதனை முன்னுங் கூட்டி புரைக்க

‘நிலனே நீரே தீயே வளியே
யாகா யத்தோ டைந்தே பூதம்’

என்புழி, ஒடுவினை வங்குங் கூட்டி புரைக்க. (சக)

290. அவ்வச் சொல்லிற் கவையவை பொருளென
மெய்ப்பெறக் கிளந்த வியல வாயினும்
வினையொடும் பெயரோடும் நினையத் தோன்றித்
திரிந்துவேறு வரினுந் தேரிந்தனா கொளலே.

மேல் ஓதப்பட்ட சொற்கள் கூறப்பட்ட இலக்கணத்த-
வன்றிப் பிறபொருளபட்டு வருப வுளவேனும் கொள்க.

வரலாறு.

சேன்றீ பெருமநீற் றுகைக்குநர் யாரோ [அம - 16]
என்புழி, ஓகாரம் ஈற்றையார் ஆயிறறு

‘கலங்கோண்டன களனென்கோ
காழ்க்கோண்டன கூடென்கோ’
என, ஓகாரம் பண்ணுகாரம் ஆயிறறு

‘ஒர்கமா கோழியவா கேர்மணிசு குரலே’ [அம - 273]
மர புனனிலை அரைசொரல் ஆயிறறு, வியங்கோட்கு
ஓதிய அரைசொரல்

‘அதுமற கோணகன் றேரே’
என்புழி மன் அரைசொரல் ஆயிறறு (சஎ)

291. கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கோளலே.

இச்சூத்திரம் என னுதலிறறே வெனின, இவ்வொத்திற்-
கெல்லாம புறனடை உணர்த ததல் நுகலிறறு

உரை . இது மேறொல்லபாட்டன் அன்றி வரும
இடைசொல்லும் கொளப்பபடும என்றவாறு

அவை : காரம், கரம், கான, ஆனம், எனம், ஓனம்
எனவும :

மாள், மன், ஆர், தெயய எனவும வரும

புறனடை என்பது நாலுள்ளோ தொகாதவற்றை
பாதுகாத்து நூற்கு முட்டா நாமம் உணராதற்பொருட்டாக
வைத்து உரைப்பது (சஅ)

ஏழாவது இடையியல் முற்றிற்று

பாடல்

உரியல்

292. உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை
யிசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப்
பொயரினுந் விசையினு மெய்தடு மாறி
யொருசொற் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பயிலா தவற்றைப் பாயின்றவை சார்த்தித்
தத்த மாபிற் சென்றுநிலை மருங்கி
னெய்யொல் லாயினும் பொருளவேறு கிளத்தல்

என்பது குறளார்

இவ்வொத்தது எனின் பெயர்த்தோ வெனின், உரிச்
சொல் உணர்த்தின பாயின் உரிச்சொல் ஒத்து எனலாம்
பெயர்த்தது

இத தலைசூத்திரம் எனனுதலிறோ வெனின், உரிச்
சொற்கெல்லாம் பெயர்த்தாயின இலக்கணம் உணர்த்த-
ததல் குறளார்.

உறை "நிரதொற்கள் தோன் மூட்டிது இசையும
குறிப்பு பண்பு பற்றிப் பெயர்ந்தன னும வினைக்-
கணனும வென்று பொருள்களை வினாகும என்றவாறு

மெய் எனவந்த பொருள் தரிபாறுதல் என்பது
பொய்பற்றியும் வினைபற்றியும் வரும வாயினை நோக்கி
அவ்வாறு தருமரங்கம் ஐந்தொரு பொருளு-
உரிமைபபட்டித் தரிபாறுதலும், பல்பொருள் ஒருபொருளு-
உரிமைபபட்டித் தரிபாறுதலும் உடைய அவை அந்-
வாறு தரிமர்த்தித் தோன் மூட்டல் அவற்றிற்கு இலக்கணம்
அவ்வாறு தோன் மூட்டல் பபட்டி "நிரதொற்களைப்
பயின்று "நிரதொற்கோடு பபட்டி" எனப்படும அவ-
வாறு பபட்டித் பெருக்கென என்னவாயினும் தொல்
நாபி னும பொருள் விளங்கிய

உறுசால்

[குறண - 300]

என்றகதல், "அது அவைகளை மூக்கி விளக்கிப் பபட்டி-
மைபின், மிகுதல் என்று பொருள்படு மிகு எனவது" ம
"நிரதொன், அதனை கை" எனப்படு மின் மூட்டலாவ,
அந்நிகரவற்றிற் பொருள்கிப் பெருக அனை விளங்கித்
தோன் மூட்டல் எனவந்த

இவையற்ற நற்பன வற்றற்கு, "இவை வென்று கலை
மருங்கு" எனவந்த

குறிப்புப்பற்றித் தோன் மூட்டவற்றிற்குத், "தத்தங்
குறிப்பு வென்று கலை மருங்கு எனவம் படும என்பது.

இவையற்றத் தோன் மூட்டல்

அவைததலும் சிதைததலும்

[குறண. 2 சியபல - 61]

எனவந்த தொடக்கத்தன்

குறிப்புப்பற்றி வந்தன

கழப்பு குசிவபும்

[குறண. உரியபல - 75]

எனவந்த தொடக்கத்தன்

‘நிறத்துரு வுரைத்தற்கு முரிய

[உரியியல்-76]

என்றாராகலின, ஆண்டுப ன்பெனவும வரும்

ஒருசொல்லாகப் பலபொருட்கு உரியன,

‘கடியென் கிளவி’

[உரியியல் - 86]

என்னுந் தொடக்கத்தன

பலபொல ஒருபொருட்கு உரியன,

‘உறு தவ நன்’

[உரியியல் - 3]

என்னுந் தொடக்கத்தன

முன,

‘முடைச்சோற் கிளவியு முரிச்சோற் கிளவியு

மவற்றுவழி மருங்கிற றேன்று மேன்ப்’ [பெயரியல் - 5]

என்புழி, நிரனிரை வாயபாட்டதாகலான், அது நீக்கு-
தற்குப், ‘பெயரினும வினையி னும மெய்தடு மாறி’ என்றா
என்பது (க)

**293. வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா
வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொன் மேன.**

இச சூத்திரம் என ஹதஸிறேரே வெனின, இருவகைய
உரிச்சொல், வெளிப்படுவன எனவும் வெளிப்படாதன
எனவும் என அவற்றுள் வெளிப்படட உரிச்சொற்களது
பொருள் சொல்ல வேண்டா அறிந்த பொருட் பெற்றி-
யான் பொருட் செலுத்தல் என்பது உணரத்தியவாறு.

அவவாறு வெளிப்படட உரிச்சொற்களாவன கனித்-
தது, குழைத்தது என்னுந் தொடக்கத்தன

வெளிப்பட வாராதனவற்றை விரிக்கின்றார் (உ)

294. அவைதாம்

உறுதவ நனியென வருஉ முன்று
மிகுதி செய்யும் பொருள வென்ப. ,

இசகுத்திரம் என்னுதலிறேர வெனின, குறிப்புப்பற்றித்
தோன்றும் உரிச்சொற்கள் பலவாகலான் அவற்றுப் பகுதி
முற்கூறிய தொடங்கினா

உரை இக்கூறப்பட்ட முன்று உரி சொல்லும்
மிகுதிப் பொருண்மைபை விளக்கும் என்றவாறு

வரலாறு

‘உறுகா லொற்ற வொல்கி’ [நற்றிணை - 300]

என்பது, மிகுகாலொற்ற வொல்கி என்பதாம்

‘தவச்சேய் நாட்டா ராயினும்’ [நற்றிணை - 115]

என்பது, மிகச்சேய நாட்டா என்பதாம்

‘நனிசேய்த் தன்றவன் பழவிறன் மூதார்’

என்பது, மிகச்சேய்த் தன்றவன் பழவிறன் மூதார்
என்பதாம் (ங)

295. உருவுட் காகும் புரையுயர் பாகும்.

இசகுத்திரம் என்னுதலிறேர வெனின, இதுவும் குறிப்பு.

வரலாறு .

உருவக குதிரை’ [அகம் - 1]

என்றக்கால, உட்கத்தகக குதிரை என்பதாம்.

‘புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை’ [நற்றிணை - 1]

என்பது, உயாந்துயாநதோர் கேண்மை என்பதாம். (ச)

296. குருவும் கெழுவும் நிறனா கும்மே.

வரலாறு :

‘குருத்துள் போழ்ந்தது’

‘சேழ்சிள மசலதது’

[மதுரை மருது - 493]

என்றதனால், அவையிற்சொல்லுந் திறம் கொன்னவாறு (ரு)

297. செல்ல வின்ன வினா மையே.

இததுததிரம் எனறுததிறுந் நெனின், அகுவா துரியா.

உரை இவை இரண்டாம் கோடிய பொருணையாம்
அகுவா என்றவாறு

வரலாறு

‘மணங்கமழ வியனமரா பணங்கிய தேவல்’ [அ.ம. - 22]

என்புழி, நோய் என்பதாம்

வேய் புறந் தூஉ மினன் வியசகம்’ [ம.ப.ப.ப.ம. - 371]

என்றதனால், அகுவா (சு)

298. மல்லல் வானே யேபெற் றாகும்.

வரலாறு

‘மல்லல் மாமல்ல

என்றதனால், வானே யேபெற் றாகும் என்பதாம்

‘ஞலஞ்சகம்’

அக.ம. - 52

என்றதனால், ‘வானே யேபெற் றாகும்’ என்பதாம் (சு)

299. உகப்பே ஈயர்த லுவப்பே ஈவகை.

வரலாறு

நாடுகாண் மேன்மே லுக்கின்

என்பது, நாடுகாணிக ஈயரே லேறினாண் மேன்மேல்
உயரின் என்பதாம்

உவசுகந ளாயினும் ஊடின ளாயினும்’ [அ.ம. - 203]

என்புழி. உவசுகந ளாயினும் ஊடின ளாயினும் (அ)

300. பயப்பே பயனார்.

இரகுததிபா என வுதலிறே ர வெனின், ஆலா வெலலாந்
குறிப்பா

வரலாறு

‘ஆணையமுந் பாசகினை’

என்புழி, பாயா கூழியவாறு (40)

301. பசப்பு நிறனாகும்.

இரகுததிபா என வுதலிறே ர வெனின், இது பண்புபற்றி
நாககா

வரலாறு

பசபித்தச சேன்றா’

என்புழி, நிறா கூழியவாறு (40)

302. இயைபே புணர்ச்சி.

இரகுததிபா என வுதலிறே ர வெனின், இதுவுங் குறிப்பா

வரலாறு

‘இயைந்தோழகம்

எனறகதாவு, பொருதி யொழுதும் என்பதா (41)

303. இசைப்பிசை யாகும்.

இரகுததிபா என வுதலிறே ர வெனின், இது இசைபற்றி
நாககா

வரலாறு

‘இசைந்தோழகம்

எனறகதாவு, இசையத தோன்றிவிடும என்பதா (42)

304. அலமர றெருமர ஸாயிரண்டுஞ் சுழற்சி.

இச்சகுத்திரம் என னுதலிறோ ற வெனின், இதுவுங் குறிப்பு

வரலாறு

‘அலமரலாயம்’

[ஐங்குறு - 64]

என்றக்கால், சுழன்றுவால் ஆயிர என்பதாம்

‘தேருமரலுள்ளம்’

என்பது, சுழன்று வரும உள்ளம் என்பதாம் (கந)

305. மழவுங் குழவு மிளமைப் பொருள.

இச்சகுத்திரம் என னுதலிறோ ற வெனின், இதுவுங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘குழக்கன்று கடிதியாத்தாள

என்றக்கால், இளங்கன்று கடிதியாத்தாள என்றதாம்.

‘மழகளிறு’

[புறநா - 38]

என்றக்கால், இளங்கன்றி யு எனறவாறாம் (கச)

306. சீர்த்தி மிகுபுகழ்.

வரலாறு :

‘வயக்கஞ்சால் சீர்த்தி’

என்றக்கால், மிகுபுகழ் என்பதாம் (கந)

307. மாலை யியல்பே.

வரலாறு :

‘இரவரன் மாலையன்’

[குறிஞ்சிப்பாட்டு - 239]

என்றவழி, இரவரன் வரும இயல்பினன் என்றதாம். (கச)

308. கூர்ப்புங் கழிவு முள்ளது சிறக்கும்.

வரலாறு :

‘உப்புக் கூர்ந்தது’

‘உப்புக் கழிந்தது’

என்பன, சிறப்புச் சொல் லாயவாரும் (கௌ)

309. கதழ்வுந் துனைவும் விரைவின் பொருள.

வரலாறு :

‘அண்டர்,

கயிறிரி யெருத்திற் கதழ்ந் துறைவன்’

என்றக்கால், விரைந்து உறைவன் என்பதாம்.

‘துண்போறை நிவகதும் புள்ளின் மான’

என்றக்கால், விரைந்து பறக்கும் என்றவாரும். (கஅ)

310. அதிர்வும் விதிர்ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை யெல்லாங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘அதிர்கண் முரசம்’

என்றக்கால், நடுங்குகண் முரசம் என்பதாம்.

‘விதிர்ப்புற்றுக் கண்ணிமையார்’

என்றக்கால், நடுக்குற்று என்பதாம். (கக)

311. வார்தல் போக லொழுகன் மூன்று

நேர்பு நெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது பண்புபற்றி வந்தது.

வரலாறு :

‘வார்கயிற் ரோழகை’

[அகம் - 173]

என்றக்கால், நேர் கயிற்றொழுமை என்பதூஉம், நெடுங் கயிற்றொழுமை என்பதூஉமாம்.

‘போகு கொடி’

‘ஒழுகு கொடி’

என்புழியும், அவ்விருபொருளும் படும். (உ0)

312. தீர்தலுந் தீர்த்தலும் விடற்பொருட் டாகும்.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவுங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘ஊரிற் றீராதான்’

என்றக்கால், ஊரிற் பற்றுவிட்டான் என்பதாம்.

‘பேய் தீர்த்தான்’

என்றக்கால், பேய் விடுவித்தான் என்பதாம் (உக)

313. கெடவரல் பண்ணை யாயிரண்ம வினையாட்டு.

வரலாறு :

‘கேடவர லாயம்’

என்றக்கால், வினையாட் டாயம் என்பதாம்.

‘பண்ணைத் தோன்றிய வேண்ணுன்கு பொருளும்’

[தொல - மெய்ப்பாட்டி - 1]

என்றக்கால், வினையாட்டுள் தோன்றியபொருள் என்பதாம்.

314. தடவுங் கயவும் நளியும் பெருமை.

வரலாறு :

‘தடந்தோள்’

‘கயவேள் ளருவி’

[அகம் - 38]

‘நளிமலை நாடன்’

[புறம் - 150]

என வரும்.

(உங)

315. அவற்றுள்

தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்.

உரை: தட என்பது பெருமையே யன்றிக் கோட்டப் பொருளினையும் கிளைக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு :

‘தடமருப் பெருமை’

[நற்றிணை - 120]

என வரும்.

(உச)

316. கய்வென் கிளவி மென்மையுஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘கயந்தலை மடப்பிடி’

[நற்றிணை - 137]

என வரும்.

(உரு)

317. நளியென் கிளவி செறிவு மாகும்.

உரை: நளி என்னும் சொல் பெருமையே யன்றிச் செறிவுப்பொருளும் படும என்றவாறு.

வரலாறு :

‘நளியிருள்’

என்றக்கால், செறியிருள் என்பதாம்.

மூன்றிடத்து உம்மையும் இறந்தது தழீஇயின. (உசு)

318. பழுது பயமின்றே.

வரலாறு :

‘பழுதே வந்தார்’

என்றக்கால், பயமின்றியே வந்தார் என்பதாம்.

(உசு)

319. சாயன் மென்மை.

வரலாறு :

‘சார னுடன் சாயன் மார்பு’

[பதிற்றுப் - 16]

என்றக்கால், மெல்லிய மார்பு என்பதாம்

(உஅ)

320. முழுதென் கிளவி யெஞ்சாப் பொருட்டே.

வரலாறு

‘முழுக்கறை பெய்தான்’

என்றக்கால், எஞ்சாமை பெய்தான் எவ் தாம. (உகூ)

321. வம்பு நிலையின்மை.

வரலாறு :

‘வம்ப வடுகர்’

[அகம - 375]

‘வம்ப நாரை’

[அகம - 190]

என்றக்கால், நிலையில்லாமை கூறியவாறும். (ஙூ௦)

322. மாதர் காதல்.

வரலாறு .

‘மாதர் வண்டோடு சுரும்பிசைத்தது’

என்றக்கால், காதல் வண்டு என்பதாம். (ஙுக)

323. நம்பு மேவு நசையா கும்மே.

வரலாறு :

‘நயந்துநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி’

[அகம - 198]

என்றக்கால், நச்சி என்பதாம்.

‘பேரிசை நலிர மேள யுறையும்’

[மலைபடு - 82]

என்றக்கால், நயந்து உறையும் என்பதாம். (ஙுக)

324. ஓய்த லாய்த னிழத்தல் சாஅ
யாவயி னுன்கு முள்ளத னுணுக்கம்.

வரலாறு :

‘ஓய்கலை யொருத்தல்’

என்றக்கால், நுணுகிய கலை யொருத்தல் என்பதாம்.

‘கையு மேய்யு மாய்ந் திருந்தார்’
என்றக்கால், சுருங்கி யிருந்தார் என்பதாம்.

‘நீழ்த்த யாண மேய்புலம் படர்’ [மதுரைக்காஞ்சி - 303]
என்றக்கால், மெலிந்து துணுகிய என்பதாம்.

‘கயலற லேதிரக் கதீம்புனற் சாஅய்’ [நெடுநல் - 18]
என்றக்கால், சுருங்கி என்பதாம். (நுந)

325. புலம்பே தனிமை.

வரலாறு :

‘புலம்புவிட் டிருந்தார்’ [மலைபடு - 49]
என்றக்கால், தனிமை துறந்திருந்தார் என்பதாம். (நுச)

326. துவன்று நிறைவாகும்.

வரலாறு :

‘ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயம்’ [பதிற்றுப - 11]
என்றக்கால், நிறைந்த மூதூர் என்பதாம். (நுந)

327. முரஞ்சன் முதிர்வே.

வரலாறு :

‘கோபேல முரஞ்சிய கோளி யாலம்’ [மலைபடு - 268]
என்றக்கால், முதிர்ந்த ஆலம் என்பதாம். (நுசு)

328. வெம்மை வேண்டல்.

வரலாறு :

‘நீ வெம்மையள்’
என்றக்கால், நீ வேண்டப்படுவாள் என்பதாம். (நுள)

329. பொற்பே பொலிவு.

வரலாறு :

‘அணிகலம் பொற்ப’

என்றக்கால், பொலிய என்பதாம்.

(நஅ)

330. வறிது சிறிதாகும்.

வரலாறு :

‘வறிது நெறியோரீஇ’

என்றக்கால், சிறிது நெறி ஓரீஇ என்பதாம்.

(நக)

331. ஏற்ற நினைவுத் துணிவு மாகும்.

வரலாறு :

‘ஏற்றத் திருந்தார்’

என்றக்கால், நினைத்திருந்தாரா என்பதூஉம், துணிந்திருந்தார் என்பதூஉம் ஆம்.

(ச0)

332. பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள.

உரை : பெட்டல் என்பது புறந்தருதல்.

வரலாறு :

‘அரும்பிணை பயக்கற்ற வேட்ட ஞான்று’

என்றக்கால், அரும்புறந்தரு வரவிறுக்கி வேட்டபோழ்து என்பதாம்.

‘பேணினை னல்லனோ மகிழ்ந்’

[அகம் - 16]

என்றக்கால், பெட்டேனல்லனோ மகிழ்ந் என்பதாம். (சக)

333. பணையே பிழைத்தல் பெருப்பு மாகும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை யெல்லாங் குறிப்புச்சொல்.

வரலாறு :

‘பவணத்துப்போய் வீழ்ந்தது’
என்றக்கால், பிழைத்துப் போய் வீழ்ந்தது என்பதாம்.

‘பவணத்தோள்’ [அகம் - 1]
என்றக்கால், பெருந்தோள் என்பதாம். (சஉ)

334. படரே யுள்ளல் செலவு மாகும்.

வரலாறு :

‘படர்மலி வெற்பர்’
என்றக்கால், உள்ளமலி வெற்பர் என்பதாம்.

‘ஆறு படர்ந்தார்’
என்றக்கால், சென்றார் என்பதாம். (சங)

335. பையுளுஞ் சிறுமையும் நோயின் பொருள,

வரலாறு :

‘பையுணல்யாழ்’
என்றக்கால், நோய் செய்யும் நல்யாழ் என்பதாம்.

‘சிறுமை யறுப செய்பறியலர்’ [நறறிணை - 1]
என்றக்கால், நோயுறுப செய்யார் என்பதாம். (சச)

336. எய்யாமை யறியாமை.

வரலாறு :

‘எய்யாமையலை’ [சுறிஞ்சிப - 8]
என்றக்கால், அறியாமையலை என்றவாரும். (சரு)

337. நன்று பெரிதாகும்.

338. தெவுக்கொளற் பொருட்டே.

இரண்டு சூத்திரமும் உரை நோக்கி ஒன்று யெழுதப்-
பட்டது.

வரலாறு :

‘நன்றமுரிது துற்றனையாற் பேரும்’ [அகம - 10]

என்றக்கால், பெரிது துற்றனையால் என்பதாம்.

‘நீர்தேவு நிரைத்தொழுவர்’ [மதுரைக்காஞ்சி - 89]

என்றக்கால், நீர்கொள்ளும் நிரைத்தொழுவர் என்பதாம்.()

339. தாவே வலியும் வருத்தமு மாகும்.

வரலாறு :

‘கருங்கட் டாக்கல’ [சூறுந - 69]

என்றவழி, வருந்திய கலை என்பதாம்.

‘தாவி னன்பொன்’ [அகம - 212]

என்றக்கால், வலியி னன்பொன் என்பதாம் ; பொன்-
னுக்குப் போக்குடைமை வலியது. (சஅ)

340. தேவ்வுப் பகையாகும்.

வரலாறு :

‘தேவ்வர் தேயத்து’

என்றக்கால், பகைவர் தேயத்து என்பதாம். (சக)

341. விறப்பு முறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை யெல்லாங்
குறிப்பு.

வரலாறு :

‘விறந்த காப்போடு’

என்றக்கால், செறிந்த காப்போடு என்பதாம்.

‘உறந்த விஞ்சி யுயர்நிலை மாடம்’

என்புழி, செறிந்த இஞ்சி என்பதாம்.

‘வேறுத்தார்’

[புறம - 53]

என்றக்கால், செறிந்தார் என்பதாம்.

(ரு)

342. அவற்றுள்

விறப்பே வெருடப் பொருட்டு மாகும்.

வரலாறு :

‘கோடுமுற்றி யளந்த காரோடு விறந்தே’
என்றக்கால், வெரீஇ என்பதாம்.

(ருக)

343. கம்பலை சும்மை கலியே யழுங்க

லென்றிவை நான்கு மரவப் பொருள.

இவை இசைபற்றி வந்தன

வரலாறு :

‘ஊர் கம்பலை புடைத்து’
என்றக்கால், அரவமுடைத்து என்பதாம்,

‘ஊர் சுமமை புடைத்து’
என்பதும் அது ;

‘கலிகேழ் மூதார்’

[அகம - 11]

‘அழங்கன் மூதார்’

என்பனவும் ஒக்கும்.

(ருஉ)

344. அவற்றுள்

அழுங்க விரக்கமுங் கேடு மாகும்.

வரலாறு :

‘மகனையிழந் தழுங்கினார்’
என்றக்கால், இரங்கினார் என்பதாம்.

‘செலவழுங்கினார்’
என்றக்கால், செலவு கெடுத்தார் என்பதாம்.

இவை குறிப்புப்பற்றி வந்தன.

(ருஉ)

345. கழுமென் கிளவி மயக்கஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘கழுமியஞாட்டி’

[களவழி - 11]

என்றக்கால், மயங்கிய ஞாட்டி என்பதாம்.

(ருச)

346. செழுமை வளனுங் கொழுப்பு மாகும்.

வரலாறு :

‘செழுஞ் செந்நெல்’

என்றக்கால், வளஞ் செந்நெல் என்பதாம். வளம் என்பது
அகமம்.

‘செழுந்தடி தின்ற செந்நா யேற்றை’

என்பது, கொழுந் தடி தின்ற என்பதாம் ; கொழுப்பு
என்பது ஊன்பற்றிய நிணம்.

(ருரு)

347. விழுமஞ் சீர்மையு மிடும்பையுஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘விழுமியா’

என்றக்கால், சீரியர் என்பதாம்.

‘விழுமமுற் றிருந்தார்’

என்றக்கால், இடுமபையுற் றிருந்தார் என்பதாம். (ருசு)

348. கருவி தொகுதி.

வரலாறு :

‘கருவி வானம் கதழறை சிதறி’

[அகம் - 4]

என்றக்கால், ஈண்டு, மின்னும முழக்கும் காற்றும் என
இததொடக்கத்தன வாயிற்று.

(ருள)

349. கமநிறைந் தியலும்.

வரலாறு :

‘கமஞ்சுன் மாமழை’

[திருமுருகு - 7]

என்றக்கால், நிறைந்த சூன் மாமழை என்பதாம். (நா)

350. அரியே யைம்மை.

வரலாறு :

‘அரிமயிர்த் திரண்முன்கை’

[புறம - 11]

என்றக்கால், ஐமமயிராத திரண் முன்கை என்றவாறும். ()

351. கவவகத் திடுமே.

இவை யெல்லாங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘கோடும்பூண் கவைவைய கோல மார்பு’

என்றக்கால், கொடும பூண் அதததிட்ட கோல மார்பு என்பதாம். (40)

352. துவைத்தலுஞ் சிலைத்தலு மியமடிவ மிரங்கலு
மிசைப்பொருட் கிளவி யென்மனார் புலவர்.

இசுசுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை நான்கும் இசைபற்றி வந்தன.

வரலாறு :

‘வரிவளை துவைபப’

[புறம - 158]

என்றக்கால், சங்கு இசைப்ப என்பதாம்

‘கலையினிரலு சிலைபப’

என்றக்கால், அதனது குரலிசைப்பைச் சொல்லிற்றும் ;

‘சிலைசுகும்’

என்பதும் அது.

‘இயமர மியம்பும்’

எனவே, ஒலிக்கும என்பதாம்

‘முரசிரங்கு முற்றம்’

என்றக்கால், இசைக்கும் என்பதாம்.

(சூக)

353. அவற்றுள்

இரங்கல் கழிந்த பொருட்டு மாகும்.

உமமை இறந்தது தழீஇயிற்று

‘உடையதிழந் துயிரிரங்கி யிருந்தார்’

என்றக்கால், கழிவினை விளக்கும், ஈண்டு இரககம். (சூஉ)

354. இலம்பா டொற்க மாயிரண்டும் வறுமை.

வரலாறு :

‘இலம்படு புலவர்’

[மலைபடு - 576]

என்றக்கால், வறுமைபபடும் புலவர் என்பதாம்.

‘ஊரை யொற்கந் தீர்க்கும்’

என்றக்கால், வறுமை தீர்க்கும் என்பதாம்.

(சூஊ)

355. ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் போருள.

வரலாறு :

‘தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரிய’ [நற்றிணை - 143]

என்றக்கால், பரப்பிய என்பதாம்

‘புண்ணுமிழ் குருதிப் புனல் பாய்ந்து’

என்றக்கால், பரந்து என்பதாம்.

(சூசு)

356. கவர்வுவிருப் பாகும்.

வரலாறு :

‘கோள்வன மார்தரி னுனது கவரும்’

[அகம - 3]

என்றக்கால், விரும்பும் என்பதாம்.

(சூ஠ு)

357. சேரே திரட்சி.

வரலாறு :

‘சேர்ந்துசேறி குரங்கு
என்றக்கால், திரண்டு செறி குரங்கு என்பதாம். (கூகூ)

358. வியலென் கிளவி யகலப் பொருட்டே.

வரலாறு :

‘வியலிரு வானம்’
என்றக்கால், அகலிரு வானம் என்பதாம் (கூஎ)

359. பேநா முருமென வருஉங் கிளவி
யாமுறை மூன்று மச்சப் பொருள.

வரலாறு :

‘மன்ற மராஅத்த பேழெதிர் கடவுள்’ [சூறுந - 87]
என்பது, அச்சமுதிர் கடவுள் என்பதாம்

‘நாம்வருந் துறைசேர்ந்து’
என்பது, அச்சமுடைய துறை போந்து என்பதாம்.

‘உருமில் சுற்றம்’
என்பது, அச்சமில் சுற்றம் என்பதாம்.

இவை யெல்லாங் குறிப்பு. (கூஅ)

360. வயவலி யாகும்.

வரலாறு :

‘வாள்வரி வேங்கை வயப்புலி’
என்பது, வலியுள்ள புலி என்பதாம். (கூகூ)

361. வானொளி யாகும்.

வரலாறு :

‘கண்ணே,

நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே

[சுறுந - 44]

என்பது, ஒளி யிழந்தன என்பதாம்.

(எ0)

362. துயவென் கிளவி யறிவின் றிரிவே.

வரலாறு :

‘அறிவு துயவுறுத்தார்’

என்பது, அறிவு திரிவுறுத்தார் என்பதாம்.

(எக)

363. உயாவே யுயங்கல்.

வரலாறு :

‘பருந்திருந் துயாலிளி பயிற்று

மியாவயர் நனந்தலை’

[அசம - 19]

என்றக்கால், உயங்கு விளி பயிற்றி என்பதாம்.

(எஉ)

364. உசாவே சூழ்ச்சி.

வரலாறு :

‘நாமுசாக கொள்ளாமோ’

என்பது, நாம் சூழ்நதுகொள்ளாமோ என்பதாம். இவை குறிப்பு.

(எங)

365. வயாவென் கிளவி வேட்கைப் பெருக்கம்.

வரலாறு :

‘கூழ்கண்டு வயாவினார்’

என்றவழி, வேட்கை யாயினா என்பதாம்.

(எச)

366. கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள.

வரலாறு :

‘கறுத்து வந்தார்’

என்பது, வெகுண்டு வந்தார் என்பதாம்.

‘சிவந்து நோக்கினார்’

என்பது, வெகுண்டு நோக்கினார் என்பதாம். (எரு)

367. நிறத்துரு வுணர்த்தற்கு முரிய வென்ப.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறேறே வெனின், அதுவே யன்றிப் பண்புப்பொருளும் படும என்றவாறு.

‘உடம்பு கறுத்தது’

‘கண் சிவந்தன’

என்பன, நிறத்தின் மேலும் செல்லும். (எசு)

368. நொசிவு நுழைவு நுணங்கு நுண்மை.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறேறே வெனின், இவை பண்பு பற்றி வந்தன.

‘நொசி மருங்குல்’

என்பது, நுண்மருங்குல் என்பதாம்;

‘நுழை மருங்குல்’

என்பதும் அது ;

‘நுணங்கு மருங்குல்’

என்பதும் அது. (எஎ)

369. புனிறென் கிளவியீன் றணிமைப் பொருட்டே.

வரலாறு :

‘புனிற்றுப் பாய்ந்தேனக் கலங்கி’

[அகம - 56]

என்பது, ஈன்றணியவாய்ப் பாய்ந்தேன என்பதாம். (எஅ)

370. நனவே களனு மகலமுஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘நனவுப்புது விறலியிற் றேன்று நாடன்’

என்றால், களம்புகு விறலியிற் றேன்று நாடன் என்பதாம்.

‘நனந்தல யுலகு’

[அறுந் - 6]

என்றக்கால், அகன்றலை யுலகு என்பதாம்.

(எக)

371. மதவே மடனும் வலியு மாகும்.

வரலாறு :

‘மாதர் வாண்முக மதைஇய நோக்கே’

என்பது, மடம்பட்ட நோக்கு என்பதாம்.

‘மதகளிறு’

என்றக்கால், வலிய களிறு என்பதாம்.

(அ௦)

372. மிகுதியும் வனப்பு மாகலு முரித்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அவையே யன்றி இவ்விருபொருளும படும என்றவாறு.

‘மதகளிறு’

என்றக்கால், மிகுகளிறு என்பதாம்.

‘இளம்பாண்டில்,

தேரூரச் சேம்மாந் ததுபோல் மதவினள்’

என்பது, வனப்புடையள் ஆயினள் என்பதாம்.

(அக)

373. புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி.

வரலாறு :

‘அருஅ யாண ரகன்றல நன்னாடு’

[அகம - 44]

என்றக்கால், அருத புது வருவாயை யுடைய நாடு என்பதாம்.

(அஉ)

374. அமர்தன் மேவல்.

வரலாறு :

‘கூழமர்ந் துண்டாள்’

என்பது, கூழைமேவி யுண்டாள் என்பதாம்

(அங்)

375. யாணுக கவினும்.

வரலாறு :

‘யாணது பசலை’

[நற்றிணை - 50]

என்றக்கால், வனப்பின்கண்ணது பசலை என்பதாம். (அசு)

376. பரவும் பழிச்சும் வழுத்தின் பொருள.

வரலாறு :

‘கடவுட் பர்வினார்’

என்றக்கால், வழுத்தினார் என்பதாம்

‘கைதோழைப் பழிச்சு’

[மதுரை - 694]

என்றக்கால், வழுத்தி என்பதாம்.

(அரு)

377. கடியென் சிளவி

வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை

விரைவே விளக்க மிகுதி சிறப்பே

யச்ச முன்றேற் றுயீ ரைந்து

மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இதுவும் குறிப்பு.

உரை : கடி என்பது இப் பததுப் பொருளும் படும
என்றவாறு.

வரலாறு :

‘ஊர் கடிந்தார்’

என்றக்கால், ஊரை வரைந்தார் என்பதாம்

உணர்த்துக. அவ்வாறு உணர்த்தவே தத்தம் மரபிற்
'றிரியப் பொருளவாய்த் தோன்றும், அவ்வாறு தெரிந்து
உணராக்கால் கொள்ளாதாம் கருதியபொருள் என்பது.

யாதோ கொள்ளாத வாறெனின்,

'கடியுடை வியனகர்'

[புறம - 95]

என்றக்கால், கடியென்பது கூர்மையும் விரைவும் படுமால்
என்று, நகரத்துக்கண் அவை யேற்றற்க; காப்புடை
நகர் என்று கொள்க, அதற்கு ஒத்த மொழியாகலின்
என்பது. (கூஉ)

384. கூறிய கிளவிப் பொருணிலை யல்லது

வேறுபிற தோன்றினு மவற்றோடு கோளவே.

இசகுத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் புற-
னடை.

உரை. சொல்லிப் போந்த உரிச்சொற்கள் அவ்வுரிய-
வெனப்பட்ட பொருளின ஆகாது வேறுவேறு பட்ட
பொருளினவாய்த் தோன்றினும அச ரொல்லப்பட்ட
பொருளொடு படுத்தப பொருளபடுமாறு அறிந்துகொள்க
என்பதாம்.

'புரைப்பட்ட'

என்புழிப, புரை என்பது ஈண்டுப் பிளவுபொருண்மையை
விளக்கிற்குகலின், இதனையும் உயர்வுபொருண்மையொடு
புணர்த்து இருபொருளும அசசொற்குப் பொருள் என்று
கொள்க என்பதாம். இனிக்,

'கண்கதழ் வேழதினார்'

என்புழி, ஆண்டு விரைநது எழுதினார் என்று விரைநிற்
பொருள் கொள்ளற்க; சிறப்ப எழுதினார் என்று கொள்க.
பிறவும் அன்ன. (கூங்)

385. பொருட்குப்பொரு டேரிய னதுவரம் பின்றே.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இதுவும புறனடை.

உரை: மேற்கூறப்பட்ட உரிசசொல்லுள் உள-
வன்றே, அப்பொருட்கும இப்பொருட்கும உரியவென்று
ஒதப்பட்டன. அவை,

‘உறு தவ நனி’

[தொல. உரிச் - 3]

என்னுந் தொடக்கத்தன.

மற்று, அவற்றை மிகுதிப் பொருள் என்றார். அது-
பற்றி மிகுதி யென்னை? என்றுற்கு, ஒன்றுவிடப் பெரிதாக
என்பவால் எனின், அதனைக் கேட்டு ஒழியான்; பெரிது
எனப்படுவது என்னை? என்றான்; எனச், சாலவாதல்
என்றான்; என்பதனானும் ஒழியான், சாலவாதல் எனப்-
படுவது என்னை? என்றான்; என, எத்துணையும் இறங்-
குதல் என்றான், என, அத்துணையும் என்னை? என்று
இவ்வாறு பிரித்துச் சொற்களால் தெரிபு கூறுமேல் அது
வேண்டா என விலக்கினவாறு. (கூச)

386. பொருட்குத் திரிபில்லை யுணர்த்த வல்லின்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இது மேற்
சூத்திரத்திற்குப் புறனடை.

உரை: உரிசசொல் பிறிதலது, அது பொருள் உண-
ருமாறு வல்லாற்குப் பிறசொற் கொணர்ந்து பொருள்
உணாததல் வேண்டா; திரிபின்றி அச் சொல்லினானே
உணரப்படும் என்றவாறு.

என்னை, ‘உறு’ என்ற பதம் மிகுதிப் பொருட்டு
என்றக்கால், அம் மிகுதியையும் அதனானே யுணரலாம்;
உணருமாறு வல்லாற்குப் பிறசொற் கொணர்ந்து உரைத்-
தல் வேண்டா என்பது. (கூரு)

387. உணர்ச்சி வாயி லுணர்வோர் வலித்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இதுவும் புற-
னடை.

யாளு ரொல்லிய சொல்வாயிலே பற்றி யுணர்த்துக,
அத்துணையால் உணர்வாககு அதுவே உணர்ச்சி வாயி-
லாம்; அல்லாக்கால அவுணாவோரை வலிததாமாற்றால்
உணர்த்துக என்பதாம்.

என்னை,

‘பரவும் பழச்சம் வழத்தின் போருள்’ [தொல். உரிச் - 85]

என்பதனால் உணராத மடவோரை மற்றொரு வாய்பாட்டி-
டால் உணர்த்துக அல்லாக்கால, மேல நோக்கிச் சில
மலர்கொடு தூவிககாட்ட ஷ்ணுமேல அஃதே உணர்ச்சி
வாயிலாக அறிக என்பது (கூக)

388. மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்ற.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இதுவும் புற-
னடை.

உரை: மொழிப்பொருள்கள் என்பன அச சொல்லப்-
பட்ட பொருள்கள் அப்பொருட்கட்டே என்றவாறாம். ()

389. எழுத்துப்பிரிந் திசைத்த லிவணியல் பின்றே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், புறனடை போல்-
வதோர் விதி கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: எழுத்துக்கள் பிரிந்திசைக்கப்படா.

உரிச்சொல் என்றவை பிறிதிலக்கணமுட உடைய
என்பது போந்ததாம். என்னை பிறிதிலக்கணமெனின்,

‘தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலையலும்’
உடைய இவையும் என்பது.

யாதோவெனின்,
கடியென் கிளவி,

‘கடும்புனல்’ [சுமந - 103]
என்றாயிற்று.

நம்பு எனப்பட்டது,
‘நம்பி’
என்றாயிற்று. பிறவும் அன்ன

இனி,
‘உருகேழு தோற்றம்’
என்புழி, உரு என்பதூஉம் கெழுஉ என்பதும் உரிச்-
சொல். (கூஅ)

390. அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ
முரிச்சொ லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
வியன்ற மருங்கி னினைத்தென வறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்
தோம்படை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற வுணர்த லென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஓர்
புறனடை.

உரை : அச் சொல்லிப்போந்த உரிச் சொற்களன்றி
அவைபோல்வன பிறவும் உலகத்துப் பலவாற்றானும்
பரந்து வரும் உரிச்சொல் எல்லாவற்றையும் இசையும்
குறிப்பும் பண்பும் என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட

பொருளையுஞ் சரர்த்தி யுணர்த்துதற் குறைகூட்ட அம்
மூன்று பொருண்மைக்கண்ணும் அவை யித்துணையே
என்று வரையறுக்கும் வரையறை யின்மையின் முன்னர்
உரிச்சொற்கு ஒதப்பட்ட இலக்கணத்திற் பிழையாமல்
ஓம்படை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலான் உணர்க
என்றவாறு.

‘ஓம்படை யாணை’ என்பது பாதுகாவல்பற்றிய ஆணை.

‘அருமை, இருமை, கருமை, சேண்மை என்னுந்
தொடக்கத்தனவற்றைப் பிறநூலா, ,

‘இருமை பெருமையுங் கருமையுஞ் செய்யும்’

என்றும்,

‘தோன்றென் கிளவி தோழிற்பயில் வாகும்’

என்றும் எடுத்தோதுப’ என்பதாம் அது.

(கூக)

எட்டாவது உரியியல் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

எச்சவியல்

391. இயற்சொற் திரிசொற் திசைச்சொல் வடசொலென
றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே.

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோதது என்ன பெயர்ததோ வெனின், எல்லா
வோததினுள்ளும் எஞ்சிய பொருள்களை யுணர்த்தினமை-
யின் எச்சவியல் எனனும் பெயர்த்து

இனி, இத தலைசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின்,
இததுணைபபட்ட சொல்லினாற் செய்யுள் செய்யப்பெறும்
என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : இயற்சொல்லும் திரிசொல்லும் திசைச்சொல்-
லும் வடசொல்லும் என நான்கும் செய்யுள் செய்தற்-
குரிய சொல்லாதல் உடைய என்றவாறு.

இயற்சொல் என்பது தமிழ் வழங்கு நாட்டு விகார-
மின்றித் தமிழியற்கை யிலக்கணப்பாடு செவ்வனுடைய
சொல் ; அவை முன்னர் உணர்த்துப.

திரிசோல என்பது செய்யுளினப ரோககி அவனியற்
சொற்களை அவ்வாய்பாடு திரிதது வேறு வாய்பாட்ட-
வாககுஞ் செய்யுளுடைய சொல்

என்னை,

‘சேரிச் சொல்லின் முட்றே லஞ்சிச
செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகோண டனறே’

என்பது * புறச சூத்திரம்

அவைதாம் வழக்கினுள் இன்மை காணாம அமைதல்
என்பவாகலின், அவையும் முன்னா உணர்த்துப

திசைச்சோல என்பது செந்தமிழ் நாட்டை அடை-
யும் புடையுங் கிடந்த திசைநாட்டா வழங்குஞ் சொல்.
அவையும் முன்னா உணர்த்துப

வடசோல எனபது ஆரியச சொற்போலுஞ் சொல்
அவை முன்னா விரித்துரைப்ப

பெயா, வினை, இடை, உரி எனப்பய்ப்ப நாற்கு
சொல்லுமே இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வட-
சொல் எனப்படடன : பிறவிலலை.

திரிசொல் செய்யுட்கே உரிய. ஒழிந்த மூன்றாம்
வழக்கிற்குரியவாகிச செய்யுட்கும புரும என்றவாறு. (க)

392. அவற்றுள்

இயற்சொற் ருமே

செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழாஅமை யிசைக்குஞ் சொல்லே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறறோ வெனின், மேல நிறுத்த
முறையானே இயற்சொல்லை யின்னவென்று இலக்கண
முறைமையாற் பகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிறறு.

* ‘பரிமாணச் சூத்திரம்’ பிரதிபேதம்.

உரை: மேற சொல்லப்பட்ட நான்கு சொல்லுள்ளும் இயற்சொல் என்று கூறப்படுவன செநதமிழ் நிலத்தா வழங்கும வழங்குதிற்குப் பொருநதித தததம் பொருளின் வழாமல் நடக்குஞ்சொல் என்றவாறு

அவை: றோறு, கூழ், பால், பாளிதம் என்னுந் தொடக்கத்தன

சேந்தமிழ் நிலம் என்பது வையையாற்றின் வடக்கு, மருதயாற்றின் தெற்கு, கருவூரின் கிழக்கு, மருவூரின் மேற்கு. மறறு, இவற்றைத் தம் பொருள் வழாஅமை யிசைக்கும் என்பது எனனை ஒழிந்தன தம் பொருள் வழுவமோ எனின், அற்றன்று, நாயை குமலி என்ப பூழி நாட்டா, என்றககால் அச சொல் எல்லா நாட்டாரும பட்டாங்குணரார, நாய் எனபதனையாயின எவ்வெத்திசை நாட்டாரும உணர்ப என்பது (உ)

393. ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்
வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல் லாகியு
மிருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி.

இசகுத்திரம் எனனுதலிறே வெனின், முறையானே திரிரொல் இவை என்று இலக்கணத்தாற் பகுத்து உணர்த்துதல துதலிறறு.

உரை: ஒரு பொருளைக் கருதிப் பலசொல்லான் வருதலும், பலபொருளைக் கருதி ஒருசொல்லான் வருதலும் என இருகூற்றனவாகும் திரிசொற்கள் என்றவாறு.

ஒரு பொருளைக் குறித்த வேறு சொல்லாகி வருவன, அநிகல, பிறங்கல, விண்டு, ஒங்கல என இவை.

வேறு பொருள் குறித்த ஒருசொல், உந்தி என்பது; ஆற்றிடைக்குறையும், கொப்பூழும், தேர்த்தட்டும், யாழ்கத்ததோர் உறுப்பும் (மனஞெழிலும்) என இவை யெல்லாம் விளங்கி நிற்கும்.

இனி, கிள்ளை, மஞ்ஞை என்னுந் தொடக்கத்தன ஒருகூறு நிற்ப ஒருகூறு திரிந்தன, உந்தி, அடுக்கல் என்னுந் தொடக்கத்தன முழுவதூடம வேறுபடத் திரிந்தன. பிறவும அன்ன. (ங)

394. செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தினுந்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி.

இசஞ்சுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறையானே திசைச்சொல் இவை என இலக்கணத்தால் பகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : செந்தமிழ் நாட்டை அடையும் புடையுங் கிடந்த பன்னிரு நிலத்தார்தங் குறிப்பினையே இலக்கணமாகவுடைய, திசைச்சொற் கிளவிகள் என்றவாறு.

வரலாறு :

தாயைத் தள்ளை என்ப குடநாட்டார்
நாயை ஞமலி என்ப பூழிநாட்டார்.

பிறவும் அன்ன

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலமாவன :

1. பொதுங்காநாடு	7 சீதநாடு
2. தென்பாண்டிநாடு	8. பூழிநாடு
3. ஒளிநாடு	9. மலைநாடு
4. குட்டநாடு	10. அருவாநாடு
5 பன்றிநாடு	11. அருவாவடதலைநாடு
6. கற்காநாடு	12 குடநாடு *

என இவை.

* சில பிரதிகளில் இது வேற்றிடமாக விடப்பட்டுள்ளது.

‘தங்குறிபாபினவே’ என்றது அவை ஒருவாய்ப்பாட்டவே யல்ல, தத்தம் மரபினும் பின் வேறு வேறு வாய்பாட்ட’ என்றற்கும், அவா எவ்வாறு குறித்தது வழங்கினாரோ அஃதே அவற்றிற்கு இலக்கணம் என்றற்கும் என்பது.(ச)

395. வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
பெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.

இச்சூத்திரம் நிறுத்த முறையானே வடசொல் இவை என்றவற்றிற்கு இலக்கணத்தான் அறிய உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : வடசொற் கிளவி என்று சொல்லப்படுவது ஆரியத்திற்கே உரிய எழுத்தினை ஒரீஇ இருதிறத்தார்க்கும் பொதுவாய் எழுத்தினை யுறுப்பாக வுடையவாகுஞ் சொல் என்றவாறு

அவை, உலகம் குங்குமம் நற்குணம் என்னுந் தொடக்கத்தன.

குங்குமம் என்றவிடத்து இருசார்க்கும் பொது எழுத்தினுள் வருதலுடையையும் ஆரியத்தானும் தமிழ்-
மூனும் ஒருபொருட்கே பெயராகி வழங்கி வருதலுடை-
மையும் அறிக. (ரு)

396. சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வட சொற்கிளவி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை . இருசா எழுத்திற்கும் ஒத்த வழக்கினுள் வாராது சிதைந்து வந்தனவாயினும் பொருந்தி வந்தன வரையப்படா வடசொல் லாதற்கு என்பது.

அவை,

‘நிதியந் தஞ்சம்’

[அசும - 227]

எனவும்,

‘தசநான் கெய்திய பணைமருள் நோன்றான்’[நெடுநல் - 115]

எனவும் வரும

(சு)

397. அந்நாற் சொல்லுந் தொடுக்குங் காலை

வலிக்கும்வழி வலித்தலு மெலிக்குமவழி மெலித்தலும்
விரிக்கும்வழிவிரித்தலுந் தொகுக்குமவழித்தொகுத்தலு
நீட்மேவழி நீட்டலும் குறுக்குமவழிக் குறுக்கலும் [ம
நாட்டல் வலிய வென்மனார் புலவர்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அந் நான்கு
வகைச சொல்லானும் செய்யுட் செய்யுமிடத்து இவ்வறு
வகைப்பட்ட விகாரமுமபடச செய்யுட் செய்யப்பெறுப
என்பது உணராததியவாறு

உரை: நாட்டல் வலிய என்றது — ஒருவன நாட்டுதல்
வன்மை யிலக்கணத்தினை அவை உடைய என்றவாறு

வலிக்கும்வழி வலித்தல்

குறுந்தாட் கோழி என்பதனைக்,

‘குறுத்தாட் கோழி’

என வலித்தல்

மெலிக்கும்வழி மெலித்தல் .

தட்டை என்றபாலதனை,

‘தண்டை’

என மெலித்தல்.

விரிகும்வழி விரித்தல் :

சுண்ணை வன என்றபால்தனைத்,

‘சுண்ணைத் துறைவன’

[சுழல் - 296]

என விரித்தல்

தோகுக்கும்வழித் தோகுத்தல் .

மழவரை யோட்டிய என்றபால்தனைத்,

‘மழவரோட்டிய’

[அகம் - 1]

எனத் தோகுத்தல்

நீட்டும்வழி நீட்டல்

பரசுலை என்றபால்தனைத்,

‘பாசுவை’

[புறம் - 54]

என நீட்டல்

குறுக்குமவழிக் குறுக்கல் :

உண்டாநது என்பதனைத்,

‘உண்டருநது’

எனக் குறுக்கல்

பதது வகை விகாரத்தால் அறுவகை விகாரம் எண்-
டுக கூறினா இனமிலல்தனை இனமுள்ளது போலச்
சொல்லுதலும், இனமுள்ளதனை இனமிலலது போலச்
சொல்லுதலும்,

‘இனச்சுட் டில்லாய் பண்புகொள பெயர்க்கோடை’

[தொல். கிளவியாக - 18]

என்பதனுட் சொல்லிப்போந்தாம்.

இனி, இடைச்சொற் போக்கல், புடைச்சொற் புகுத்-
தல் என இரண்டும்,

‘நிரனிறை சுண்ணை மடிமறி மோழிமாற்று’ [தொல். எச்ச-8]

எனப்பட்டு அடங்கும்.

(எ)

398. நிரனிறை சுண்ண மடிமறி மொழிமாற்
றவைநான் கென்ப மொழிபுண ரியல்பே.

என்பது, நிரனிறை, சுண்ணம், அடிமறி, மொழிமாற்று
என நான்கு வகையான மொழிகள் தமமுள் புணருஞ்
செய்யுள்கதது என்பது உணர்த்தியவாறு

அவையாமாறு அவற்றவற்றுச் சிறப்புச் சூத்திரங்க-
ளால் அறிக. (அ)

399. அவற்றுள்

நிரனிறை தானே

வினையினும் பெயரினும் வினையத் தோன்றிச்
சொல்வேறு நிலைஇப் பொருள்வேறு நிலையல்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், நிரனிறைப்
பொருள்கோள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை இச சொல்லபபட்டவற்றுள் நிரனிறை
யென்று சொல்லபபடுவதியாதோவெனின். வினையினும
பெயரினும ஆராயத் தோன்றிச் சொல் வேறு வேறு
நிற்பப் பொருள் வேறு வேறு நின்று உணரப்படும்
என்றவாறு

அவற்றுள் வினையிற் றோன்றியது

‘உடலு முடைந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங்

கடலிருளாம் பல்பாம் பென்னக

கேடலருஞ்சீர்த் திங்க * டிருமுகமாய்ச் சேர்ந்து’

என்பது, உடலும் உடைந்தோடும் பார்க்கும் மலரும்
என்ற வினைச்சொற்கள் தமமுள் பொருளியைபு இன்றி
வேறு நின்றன. இனிக் கடல் இருள் ஆமபல பாம்பு
என நின்ற பெயர்ச் சொல்லும் அவ்வாறே நின்றமை
யறிக.

* ‘டிருமுகமாச் சேத்து’ பிழைபேதம்.

அவை தம்முள் பொருளியையுமாறு :

உடலுங் கடல், உடைந்தோடும் இருள், மலரும்
ஆம்பல், பாக்கும பாம்பு எனக் கூட்டுக.

இனிப பெயா நிரனிறை வருமாறு :

‘கோடிசுவன கோட்டைநுகப புண்கண் மேனி’

என வரும

இனி, அவை பொருள்கொள்ளுங்கால், கொடி துசப்பு,
சுவனே உண்டண், கோட்டை மேனி என வரும.

‘நினையத் தோன்றும’ என்றதனான், மொழிமாற்றுப்
போல நிற்கும நிரனிறையும் உள என்பது.

‘களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற்

கூம்புங் கலனுந் தோன்றும்’

என வரும. களிறும கந்தும் முறையானே கலனும்
கூம்பும என்றபால் ; அவ்வாறு கூறுது, ‘கூம்பும கலனும்’
என்றமையான், மயக்க நிரனிறை யாயிற்று என்பது. (கூ)

400. சுண்ணந் தானே

பட்டாங் கமைந்த வீரடி யெண்சீ

ரொட்டுவழி யறிந்து துணித்தன ரியற்றல்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறையானே
சுண்ணம் என்னும் பொருளாமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று

உரை : சுண்ணம் எனப்படுப இரண்டடியால் எட்டுச்
சீராற் பொருந்துமாறு அறிந்து துணிந்து இயற்ற வரும்
என்றவாறு.

வரலாறு :

‘சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய

யாணக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப

கானக நாடன் சுண’

என வரும.

இதனை ஒட்டுமாறு.

மொழிகளை, 'சுரை மிதப்ப, அம்மி யாழ், யானைக்கு நிலை, முயற்கு நீதது' எனத் துணிதது இயற்றுக.

'பட்டாங் கமைநத்' என்பது, இயைபுடைய செய்புள நடைக்கொத்த அடியாகலவேண்டுமென்றற்கு என்பது ()

401. அடிமறிச் செய்தி யடிநிலை திரிந்து
சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அடிமறிப் பொருள்கோள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை அடிமறி என்று சொல்லப்படுவது சீர் கிடந்தழியே கிடப்ப, அடிகள் முதலும் இடையும கடையும படசு சொல்லிக் கண்டுகொள்க (கக)

402. பொருடெரி மருங்கி
னீற்றடி யிறுசீ ரெருத்துவயிற் றிரியுந்
தோற்றமும் வரையா டடிமறி யான.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை : அடிமறிப் பொருள்கோள், ஆராயுமிடத்து, ஈற்றடியின் இறுதிசீரே எருத்தததுச சீராய்க் கிடந்தும் வரையப்படாது என்றவாறு.

வரலாறு :

'சார னுட நீவர லாறே
வார லெனினே யானஞ் சுவலே'

என்புழி, அஞ்சுவல் யான் என இறுதிச் சீர் எருத்து வயிற் றிரிந்தவாறு கண்டுகொள்க. இவ்வாறு எங்கும் மாற்றுக. (கஉ)

403. மொழிமாற் றியற்கை

சொன்னிலை மாற்றிப் பொருளெதி ரியைய
முன்னும் பின்னும் கோள்வழிக் கோளாஅல்.

இசகுத்திரம எனனுதலிறே வெனின், ஒழிந்து நின்ற
மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள ஆமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிறறு.

உரை . மொழிமாற்றினது தன்மையாவது, நின்ற
சொல்லை மொழிமாற்றி, முன்னும் பின்னும் கொள்ளு-
மிடம் அறிந்து கொள்க என்றவாறு

வரலாறு .

‘குன்றத்து மேல குவளை குளத்துள
செங்கோடு வேரி மலர்’

என வரும இதனைக், சுவளை குளத்துள, செங்கோடு
வேரிமலர் குன்றத்துள என மொழிமாற்றுக.

மற்றுச, சுண்ணத்தோடு இதனிடையே வேற்றுமை
யென்னை யெனின், சுண்ணம் ராடி எண்ணீருள் அவ்வாறு
செய்யப்படும; இதற்கு அன்னதோர வரையறை யில்லை
என்றவாறும். (கங)

404. தநநு எனனு மவைமுத லாகிய

கிள்ளுதற் பெயரும் பிரிப்பப் பிரியா.

இச குத்திரம எனனுதலிறே வெனின், ஐயமறுத்தல்
நுதலிற்று

உரை : த - ந - நு - எ எனச சொல்லப்பட்ட நான்கு
எழுத்தினையும் முதலாகவும், ன - ள - ர என்னும் மூன்று
எழுத்தினையும் ஈறுகளும் உடையவாகிய தொடர்ச்சிக்
கிழமை கருதிவரும்பெயரவற்றைப் பிரித்து இடையறுத்து
உணரலாங்கொல்லோ எனின், அவை பிரிப்பப் பிரியா,
நின்றவாற்றானே நின்று பொருள்படினன்றி என்பது.

வரலாறு : தமன் - தமள் - தமர் : நமன் - நமள் - நமர் ;
நுமன் - நுமள் - நுமா . எமன் - எமள் - எமர் என வரும்.

உமமையாற் பிறவும் பிரிப்பப் பிரியாதன உள் :
அவை, தாய் ஞாய் யாய் என வரும் வில்லி, வாளி
என்பனவும் பிறவும் அவ்வாறு வருவன பிரிப்பப் பிரியா
என்று கொள்க இவை ஒட்டுசு சொற் பொருளொடு
நிற்பன என்றும், இவற்றை ஒருசொல் அன்று என்றும்
மயங்கற்க ஒரு சொல்லே என்பது கருதது (கச)

405. இசைநிறை யசைநிலை பொருளொடு புணர்தலென்
றவைமூன் றென்ப வொருசொல் லடுக்கே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வழக்-
கிற்கும் செய்யுட்கும பொதுவாயதோ முடிபு கூறுதல
துதலிற்று

உரை . ஒருசொல் பலகால அடுக்கி மூன்று காரண-
மும்படச் சொல்லப்படும என்றவாறு

இசைநிறை எனவே, அது செய்யுள் இலக்கணம்
என்பது போந்தது

வரலாறு :

‘ஏஎஎஎ வம்பன் மொழிந்தனள்’

என வரும்.

ஒழிந்தன இரண்டும் வழக்கினுள் அடுத்துவரும்.

அசைநிலை :

‘ஒக்குமொக்கும்’

எனவும்,

‘மற்றோ மற்றோ’

எனவும் வரும்.

பொருளோடு புணர்தல் .

பாமடி பாமடி, கள்ளர் கள்ளர், படை படை, தீததீ' எனவரும். அவற்றை இணைத்தா லடுக்கிவரும் என்பதனை முன்னர்ச் சொல்லுதும (கரு)

406. வேற்றுமைத் தொகையே வுமத் தொகையே
வினையின் ரெகையே பண்பின் ரெகையே
யும்மைத் தொகையே யனமொழித் தொகையேன்
றவ்வா றென்ப தொகைமொழி நிலையே.

இசஞ்சுத்திரம என்னுதலிறேரே வெனின், தொகை சொற-
களைப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணராததுதல
துதலிற்று

பெயரும் முறையும் தொகையும் அதுவே. வேற்று-
மைத் தொகையை முன்வைத்தார் அப்பகுதிப் பரிமாக-
லான் ; அன்மொழித் தொகையப்பின்வைத்தார் அஃது
எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பிறகுமாகலான். (ககூ)

407. அவற்றுள்

வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.

இசஞ்சுத்திரம என்னுதலிறேரே வெனின், நிறுத்த முறை-
யானே வேற்றுமைத் தொகையது இலக்கணம் கூறுதல்
துதலிற்று

உரை . வேற்றுமையுருபு தொக்குமின்ற தொகைச்
சொற்கள் அவயுருபு இருந்தாங்கே பொருள்படும் என்ற-
வாறு.

அவையாவன

நிலங் கடந்தான், தாய் மூவர், கருப்பு வேலி, வரை
வீழ்ருவி, யானைக் கோடு, குன்றக் கூகை என இவை.

இவற்றையும் அவ் வருபு விரிந்தாங்கே பொருள்
படுமாறு அறிந்ததுகொள்க. அத் தொகுதிக்கண் உருபுகள்
பலவகையும் புலப்படாதே நின்றன என்ப ஒரு சாரார் ;
ஒரு சாரார் இல்லை என்ப (கஎ)

403. உவமத் தொகையே யுவம வியல.

இசகுத்திரம என்னுதலிற்றே வெனின், நிறுதக முறை-
யானே உவமத்தொகை யுணர்த்துதலு நுதலிற்று.

உரை உவமத் தொகைக்கண் அவ் வருபு தொகுதி
நின்றாலும அவ் வருபு விரிந்தாங்கே பொருள்படும என்ற-
வாறு.

உவமம் தொகுங்கால வினை, பயன், மெய், உரு
என்ற நான்குமபற்றித் தொகும

வினையுவமம் புலிப பாய்த்ததுள் என்பது.

பயனுவமம் மழை வண்கை என்பது.

மெய்யுவமம் துடி நடு என்பது

உருவமம் : முதத முறுவல் என்பது.

‘முத்துப் போலும் முறுவல்’ என்று உவம வருபு
விரிந்து நின்றாங்கே அவ் வருபு தொக்கநிலைமைக்கண்ணும்
பொருள் ஒக்கும் என்பது.

மற்று, இவ் உவமத்தொகை யென்று காட்டின
வெல்லாம் வேற்றுமை யுருபுபற்றி யன்றி வாரா.

என்னை,

‘துடி நடு’

என்றவிடத்து, துடியை ஒக்கும் நடு, துடி நடு என்று
இரண்டனுருபுபற்றி வருமாகலின், உவமத்தொகை என்-
றது என்னையெனின், அதற்கு ஒரு சாரார் சொல்லுவது :

துடி நடு என்புழி, உவமவுருபும் வேற்றுமையுருபும் என இரண்டும தொககவேனும், துடி போலும் நடு எனத் தொகைக்கு உவமப்பொருளே சிறைப்படைத்தாகலின் அது தொகை யென்பது, ஐகாரவுருபு அவ்வுவம வரு-பினை நோக்கி வந்தது என்ப, என்னை, துடியை நடுவாகக் கொள்ளாதாகலின் என்பது. இனி, அதற்கு மெய்புரை வல்லோராவாய்க் கேட்டுணாக. (கஅ)

409. வினையின் ரெகுதி காலத் தியலும்.

உரை : வினைச்சொல தொகுங்கால், காலநதோன்றத் தொகும என்றவாறு.

‘காலத்தியலும்’ என்றது எக்காலும் காலமுடையவாய் இயலும் என்றவாறு.

வரலாறு : கொல் யாளை என்பது கொன்ற யாளை, கொல யாளை — கொல்லாநின்ற யாளை, கொல் யாளை — கொல்லும் யாளை என மூன்று காலத்திற்கும் அதுவே வாய்பாடு, பிறிதில்லை.

மற்றுக், கொல்யாளை என்றானேல், நிகழ் காலமும் அறியலாம்; கொல்லிய ஓடுவதனைக் கண்டு, ‘கொல் யாளை’ என்றானேல், எதிர்காலம் என்பது அறியலாம். பிறவும் அன்ன. (கக)

410. வண்ணத்தின் வடிவி னளவிற் க்வையினேன் றன்ன பிறவு மதன்குண நுதலி யின்ன திதுவென வருஉ மியற்கை யென்ன கிளவியும் பண்பின் ரெகையே.

உரை : பண்பு தொகுமிடத்து இந் நான்கும்பற்றித் தொகும என்பது கருத்து.

வண்ணம்பற்றித் தொக்கது

கருங் குதிரை என்பது , இது விரியுங்காலை, கரியது குதிரை என விரியும்.

கரியதும் அதுவே, குதிரையும் அதுவே , கருமையுடைமையிற் குதிரை கரியது எனப்பட்டது. இன்னது இது என நின்றல அதற்கு இலக்கணம்

இன்னது என்பது கரியது என்றல் , இது என்பது குதிரை என்றல்.

இனி, வடிவுபற்றித் தொகுத்தல் .

வட்டப் பலகை என்பது , அது விரியுங்கால், வட்டமாகியது பலகை என விரியும். ஆண்டும இன்னது இது என்னுங் குணம் நுதலி நிற்கும்

இனி, அளவுபற்றித் தொக்கது :

குறுங் கோல என்பது ; அது விரியுங்கால், குறியது கோல் என விரியும். ஆண்டும இன்னது இது என நிற்கும்.

இனிச சுவைபற்றித் தொக்கது

தீங் கருமபு என்பது ; அது விரியுங்கால், தீவியது கரும்பு என விரியும். ஆண்டும இன்னது இது என்னும குணம் நுதலிற்று.

இனி, 'அன்ன பிறவும்' என்றதனால், தண்ணீர், நறும்பூ, நன்னுதல், பருநூல், மெல்லிலை, நல்லாடை என எத்துணையுளமன், அப்பொருள் குணம் , அக்குணம் நுதலி இன்னது இது என வருமவை யெல்லாம் பண்புத தொகையே யென்று கொள்க என்பதாம்.

இனி, 'என்ன கிளவியும்' என்றதனால், கேழற்பன்றி, வேழக்கரும்பு, சகரக்கிளவி, அகரமுதல, மாமரம் என இவையுங் கொள்க. இவை ஒரு பொருட்கண் இருபெயர்

பட வரும். இவற்றுக்கண்ணும் இன்னது இது என நின்றல் ஒக்கும். கேழல் எனப்பட்டதுவும் அதுவே. பிறவும் அன்ன

மற்று, வேற்றுமைத் தொகையும் உவமத் தொகையும், வேற்றுமை யுருபும் உவம யுருபும் தொக்கமையால் தொகை யென்றல் அமையும், ஒழிந்த வினைத்தொகையும் அவ்வாறு தொக்கு நின்றிலவால் எனின், அவ்வாறு தொகுதலே யன்று தொகையாவது

கொல் யானை என்புழிக், கொல்லும் என்னும் வினைச் சொல் ஒருகூறு நிற்ப, ஒருகூறு தொக்கமையின் வினைத் தொகை ஆயிற்று

கருங் குதிரை என்புழிக், கரியது என்னும் பண்புப் பெயர் ஒருகூறு நிற்ப் ஒருகூறு தொக்கமையின் பண்புத் தொகை ஆயிற்று. (உ0)

411. இருபெயர் பலபெய ரளவின் பெயரே
யெண்ணியற் பெயரே நிறைப்பெயர்க் கிளவி
யெண்ணின் பெயரோ டவ்வறு கிளவியுங்
கண்ணிய நிலைத்தே யும்மைத் தொகையே.

என்பது, இவ்வாறிடத்தும் உமமை தொகற்பாலது என்று உணர்த்தியவாறு.

இருபெயர்க்கண் தொக்கது :

உவாப பதினான்கு என்பது, அது விரியுங்கால், உவாவும் பதினான்கும் என விரியும்.

பலபெயர்க்கண் தொக்கது :

புலி விற் கெண்டை என்பது; அது விரியுங்கால், புலியும் வில்லும் கெண்டையும் என விரியும்.

அளவுபற்றித் தோக்கது .

தூணிப் பதக்கு என்பது , அது விரியுங்கால், தூணியும் பதக்கும் என விரியும்.

எண்ணியற்பெயர்பற்றித் தோக்கது .

பதினைவா என்பது , அது விரியுங்கால், பதின்மரும் ஐவரும் என விரியும்.

நிறைப்பெயர்பற்றித் தோக்கது .

தொடியரை என்பது அது விரியுங்கால், தொடியும் அரையும் என விரியும்.

எண்ணின்பெயர்பற்றித் தோக்கது .

பதினொன்று என்பது : அது, பத்தும ஒன்றும் என விரியும்.

மற்றும், 'பலபெயர்' என அமையாதே, 'இருபெயர்' என வேண்டியது என்னை, இரண்டையும் பல என்பவால் எனின், அற்றன்று ; இரண்டினையும் பன்மை யென்று வேண்டான் இவ்வாசிரியன் என்பது. ஆயின், மேல்,

'ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்' [தொல. கிளவி - 3]

என்புழி, இரண்டையும் பல என்று வேண்டினாலெனின், அது விகாரம ; என்னை, இரண்டும இரண்டிறந்த பன்மையும், 'வந்தன, போயின' என, ஒருபன்மைச் சொல்லே யேற்குமாகலின், ஆண்டு இரண்டினைப் பலவற்றுள் அடக்கிக் கூறினார் என்பது. (உக)

412. பண்புதொக வருடங் கிளவி யானு
மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்

வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானு
மீற்றுநின் றியலு மன்மொழித் தொகையே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் நிறுத்த முறையானே ஒழிநதுநின்ற அன்மொழித்தொகை ஆமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று

உரை அக் கூறப்பட்ட மூன்று தொகைச சொல்லீற்றுக்கண்ணே நின்று நடக்கும் அன்மொழித தொகை என்றவாறு.

பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்தது :

வெள்ளாடை என்பது ; அதனைப் படுத்தலோசையாற் சொல்ல, வெண்மைமேலும் ஆடைமேலுங் கிடவாது, அவ்வாடை யுடுதநாள்மேல் கிடக்கும் என்பது ; அந்நிறை மொழி யோசையன்றிப் பிறிதோர மொழி யோசைபட்டுப் பொருள்கொள்ளு மாகலான், அம் மொழி அன்மொழி யாயிற்று என்பது.

அன்மொழித்தொகை யாயக்காலும் வெளியதாடை என்றே விரியும், பிறிதிலலை.

உம்மைத்தொகைபற்றிப் பிறந்தது :

தகர ஞாழல் என்பது ; அது விரியுங்கால், தகரமும் ஞாழலும் என விரியும். அன்னதன் றொகைக்கண் ஓசை வேறுபடச் சொல்லத தகரத்தின்மேலும் ஞாழலின்மேலும் கிடவாது, அவை யுடையாள்மேல் கிடக்கும்.

இனி, வேற்றுமைத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது :

பொற்றூலி என்பது ; அது விரியுங்கால், பொன்னு-
யை தாவி, பொற்றூலி என்பதாம். பிறிதானும் விரியும் ; பின்னர், அத்தொகை பொன்மேலும் தாவிமேலும் கிடவாது, பொற்றூலியுடையாள்மேல் நிற்கும், ஓசை

வேறுபாட்டான் என்பது இம் மூன்று தொகையும்-
பற்றிப் பிறத்தலின் ஓர் மிகுதிக்குறை யிலலை. ஒக்கும்
என்றவாறு.

மற்றுத் தொகையதிகாரத்தின் முனவைககப்பட்ட-
தூஉம சிறப்புடையதூஉம வேற்றுமைத்தொகையாதலின்,
சண்டு இதனை முறகூறுது, பண்புத்தொகை முற்கூறியது
என்னை யென்னின், அதனாற் பிறவும உள கொள்ளப-
படுவன, அவையாவையோ எனின், ஒழிந்ததாநின்ற உவமத்
தொகையும் வினைத்தொகையும் பற்றிப் பிறக்கும் அன்-
மொழித்தொகை என்பது.

உவமத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது.

அறறகூந்தல் என்பது, அது விரியுங்கால, அறல்
போலுங் கூந்தல் என விரியும

வினைத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது.

திரிதாடி என்பது அது விரியுங்கால, திரித்த தாடி
என விரியும். அது தொக்குழி திரிவின்தேலும் தாடியின்
மேலும் கிடவாது, திரித்ததாடி யுடையான்மேல் நிற்கும
இவை இரண்டும் வழக்குப் பயிற்சி, அவைபோல அக்
காலத்து இன்மையின, இலேசுபற்றி யெடுத்ததுக கொண்-
டா என்பது (உஉ)

413. அவைதாம்

முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு
மிருமொழி மேலு மொருங்குட நிலையலு
மம்மொழி நிலையா தன்மொழி நிலையலு
மந்நான் கென்ப பொருணிலை மரபே.

இச்சுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அத்
தொகைக்கண்ணே கிடந்ததோர இலக்கணம் உணர்த்துதல
துதலிற்று.

உரை : தொகுவன இருவகை மொழிகளான், அவ்
 இருவகை மொழியும் இருபொருளின்மீன் ரெக்கவிடத்து
 அவற்றைச் சொல்லுவான, அததொகைக்கண் முன்னதன்
 பொருளுணாதலுற்றுச் சொல்லுதல், பின்னதன் பொரு-
 ளுணாதலுற்றுச் சொல்லுதல், இரண்டுடன் பொருளுணா-
 தலுற்றுச் சொல்லுதல், இரண்டின்மேலும் நிலலாது பிறி-
 தோ பொருளுணர்தலுற்றுச் சொல்லுதல் என நாலவகை
 யிலக்கணத்தாற் பொருளுரை நிகழும் என்றவாறு.

அவற்றுள், முன்மொழிப் பொருளுரை நின்றது
 'வேங்கைப்பூ' என்பது

முன்மொழி பின்மொழி யாதல், இடமும் காலமும்
 என இருவகையால் உணரப்படும் அவற்றுள் இடத்தான்
 முன்மொழிப் பொருள்நிறுத்து, காலவகை நோக்கிப்
 பின்மொழிப் பொருள்நாம

வேங்கை என்பதும் பொருள் இல்லாததன்றுமன் ;
 அப் பொருளுடன் அறிய லுற்ற பூவினை, அதனைச்
 சிறப்பிப்பான் வந்தது வேங்கை என்னுஞ் சொல் என்பது.

இருமொழிப் பொருள் உணர் நின்றது உவாப்
 பதினான்கு என்பது பிறவும் உமமைத் தொகையான்
 வருவனவெல்லாம் இருமொழிப் பொருள்பட நிற்கும்
 என உணராக

அம் மொழிநிலையாது அன்மொழிப் பொருட்பட
 நின்றன, முன் அன்மொழித் தொகைப்படக் காட்டின்-
 வெல்லாம் என்பது.

அவை, வெள்ளாடை என்னுந் தொடக்கத்தன.

மற்று இன்னுழிப் பொருள்நிற்கும் எனின், ஒழிந்துழி
 யெல்லாம் பொருளில்லையாமாகாதே, ஆகவே,

‘எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே’ [தொல்.பெயரி-1]

என்பதனொடு மலைக்குமபிற எனின், மலையாது ; என்னை, மற்றையுழிப பொருள் இல்லை என்பது அன்று ; அவன் உணர்தலுறவுநோக்கி இது சொல்லினா எனபது. (உங)

414. எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய.

இசகுத்திரம் எனனுதலிறோ வெனின், இதுவும் ஒட்டுச் சொற்கண்ணே கிடந்ததோ இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : அறுவகைத் தொகைச்சொல்லும் எழுவாய் வேற்றுமை யியல்பாம் என்று ஈண்டு எய்துவிததா என்பது

மற்று, ஒட்டுச் சொற்களை, ‘ஒருசொல் நடையன்’ எனப் போந்த இலேசு என்னை யெனின், அவை பல சொன்மைப்படப் பொருளிசையா, ஒருசொல் விழுக்காடு படத் திரண்டிசைக்கும் என்பது கருத்து.

அஃதினை, யானைக்கோடு வேங்கைப்பூ என்பனவற்றான் அறிக. கற்களைக் குவளையிதழ் என்பதும் அது.(உச)

415. உயர்திணை மருங்கி னும்மைத் தொகையே பலர்சொன் னடைத்தேன மொழிமனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் எனனுதலிறோ வெனின், உம்மைத் தொகையுள் ஒருசாரனவற்றுக்கண் படுவதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : உயர்திணை மருங்கின் உம்மைத் தொகைச் சொல்லுக்கு இறுதி பலரைச் சொல்லுஞ் சொன்னடைத்தாக என்று சொல்லுப ஆசிரியா என்றவாறு.

வரலாறு கபிலபரணா என வரும்

இவ்வாறு அததொகைசசொல விறுதி பலாசொன்-
னடைத்தன்றிக் கபிலன் பரணன் என நகரவீராய் நிற்பின்,
அது, 'வந்தான், போயினான்' என்னும் ஒருவினையேற்பி-
னல்லது, 'வந்தாரா, போயினா' என்னும் பன்மைவினை
ஏலா.

இனிப், 'பலா சொன்னடைதது' எனவே அவ்விருவர்
மேலும் வினையேற்கும், அதனான இது சொல்லினா
என்பது

மற்றுத தொகைச சொற்கள் தொகுவது தொக்கு
நின்றக்கால், தமயீது நருதின பொருட்கேற்கும் முடிவினை
நின்றாங்கே நின்று கொள்ளும், இதுவாயின் இறுதி
நின்றாங்கே நிற்பப் பொருட்கேற்ப முடிபு ஏலாமையான்,
இறுதிபோதல் வேண்டிற்று என்பது (உரு)

416. வாரா மரபின வரக்கூ றுதலு

மென்னா மரபின வெனக்கூ றுதலு

மன்னவை யெல்லா மவற்றவற் நியலா

னின்ன வென்னுங் குறிப்புரை யாகும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் தொகை
யதிகாரங் கூறினான்; அவை யெல்லாமவிட்டு, இனி ஒரு
சொன்மரபு வழுவக்காததல துதலிற்று.

உரை : இயங்காதவற்றை இயங்குவதுபோலச் சொல்-
லுதலும், சொன்னிகழாதவற்றைச் சொன்னிகழ்த்துவன
போலச் சொல்லுதலும், அவ்வப் பொருளியல்பு பற்றி
அவை அன்ன செய்கையுடையவற்றைப்போலச் சொல்ல-
லுற்றான்; அது மனக் குறிப்பினான் ஆய்ந்து, அவற்றது
உரை அன்று என்பது கொள்க.

‘அன்னவை எல்லாம்’ என்பது, அவவாராமரபினவும் பல்வகைய, ஒரோவொன்றேயல்ல என்றற்கு என்பது.

வாராமரபின வரக்கூறுதல் வருமாறு :

மலை வந்து கிடந்தது, நெறி வந்து கிடந்தது என வரும், மலைக்கும் நெறிக்கும் அன்ன செய்கை யின்று-கலின் என்பது.

இனி, எனனாமரபின எனக்கூறுதல் வருமாறு :

நிலம் வல்லென்றது. இலை பசுசென்றது எனவும், செங்காஞராய் எனவும் வரும்

விலங்கும் மரணம் புள்ளும் உள்ளனோய் உற்றுற்கு மனக்குறைக்கு மறுதலைமாற்றம் கூறுவன போலுங் குறிப்பினவாகப் புலப்படுதலால் இது சொல்லப்பட்டது என்பது. (உசு)

417. இசைபடு பொருளே நான்குவரம் பாகும்.

418. விரைசொல் லடுக்கே மூன்றுவரம் பாகும்.

இவை இரண்டு சூத்திரமும் உரையியை நோக்கி யுடனெழுதப்பட்டது.

இசசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல, இசை-நிறை, அசைநிலை, பொருளொடுபுணர்தல் என்றவை மூன்றென்ப ஒருசொல் அடுக்கு. என்புழி மூன்று வகையான் அடுக்கிவரப்பெறும் என்றவை எல்லையின்மையான், அவை யிததுணை யென்னும் வரையறை கூறிஞா ண்டு என்பது.

உரை : அம் மூன்றனுள் இசைநிறைததற்கு அடுக்கப்படும் பொருள் நான்கு வரம்பாகும் என்றவாறு.

இரண்டும் அடுக்கும், மூன்றும் அடுக்கும், நான்கும் அடுக்கும், நான்கிறநது அடுக்கா என்பது கருத்து

அந்,

‘பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ’

என வரும்.

இது நான்கு அநிசகினை வந்தது இசைச்சிறை
யெனனோ, அது தொய்படொனபது யெய்தது.

இனி, அம் மூன் மூடன பொருளென்ப புணர்தலை
வினர்தொல்லிக்கு எனபது அத்தான அனறு வாய்பு
இறவாது என்பது ‘பாம்பு, பாம்பு, பாம்பு’ ‘தீத தீத தீ’
என வரும் இரண்டு அனற்றவாது.

மற்றும், அநாகிலை நினைதகால அடுக்கும என்பது
எற்றற் பெறுதாய் எனின, அனற்றற்குப் பொருளென்ப
புணர்தலை ‘முற்கற்ற பாம்பு, அன்னை, மூன் மூடனகு
என்னும அனனுமுன்றனா நீயாகி அவ்வாறு தொல்-
லாது மயக்கங் கூறியவதனான, அனறின கீழ்க்குமுதல
இரண்டல்லது இல்லையென்றோ அவ்விரண்டெண்ணின்
நான்காகப்படும அநாகிலை எனபது தொல்கு என்றவாறு.

வரலாறு ‘மற்றோ மற்றோ’ ‘அ’ கே அல் கே’ என
வரும்.

இரண்டிறவாது எனபதனை இலேசிறுற கொண்டார்,
இடைச்சொல்லறிக்காதலின் என்பது ஒழிந்த, நல்லவகை
சொல்லும அடுக்கும (உஎ - உஅ)

419. கண்ட ரென்ற கொண்ட ரென்ற
சென்ற தென்ற போயிற் றென்ற
வன்றி யனைத்தும் வினாவொடு சிவணி
நின்றவழி யிசைக்குங் கிளவி யென்ப.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை வினையிய
லொழித்துநின்ற ஒழிபு கட்டுரை யெடுத்தது.

வினைசரோற்கள், இங்ஙனம், வினாவொடுபட்டு நின்ற-
'வழியாயககால அசைசசொல்லாய்நிற்கும' என்பதுகருத்து.

வரலாறு :

‘கண்மரோ, கண்மரோ’

‘கொண்டரோ, கொண்டரோ’

‘சென்றதே, சென்றதே’

‘போயிறதே, போயிறதே’

என வினாவொடுபட்டவழி அநிககி அசைநிலையாய் நிற்கும.
அவ்வினாவொடு சிவனாககால வினைசசொல்லையாம
என்பது. ‘அன்றியனைத்தும்’ என்பது, அவையிற்றைத்
தொகை கொடுத்ததுக் கூறினவாறு

‘வினாவொடு சிவணி’ என்பது ஆ ழு என்னுட
வினாககளைக் கடையாதுது நின்றவழி என்றவாறு (உக)

420. கேட்டை யென்று நின்றை யென்று
காததை யென்று கண்டை யென்று
வன்றி யனைத்து முன்னிலை யல்வழி
முன்னுறக் கிளந்த வியல்பா கும்மே.

இச்சூத்திரம் எனறுதலிறோடு வெனின், இவை முன்னைய
நான்குமபோல வினாவொடுபட்டது வாளாதே நின்றவழி,
இவையும் அசைசசொல்லாய் நிற்கும என்பது கருத்து.

முன்னின்றவற்று நிலைமையல்வழி யென்பார், ‘முன்-
னிலை யல்வழி’ எனாரா என்பது.

வரலாறு :

‘கேட்டை, கேட்டை’

‘நின்றை, நின்றை’

‘காததை, காததை’

‘கண்டை, கண்டை’

என வரும் இவையும் கட்டுரைக்கண் வருமிடம் அறிந்து கொள்க.

இனி, இவை வினாவொடு பட்டிழியாயக்கால அசை-
நலையாகா என்பது (உO)

421. இறப்பி னிகழ்வி னெதிர்வி னென்றச்
சிறப்புடை மரபி னம்முக் காலமுந்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை பென்னு
மம்மு விடத்தான் வினையினுங் குறிப்பினு
மெய்ம்மை யானு மிவ்விரண் டாகு
மவ்வா றென்ப முற்றியன் மொழியே.

இச சூத்திரம் என நுதலிற்றே, மெனின், இவை வினை-
பியலுள் ளதப்பட்டன சில சொற்கள் முற்றுசொல்
எனனும் குறியெய்துதல் நுதலிற்று

அதனாற் பாய்ந்து என்னை பெனின், அர சொற்கு
முன்பு முடிபுகழி, எண்கு குறிபிட்டான என்பது பயன்
என்பது

இதன் பொழிப்பு: இறந்தகாலம் எதிர்காலம் நகழ்-
காலம் என்னும் மூன்றுகாலமும் உடையவாய்த், தன்மை
முன்னிலை படர்க்கை பென்னும் மூன்றிடத்தும் வினையும்
வினைக்குறிப்பும் பற்றி, அம் மூன்றிடங்கடோறும் வினையும்
வினைக்குறிப்பும் என இரண்டாம் அவையாகுற்றுச் சொற்-
களை முற்றுசொல் என்று கூறுப ஆசிரியா என்றவாறு.

‘அவ் வாறு’ என்றது, தன்மை இரண்டுபுறப்பைய-
வாயும், முன்னிலை இரண்டுபுறப்பையவாயும், படர்க்கை
இரண்டுபுறப்பையவாயும் வருதல் நோக்கி என்பது

வரலாறு: ‘உண்டேன், கரியென்’ எனவும்; ‘உண்டாய்,
கரியை’ எனவும் ‘உண்டான், கரியன்’ எனவும் வரும்.
பிறவும் அன்ன.

‘முற்றுசொல்’ என்றது, செய்கையும் பாலும் கால-
மும் செயப்படுபொருளும் தோன்றிநின்றனின் முற்றுசு
சொல் எனபாறும் மறரோசொல் நோக்காது முடிந்தது
நின்றனின் முற்றுசொல் எனபாறும் எக்கால் அவை தப
எசமபெற்று நின்றன அக்கால் பின் யாதும் நோக்கா-
வாய்த், செய்ப்புறியிறறுப்போல், அமைந்தது மாறுதலின
முற்றுசொல் எனபாறும் என இப்பகுதியா ஆசிரியா
என்பது. (ஙக)

422. எவ்வயின் வினையு மவ்விய நிலையும்.

இசகுத்திரா எனனுதலிறறே வெனின், இது முற்றுசு
ரொல்லொழிந்தது ஒழிந்த பெயரெசா வினையெசசங்கட்கு
ஆவதோர இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிறறு

உரை மேற கூறப்பட்ட முற்றுசொல்லே யன்றிப்
பெயரெசசமும் மூன்றுகாலமும் மூன்றிடமும் உடையவாய்
வினையும் வினைக்குறியும்பற்றி வரும என்பான, ‘எவ-
வயின் வினையு அவ்வியனிலையும்’ என்றா என்பது

மற்று,

‘வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

வினையுங் காலக காலமோடு தோன்றும்’ [தொல். வினை-1]

என்புழி எல்லா வினைசொல்லும் மூன்று காலத்திற்கும்
உரிய எனப்பட்டது

இனி,

‘எஞ்சிய கிளவி யிடத்தோடு சிவணி

யைம்பாற்கு முரிய’

[தொல். வினை - 2]

என்புழி, எவ்விடத்திற்கும் உரிமையுங் கூறப்பட்டது
பிறவெனின், மேல அங்ஙனங் கூறினாரேனும், அது விலக-
குப்பட்டது ஈண்டுப் போதற்கு முற்றா சொல்லையே
விதந்த மூன்றிடத்திற்கும் உரிய என்றையான அது
நோக்கி ஈண்டு இது கூறினா என்பது (ஙஉ)

423. அவைதாந்

தத்தங் கிளவி யடுக்குந வரினு

மெத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே.

இச்சூத்திரம் என்னுநதலிற்றே? வெனின், இது முற்றுச் சொல் என்று மேற்கூறப்பட்டனவற்றிற்கு முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை மேற் சொல்லப்பட்ட முற்று தொற்கடாம் எத்துணை சொல்லையும் அந்நகிப பாலவாய் வரினும் பெயர் கொண்டு முடிதல் இலக்கணத்தன என்றவாறு.

வரலாறு “... ண்டான, தின் றுன, ஸிடி-ஞன, பட்டி-ஞன் சாததன்’ என வரும். இது வினை.

‘நல்லறிவுடையன, வெவியன், பின் றுபாநன்’ எனவும் வரும். இது வினைக்குறிப்பு.

மற்று, ‘எத்திறத்தானும்’ என்றது எனனை யெனின், உண்டான பாததன் என்பது பெயரை புனைந்தது, சாததன் “... ண்டான் என்பது பெயரை பின்னடுத்தது வரும் என்பது அறிவித்தற்கு, ‘எத்திறத்தானும்’ என்றா என்பது பிறவுஞ் சொல்லாய், முன்னுமுரிய முற்றுச் சொல்லென என்பது (கூங)

424. பிரிநிலை வினையே பெயரே யொழியிசை

யெதிர்மறை யுர்மை யெனவே சொல்லே

குறிப்பே யிசையே யாய் ரைந்து

நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபோருட் கிளவி.

இச்சூத்திரம் என்னுநதலிற்றே? வெனின், மேல் வினையிய-
லுள்ளும் இடைசொல் லுள்ளும் முடிபு கூறப்படாது
கின்ற எச்சங்கட்கு முடிபு உணர்தலாவான் தொகுத்து
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை . எல்லாவற்றையும் எச்சம் என்பதனைக் குறைத்துப் பின்னைப் பெயரெஞ்சு கிளவி யென்றா இறுதி விளக்காக, பிரிநிலையெச்சம் முதலாகக் கூறப்பட்ட பத்து வகை யெச்சங்களுமா முன்பு முடிவு கூறப்பட்டது நின்றன னேனும், இனி நெறிப்படக் தோன்றும் அவை என்றவாறு (௩௪)

425. அவற்றுள்

பிரிநிலை யெச்சம் பிரிநிலை முடிபின.

இஃ குத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், சிறுத்த முறையானே பிரிநிலையெச்சத்திற்கு முடிவு உணரத்தகுதல் நுதலிற்று.

உரை பிரிநிலையெனப் இருவகைய ஏகாற்பு பிரிநிலையும ஐகாற்பு பிரிநிலையும என, அவை பிரிக்கப்பட்ட பொருடன்றையே கொண்டுமுடிதல் என்றவாறு

வரலாறு 'அவனே கொண்டான்' 'அவனே கொண்டான்' என வரும் அவனே யெனப் பிரிநிலையெச்சம் ஏகாந்தானின் மூலம், அவனே யெனப் பிரிக்கப்பட்டானையே கொண்டு முடிதல் இவை அவற்றுக்கு முடிபாவன என்றவாறு (௩௫)

426. வினையெஞ்சு சிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பு நினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே யாவயிற் குறிப்பே யாக்கமொடு வருமே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், சிறுத்த முறையானே வினையெச்சத்திற்கு முடிவு கூறுதல் நுதலிற்று

உரை . வினையெச்சம் முடியுங்கால் வினையும் வினைக்குறிப்புங் கொண்டு முடியும், அவ்விடத்துக் குறிப்பு-வினைச்சொல் ஆக்கச்சொல்லொடு வரும் என்றவாறு

வரலாறு ‘உழுது வந்தான்’ என்பது, வினையெச்சம் தெரிநிலை வினைகொண்டு முடிந்தது ‘மருது உண்டு நல்லனாயினான்’ என்பது, வினையெச்சம் வினைக்குறிப்புக் கொண்டு முடிந்தது. அவ்விடத்து வினைக்குறிப்பு ஆக்கமொடு வருதலாறு நன்கொள்க

இனி, ‘வினையுத தோன்றிய’ என்றதனால், ‘உழுது வருதல்’ ‘உழுது வந்தான்’ எனத் தொழிற்பெயரானும் முடியும் என்றவாறு

மற்று, இசு சூத்திரத்தால் வினையெச்சத்திற்கு முடிபு கூறவேண்டியது என்னை? வினையியலுள்,

‘முதனிலை மூன்றும் வினமுதல் முடிபின்’ [தொல வினை-31]

என்று மொழிந்தனவற்றுக்கு,

‘ஏன யெச்சம் வினமுத லானும்

ஆன்வந் தியையும் வினநிலை யானும்’ [தொல வினை-33]

முடியுமென்று கூறிப்பதே அமையும் பிறவெனின், அதற்கு விடை, ஆண்டு, வினைமுதலானும் முடியுமென்புழிப பெயர் வினைமுதலானும் முடிபும் என்பது பட்டது. என்னை, வினை வினைமுதலெனயும், பெயர் வினைமுதல் என்றும் பகராது, பொதுவகையாற் கூறினாராகவின் இசு சூத்திரம் வேண்டும், இது கூடுக்கால், உழுது வருதல் எனப் பெயர் முதல் வினைமுதலானும் முடிவான் செல்லும் என்பது. அன்றியும், வினையெச்சத்திற்கு வினைக்குறிப்பு முடிபாங்கால், ஆக்கமொடு வருதல் எரிததோத வேண்டும் என்பது.

427. பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே.

இசுசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், சிறுத்த முறையானே பெயரெச்சத்திற்கு முடிபுகூறுதல் நுதலிற்று.

உரை பெயரெச்சம் பெயர்கொண்டு முடியும் என்றவாறு

வரலாறு : 'உண்ணுந், தாதுதன்' 'உண்ணுந், தாதுதன்' என வந்தது உண்ணும், உண்டவனான பெயரென்பது மறந்து இது கூறவேண்டிய விதனா?

‘நிலனும் பொருளுங் காலமுங் கருவியும்

விண்ணுதற் சிவவியும் விண்ணம்’ [மதா. 10 - 10]

பெயர்கொண்டு முடிதல் கூறப்படாதது பிறவெனின், அதற்கு விடை, ஆண்டு விளைமுதல் சிவவியுள் விளைபு எனவே, விளைபொருளும் முடிபு எனபது பட்டது என்றது விளைமுதற்குவிதி என்றக்கால் விளை விளைமுதலும் விளைமுதலாகலானும், இனி விளை பென்றக்கால் விளைபு பெயரேயன்றி விளைபொருளாகலானும் இது சூத்திரம் வேண்டிய எனபது (௩௪)

428. ஒழியிசை பெச்சு மொழியிசை முடிபின.

இச்சூத்திரம் எனனுதன்றேர் விவனின், தாதுத முறைபாளை ஒழியிசை பெயர்ப்பு உணர்த்துதல் முதலிற்று

உரை ஒழியிசை பெயர்ப்பாவன ஆனது, அவை, பன்னை ஒழியிசையும, திண்ண ஒழியிசையும தகரா ஒழியிசையும என, அவை ஆன்றப, ஒழியிசைப் பொருள் கொண்டு முடிபு என்றவாறு

வரலாறு

‘கூரியதோர் வாணமன்’

வாய் கோடிற்று. இற்றது எனப பின்னும் வாய்மேலே முடிபு சென்றது.

இனி,

‘வருகதில் கோண்கன்’

என, வருக எனப்பட்டானும் அவனே, கோண்கன் எனப்பட்டானும் அவனே. அதனால், அதுவும அப பொருள்கொண்டு முடிந்தது.

இனிக,

‘கோளலோ கோண்டான்’

என்புழிக, கொளலோ எனப்பட்டானையே கொண்டான்
என்பது அதனால், அதுவும் அவ் பொழியிசைப்
பொருள்கொண்டு முடிந்தது (நஅ)

429. எதிர்மறை யெச்ச மெதிர்மறை முடிபின.

இச்சுத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், நிறுத்த முறையானே எதிர்மறையெச்சத்திற்கு முடிபு உணர்த்துதலு நுதலிற்று

உரை : எதிர்மறை யெச்சம் என்பன இரண்டு, ஓகார எதிர்மறையும் உமமை யெதிர்மறையும் என, அவை, அவைதம் எதிர்மறைப் பொருள்கொண்டு முடியும் என்றவாறு.

வரலாறு : ‘யானோ கொண்டேன்’ என்பது, யானோவன்றே கொண்டேன் என்றாலும், அதனால் அப்பொருள் கொண்டு முடிந்தது எனப்படும். ‘நீயே கொண்டாய்’ என்றற்கு எதிர்மறுத்தவாறு, ‘யான் கொண்டிலை’ என என்பது

இனி, உமமையெதிர்மறை, ‘வரலும் உரியன்’ என்பது. ஆண்டு, ‘வரலும்’ எனப்பட்ட உமமை யெதிர்மறை, உரியன் எனப் பின்னும் அவனையே கொண்டுமுடிந்தது. வாராமையும் உரியன் என்பதற்கு எதிர்மறை, அவை ஒன்றென்றனை நோக்க எதிர்மறை யென்றவாறுபிற்று (நகூ)

430. உம்மை யெச்ச மிருவீற் றுணுந்

தன்வினை யொன்றிய முடிபா கும்மே.

இச்சுத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இது முறையானே உமமையெச்சத்திற்கு முடிபு கூறுதலு நுதலிற்று.

உரை . உமமை யெசசம எனபது எசசவுமமை யாயிற்று , 'இருவீற்றானும்' என்றது , தானும் தன்னுற் றமுவப்பட்டதுவுமான இரண்டனையும் ஆயிற்று , அவை யிரண்டும் ஒன்றிய வினையே கொண்டுமுடியும் என்றவாறு.

வரலாறு : 'சாத்தனும்வந்தான்' என்றக்கால, பின்னைக கொற்றனும் வந்தான் என்றானும், கொற்றனும் வரும் எனபதானும் ஒன்றியவினையேகொண்டு முடிசு என்பது ; 'சாத்தனும் வந்தான்' என்றக்கால், 'கொற்றனும் போயி- னான்' என்றுவிடின் அமையாது என்பதாம். (சு0)

431. தன்மேற் செஞ்சொல் வருநங் காலே
நிகழுங் காலமொடு வாராக் காலமு
மிறந்த காலமொடு வாராக் காலமு
மயங்குதல் வரையார் முறைநிலை யான.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இஃது அவ்வெச்ச வுமமையது மயக்கங் கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : தன் எனபது எசச வுமமை; செஞ்சொல் எனபது உமமையில் சொல், எசசவுமமைச சொல்லின்- மேல் உம்மையில்சொல் வந்தககால நிகழ்காலமும் எதிர் காலமும் மயங்கும், இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் மயங்- கப்படும் முறை யிலககணமாகலான் என்பது

வரலாறு 'கூழுண்ணுநின்றான், சோறும் உண்பன்' என வரும்.

'கூழுண்ணுநின்றான்' எனபது செஞ்சொல், 'சோறும் உண்பன்' என்னும் உமமைச சொல்லின்மேல் வந்தது

உண்ணுநின்றான் என்னும் நிகழ்காலம் தன்னிகழ்- காலமே கொள்ளாது, 'சோறும் உண்பன்' என்னும் எதிர்- காலங் கொண்டமையின் வழுவாயிற்றாயினும், அமைக என்பது.

இறந்தவும் எதிரும் மயங்குமாறு . ‘கூழுண்டான்
சோறுமுன்பான்’ என வரும்.

இனி, ‘முறை நிலையான்’ என்றதனான், இறந்ததனோடு
நிகழாநின்றதூஉம் மயங்கும், எதிர்வதனோடு இறந்ததுவும்
மயங்கும் என்றவாறு

வரலாறு: ‘கூழுண்டான், சோறு உண்ணாநின்றான்’
என வரும், ‘சோறுண்பான், கூழுமுண்டான்’ எனவரும்,
பரிமாறிக் கொள்க (சக)

432. எனவெ னெச்சம் வினையொடு முடிமே.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறை-
யானே எனவென் னெச்சத்திற்கு முடிபு உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

உரை எனவென நின்ற எச்சம் பெயாகொண்டு
முடியாது வினைகொண்டு முடியும் என்றவாறு.

வரலாறு ‘கொள்ளெனக கொணடான்’ என வரும்.
பிறவும் அன்ன.

தன்வினையையோ பிறவினையையோ எனின், இன்ன
வினையென்பதில்லை, ஏற்ற வினையான் முடியும் என்பது.()

433. எஞ்சிய மூன்று மேல்வந்து முடிக்கு

மெஞ்சுபொருட் கிளவி யிலவேன மொழிப.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒழித்து நின்ற
எச்சங்கடிதத்துப் படுவதோர இலக்கணம் உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

உரை: எஞ்சிய மூன்றும் என்பன, அவை மூன்றும்;
முநதையவற்றைப்போலத் தமமை யின்னவந்து முடிப்பன
என்று காட்டப்படும் எச்சச்சொல் இல்லை என்றவாறு.

மூன்றும மேலவநது முடிக்கும் எச்சசொல் இல
என, ஒன்று உடைத்தென்பதாம் அஃதியாதோவெனின்
சொல்லெச்சம் அதனை முன்னரசு சொல்லுதும் (சுந)

434. அவைதாம்

தத்தங் குறிப்பி னெச்சஞ் செப்பும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், இது 'குறிப்பே
இசையே' (தொல் சொல் எச்சவி - 34) யென்று கூறப-
பட்ட இரண்டெச்சமும் தங்குறிப்பிறப்பற்றிய எச்சத்தானே
முடிபு கூறப்படும், பிறிதில்லை என்பது.

வரலாறு: 'விண்ணென விசைத்தது' குறிப்பெச்சம்,
அது தன் குறிப்பினையே கொண்டு முடிந்தது

விண்ணொன்றதே விசைத்தது எனப்படடது அத-
னால் தத்தங்குறிப்பின எச்சத்தானே முடிந்தது என்பது.

இனி, இசையெச்சம் ஒல்லென வொலித்தது இடைச்
சொல்லோத்துள் அறுபகுதிய எனறு ஒதப்பட்ட என
விகற்பித்தது இரண்டு முடிபு கூறப்பட்ட தென்பது. மற்று
ஆண்டுச சொல்லெச்சம் என்பதில்லையால் எனின், விடை.

'எனவே எனச்சம் வினையோடு முடிமே'

[தொல் சொல், எச்சவி - 42]

என்று முடித்ததாம். வினையென வினை பின்னுந் தன்கண்-
ணதே சொல்லெச்சம், அதுகொண்டு முடிதல இவ்வாய்-
பாடு, அவ் வேற்றுமை நோக்கி வேறு சொல்லெச்சம்
என வேண்டினா என்பது.

முன்னர் மூன்றுமேல வநது முடிக்கும் எஞ்சு
பொருட்கிளவியில் என, ஒன்று உடைத்து என்பது
பட்டுநின்றது, அஃதியாதோ சொல்லெச்சம் என்பது.

இனி, அதற்கு முடிபு கூறுகின்றார்.

(சச)

435. சொல்லெ னெச்ச முன்னும் பின்னுஞ்
சொல்லள வல்ல தெஞ்சுத லிலவே.

இசகுத்திரம் எனனுதலிறேரே வெனின், சொல்லெச்சத்-
திற்கு முடிபு கூறுதல நுதலிற்று

உரை : சொல்லெனெச்சம் முன்னாயினும் பின்னா-
யினும் சொல்லென்னுஞ் சொற்கொண்டு முடிதலல்லது
பிறிதிலலை என்றவாறு

வரலாறு ‘பசித்தேன் பழஞ்சோறு தா என நின்றாள்’
என்பதாம்.

மற்றுத தா என நின்றாள் பிறளேயெனின், தா எனச
சொல்லிநின்றாள் எனபதாம். அவற்றுட் சொல்லி என்றா-
னும் சொல்ல என்றானும் ஆக, இரண்டனுள் ஒன்றான
முடியும் அது எனபது

‘முன்னும்’ என்றது, தா எனச சொல்லி நின்றாள்
என்று கொணரது முடிப்பின், அது பின் முடிவுபட
நின்றதாம் என்பது (சரு)

436. அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்.

இசகுத்திரம் எனனுதலிறேரே வெனின், இது ‘தகுதியும்
வழக்கும்’ (தொல சொல. கிளவி - 17) என்பதனுட்
கூறப்படாது ஒழிநது நின்றதோர் மரபுவழுஉக் காத்தல்
நுதலிற்று.

உரை : நன்மககளுட் கூறப்படாத சொல்லைக கிடந்த-
வாறே சொல்லறக, பிறிது வாய்பாட்டான் மறைத்துச்
சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு ‘கான்மே னீர்பெய்தும்’ ‘வாய்ப்புசி வருதும்’
என வரும. (சகா)

437. மறைக்குங் காலை மரீஇய தொரால்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இறந்தது காததது.

உரை. மேல அவைசூரியவல்லனவற்றை மறைத்தே சொல்லுக என்றா, இனி அவைதாம் மரீஇயடிபபட்டவழி-யாயககால மறைக்கவேண்டுவதன்று. அவை யொழிதது ஒழிந்தன மறைத்தே சொல்லுக என்றது எனபது

இனி, அவ்வாறு மரீஇவந்தன.

‘ஆட்டுப பிழுகை’, ‘ஆபீ’ என வரும (சௌ)

438. ஈதா கொடுவெனக் கிளக்கு மூன்று மிரவின் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும் கிளவி-யாக்கத்துக் கூறப்படாது ஒழிந்துகின்றதோ மரபிலக்-கணம் உணராததுதல துதலிறது.

உரை இக் கூறப்பட்ட மூன்றும் இரப்போர் சொல்லுதற்குரிய என்றவாறு

ஒருவரை யொருவா இரக்குங்கால இம் மூன்றனுள் ஒன்றுசொல்லி யிரப்பது என்றவாறு. (சஅ)

439. அவற்று

ளீயென் கிளவி யிழிந்தோன் கூற்றே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், மேற் கூறப்பட்ட மூன்றனுள், ஈ என்னுஞ்சொல் இரக்கப்படுவோரை இழிந்தோர் கூறி யிரக்குஞ்சொல் என்றவாறு

வரலாறு : ‘உடுகைக ஈ’, ‘மருந்து ஈ’ என வரும. (சக)

440. தாவென் கிளவி யொப்போன் கூற்றே.

இசஞ்சுத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இரககப்படுவாளை
ஒப்பான இரககுங்கால தா என்னுஞ் சொற் சொல்லி
இரககும் என்பது உணரத்தியவாறு.

வரலாறு: 'சோறு தா', 'ஆடை தா' எனவரும். (௫௦)

441. கொடுவென் கிளவி யுயர்ந்தோன் கூற்றே.

இச்சஞ்சுத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், கொடு என்னுஞ்
சொல் உயராதோனாற் கூறப்படுஞ் சொல் என்றவாறு

வரலாறு. 'இவற்கு ஊண் கொடு, ஆடை கொடு'
என வரும் (௫௧)

442. கொடுவென் கிளவி படர்க்கை யாயினுந் தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பிற் தன்னிடத் தியலு மென்மனார் புலவர்.

இசஞ்சுத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், மேற் சூத்திரத்-
துக்குப் புறனடையாமாறு உணரத்தகுதல் நுதலிற்று

உரை. கொடு என்றது தன்மைக்கு ஏற்றதன்று,
படாககைக்கு உரியதோர ரொல்லாயிற்று, உயராதோன்
இழிந்தோனை யிரக்குங்கால, தமனொருவனைக் காட்டி,
இவற்குக்கொடு, என்பது, ஆண்டுப் படாககையிடத்திற்கு
உரித்தாகக் கூறினான், ஆயினும், அது தன்மையிடத்தே
யியல்பு காட்டப் படாககையிடத்தாற்கு உரித்தாகாது
அவ்விரக்கப்படு பொருளும் அக்கொடு என்ற சொல்லும்
என்பது.

தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பில் தன்னைக்
கொடு என்றது வாய்பாடென்றதேனும் அது தனக்கே
சொல்லியவாறு.

உம்மையாற் பிறகிளவியும் படர்க்கையாயினும் தன்-
னைப் பிறன்போற் கூறுங்குறிப்பிற் றன்னிடத்து இயலும
என்றவாறு; ஆண்டு இரவின்கிளவி யல்வழி பென்பது.
'அங்ஙனஞ் சொல்லுவானோ பெருஞ் சாத்தன் தனதை,
சொல்லப்படுவானோ பெருஞ் சாத்தன் தாய்' என்னும
தன்னைப் பிறன் போல்வானும், அது தன்னிடத்து இயலும
என்றவாறு. (ருஉ)

443. பெயர்நிலைக் கிளவியி னொரு குநவுஞ்
சினைநிலைக் கிளவியி னொரு குநவுந்
தொன்னெறி மொழிவயி னொரு குநவு
மெய்ந்நிலை மயக்கி னொரு குநவு
மந்திரப் பொருள்வயி னொரு குநவு
மன்றி யனைத்துங் கடப்பா டிலவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒருசார் வழிக்
காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : இவை மேற் கூறப்பட்ட இலக்கணத்தினை
யன்றி யாகாமையில் என்றவாறு

'பெயர்நிலைக் கிளவியின்' என்பது, ஈண்டு உயர்திணைப்
பெயரை யாயிற்று. அவையுயர்திணைப்பெயர் உயர்திணைப்
பெயர்மேல் வழங்கப்படுதலின்றியும் அமையுமென்றவாறு
நம்பி என்னும உயர்திணைப்பெயர் ஒரு யாளை மேலா-
னும், ஒரு கோழி மேலானும், பிறவற்றின் மேலானும்
நிற்கும். நங்கை என்ப ஒரு கிளியையும் என்பது

இனிச, சினைநிலைக் கிளவியினாவன கடப்பாடின்றி
வருமாறு :

'வேண்கொற்றப் படைத்தலவன்'

'வேள்ளேறக் காலிதி'

என்பன.

இவற்றை முன்னாக் கிளவியாக்கத்துச் சிறப்புப்பெயர்
நின்றவழி இயற்பெயர் வைத்தாகூறுப என்றார் : இனிச்
கிணை சொற்கண்பின் அது வேண்டுவதன்று என்பது
கருத்து

‘தொன்னெறி மொழியி னுஅ குநவும’ என்பது
முற்றுச்சொல், அவற்றையும இவ்வாறே சொல்லப்படுத-
லின் இப்பொருள் என்றோ கடப்பாடி ல என்றார்.

வரலாறு ‘ஆற்றுட செத்த வெருமை ஊர்க்குயவற்
கிழுத்தல் கடன்’ எனவும், ‘யாடநில நின்னரை தாரான்’
எனவும வரும. பிறவும் அன்ன

‘மெய்நிலை மயக்கி னுஅ குநவும’ என்பது, மேல்,

‘தகுதியும் வழக்குந் தழீஇயின வோழகும்’

[தொல் சொல். கிளவி - 17]

என்புழி, மங்கல மரபினுமை குழுவின்வந்த குறிநிலை
வழக்கினுமை கூறப்படுமென்றாரன்றே, இனி, அவை
அவ்வாறன்றித் தத்தம இலககணத்தானுஞ் சொல்லப்படும்
என்றவாறு

வரலாறு : சுடுகாட்டை நன்காடு என்னுது சுடுகாடு
என்றும், செத்தாரைத் துஞ்சினா என்னுது தெத்தா
என்றும் கூறவும் அநாயுப என்றவாறு

இனி, ‘மந்தியப் பொருள் வரி னுஅகுநவும’ என்பது .

‘நிறைமோழ் மாந்த ராவணயிற் கிளந்த

மறைமோழ் தானே மந்திர மேன்ப

[தொல். பொருள். செய்யு - 171]

அவை, கூறப்பட்ட எழுவகை வழுவிற்றீர்நா அ வருக என்ற
கடப்பாடி ல என்றவாறு

அவை,

‘திரிதிரி சுவாகா கன்று கோண்டு

கறவையும வத்திகக சுவாகா’

என்றாற்போல வரும.

இச சூத்திரத்திற்குப் பிறிதுமோர் பொருள் உரைப்-
'பாரும்' உளா. இதுவும் மெய்யுரை போலும் என்பது. ()

444. செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்
செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது வினையி-
லுள் ஒழிந்தாநின்ற ஒழிபு உணர்க்குதல் நுதலிற்று

உரை : செய்யாய் என நின்ற முன்னிலை வினைச்-
சொல் செய் யென்னுஞ் சொல்லும் ஆமிடன் உடைத்து
என்றவாறு

'இந்நாள் எம்மில்லத்து உண்ணாய்' என்பது ; அது
செய்யாய் என்பது, அதுசெய் இனி என்றுமாம் (ருச)

445. முன்னிலை முன்ன ரீயு மேயு
மந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இடைச்சொல்-
லோத்தினுள் ஒழிந்தா நின்ற ஒழிபு உணர்க்குதல்
நுதலிற்று.

உரை : முன்னிலைககண்ணான ஈகார எகார இடை
சொற்கள் முன்னிலைககுப் பொருந்திய மெய்யை யூர்ந்து
வரும் என்றவாறு

வரலாறு :

'சேன்றீ பேருமநிற் றகைக்குநர் யாரே' [அம - 16]
எனவும்,

'அட்டி லோலை தோட்டணை நின்மே' [நற்றிணை - 300]
எனவும், இவை பிரண்டும் தததங் குறிப்பிற் பொருள்
செய்யும் இடைச்சொல் என்பது, ஈண்டு எப்பொருளை
விளக்கி நின்றனவோ எனின், புறத்துறவு நீர்மைப்
பொருள்பட வந்த என்றவாறு (ருரு)

446. கடிசொல் வில்லைக் காலத்துப் படினே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், மேற் கூறப்-
பட்ட அவறறுக்கெல்லாம பொதுவாயதோ புறனடை
உணராததுதல் துதலிறறு

வரலாறு அழான், புழான் எனபன , அககாலத்து
அவை புண்மைபான் ஆசிரியன் ஓதி முடிபு கூறப்பட்டன.

இனிச, கட்டுச்சினை நீடிய ஐகாரவீற்றுப பெயர்
(தொல் எழுத்து. தொகைமரபு - 17) உறழ்நது முடிக
என்றன் ஆசிரியவ, அக காலத்து அவை புண்மைபான் ,
இப்பொழுது அவற்றிற்கு உதாரணமில்லை பிறவும் அன்ன

இனி, ஆசிரியனால் ஆகா என ஒதப்பட்டன தோன்-
றுவ உள ; அவை, ஒண்டு என்றும், நீகண்டக என்-
றும், சமபு சள்ளை என்றும் வரும (ருகூ)

447. குறைச்சொற் கிளவி குறைக்கும்வழி யறிதல் குறைத்தன வாயினு நிறைப்பெய ரியல.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், செய்யுட்கு
ஆவதோ முடிபு கூறுதல் துதலிறறு.

உரை . முன் செய்யுளீட்டம் தன்மையானே கடியப்-
படுமென்றே யறியக்கிடந்தது , இனி, அவற்றை முழுவ-
தூஉங் கிடை கடாவாது குறைத்துக் கடாவப்படுதலும்
உடைய ஒரோவழி, அங்ஙனங் குறைக்கப்பட்டதேனுங்
குறையாது நின்றவிடத் தியலுமாரே புலப்பட்டு இயலுஞ்
செவிக்கு என்றவாறு.

இனி, அவை குறைக்குமிடத்துத், தலைக்குறைத்தலும்
இடைக்குறைத்தலும் கடைக்குறைத்தலும் என மூன்று
வகையாற் குறைக்கப்படும என்பது.

அவற்றினைத் தலைக்குறைத்தது

‘மறையிதழ புரையு மஞ்சேகு சிறி’

என்பது. ஆண்டு, தாமரை என்றபாலா மறை என்று
தலைக்குறைத்தது என்பது

இடைக் குறைத்தல் என்பது

‘வெரிந் ழேதி வேருக்கண் டனை’

என்பது ஆண்டு, ழேதி என்றபாலா ழேதி என்று
இடைக்குறைத்தாரா என்பது

இனிக் கடைக்குறைத்தல் என்பது

‘நீலுண டிகிலிகை கடுபப

என்பது நீலுண டிகிலிகை என்றபாலா, நீலுணடுகி-
லிகை என்றா என்பது.

‘குறைக்குமவழி யற்கல்’ என்பது, குறைக்கைக்குந்
தகக் குறைக்கப்படுவது என்றற்கு என்பது.

‘நிறைப்பெயரியல்’ எனவே, இவ்விநாரம் பெயாக-
கண்ணோடு யெனப்பது பெற்றமும

மற்றது.

‘சேனா ரன்பில் தோழி’

என, அன்பிலா என்றபாலார், அன்பில என்றார்; எனவே,
வினைச்சொல்லுங் குறைக்கப்பட்டதெனின், ‘நிறைப்பெய-
ரியல்’ என்றது, பெயாச்சொல் என்றவாறு அக் குறைக்-
கப் பெறுவன அம் முன்றிடத்துள் எவ்விடத்துங் குறைக்-
கப் பெறினும பெறுக

பெற்றன குறையாதபோது நின்ற தத்தம் நிறைபு
நிலைப்பெயரவேயாக வுணரப்படும என்பார, ‘நிறைப்பெய-
ரியல்’ என்றார் என்பது, இதுவும் ஒரு கருத்து. (ருஎ)

448. இடைச்சொல் லெல்லாம வேற்றுமைச் சொல்லே.

இசகுத்திரம் என்னுதலிறே வெனின் இடைச் சொல்
எனப்பட்டன அவற்றுக்கட் படுவதோ இலக்கணம்
உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை. முன்னர் வேற்றுமைச் சொத்தினுள் ஐ ஒடுகு
இன் அதுகளை எனவும் உருபுகளையன்றே வேற்றுமைச்
சொல்லென்று உணர்த்தியது இனி அவையன்றி ஒழிந்த
இடைச் சொற்களையும் வேற்றுமைச்சொல் என அமைபும்
என்றவாறு

என்னை, அவையும் தாமாக நல்லா, பெயரும் தொழி-
லும் அடைந்து நின்றும் அவற்றையே பொருளவேற்று-
மைப் படுக்குமாகலின் எனபது (ரு௮)

449. உரிச்சொல் மருங்கினு முரியவை யுரிய.

இசகுத்திரம் என்னுதலிறே வெனின், உரிச்சொற்கு
பிறகுபடுவதோ இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. இடைச்சொல் லெல்லாம வேற்றுமைச்
சொல்லாதற்கு எவ்வாறுரியவாயினான, அவ்விடம்
உரிச்சொற்கண்ணும் எய்தும் என்றவாறு

உதாரணம் இறந்தது தழீஇற்று உரிச்சொல் லெல்லாம
வேற்றுமைச்சொல் என்றது மேற்கூறிய இடைச்சொல்-
லேபோல உரிச்சொல்லும் தாமாக நல்லா, பெயரும்
வினையும் அடைந்து பொருளவேறுபடுதலுடைய, அது
நோக்கி யெனபது இருதலையாக அவற்றை வேற்றுமைச்
சொல் என்றவாறு (ரு௯)

450. வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய.

இசகுத்திரம் என்னுதலிறே வெனின், முன்னர் வினை-
யியலுள் வினையெச்சம் என்று ஒதப்பட்டனவற்றுக்கண்
ஆவதோ இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : வினையெச்சம் என்று கூறப்பட்டன செய்யுட் கட்டாம்வநது முடிபு கொண்டதன் றன்மைப்பாலேநில்லா, நின்றூற் பொருளிரையாவாதலால், ஓர் எச்சநதிரிநது ஓர் எச்சமாகியும் நிற்கும இலக்கணத்தினையுடைய என்றவாறு.

வரலாறு : ஞாயிறு பட்டு வந்தான், ஞாயிறு பட வந்தான் என்பதான ஆதாரபாலது

பட என்பது செயவெனெச்சம். அது திரிநது பட்டு எனனுஞ் செயதெனெச்சமாகி நின்றதென்பது

‘கோழ்கூவிப புலர்ந்தது’

என்பதூஉம் செயவெனெச்சஞ் செயதெனெச்சமாகித் திரிநது நின்றது என்பது

அஙஙனம் நின்றவேனும், அவற்றைச் செயவெனெச்- சமாக வுணரநதுசொல்ல வேண்டும, அல்லாககாற் சொன்- முடிபு எய்தாது எனனை, ‘ஞாயிறு பட்டு’ என்றக்கால, வந்தான் என்றனும் முடியறபாலது பின்னும் ஞாயிற்- றின்மேல வினைகொண்டு முடியறபாறறு,

‘முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடியும்’

[தொல. சொல். வினை - 31]

என்று உரைத்தாராகவின் என்பது கோழி கூவப் புலரநதது என்பதற்கும அஃது ஒக்கும.

இனி,

‘மோயின ஞாயிர்த்த கால’

[அகம் - 5]

என்புழி, மோநது எனனும் வினையெச்சம், மோயினள் என முற்றுச்சொல் வாய்பாட்டாற் றிரிநது நின்றதேனும், வினையெச்சமே யாகல்வேண்டும் பிறவும அன்ன.

பிற என்றதனால்,

‘ஏரி னுழாஅ குழவர் புயலென்னும்

வாரி வளங்குன்றிக கால்’

[குறள். வானசிறப்பு - 4]

என்பது, குன்றியக்கால் எனனும் வினையெச்சம் குன்- றிக்கால் என நின்றது. (கூ0)

451. உரையிடத் தியலு முடனிலை யறிதல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், உலகத்து மாறு-
கொண்டு வேறுபட்டியலுஞ் சொற்களவை அமைக
என்பது உணராததுதல நுதலிற்று

உரை கட்டுரை யுரைககுமிடத்து நடக்கும் ஒருங்கு
நிலையும் என்றவாறு

ஒன்று உரைககு மிடத்து இயைபில்லாத இரண்டு
சொல் ஒருபொருட்கண் நிற்பச சொல்லுதலுண்டு,
உண்டேனும் அஃது அமைக என்றவாறு.

வரலாறு : 'இந்நாழிக்கு இந்நாழி சிறிது பெரிது'
என்பது : சிறிதெனற சொல்லும் பெரிதென்ற சொல்லும்
தம்முண் மாறுகோளுடைய அந்நாழி மேலே நின்றன-
வேனும் அமையும் என்பது என்னை அமையுமாறெனின்,
சிறிது என்று நின்றதன் சிறுமையே பெரிதென்பான்
சொல்லினாலெனின், அந்நாழிகு இந்நாழி பெரிய துணை
மிகுதியில்லை, பெருமை சிறிதெண்ணிய சொல்லினான்,
அமையும் என்பது. (சூ.க)

452. முன்னத்தி னுணரும் கிளவியு முளவே யின்ன வென்னுஞ் சொன்முறை யான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் சொற்-
கண்ணதோர் பொருளபடுதல வேற்றுமை யுணர்த்துதல்
நுதலிற்று

உரை : சொல்லினவிடத்துச் சொற்கிடந்தவாறே
குறிப்பினுற்கொண்டு உணரப்படும் பொருளுமள; சொற்-
களதியாண்டாயினும் மற்று இன்னவென்று தன்மை
வேறுபாடு சொல்லுதன் முறைக்கண் என்றவாறு.

வரலாறு :

‘செஞ்செவி வெள்ளொக்கலர்’

எனவும,

‘குழைகொண்டு கோழியெறியும் வாழுகையர்’

எனவும வரும

செஞ்செவி வெள்ளொக்கலர் என்றால், உதிரஞ் சொரியுஞ் செவியா, வெளிய சுற்றத்தாரா எனபது அன்று செவி-பெல்லாஞ் சாலாசெம்பொன அணிராகா, முட்டி உதெவத-தாக்கிணையுடையா என்றவாறு.

‘குழைகொண்டு கோழி யெறியும்’ என்றக்காலும், கோழியெறிதலென்று உணரற்பாலது, முட்டில செல்வத-தார் என்பது உணரற்பாற்று. (சூஉ)

453. ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும மரபு-வாழ்க காத்தது

உரை ஒரு பொருண்மேற் கிடந்த இருசொற் பிரி-வின் நின்றுந வரையப்பட்டது என்றவாறு

வரலாறு

‘வையைக கிழவன் வயங்குதார் மாணகல்ந்
தையலா யின்றுநீ நல்குதி நல்காயேற
கூடலார் கோவோடு நீயும் படுதியோ
ராடறியக கவவை யோருங்கு’

வையைக்கு இறை யெனப்பட்டானும், கோ எனப்பட்டா-னும் அவனாத்தலால், அவனிருசொல்லும் ஒரு பொருட்கண்-மேலே நின்றுந் ; பிறபொருட்குப் பிரியா, அங்ஙனம் நிற்பன அமையும் என்பதாம்.

இனிப, 'பிரிவில் வரையப்படா' எனவே, பிரிவுடை-
யன வரையப்படும் என்பதாம், அங்கியாதோ வெனின்,

‘கோய்தளிநத தண்டலக கூற்றப் பெருஞ்சேந்தன்
வைகலு மேறும் வயக்களிநே — கைதோழதேன
சாலேக வண்ணவனக கண்ணூரக காணவேஞ்
சாலேகஞ் சால நட’

இதனுள், ‘கூற்றப்பெருஞ் சேந்தன்’ என்றா, பின்னைக்
‘காலேக வண்ணன்’ என்றா, அவை பிரண்டு சொல்லும்
பிரிவுடைய, அதனுள் அமையா, யாவோ பிரிவெனின்,
‘காலேகவண்ணம்’ என்பது காந்து, கூற்றப்பெருஞ் சேந-
தற்கே புரிததாய் சிறப்பதொன்றன்று ‘காலேகவண்ணம்’
என்னுஞ் காந்து பூசினாக கெல்லாங் காலேகவண்ணா
என்று பெயராம், அந்நாற் பிரிவுடைதது, ஆதலால்,
அமையாது என்பது

மேற் கிளவியாக்கத்து,

‘ஓறபெயர்க் கிளவியுஞ் சுடபெயராக் கிளவியும்’
என்றும், [தொல். சொல். கிளவி - 38]

‘சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலை கிளவிகு’
என்றும், [தொல். சொல். கிளவி - 41]

‘ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி’
[தொல். சொல். கிளவி - 42]
என்றும் ஒருபொருண்மேல இருபெயர் வழுவும, பல
பெயர் வழுவும கூறிப் போந்தான, அவற்றோடிதனிடையே
வேற்றுமை தெரிந்துகொள்க (கூட)

454. ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகு மிடனுமா ருண்டே.

இச்சூத்திரம் எனவதுதலிறோ வெனின், இதுவும் பால்வழு
அமைக்கின்றது

உரை ஒருமை சுட்டி சினை பெயரச சொல்லும்
பன்மைகொண்டு முடியும் இடனும் உடைத்து என்றவாறு

வரலாறு

‘அங்கலுழ மாமே யகுதை தநதை
யண்ணல யாண யடுபோச சோழா

என வரும

இதனுள், ‘தநதை’ எனநின்ற ஒருமை முறைப்பெயர்,
‘சோழா’ எனனும் பன்மைகொண்டு முடிந்தமையின,
வழுஉவேயெனினும் அமையும் எனபது

‘யானேம் முர்புதவல்’

எனபதும் அது

(சூச)

455. முன்னிலை சுட்டிய வொருமைக் கிளவி
பன்மையொடு முடியினும் வரைநிலை யின்றே
யாற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இசகுத்திரம் எனனுதலிற்றோ வெனின், இது செய்யுட்கு
உரியதோ முடிபு உணர்த்துதல் துதலிற்று

உரை. முன்னிலை சுட்டிய வொருமைச்சொல் பன்மை-
கொண்டு முடியினும் வரைந்து மாற்றப்படாது ஆற்றப்பட-
படைச் செய்யுளிடத்து, அதனை ஆண்டுப் போற்றியுணராக
என்றவாறு.

‘கலம்பேறு கண்ணுள ரோக்கற றலவ’ [மலைபடுகடாம்-50]
என்புழித, ‘தலைவ’ எனபது ஒருமைப் பெயர்; அது,
பின்னை,

‘ஒருவி ரோருவி ரோம்பினிர் கழ்மின’ [மலைபடுகடாம்-218]
எனப் பன்மைகொண்டு முடிந்தது முடிந்ததே யெனி-
னும் அமைக என்பது, மற்று இதுவும் ஒருமைப்பெயர்
பன்மைகொண்டு முடிந்தலொக்குமாகலின், முன்னா,

‘ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி’ [தொல.சொல. எ-அ-64]
என்னுஞ் சூததிரததுள அடங்கும பிறவெனின, அற்-
றன்று, முன செய்யுளைக்கிச சொல்லினா அல்லா,
இனிச செய்யுள நோக்கிச சொல்லினா எங்ஙனம்?
முன்னிலைபொருமை பன்மைகொண்டு முடிதல ஆற்றுப-
படைச செய்யுடகு முன்னிலைக் கட்டுரை பயின்றமை-
யினும மேலதனைக்கொண்டும அசசெய்யுள் விதியுடைத-
தொன்றாகலானும அதனை யமைக்க வேண்டும, அதனாற்
சொல்லினா அதற்கே வரைந்து எனபது

மற்று, ஆற்றுப்படை மருங்கினுனே யமையாது
போற்றல வேண்டும் எனபதனாற் பிறவும உள ஈண்டுப
போற்றி யுணரப்படுவன எனபது

‘நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளு
மென்னயே குறித்த நோக்கமோடு’

என்புழித், தானும அன்னொருளளாராகலின பல்வேழங்-
ளேம எனற்பாற்றுமன், ஆயினும அஃது அமைக எனபது.

இனி,

‘ஏவ லினையர் தாய்வயிறு கரிககும்’

எனற்பாற்றுமன, ஆயினும அமைக எனபது. மற்று
இளையா பல்லாரையுமுடைய தாயைச சொல்லிற்றாகப
பெற்றோ எனின், அற்றனது, ஆண்டா பூசலாடகளாக-
லான் அவாககெல்லாம ஸ்ருதாயாத லியைபினது எனபது,
இனி, ஒரு சாரார்,

‘கறையணி மிடற்றினை’

என்னும முன்னிலை பொருமை, கறையணி மிடற்றினவை
என்னும அஃறிணைப படர்க்கைப பன்மையானும முடிந்த-
தென்று காட்டுப. இனிக், ‘கறையணி மிடற்றினவை’
என்றது, அத்தேவனார் கூளிகளை என்ப ஒரு திறத்தார்;
அற்றன்று பின்னையனையை யாதலின் அத் தேவனார்

தம்மே லேறுமாகலின் அமைக வேண்டுமென்பா முனனை
யுரைப்பாரா. பிறவுமிவ்வாறு வருவன போற்றி யுரைப்படும
என்றவாறு. (சுரு)

456. செய்யுள் மருங்கினும் வழக்கியன் மருங்கினு
மெய்ப்பெறக கிளந்த கிளவி யெல்லாம்
பல்வேறு செய்திபி னூனெறி பிழையாது
சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனா காட்டல.

இசகுத்திரம் என்னுதலிறேறே வெனின், இவ்வதிகாரத்து
எடுத்தோததே இலேசேயன்றி இவ்வாற்றான் முடியாது
நின்றனவற்றுக் கெல்லாம் புறனடை உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

உரை : செய்யுளிடத்தும் வழக்கிடத்தும் முன்னரே
முடிபு கூறப்படாது நின்ற சொற்கள் இவை என்று
தெரிந்து அவற்றை உததிவகை இலக்கணத்தோடு படுத்திக்
காட்டுக என்றவாறு

வரலாறு

‘திணைத்தா ளன்ன சிறுபசுங் கால

ஒழுகநீ ராரல் பார்க்குங்

குருகு முண்டுதா மணந்த ஞான்றே’

[குறுக - 25]

என்புழிச, ‘சிறுபசுங்கால’ என்று பன்மையாற் கூறிப,
பின்னைக், ‘குருகுமுண்டு’ என்று ஒருமையாற் கூறுதல்
வழுவாயிற்று. ஆயினும் அமைக என்பது

‘இரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட சாட்டுவல்’

என்புழிக், கூர்ங்கோட்டது என்றபாற்றா எனனை, இரண்-
டனுள் ஒன்றாற் பின்னை ஒன்றேயாகலின் என்பது ஆயி-
னும் அமைக என்பது.

இனி, வழங்கி லுள் எம்முளவனல்லன் நம்முளவ-
னல்லன் என்னும

பிறவும் இவ்வாறு இடவநுபபட வருவன அமைத்-
துக்கொள்க

இனி, ஒரு சாரார், சமபு சளளை சத்தி என்பன
சண்டுக் காட்டுவாரும் உளா.

பிறவும் முடியாது நின்றனவெல்லாம் இதுவே விதி-
யோத்தாக முடித்துக்கொள்க எனபது (சூசூ)

ஒன்பதாவது எச்சவியல் முற்றிற்று.

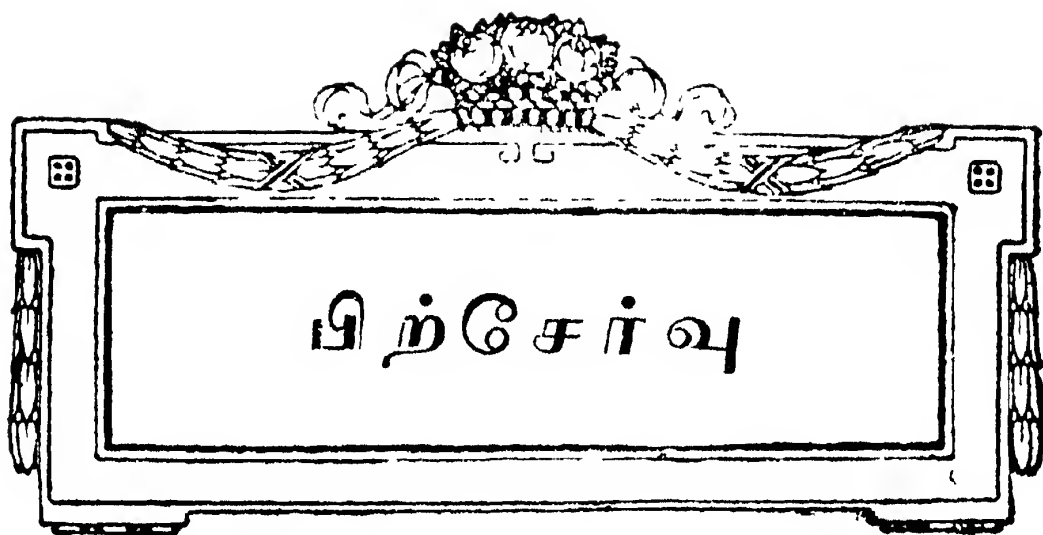
சோல்லதிகாரமும் உண்மைப்பொருளும்

வரலாறும் முடிந்தன.

சொல் :

வேற்றுமை யெட்டுத் திணையிரண்டு பாலைந்து
மாற்றுதற் கொத்த வழுவேழும் — ஆறெடும்
ஏற்றமுக் காலம் இடமுன்றோ டரிடததும
ஆற்ற வருவதாளு சொல

சொல்லதிகாரம்

சூத்திர முதற் குறிப்பு

அஆவஎன — சொல்லே	8	அவற்றின்வாழ்வு	-	-174
அஆவஎன — படர்ச்சொ	135	அவற்றுட்கேய்கேன்	-	-128
அசைநிலைககளி	-166	அவற்றுட்கேய்யு	-	-149
அச்சககளி	-76	அவற்றுட்பனமை	-	-131
அச்சம்பயமி	159	அவற்றுட்பெயரேன	-	-106
அடிமறிச்செய்தி	218	அவற்றுள்மேன்	-	-246
அடைசிணமுதலென	21	அவற்றுள் அனப	-	81
அணமைச்சொல்லிற்	-94	அவற்றுள் அழங்க	-	193
அணமைச்சொல்லே	93	அவற்றுள் இர	-	91
அதிர்வும்விதிப்பு	185	அவற்றுள் இக்குழு	-	-167
அதுச்சொல்வேற்றுமை	133	அவற்றுள் இயற்சொற்	-	210
அதுவிதுவுதுவேன	-110	அவற்றுள் இங்கல்	-	-196
அதுவேன்வேற்றுமை	73	அவற்றுள் ஈவாய	-	-49
அத்திணைமருங்கி	136	அவற்றுள் தடவேன்	-	-187
அந்திலாங்க	-165	அவற்றுள் தருசொல்	-	-23
அந்நாற்சொல்லுந்	214	அவற்றுள் நான்கே	-	-115
அப்பொருள்குறி	27	அவற்றுள் நிரனிறை	-	216
அமர்தன்மேவன்	-201	அவற்றுள் நீயென்	-	126
அம்மகேட்பிகும	168	அவற்றுள் பிரிநிலை	-	238
அம்மவேன்னு	-102	அவற்றுள் முதனிலை	-	142
அம்முக்கிளவியுஞ்	-144	அவற்றுள் முன்னிலை	-	-140
அயனெடிதாயி	-99	அவற்றுள் முன்னிலைக்	-	-139
அரியேயைம்மை	-195	அவற்றுள் யாதேன்	-	-25
அர்ஜர்பன	-129	அவற்றுள் வறபபே	-	-198
அலமரநெருமா	-184	அவற்றுள் விணவேறு	-	-39

அவற்றுள் வேற்றுமை	221	அவையாகும் - -	-122
அவற்றோடுவருவது	117	அறனமருங்கின் -	75
அவைதான் தத்தங்	237	ஆறுகுவதே -	62
அவைதாம் அம்மா	126	ஆனென்றிறுதி -	94
அவைதாம் இஉ	90	அசைத்தலுமுரிய -	15
அவைதாம் உறுதவ	181	இசைநிறையசைநிலை	-220
அவைதாம் தத்தங்	244	இசைபடுபொருளை	-232
அவைதாம் தத்தம் -	86	இசைப்பிசையாகும் -	-183
அவைதாம் புணரிய	156	இடைச்சொல்லெல்லாம்	-253
அவைதாம் பெண்மை	116	இடைச்சொற்கிளவியு-	106
அவைதாம் பெயர் -	19	இடையெனப்படுப -	-156
அவைதாம் முன்மொழி	221	இதனதிதுவிற -	-81
அவைதாம் முன்னும்	157	இதுசெயல்வேண்டு	-152
அவைதாம் வழக்கியை	84	இயற்கைப்பொருளை	-17
அவையல்கிளவ்	-215	இயற்சொற்றிரிசொற்	-209
அவ்வச்சொல்லி	176	இயற்பெயர்க்கிளவியு	-28
அவ்வழி அவனில	-107	இயற்பெயர்ச்சினைப்பெயர்	114
அவ்வே இவவே	90	இயற்பெயர்முன்ன -	-165
அளபெடைப்பெயரே	-95	இயைபேபுணர்ச்சி -	-183
அளபெடைப்பெயரே	97	இரட்டைக்கிளவி -	-35
அளபெடைப்பெயரே	-100	இரண்டனமருங்கி	72
அளபெடைமிகுஉ	92	இரண்டாகுவதே	-53
அளவுநிறைய -	-87	இருதிணைச்சொற்குமோ	113
அன்னபிறவு	-112	இருதிணைப்பிரிந்த	106
அன்னபிறவுங்	207	இருதிணைமருங்கி	-9
அன்னபிறவுங் -	76	இருபெயர்பலபெய -	-225
அன்னபிறவும் -	-110	இர்பர்பின்னை	-139
அனனானள்ளா	129	இலம்பாடொறச -	-196
அன்னென்னிறுதி	91	இறப்பினிகழல் -	125
ஆசவாக - -	170	இறப்பினிகழ்வி -	235
ஆக்கக்கிளவ் -	-18	இறப்பெயேதீர்வே -	-154
ஆக்கந்தானே - -	-18	இறுதியுமீடையு -	-77
ஆங்கவுரையசை	168	இறைச்சிப்பொருள்வயிற	122
ஆடுஉவறிசொல -	5	இனச்சுட்டிலலாப	16
ஆண்மைசுட்டிய	117	இணத்தெனவறிந்த -	-26
ஆண்மைதிரிந்த -	-12	இன்றிலவுடைய	-136
ஆண்மையடுத்த -	107	இன்னபெயரே -	121
ஆயென்கிளவியு -	-132	ஈதாகோடுவேனக -	-246
ஆகுமருவு - -	-96	ஈரளபிசைககு - -	-170

ஈற்றிந்நறசைசூ	173	எல்லேவ்ளககம	-	-165
ஈற்றுப்பேயர்முன்னா	- 74	எவ்வயிற்பேயகும்	-	- 51
உகப்பேயுயர்ச	182	எவ்வயின் வினையு	-	236
உகாந்தானே	91	ஈழத்துப்பிரிந்திசைதத	-	-206
உசாவேகுழச்ச	- 198	எறுழ்வலியாகும்	-	203
உணர்ச்சிவாயி	- -206	எற்றெனச்சிளவி	-	163
உம்முநதாது	- -175	எனவேனேசசம்	-	243
உம்மைதோச்ச	- 174	ன்றுமே	-	176
உம்மையேச்ச	- 241	ன்றுன் சிளவி	-	162
உம்மையேண்ணை	-175	எவங்குறைய	-	166
உம்மையேண்ணு	173	ஏழாகுவதே	-	65
உயர்திவணமருங்க	230	ஏற்றநினைபு	-	190
உயர்திணையென்முள்	1	ஏனைககாலமு	-	154
உயாவேயுயங்கல்	195	ஏனைகசிளவி	-	120
உரிச்சொறசிளவி	178	ஏனைப்புள்ள	-	93
உரிசொன்மருங்கினு	253	ஏனையிரண்டும்	-	23
உருபுதோடாநதடுகசிய	77	ஏனையுயி	-	91
உருவுட்காகும்	-181	ஏனையுருபு	-	83
உருவேனமொழியினும்	19	ஏனையேச்சம	-	143
உரையிடத்தியலு	255	உருதாதுவதே	-	59
உவமத்தோகையே	- 222	உயமுங்கரிப்பு	-	202
உளவேனப்பட்ட	- 102	உயங்கண்ணு	-	- 79
எச்சஞ்சிறப்பே	159	உலையப்பாகும்	-	203
எசசவும்மையு	171	ஒபலில்போலியு	-	168
எஞ்சியகிளவி	140	ஒருபேயாபபோதுசகோ	-	35
எஞ்சியமுன்று	-213	ஒருபொருள்குசொற	-	-256
எஞ்சியவிரண்டி	- 95	ஒருபொருள் குறித்த	-	31
எஞ்சுபொருட்கிளவி	172	ஒருபொருள் குறித்த	-	-211
எடுத்தமொழியினது	16	ஒருமைசட்டிய	-	-118
எண்ணுங்கூலு	- 15	ஒருமைசட்டிய	-	-257
எண்ணைகார	173	ஒருமையெண்ணின்	-	- 33
எதிர்மறுத்துமொழியினு	80	ஒருவரேன்னும்	-	-120
எதிர்மறையேசச	- 241	ஒருவரைக்கூறும்	-	- 22
எப்பொருளாயினு	27	ஒருவினையோடுச்சொல்	-	- 71
எய்யாமையறயாம	191	ஒழியிசையேச்ச	-	-240
எல்லாச்சொல்லும்	-104	ஒன்றறிகிளவி	-	- 8
எல்லாத்தொகையு	-230	ஒன்றறிசொல்லே	-	- 5
எல்லாமென்னும்	-114	ஒன்றபடர்க்கை	-	-135
எல்லாருமென்னும்	- 108	ஒன்றுவினமருங்கி	-	- 40

ஒம்படைக்கிளவ்ச	74	கொடுவேன்கிளவ்யுயா	247
ஒய்தலாய்த -	-188	கொலேயையம	165
ஒவும்உவ்வு	91	சாயன்மேன்மை	187
கடதறவேன்னும	127	சிதைநதனவரினு	213
சுடிசொல்லிலலை	251	சிறப்பினாகிய	30
சுடியென்கிளவி	201	சுண்ணிலைககளவ்ச	69
கண்டரேனறு	233	சுந்திமிதபுகழ் -	181
கண்ணுந்தோளு	16	சுட்டுமுதலாகிய	30
சதழவுந்துணவும	185	சுட்டுமுதறபேயரும	100
சுமரிநைந்தியலும்	190	சுட்டுமுதறபேயரே -	-98
கம்பலசும்மை -	193	சுண்ணநதானே	217
சயவேன்கிளவி	187	செந்தமிழ்சேர்நத -	212
கருமமல்லாச்	65	செபடினுமலினுவினு	-14
சருவிதோகுதி	-191	செபபுமலினுவும்	12
கவர்வுவிருப்பாகும	-196	செபபேவழிமுயினும்	13
கவவகத்திடுமே	195	செயப்படுபொருளைச் -	-153
கழிவேயாக்க	158	செயற்கைப்பொருளை	18
கழுமேன்கிளவ	194	செய்துசெய்யுச -	112
களளொடுசிவனு	112	செயதேனேச்சத	119
கறுப்புஞ்சிவப்பும்	-199	செயயாயென்னு	-250
கன்றலுஞ்செலவு	69	செயயுளமருங்கினும்	-260
காலந்தாமே	124	செலவினும்வரலினு	-23
காலமுலச	44	செல்லலின்ன -	-182
கிளந்தவலெ -	-88	செழுமைவளனுங	-191
கிளந்தவல்ல -	-177	சேரேதிரட்ச -	-197
கிளந்தவிறுதி -	101	சொல்லெனப்படுப	-105
குடிஆனளன -	80	சொல்லெனேசச	-245
குடிமையாணமை -	-12	செயிாசலுமபாயதலும	196
குத்தோகவருங்	70	சுகுதியுமவழகரு	-15
குருவுங்கேழுவும	-181	சுஞ்சககிளவி -	-164
குறித்தோனகற்றந	41	தடவுங்கயவும்	-186
குறிப்பினும்லினையினு	-125	தமோறுதொழிற -	-73
குறைச்சோற்கிளவி	251	தத்தமேசசமோடு -	-148
கூர்ப்புங்கழிவு -	185	தநநுளனு -	-219
கூறியகிளவிப -	-204	தநநுளயென -	-103
கூறியமுறையி -	-52	சன்மேறசெஞ்சொல் -	-242
கேடவரல்பண்ண	186	தன்மைசுடடலு -	-20
கேட்டையென்ற -	-234	தன்மைசுடடிற் -	-121
கொடுவேன்கிளவிபடர்	-247	தன்மைச்சொல்லே -	-32

தன் னுளுறுதத் -	-119	பண்புதோகவருஉங் -	-226
காமென்கிளவி	118	பயப்பேயனும் -	-183
தாவென்கிளவி -	-247	பரவும்பழிச்சும் -	201
தாவேவலியும் -	192	பலவயினுனு	- 38
தானென்கிளவி	119	பலபலசில	111
தானென்பெயருளு	96	பல்லாசுகப	- 67
திணையோடுபழசிய	123	பல் லோரபடர்சுகை	141
தீர்தலுந்தீர்த்தலும்	186	பழதபயமின்றே	187
துயவேன்கிளவி	198	பன்முறையானும்	144
துவன்றுநிறைவாகும்	189	பன்மைசுட்டிய -	-117
துலவததலுஞ்சிலைததலு	195	பன்மையுமோருமையும்	130
தேரிநிலையுடைய -	113	பன்மையுமோருமையும்	134
தேரிபுவேறுநிலையலுங்	105	பன்மையும்ஒருமையும்	-136
தேவுக்கொளறபொருட்டே	191	பாலறிமரபி	-132
தேவ்வுப்பகையாகும் -	192	பானமயசுகுற்ற	- 19
தேளிவினையுளு	163	பிணையும்பேனும்	190
தேற்றம்வினாவே	161	பிண்டபபெயரு	70
தொழிலிற்குறு	95	பிரிநிலைவினாவே	-160
தொழிற்பெயராய்	97	பிரிநிலைவினையே	237
நம்புமேவு -	-185	பிற்துபிறிதேற்றலு	78
நளியென்கிளவி -	187	பின்முன்கால்கடை -	142
நனவேகளு	-200	புதிதுபடறபொருட்டே	-200
நன்றிற்றேயு	171	புலம்பேதன்மை	189
நன்றுபெரிதாகும்	191	புளளியுமுயிரு -	101
நான்காகுவதே -	57	புனரேன்கிளவி -	199
நாகழைநின்ற	113	பெண்மைசுட்டிய -	- 5
நிரலாறசுணை -	-216	பெண்மைசுட்டிய	-116
நிலப்பெயாதுடிப்பெயா	109	பெண்மைசுட்டிய	-116
நிலனும்பொருளுங்	-145	பெண்மைச்சினைப்பெயர்	-116
நிறத்துருஷணர்த்தற்கு	-199	பெண்மைமுறைப்பெய	-116
நினாறுகிசைத்த -	- 15	பெயர்னாகிய -	- 51
நியாகீயென -	-119	பெயரினுந்தொழிலினும்	- 36
நும்மின்றிரிபெயா -	- 98	பெயரேஞ்சுகிளவி -	-239
நொசிவுநுழைவு -	-199	பெயரேஞ்சுகிளவியும் -	-147
பசப்புநிறனாகும் -	-183	பெயர்நிலைக்கிளவி -	- 53
படரேயுள்ளல -	-191	பெயர்நிலைக்கிளவியி -	-248
பணையேபிழைத்தல -	190	பெநா முருமென -	-197
பண்புகொள்பெயரு -	- 95	பெயருளுஞ்சிறுமையும் -	-191
பண்புகொள்பெயரு -	- 97	பொருடேரிமருங்கி -	-218

போருட்குத்திர்பிலவல	-205	மூன்றனுமைந்தனும்	- 72
போருட்குப்போரு	-205	மூன்றுகுவதே	- 55
போருண்மைசட்டல	50	மேம்பேறக்கிளந்த	-203
போருண்மைதேரிதலு	-104	மொழிப்போருட்காணம்	-206
போருளோடுபுணராச	28	மொழிமாற்றியற்கை	-219
போற்பேபோலிவ	-190	யாஅரேன்னும்	131
மகடீஉமருங்கிற	121	யாகாபிறபிறக	-169
மதவேமடனும்	- 200	யாணுககலிம	201
மல்லல்வளனே	- -182	யாதனுகுபிற்	79
மழவங்குழவு	- 184	யாதேவனேன்னு	21
மறைகருங்காண	- -246	ரஃகானேற்றும்	- 7
மற்றேன்கிளவி	163	வடசொற்கிளவ்	-213
மற்றையதேன்னுங்	- -164	வண்ணத்தினவடிவ	- 223
மன்றவேன்கிளவி	164	வம்புநிலையின்மை	- 188
மன்னாப்போருள	- 26	வயவலியாகும்	- -197
மாதர்காதல்	188	வயாவேன்கிளவி	-198
மாறாககிளவியும	-130	வறிதுகிறிதாகும	- -190
மாலையியலபே	-184	வனபுறவருஉம	- -152
மாவேன்கிளவ்	-166	வாராககாலத்து	- -150
மிககதன்மருங்கின	-151	வாராககாலத்து	153
மிகுதியும்வனப்பு	200	வாராமரபின	- -231
மியாயிகமோமத்	- -167	வார்தலபோக	- -185
முதலிற்கூறுஞ்	55	வாளோளியாகும	198
முதலுஞ்சிணையும	70	வியங்கோளேண்ணுட	- 33
முதற்சிணக்கிளவிக	- 69	வியலேன்கிளவி	-197
முதன்முன்னவரிற்	- 70	விரைசொல்லடுக்கே	-232
முந்நிலைக்காலமுந்	- -150	விழுமஞ்சீர்மையு	194
முரஞ்சன்முதிர்வே	-189	விழைவின்றில்வல	162
முழுதேன்கிளவ்	- -188	விழைவேகால	- -158
முறைப்பெயர்க்கிளவ்	- 99	விளிகோள்வதனகண்	- 49
முறைப்பெயர்க்கிளவ்	- 96	விளியேனப்பபே	- 89
முறைப்பெயர்மருங்கு	- 92	விறப்புமுறப்பும்	- -192
முற்படக்கிளத்தல	- - 29	வினாவுஞ்சேபபே	- 13
முற்றியவும்மைத்	- 172	வினையிற்றேன்றும்	- 10
முணவுமுலிவாகும்	- -203	வினையினும்பண்பினு	99
முன்னத்தினுணருங்	- -255	வினையின்றேகுதி	- -223
முன்னிலைசுட்டிய	-258	வினையெஞ்சுகிளவிக்கு	238
முன்னிலைமுன்ன	-250	வினையெஞ்சுகிளவியும்	253
முன்னிலைவியங்குசொள	-138	வினையெனப்படுவது	- -124

வினையேகுற்படே	161	வேற்றுமைதாமே -	48
வினையேசெய்வது	83	வேற்றுமைத்தொடையே	221
வினையோடுநிலையினு	175	வேற்றுமைப்பொருளை -	66
வினவேறுபடா அப	40	வேற்றுமைமருங்கிற் -	87
வினவேறுபடேம்	39	வையேகூர்மை -	203
வேம்மைவேண்டல் -	189	ளஃகாநொற்றே	7
வேளிப்படுசொல்லே	180	ளஃகாநொற்றே	6
வேறுவிணப்பொதுச்சொ	31	ளாலளவென்னு -	93

கா. நமச்சிவாய முதலியார்

பதிப்பு :

தோல்காப்பியம் மூலம்

1	எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம்	. I 0 0
2	பொருள்திகாரம் ..	. I 0 0
3	தோல்காப்பியப் பாயிரங்கள் (பொதுவும சிறப்பும)	0 12 0
4	தோல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி. முதற் சூத்திரவிருத்தி (சிவஞான சுவாமிகள்)	0 8 0
5	தோல்காப்பியம் — இளம்பூரணம்	
6	எழுத்ததிகாரம் ..	(அச்சில்)
7	சொல்லதிகாரம் ..	3 0 0
8	பொருள் I அகத்திணை, புறத்திணை ...	3 0 0
9	பொருள் II ..	(அச்சில்)
10	பொருள் III ..	(அச்சில்)
11	சொல்லதிகாரம் பேராசிரியர் ..	(அச்சில்)
12	சொல்லதிகாரம் கலவாடார் ..	(அச்சில்)
13	இறையனார் களவியல் (இறையனார் அரங்கநாயகர்) ..	4 0 0
14	பத்துப்பாட்டு மூலம் ..	1 0 0
15	குறுந்தொகை மூலம் ..	2 8 0
16	தஞ்சைவாணன் கோவை ..	3 8 0
17	தணிகைப் பாடல்கள் ...	5 0 0
18	கைநகலை மூலம் ..	0 6 0
19	ஊசிமுறி உரை ..	0 8 0
20	நககீரா செய்யுட்குறிப்பு ..	0 12 0
21	ஐந்திணை எழுபது ..	(அச்சில்)

ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ்

சின்னத்தம்பித் தெரு, சேன்னை

சொல்லதிகாரம்

சேனாவரையர் உரையாசிரியரை
மேற்கோண்டும் மறுத்தும் கூறுமிடங்கள்

[சேனா : 1 — இளம் : 1]

உரையாசிரியரும் எழுத்தாதற்றன்மையொடு புணர்ந்து என்பா, 'எழுத்தொடு புணர்ந்து' என்றாகலின், ஒருபுடை யொற்றுமையே கூறினா

[சேனா : 1 — இளம் : 1]

'என்ப'என்னும்முற்றுச்சொல்லினது பகரங்குறைத்து மன்னும் ஆரும் என இரண்டு இடைச்சொற்பெயது விரித்தாரா என்று உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின— எனமனா எனபது இடர்ப்பட்டுழிச்சிறுபான்மை வாராது, நூலுள்ளும் சான்றோ செய்யுளுள்ளும் பயின்று வருதலானும், இசைநிறை யென்பது மறுத்துப் பொருள் கூறுகின்றா பின்னும் இசைநிறை யென்றல் மேற்கோண்மலைவாதலானும், அவாககு அது கருத்தன்று எனக மாணக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல வேண்டி வெளிப்படக கூறுது உய்த்துணர வைத்தல் அவர்ககு இயலபாகலாற் செய்யுளமுடிபு என்பது கூறாராயினார்

[சேனா : 1 — இளம் : 1]

இன்சாரியை வேற்றுமையுருபு பற்றியும் பற்றாதும் நிற்கும் என்று உரையாசிரியர் இரண்டாவது விரித்தாரால் எனின்—'சாரியை யுள்வழிச் சாரியை கெடுத்தலுஞ் - சாரியை யுள்வழித் தன்னுருபு

நிலையலும்' என்று இரண்டாவதற்குத் திரிபோதினமையானும், 'செலவினும் வரவினுந் தரவினுங் கொடையினும்' என்புழியும் பிறுண்டுமெல்லாம் ஏழாவது விரிததற்கேற்பப் பொருளுரைத்தமையானும் அவ்வுரை போலியுரை யென்க

[சேனா : 2 — இளம் : 2]

உரையாசிரியரும் உயர்திணையெனப்பட்ட பகுப்பை விரிப்புழி இத்துணையல்லது விரிபடாது எனபது ஈண்டுக் கூறியது என்று உரைத்தகூடம் என்க

[சேனா : 4 — இளம் : 4]

சுட்டிய என்பது செய்யிய எனனும் வினையெச்சம் என்றும், ஆண்மைதிரிதல சொற்கு இன்மையின் பெயர்நிலைக்கிடாவி என்பது ஆகுபெயராய்ப் பொருண்மேல் நின்றது என்றும் உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்—ஆண்மைதிரிதல பெண்மைதன்மை யெய்து-தற்பொருட்டன்றிப் பேடிக்கியல்பாகவின பெண்மை சுட்டவேண்டி ஆண்மைதிரிந்த என்றல் பொருநதாமையானும், பொருளே கூற-லற்றாராயின், ஆசிரியர், பேடியும் தெய்வமும் என்று தாம் கருதிய பொருள் இனிது விளங்கச் சுருங்கிய வாய்பாட்டாற் சூத்திரிப்ப-ராகலானும், அவாககு அது கருத்தனமையான், உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 5 — இளம் : 5]

ஏகாரம் அசைநிலை, உரையாசிரியா பிரிநிலை யென்றாரால் எனின் — பிரிநிலையாயின், ஆதேவறிசொற்கு இலக்கணங் கூறுத-லன்றிப் பிரித்து அதன் சிறப்புணாத்துதலே கருத்தாமாகவின, அவ்வுரை போலியுரை என்க

[சேனா : 13 — இளம் : 13]

வினாவெதிர வினாதல், ஏவனமறுத்தல், உற்றதுரைத்தல், உறுவதுகூறல், உடம்படுதல் எனச் செப்பு அறுவகைப்படுமென்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின் — உயிர் எத்தன்மைத்து என்றவழி உணர்தற்றன்மைத்து என்றல் முதலாயின அவற்றுள் அடங்காமையானும், மறுத்தலும் உடம்படுதலும் ஏவப்பட்டார்கண்ண-

வாகலானும், அறுவகைப்படும என்று பிறாமதம் மேற்கொண்டு கூறினா எனபது

[சேனா : 13 — இளம் : 13]

உரையாசிரியா அறிபொருளவினாவை—அறிவொப்புக்காண்டலும், அவனறிவு தானகாண்டலும், மெய்யவாக்குக காட்டலும் என விரிதது, ஏனைய கூட்டி, ஐந்தது என்றா

[சேனா : 13 — இளம் : 15]

‘வினா வழிஇயினவிடத்து அமைபாது’ என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின்—அற்றன்று, ‘யாதென வரும வினாவின் கிளவி’ எனவும், ‘வனப்புற வரும வினாவுடை வினைச்சொல்’ எனவும் முன்னர் வழுவமைப்பராகலான, அது போலியுரை எனக

[சேனா : 17 — இளம் : 17,18]

பொற்கொல்லா பொன்னைப் பறி யென்றலும், வண்ணக்கர் காணத்தை நீலம் என்றலும் முதலாகிய குழுவின் வந்த குறிநிலை வழக்கும, கண்கழிஇ வருதும், கானமேல நீபெயது வருதும் என்னுந் தொடக்கத்து இடக்கரடக்குந் தகுதி யென்றும், மருஉமுடிபை வழக்காறு என்றும் உரையாசிரியா அமைத்தாரால் எனின்—குழுவின்வந்த குறிநிலைவழக்குச் சான்றோ வழக்கினகண்ணும் அவா செய்யுட்கண்ணும் வாராமையின் அமைக்கப்படாவாகலானும், இடக்கரடக்கு, ‘அவையல கிளவி’ எனவும், ‘மறைக்குங் கால’ எனவும் முன்னர் அமைக்கப்படுதலானும், மருஉமுடிபு எழுத்ததிகாரத்துக் கூறப்பட்டமையானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்பது. கருமை முதலாயின ஒரு நிகரன அனமையிற காககையொடு சார்த்திக் களம் பழத்தை விதந்ததுணையல்லது, காககைக்கு வெண்மை நேரமை யிற காககையிற்கரிது களம்பழம் என்பழிக் கரிது வெளிதாயிற்றன்று கிழக்கு மேற்கு என்பன வரையறையின்றி ஒன்றனொடு சார்த்திப் பெறப்படுவன வாதலின், ஒன்றற்குக் கீழ்ப்பாலத்தைப் பிறிதொன்றற்கு மேல்பாலது என்றலும் வழுவன்று சிறுவெள்வாய் எனபது இடுகுறி அதனான இவை வழக்காறு என அமைக்கப்படாவாயினும், உரையாசிரியா பிறாமதம் உணர்த்திய கூறினார் எனபது.

[சேனா : 24 — இளம் : 23,24]

பன்மைகூறல உயர்திணைப்பாலையத்திற்கு உரிதது என்றும், உருபென மொழிதல் திணையையத்திற்கு உரித்து என்றும் உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின்— அவை அவற்றிற்கே உரியவாயின், அஃறிணைப் பிரிப்பெனரூற்போல உயர்திணைப் பான்மயக்குற்ற என்றும், திணையையத்தென்றும் விதந்தோதுவா ஆசிரியா, அவ்வாறு ஒதாமையானும், நடையுள் அவை பொதுவாய வருதலானும், அவை போலியுரை என்க

[சேனா : 26 — இளம் : 26]

‘பெருந்தோட் சிறுநுசுப்பிற் பேரமார்க்கட் பேதை’ என்புழி, மூன்றாம்வழி முதல கிடவாது பின்னும் அடையும் சினை யும் புணர்த்தமையான வண்ணச்சினைச்சொல் செய்யுளுண் மயங்கிவந்தது என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின்—மூன்றாம்வழிப் புணர்க்கப்பபடும் பேதை யென்னும் முதற்சொல் பேரமார்க்கண் என்னுந் தொகையோடு வேற்றுமைப் பொருள்படத் தொக்கு, அத்தொகை சிறு நுசுப்பு எனனுந் தொகையோடும் அப் பொருள்படத் தொக்கு, ஒரு சொல்லாய், ‘பெருந்தோட் பலயாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி’ என்றாற்போல, மூன்றாம்வழிப் பிறசொல்லடுததுப் பேதை யென்னும் முதல கிடந்ததெனவேபடுதலின், மயக்கம் இன்மையான, அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க அன்றிப் பெருந்தோள் முதலாகிய மூன்றாம் பலபெயா உமமைத்தொகைபடத் தம்முட்டொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் பேதை யென்பதனோடு வேற்றுமைத் தொகைபடத் தொக்கன எனினும், அவை உம்மைத்தொகைபடத் தொகாது நின்று பேதை யென்பதனோடு வேற்றுமைத் தொகைபட ஒருங்கு தொக்கன எனினும், தம்முள் இயையாது பேதை யென்பதனோடு இயைதலின், ஆணடும மயக்கமின்மை யறிக. அஃதேதல், இவ்வாறு வருதல் வழக்கிற்கும் உரித்தோ எனின், அடுக்கிய அடையும் சினையும் பொதுமை நீக்குதற்கனறி அணிகுறித்து நின்றலிற் செய்யுட்கே உரித்து என்பது ‘சிறுபைந்தூவி’ எனச் சினையொடு குணமிரண்டடுக்கி வருதல் செய்யுட்கு உரித்தென்றும், ‘இளம்பெருங்குடத்தன்’ என முதலொடு குணமிரண்டடுக்கி வருதல் வழக்கிற்கு உரித்தென்றும், பிறாமதம் மேற்கொண்டு கூறினார். ஒன்றாக பல-

வாக இனஞ்சுட்டாதன செய்யுட்கு உரியவாம, இனஞ்சுட்டி நின்றன வழக்கிற்கு உரியவாம என்பதே உரையாசிரியர் கருத்து என்க அன்றிப, 'பிறநூன முடிந்தது தானுடன படுதல்' என்பதனற் சினை-யொடு குணமிரண்டடுக்கல செய்யுளாறென்று கொள்ளினும் அமையும், 'முதலொடு குணமிரண டடுக்கல வழக்கியல் - சினையோ டடுக்கல செய்யு ளாறே' எனமுராகலின

[சேனா : 29 — இளம் : 30]

'இந்நான்கும் கொடைப்பொருளான' என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின் — 'தூண்டில வேட்டுவன் வாங்க வாராது' என்பதனை அமைத்தாராகலின, அவாககு அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 35 — இளம் : 35]

'அல்லதில்' எனபதற்குத் தனனுழை புள்ளதல்லது என்றும், 'அப்பொருளல்லாப பிறிதுபொருள கூறல்' எனபதற்கு இனப்பொருள் கூறுக என்றும் உரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின் — பயறுளவோ என்று வினாயவழிப பயறில்லை யென்றாற படும வழுவின்மையானும், உள்ளதல்லது என்றல் கருத்தாயின் ஆசிரியா அல்லது என்க குறித்த பொருள் விளங்காமையின அகப்பட்ச சூத்திரியா ராகலானும், பாமபுணிக் கருங்கலலும் பயறும் விற்பாடுருவனுழைச் சென்று, 'பயறுளவோ' என்றவழிப, 'பாமபுணிக் கருங்கலல்லது இல்லை' என்றால் இனப்பொருள கூறுமையாற பட்ட இழுககினமையானும், அவை போலியுரை யெனக் அல்லதூஉம, இனப்பொருள கூறுக என்பதே கருத்தாயின, அப்பொருளல்லா இனப்பொருள கூறல் எனனாது, 'பிறிது பொருள் கூறல்' என்றா ஆசிரியா, அதனானும் அஃது உரையன்மை யுணர்க.

[சேனா : 40 — இளம் : 40]

பொருள்பற்றாது பண்பு முதலாயினபற்றி வந்த சுட்டாதலின் வேறு ஒதப்பட்டது என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின் — 'சாத்தன வந்தான அஃது அரசற்குத் துப்பாயிற்று' என்றும், 'கிழவன் பிரிந்தான அதனைக் கிழத்தி யுணர்ந்திலன்' என்றும், எழுவாயாயும் ஏனைவேற்றுமை யேற்றும் அச்சுட்டுப பயின்று வருதலாற் பண்பு முதலாயினவற்றைச் சுட்டுஞ் சுட்டெனப் பொதுவகை

யாற் கூறுது காரணக்கிளவி யென ஒருசார வேற்றுமைககுரிய வாய்-
பாடுபற்றி ஒதுதல குன்றககூறல் ஆகலானும், சுட்டுப பெயராயிற்
சுட்டு முதலாகிய காரணக்கிளவி என்றும் சுட்டுபபெயா இயற்கையிற்
செறியத்தோன்றும் என்றும் கூறுதல பொருந்தாமையானும், அது
போலியுரை யெனக

[சேனா . 45 — இளம் : 43,45]

‘எண்ணென்ற வுறழென்ற வாயிரண்டுமின்னென்றல் வேண்-
டும்’ என்பது இலக்கணமாகலான, ‘யானுமென னெஃகமுஞ் சாறும்’
என்புழியும், ‘ஆவும் ஆயனுஞ் செலக’ என்புழியும் இன்னலலன உட-
னெண்ணப்படுதலின வழுவென்றாரால் உரையாசிரியா எனின் —
திணைவேறுபாடு உண்டேனும், ‘யானுமென் னெஃகமும்’ என்புழி
வினைமுதலுங் கருவியுமாகிய இயையும், ‘ஆவும் ஆயனும்’ என்புழி
மேய்ப்பானும் மேயக்கப்படுவனவுமாகிய இயையும் உண்மையான்
உடனெண்ணப்படுதலானும், ‘யானே தோ குதிரை காலாள் எறிந-
தான்’ என முன்னா உதாரணங்காட்டுபவாகலானும், பிறுணடும்,
‘எண்ணுததிணை விரவுபபெய ரஃறிணை முடிபின்’ என ஆசிரியருக்கு
ஆராய்ச்சி முடிபுகோடறகண்ணதாகலானும், அவர்க்கு அது கருத்-
தன்று என்க அல்லதூஉம, திணைவிராயெண்ணல் வழுவென்பதே
கருத்தாயின், ‘நெடுநல் யானையுந தேரு மாவும் - படையமை மறவரு
முடையமயாம்’ என்றும், ‘இருமனப பெண்டிருங் கள்ளும் கவரும்’
என்றும், படாகக்கைச சொல்லும் அஃறிணைக்கிளவியும் விராயெண்-
னுதல் வழக்குப்பயிற்சி யுடையமையான் அவையும் அடங்க உயா-
திணைச சொல்லே யஃறிணைக்கிளவி எனப் பொதுப்பட ஒதாது,
‘தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவி’ எனத் தன்மைச்சொல்லையே
விதந்தோதல் குன்றககூறலா மாகாலானும், அவர்க்கு அது கருத்-
தன்மை யறிக.

[சேனா : 50 — இளம் : 50]

‘இன்றிவ்வூர்ப் பெற்றமெல்லாமறங்கறககும், உழுவொழிந்தன’
என உரையாசிரியர் காட்டினாராலோ எனின் — பெற்றம் என்னும்
பொதுப்பெயா கறத்தலும் உழுதலும் ஆகிய சிறப்புவினையாற்
பொதுமை நீங்குதல் வழுவன்மையான் ஈண்டைக்கு எய்தாமையின்,
அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்பது.

[சேனா : 51 — இளம் : 51]

‘பாணன் பறையன் றுடியன் கடம்பனென் - நநநான் கல்லது குடியு மில்லை’ என இருதிண்பபெயரும் விரலிவாராது உயாதிண்ப பெயரே வந்து செய்யுளுள் அஃறிணைமுடிபு கொண்டன என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின் — பாணன் முதலாயினாரைக் குடியென்று சுட்டியவழிக் குடிக்கேற்ற தொகை கொடுத்தல வழி-வனமையான, அவ்வரை போலியுரை யென்க

[சேனா : 54 — இளம் : 54]

‘ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித தோன்றும்’ என ஒரு சூத்திர மாக உரையாசிரியா பிரித்தாரால் எனின் — அங்ஙனம் பிரிப்பின ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித தோன்றுதலும் வினைவேறுபடே உம பலபொரு ளொருசொற்கே இலக்கணமாய மாறுகோடலானும், வினைவேறுபடுவன தாமே பொதுவினை கொண்டவழி வினைவேறு படாதனவாம் எனபது அதனாற் பெறப்படாமையானும், அது போலி யுரை யென்க

[சேனா : 60 — இளம் : 61]

அஃதேல, ‘மேற்சேரிக கோழி யலைத்தது’ என்க கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டது என்றும், ‘குடங்கொண்டான் வீழ்ந்தான்’ என்க குடம் வீழ்ந்தது என்றும், இவை யினஞ்செப்பும் என்றும், ‘ஆவாழ்க அந்தணர் வாழ்க’ என்பன இனஞ்செப்பா என்றும் உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின்—அற்றன்று, கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டலினறி மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தல் அமையாமையானும், குடம் வீழ்ந்தலினறிக் குடங்கொண்டான் வீழ்ந்தல் அமையாமையானும், கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டலும் குடம்வீழ்ந்தலும் சொல்லானன்றி இன்றியமையாமையாகிய பொருளாற்றலாற் பெறப்படுமாகலான ஈண்டைக்கு எய்தா, இது சொல்லாராய்ச்சி யாகலான் எனபது. இன்னோரன்ன சொல்லாற்றலாற் பெறப்பட்டன எனின், புகை யுண்டு என்றவழி எரியுண்மை பெறுதலுஞ் சொல்லாற்றலாற் பெறப்பட்டதாம் என்பது இனி, ‘ஆவாழ்க அந்தணர் வாழ்க’ என்புழிச் சொல்லுவான் ஒழிந்த விலங்கும் ஒழிந்த மக்களும் சாக என்னுங் கருத்தினனாயின இவையும் இனஞ் செப்புவனவன்றோ என்பது ; அதனான் அவை போலியுரை யென்க.

[சேனா : 62 — இளம் : 63]

பொதுவிலக்கணம் உணர்த்திச் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துதல் முறையாகலின், முதற்கண்ணதாகிய பெயாசசொற்குப் பயனிலை கோடலும் உருபேற்றலும் காலந்தோன்றாமையும் ஆகிய இலக்கணம் உணர்த்துவாரா இயைபுபட்டமையான வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்தினாரென மேலோத்தினோடு இவ்வோத்திடை யியைபுகூறினாரால் உரையாசிரியா எனின் — அற்றன்று, இவ்வோத்துப் பெயரிலக்கண நுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயின், உருபேற்றலும் பயனிலைகோடலும் காலந்தோன்றாமையும் ஆகிய பெயரிலக்கணம் முன்னோதி, இயைபுபடுதலான வேற்றுமைபுணர்த்துங் கருத்தினராயின் அவற்றையும் இன்ன இலக்கணத்த என உணர்த்திப் பின்னும் எடுத்துக்கொண்ட பெயரிலக்கணமேபற்றி யோதிப் பெயரியல் என ஒரோத்தான முடியற்பாற்றன்றே, அவ்வாற்றறி, வேற்றுமை யிலக்கணமே முன் கூறி, ‘அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலையே’ எனவும், ‘ஈறுபெயாக காகு மியற்கைய வென்ப’ எனவும் வேற்றுமையிலக்கணங் கூறி, அசகுத்திரத்தாற் பயனிலைகோடலும் உருபேற்றலும் பெயாக்கிலக்கணம் என்பது உயததுணரவைத்துப் பின்னும் வேற்றுமையிலக்கணமே யுணர்த்தி, இதனை, ‘வேற்றுமை யோத்து’ என்றும், அவற்றது மயக்க முணாத்தியவோத்தை, ‘வேற்றுமை மயங்கியல்’ என்றும், சிறப்பில்லா விளிவேற்றுமை யுணாத்தியவோத்தை, ‘விளிமரபு’ என்றும் நுதலியதனாற் பெயர்கொடுத்தது, மூன்றேருத்தாக வைத்து, ‘பெயரியல்’ என வேறேரூர் ஒத்திற்குப் பெயா கொடுத்தமையானும், ‘எல்லாச சொல்லும் பொருள குறித்தனவே’ என்பது முதலாகிய ஐந்து சூத்திரமும் பெயரிலக்கணமுணர்த்தும் ஒத்தின்முன வையாது, இடைவைத்தல பொருநதாமையானும், இவ்வோத்துப் பெயரிலக்கண நுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது அன்று, வேற்றுமை யிலக்கணமே நுதலி யெழுநததெனவே படும, அதனான அவாக்கு அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 67 — இளம் : 68]

‘பெயரினாகிய தொகையும்’ என்ற உமமையான் வினையினாகிய வினைத்தொகை தழுவப்பட்டது என்றும், ‘எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய’ என்பதனால் தொகைச்சொல் லெல்லாம்

எழுவாய் வேற்றுமையாதல் பெறப்படுதலின, ஈண்டு, 'அவ்வுமுரிய வபபாலான' என்றது தொகைச்சொற்குப் பயனிலை கோடன்-மாததிரம் எய்துவித்தற்கு என்றும், உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின — அற்றன்று, வினைத்தொகைக்கு நிலைமொழி வினையென்பது உரையாசிரியர்க்கு கருத்தனமை, 'வினையின் றொகுதி காலத திய-லும்' எனனுஞ் சூத்திரத்திற் சொல்லுதலும் இனி, 'எல்லாத் தொகையு மொருசொன னடைய' எனபதற்கு ஒரு சொன் னடையவாம எனபதல்லது எழுவாயவேற்றுமையாம என்னுங் கருத்-தினமையானும், அக கருத்து உண்டாயின அவையும் எழுவாய் வேற்றுமையாய நின்று, 'அன்றி யனைததும் பெயாபபய னிலையே' என்றதனாற பயனிலை யெய்துமாகலின, 'அவவு முரிய வபபா லான' என்றல, கூறியதுகூற்றொ மாகலானும், அதுவும் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க

[சேனா : 68 — இளம் : 69]

எவ்வயிற்பெயரும் பயனிலைகோடல செவ்விதென உருபேற்-றல செவ்விதனரும் என வரைதது, அவ்வாய நீயிர எனபன உரு-பேலா என்று காட்டினாரால் உரையாசிரியா எனின் — அவ்வாய என்பது இடைச்சொல்லாய ஆண்டு எனனும் பொருள்பட நின்ற-வழி உருபேயன்றிப் பயனிலையும் ஏலாதாம் இனி, அவ்வழிககண்-றும் என்பது திரிந்து நீயிர என நின்ற திரிபைப் பெயரெனக கொண்டு உருபேலாதென்றாராயின், நீ யெனபதன திரிபாகிய நின் என்பதனையும் பெயராகக்கொண்டு பயனிலை கொள்ளாது என்றுங் கூறல்வேண்டும்; அன்றி, நும்மின் திரிபாகிய நீயிர் என்பதனை, 'எல்லா நீயிர் நீயெனக கிளந்தது' என இயற்கைப்பெயரோடு ஒருங்கு வைத்தது நீயிர என்னுந் திரிபே இயல்பாக வேற்றுமைக்கண் நும் எனத திரிபினும் அமையும் எனனுங் கருத்தினராயனறே அதனான் இயல்பாகக் கொள்ளப்பட்ட நிலைமைக்கண் நீயிர் என்பதனை உருபே-லாதென்றாராயின் நும்மெனத திரிந்து உருபேற்பதனை உருபேலாது என்றல் பொருநதாதாம், அதனான அது போலியுரை யென்க.

[சேனா : 74 — இளம் : 73]

'அதனினியறல்' என்பதற்குத், 'தச்சன் செய்த சிறுமாவையம்' என்றும், இன்னான் என்பதற்குக், 'கண்ணாற் கொத்தை, காலான்

முடவன்' என்றும், உதாரணங்காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—
அற்றன்று, தச்சன் செயத சிறுமாவையம் என்பது, 'வினைமுதல்
கருவி யினைமுதற்று' என்புழி அடங்குதலான், ஈண்டுப் பாற்படுக்க
வேண்டாமையானும், சினைவிகாரத்தை முதன்மேலேற்றிக் கூறும்
பொருண்மை இன்னான் என்பதனாற் பெறப்படாமையானும், அது
போலியுரை யென்க.

[சேனா : 82 — இளம : 77]

கண் முதலாயின எல்லாம் உருபென்றாரால் உரையாசிரியர்
எனின் — உருபாயின், ஏழாவதற்குக் கண் என்பது உருபாதல்
மேலே பெறப்பட்டமையாற் பெயாத்துங் கண் கால் எனறல் கூறி-
யதுகூறிற்றும் ஆகலானும், ஊர்ப்புறத்திருநதான், ஊரகத்திருந-
தான், கைவலத்துள்ளது கொடுக்கும் எனப் புறம் அகம் வலம் என்-
பனவற்றுவழி அத்துச்சாரியை கொடுத்தது உதாரணங் காட்டினமை
யானும், அவாக்கது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 83 — இளம் : 78, 79]

உரையாசிரியர் இரண்டு சூத்திரமாக அறுத்து ஆசிரியாமத
விகற்பங்கூறித் தம் மதம் இது என்பது போதர, ஒன்றாகவுரைப்பாரு
முளர் என்றா இரண்டாய ஒன்றாயவழிப் பிறிதுரை யின்மையின்,
உரையாசிரியர் கருத்து இதுவேயாம்

[சேனா : 102 — இளம் : 98]

சாத்தன் றுயைக காதலன் , நாய தேவன் ஆயிற்று என்புழி,
தாயை, தேவன் என்பன, காதலன், ஆயிற்று என்னும் பயனிலைக்கு
அடையாய இடைநின்றாற்போல, கோட்டை நுனிக்கட் குறைத
தான் ; தினையிற் கிளியைக் கடியும் என்புழி, நுனிக்கண், கிளியை
என்பன, குறைத்தான், கடியும் என்னும் முடிக்குஞ் சொல்லிற்கு
அடையாய் இடைநின்றவாகலான், அவை அடுக்கனமையின், அவை
யுதாரணமாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க.

[சேனா : 114 — இளம் : 110]

தொல்காப்பியனானும் கபிலனானும் செய்யப்பட்ட நூலைத்
தொல்காப்பியம் கபிலம் என்றல் வினைமுதலுரைக்குங் கிளவியென்

ரூரால் உரையாசிரியா எனின் — அற்றன்று, ஒருமொழி இலக்-
கணம் ஈண்டிக் கூரூராயினும், வெற்புச் சேர்ப்பு என்னும் பெய்,
ரிறுதி இதனைபுடையான எனனும் பொருடோன்ற அன் என்ப
தோரிடைச்சொல் வந்து வெற்பன் சோபபன் என நின்றூற்போல,
தொல்காப்பியன் கபிலன் எனனும் பெயரிறுதி இவனாற் செய்யப
பட்டது எனனும் பொருடோன்ற அம் எனபதோ இடைச்சொல்
வந்து அன் கெடத் தொல்காப்பியம் கபிலம் என நின்றன எனபது
ஆசிரியா கருத்தாம், அதனான அவை உதாரணமாதல உரையா-
சிரியர் கருத்தன்று எனக

‘அனையமரபின்’ என்றது அவ்வாறியாதானும் ஓரியையுபற்றி
ஒன்றன்பெயா ஒன்றற்காதல என ஆகுபெய ரிலக்கணத்திற்குத்
தோற்றுவாய் செயதவாறு. ஒன்றன்பொருட்கண் ஒன்று சேறல்
என்னும் ஒப்புமையான இவற்றை யீண்டிக் கூறினா. அஃதேல்,
ஆகுபெயா எழுவாய் வேற்றுமை மயக்க மாதலான ஈண்டிக் கூறினார்
என்றரால் உரையாசிரியா எனின் — ஆகுபெயா எனவேற்று
மையும் ஏற்று நின்றலானும், எழுவாய் வேற்றுமையாய் நின்றவழி
யும் அது பிறிதோ வேற்றுமைப்பொருட்கட் சென்று மயங்காமை
யின் வேற்றுமைமயக்கம் எனப் படாமையானும், அது போலியுரை
யெனக

[சேனா : 115 — இளம் : 112]

அஃதேல், இதைப் பிரித்து ஒரு சூத்திரமாக உரைத்தாரால்
உரையாசிரியா எனின் — அங்ஙனம் பிரிப்பின், தமமொடு சிவண
லும் பிறிதுபொருள்சுட்டலும் ஆகிய இவற்றது வேறுபாட்டின்க
ணென்பது இனிது பெறப்படாமையானும், எழுத்தோத்தினுள்,
‘புள்ளி யிறுதியு முயிரிற் கிளவியும்’ எனனுஞ் சூத்திரத்து இந்
நிகர்ப் பாதுகாவலைப் பிரியாது ஒன்றாகவே யுரைத்தலானும், அவர்க்
கது கருத்தன்று எனக

[சேனா : 120 — இளம் : 133]

விரவுப்பெயரை உயர்திணைப் பெயரோடு மாட்டெறிபவாக
வின, மாட்டேற்றான் முறைப்பெயா ஆகாரமும் ஏகாரமும் பெற்று
விளியேற்ற லெய்தாமையின் ஈண்டிக் கூறினாரென்றரால் உரையா-
சிரியர் எனின் — அக்கருத்தினராயின் அஃறிணையென்னுஞ் சொல்

லொழித்துக், 'கிளந்த விறுதி விரவுபபெயா, விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை' எனவும், இதனபின, 'முறைபபெயர் மருங்கி னையெ னிறுதி - யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே' எனவும், இதன்பின னகார ளகாரவீற்று இருவகை முறைபபெயரும் அடங்கப், 'புள்ளி யிறுதி யேயொடு வருமே' எனவும் ஒதுவார்மன ஆசிரி- யா; என்னை? மயங்கக்கூறல எனனுங் குற்றமும் நீங்கிச் சூத்திர முஞ் சுருங்குமாதலான் அவ்வாறு ஒதாமையானும், முறைப பெயரேயனறித தாம் நீயிர எனபனவும் ஈண்டிக கூறப்பட்டமை யானும், உரையாசிரியாக்கு அது கருத்தன்று எனக

[சேனா : 161 — இளம் :]

மற்றும், நஞ்சுண்டான சாம எனபது ஒரு பாற்றூரிய சொல லாயினும், நஞ்சுண்டான சாம, நஞ்சுண்டா சாவா, நஞ்சுண்டது சாம, நஞ்சுண்டன சாம என ஏனைப பாறகும் உரித்தாம அச்சொல என இப்பொருண்மை யுணர்த்துகின்றது இசகுத்திரம் என்றாரால் உரையாசிரியா எனின — நஞ்சுண்டல சாதற்குக் காரணமென்பான ஒரு பானமேல வைத்து நஞ்சுண்டான் சாம் என்றதல்லது, ஆண்டுத தோனறும் ஆண்மையும் ஒருமையும் சாதற்குக் காரணமென்னுங் கருத்தினன அல்லன, அதனாற் சொல்லுவான கருத்தொடு கூடிய பொருளாற்றலாற் சாதல ஏனைப்பாற்கும் ஒக்கும் எனச சேறல சொல்லிலககணத்திற் கூறப்படாமையான, ஆசிரியா 'ஒருபாற் கிளவி யேனைப்பாற் கண்ணும் - வருவன தாமே வழக்கென மொழிப' என இப்பொருண்மை பொருளியலிற் கூறினாராகலின, இசகுத்திரத்திற்கு அஃது உரையாதல் உரையாசிரியா கருத்தன்று என்க. அல்லது உம, பாரப்பான களஞண்ணான் என்றவழிக கள்ளண்ணாமை சாதிபற்றிச செலவதொன்றாகலின் பாரப்பனிக்கும் பாரப்பார்க்கும் அல்லது பிறசாதியார்க்கும் அஃறிணைக்கும் செல்லாமையின், ஐம்பாற்கிளவிக்கும் உரியவென்றல பொருந்தா- மையானும், அவாக்கு அது கருத்தன்மை யறிக.

[சேனா : 174 — இளம் : 171]

பிறவும் என்றதனான், மக குழவி போல்வன கொள்க. இவ- ற்றை உயர்திணைப பெயர் என்றாரால் உரையாசிரியா எனின் — மரபியலுள், 'மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பு - மவையு மன்ன

வபபா லான' எனவும், 'குஞ்சரம பெறுமே குழவிப பெயர்க் கொடை' எனவும், அவை அஃறிணைக்காதல் கூறி, 'குழவியு மகவு மாயிரண் டல்லன - கிழவ வல்ல மககட் கண்ணே' என உயர்திணைக் கும ஒதிவைத்தாராகலின், அவை விரவுபபெயரேயாம் ; அதனான் அது போலியுரை யென்க

[சேனா : 182 — இளம் : 179]

அஃறிணை யொருமையும் அதிதிணைபபனையும் உயர்திணை யொருமையும் ஆகிய பலவற்றையும் உணராததலாற் பன்மை சுட்டிய பெயா எனபாரும் உளர், அஃது உரையாசிரியா கருத்தனமை அவ் வுரையான் விளங்கும்

[சேனா : 187 — இளம் : 184]

எல்லாப பாரப்பாரும், எல்லாச சான்றும் எனப் படர்க்கைக-
கண வருதலும் கோடறகுத தன்னுளுறுத்த பன்மைக்காங்கால உயா
திணைமருங்கி னல்லது ஆகாதென மொழிமாற்றி யுரைத்தாரால்
உரையாசிரியா எனின் — படர்க்கைககண வருதல இடவழுவுமைதி
யென்றவழிப படும் இழுக்கினமையானும், 'தன்மைச சொல்லே யஃ
றிணைக கிளவி' எனவும், 'யான் யாம் நாமென வருஉம பெயர்'
எனவும், பிள்ளைம ஒதியவாற்றால், தன்மைச்சொல் அஃறிணைக
கின்மை பெறப்படுதலின் ஈண்கு கூறல் வேண்டாமையானும்,
எழுத்ததிகாரத்துள், 'உயாதிணை யாயி னமமிடை வருமே' எனத்
தன்மைக்குரிய சாரியையே கூறலானும், அது போலியுரை யென்க.

[சேனா : 255 — இளம் : 250]

உரையாசிரியா நெடியனும் வலியனும் ஆயினான் என்புழி
உம்மை ஆககங்குறித்து நிறற்றலின் ஆககவுமமை யென்றா

[சேனா : 272 — இளம் : 267]

அஃதேல, இதனை நிரனிறைப் பொருட்டாகக் கொண்டு ஏ
இசைநிறை, குரை அசைநிலையென்றாரால் உரையாசிரியர் எனின்—
அற்றன்று, மற்று அநதில் என்பனபோலப் பொருள்வகையான்
வேறுபடுவனவற்றை இரண்டாமென்பதல்லது, சொல்வகையான்
இரண்டாகிய சொல்லை இரண்டாமென்றதனான் ஓர் பயனின்மை

யின், அவர்க்கு அது கருததன்று என்க அல்லது உம், ஒருசொல்லே இசைநிறையும் அசைநிலையுமாக லுடைமையான் அவற்றை உடன் கூறினாரென்னுக்கால் இசைநிறையும் அசைநிலையும் ஒருங்கு மயங்கக் கூறலாமாகலானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்மை உணாக

[சேனா : 288 — இளம் : 283]

பிறவெண ஓடாநின்றவழி ஏகாரவெண இடைவந்ததாயினும் ஓடாநின்ற பிறவெண்ணையாமென உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின் — அவ்வாறு விராயெண்ணியவழி பிறவெண்ணுற் பெயா கொடுப்பின் அதனை ஏகாரவெண்ணென்பாரையும் விலக்காமையானும், பிறவெண்ணும எனறதன்ற பெறப்படுவதோ பயனின் மையானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 291 — இளம் : 286]

‘யானை தோ குதிரை காலாள், ஏறிநதா’ என உம்மையும் உருபும் உடன்றொக்கவழி உமமைத்தொகை யெனனது உருபு தொகை யென்க எனபது இச்சகுத்திரத்திற்குக் கருத்தாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின் — அஃது உமமைத் தொகையாதலின் ஒருசொன்னடைத்தாய் உருபேற்றினும் பயனிலை கொண்டானும் நிற்கும், அத்தொகையிடை உருபினமை சிறற்றிவினாகும் புலனும், அதனான அஃதவாக்குக் கருத்தன்மை சொல்லவேண்டுமோ எனபது

[சேனா : 293 — இளம் : 288]

‘சாததன் வந்தான, கொற்றன் வந்தான, வேடன் வந்தான’ என மூவரும் வந்தமையாற கலியாணம் பொலிந்தது’ எனச் செவ்வெண் தொகை பெற்றுவந்தது என்றால் உரையாசிரியா எனின் — அவை எழுவாயும் பயனிலையுமாய் அமைந்து மாறுதலின் எண்ணப்படாமையானும், மூவரும் என்பது சாத்தன் முதலாயினோ தொகையாகலானும், அது போலியுரை என்க

[சேனா : 294 — இளம் : 289]

இவைமூன்றும் பொருளிற் பிரிந்து எண்ணின்கண் அசையாய் வருதலுடைய என்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தென்பாரும் உளா.

அசைநிலை என்பது இசகுத்திரத்தாற் பெறப்படாமையானும், 'கண்ணிமை நொடி' என்னுஞ் சூத்திரத்து எனவைக் கண்ணிமை என்பதனோடுங் கூட்டுக எனறுரைத்தலானும், அவாக்கு அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 401 — இளம் : 391]

வடசொல்லாவது வடசொல்லோடு ஒகருந தமிழ்ச்சொல் என்றாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அற்றன்று, ஒகரும என்று சொல்லப்படுவன ஒருபுடையான ஒப்புமையும் வேற்றுமையும் உடைமையான இரண்டாகல வேண்டும் இவை எழுத்தானும் பொருளானும் வேறுபாடு இனமையாகிய ஒருசொல்லிலக்கணம் உடைமையான இரண்டுசொல் எனப்படா, அதனான ஒத்தல் யாண்டையது, ஒரு சொல்லேயாம் என்பது ஒரு சொல்லாயினும் ஆரியமும் தமிழுமாகிய இடவேற்றுமையான வேறுபாடு எனின், அவ்வாறாயின, வழங்கும செய்யுளும் ஆகிய இடவேற்றுமையாற் சோறு கூழ் எனனுந் தொடக்கத்தனவும் இரண்டு சொல்லாவான் செல்லும், அதனான இடவேற்றுமை புடையவேனும் ஒரு சொல்லிலக்கண முடைமையான ஒரு சொல்லேயாம் ஒரு சொல்லாயவழித் தமிழ்ச்சொல் வடபாடைக்கட செல்லாமையானும், வடசொல் எல்லாத் தேயத்திற்கும் பொதுவாகலானும், இவை வடசொல்லாய் சண்டி வழங்கப்பட்டன எனலவேண்டும், அதனான் இது போலியுரை என்க அல்லதூஉம், அவை தமிழ்ச்சொல்லாயின வடவெழுத்தொரீது யென்றல் பொருந்தாமையானும், வடசொல்லாதல் அறிக

[சேனா : 408 — இளம் : 402]

எருததுவாயின என்பதற்கு ஈற்றயற்சீர்வாயின என்று பொருளுரைத்து, 'சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே - சூரர் மகளி ராரணங்கினரே - சார னாட நீவரு தீயே - வாஈ லெனினே யானஞ் சுவலே' எனபுழி, அஞ்சுவல் யான் என இறுதிசசீர் ஈற்றயற் சீர்வாயிற் சென்று திரிந்ததென்று உதாரணங் காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின் — யானஞ்சுவலென நின்றங்கு நிற்பவும் பொருள் செல்லுமாகலின் இவ்வாறு திரிதல் பொருந்தாமையின், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க,

[சேனா : 415 — இளம் : 409]

பெயரெச்சம் நின்று தொக்கது என்றாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அற்றன்று, ஆசிரியர் இவற்றைப் பிரித்துப் புணர்க்கப்படா, வழங்கியவாறே கொள்ளப்படும் என்றது, பிரித்தவழித் தொகைப்பொருள் சிதைதலானன்றே, கொன்றயாணை என விரிந்தவழியும் அப்பொருள் சிதைவின்றேல், 'புணரிய நிலையிடை யுணரத் தோன்ற' எனறற்கோ காரணம் இல்லையாம் அதனாற் பெயரெச்சம் நின்று தொகுதல ஆசிரியா கருத்தனமையின், உரையாசிரியாகும் அது கருத்தன்று எனக் அல்லதூஉம், ஆகுபெயா உணர்த்தியவழி வினைத்தொகை யுளப்பட, 'இருபெயரொட்டும்' என்றாராகலானும், வினை நின்று தொகுதல அவர்க்குக் கருத்தனமை யறிக

[சேனா : 416 — இளம் : 410]

கரியது எனனும் பண்புகொளபெயர் கருங்குதிரை யெனத் தொக்கதென்றாரால் உரையாசிரியா எனின் — அதனைப் பெயரெச்சம் வினைத்தொகை நிலைமொழியெனறதற்கு உரைத்தாங்கு உரைத்து மறுக்க பிறசொற்கொணாந்து விரிக்குங்கால, கரிய குதிரை, கரிதாசிய குதிரை, கரியது குதிரை என அத்தொகைப் பொருளுணர்த்துவன எல்லாவற்றானும் விரிக்கப்படும்

[சேனா : 422 — இளம் : 416]

நிலம் வல்லென்றது, நீர் தண்ணென்றது என்பன காட்டினாரால் உரையாசிரியா எனின் — சொல்ற்பொருள் அன்மையின், அவை காட்டல் அவா கருத்தன்று எனக்.

[சேனா : 426 — இளம் : 420]

முன்னிலையல்வழி யென்பதற்கு முன்னையபோல வினாவொடு சிவணி நில்லாதவழி யென்றுரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின்— அற்றன்று, வினாவொடு சிவணல் இவற்றிற் கொன்றான் எய்தாமையின் விலக்கவேண்டா; 'அதனான் அவர்க்கு அது கருத்தன்று எனக்,

[சேனா : 427 — இளம் : 421]

உரையாசிரியா வினையியலுள் ஒதப்பட்டன சில வினைச்-
சொற்கு முற்றுச்சொல்லென்று குறியிடுதல் நுதலிற்று இச்சூத்திரம்
என்றாரால் எனின் — குறியீடு கருததாயின், 'அவ்வா நென்ப முற்-
றியன் மொழியே' என்னாது, அவ்வாறு முற்றியன்மொழி யெனல்
வேண்டுமாகலான், அது போலியுரை யெனக் முற்றியன்மொழி
யென்ப என மொழிமாற்றவே குறியீடாம் எனின், குறியீடு ஆட்-
சிப் பொருட்டாகலின், குறியான அதனை ஆளாமையான, மொழி
மாற்றி யிடர்ப்படுவதென்னையோ எனபது அல்லதாம, முற்றி-
யன் மொழி யெனக் குறியிட்டாராயின், இவை பெயரெஞ்சு கிளவி
எனவும், இவை வினையெஞ்சு கிளவி எனவும் குறியிடல் வேண்டும் ;
அவ்வாறு குறியிடாமையானும் அது கருத்தன்றும். அதனால்
வினைச்சொல்லுள் இருவகை எச்சமொழிதது ஒழிந்தசொன் முற்றி
நிற்கும் என்றும், அவை இனைததுப் பாகுபடும் என்றும் உணர்த்தல்
இச்சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாகக் கொள்க.

[சேனா : 428 — இளம் : 422]

முற்றுச்சொல்லே யன்றிப் பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும்
காலமும் இடமும் உணர்த்தும எனபது இச்சூத்திரத்திற்குப் பொரு-
ளாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின் — அவை இடவேறு-
பாடு உணர்த்தாது மூவிடத்திற்கும் பொதுவாய நின்றலின், அது
போலியுரை என்க.

[சேனா : 431 — இளம் : 425]

பிரிநிலையோடு முடிதலாவது அவனை கொண்டான் என்ற-
வழி, அவனை யென்பது கொண்டானென்ப பிரிகபபட்டபொருளை
வினையெனக்கொண்டு முடிதல எனாரால் உரையாசிரியர் எனின்—
அற்றன்று, அவனை கொண்டான் என்புழி, அவன் என்னும் எழு-
வாய்வேற்றுமை கொண்டான் என்னும் பயனிலை கொண்டது ;
ஏகாரம் பிரிவுணர்த்திற்று ; ஆண்டு எச்சமும் எச்சத்தை முடிக்குஞ்
சொல்லும் இன்மையான், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க.

[சேனா : 440 — இளம் : 434]

பசப்பித்துச் சென்றாரை யாமுடையேம் என்னுந் தொடக்கத்-
தன குறிப்பிற் றேன்றலா யடங்குதலின், விண்ணென விசைத்தது

என்பது குறிப்பெச்சம் என்றும், அதுபோல என்னுந் தொடக்கத்-
தன் விகாரவகையாற் றொககுநின்றமையான், ஒலலெனவொலித்-
தது என்பது இசையெச்சம் என்றும், இவை தத்தஞ்சொல்லான்
முடிதலலது பிறசொல்லான முடியாமையின் இவற்றை மேல
வந்து முடிக்கும் எஞ்சுபொருட்கிளவியில் எனறா என்றும்,
உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின — அற்றன்று, 'தெரிபுவேறு
நிலையலுங் குறிப்பிற் றேனறலும்' எனச சொற்பொருட்பாகு-
பாடு உணர்த்தினா, குறிப்பிற்றேனறும் பொருளை வெளிப்படுத்தும்
எச்சமாதலுடைமையான் எச்சம் எனறா, அதனான ஆண்டு அடங்-
காது இனி, விசைத்தது ஒலித்தது என்பன தஞ்சொல் எனப-
படா; படினும், விண்ணென வீங்கிற்று, துண்ணெனத் துளங்கி-
னான் எனவும், ஒலலென வீழ்ந்தது எனவும் பிறசொல்லானும் முடி-
தலின் எஞ்சுபொருட்கிளவியில் என்றல் பொருந்தாதாம் எனனை?
தஞ்சொல்லாதன எஞ்சுபொருட்கிளவியாம் ஆகலின் இனி அது-
போலவென்பது தொகுகுமவழித்தொகுத்தல் எனபதனாற் றொகக-
தாயின், அதனைச் சுட்டிக்கூறுவவமை யென அணியியலுள் ஆசிரி-
யர் ஒருவமையேறுபாடாகக் கூறல் பொருந்தாது தொகுகும்
வழித் தொகுத்தல் ஒருமொழிக்கண்ணதாகலிற் பலசொற்றொகும்
என்றலும் பொருத்தமின்று, அதனான, அவாககு அது கருத்தன்று
விண்ணென விசைத்தது, ஒலலெனவொலித்தது என்னுந் தொடக்-
கத்தனவற்றை எனவெனெச்சமென அடக்கிக் குறிப்பெச்சத்திற-
கும் இசையெச்சத்திற்கும் வேறு உதாரணங்காட்டல் கருத்தென்க
அல்லதூஉம், எனவெனெச்சமென அடக்காது இசையும் குறிப்பும
பற்றி வருவனவற்றை வேறேறின, வெள்ளென வெளுத்தது
எனப் பண்புபற்றி வருவதனையும் வேறேறத் வேணடும், அதனை
வேறேறாமையானும் எனவெனெச்சமென அடக்குதலே கருத்-
தாகக் கொள்க குறிப்புப்பொருளைப், 'பசப்பித்துச் சென்ற ருடை-
யையோ', 'இளைதாக முண்மரங் கொல்க' எனபன முதலாகிய
தொடர்மொழியே உணர்த்தலான் எஞ்சுபொருளெனப்படாவாயி-
னும், அப்பொருள் பிறசொல்லானலலது வெளிப்படாமையின்,
அச்சொல் எச்சமாயிற்று குறிப்புப்பொருளை யன்றி எஞ்சு-
பொருளுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்துணர்ந்தது தமக்கேற்ற
சொல்லால் உணர்த்தப்படுதலின், குறிப்பான் எச்சஞ்செப்பல்
மூன்றற்கும் ஒத்தவாறறிக.

[சேனா : 448 — இளம் : 442]

உயர்தான் தமனெருவனைக காட்டி, இவற்குக் கொடு என்னும்
என்றால் உரையாசிரியர் எனின் — ஆண்டுப் படர்க்கைச்சொற்
படர்க்கைச்சொல்லாடிபதலான வழுவின்மையின் அமைக்கல்
வேண்டாவாம், அதனான், அது போலியுரை எனக

[சேனா : 450 — இளம் : 444]

செய்யாய் எனனும் முன்னிலையெதிர்மறை எதிர்மறை படாது
செய்யென விதிவினை யாதலுமுரிதது எனறுரைத்தாரால் உரையா-
சிரியர் எனின் — அற்றன்று, செய்யாய் எனனும் எதிர்மறைவினை-
யும் செய்யாய் எனனும் விதிவினையும் முடிந்தநிலைமை ஒக்குமாயி-
னும், எதிர்மறைககண் மறைபுணாததும் இடைநிலையும் உண்மை-
பான, முடிசுக்குஞ்சொல் வேறெனவேபடும மறை உணர்த்தும்
இடைநிலையுயன் உண்ணலன், உண்டிலன், உண்ணாது, உண்-
ணை எனபுழி வரும் அல்லும் இல்லும் ஆயும் ஏயும் பிறவுமாம்.
உண்ணாய் உண்ணை எனபுழி எதிர்மறை ஆகார ஏகாரங் கெட்டு
நின்றன எனலவேண்டும், அல்லாக்கால மறைப்பொருள் பெறப்
படாமையின் அதனான் எதிர்மறைச்சொல்லே விதிவினைச் சொல்-
லாகாமையின் அவாக்கு அது கருத்தன்று என்க அல்லதூஉம்,
ஆசிரியர் அக்கருத்தினராயின், செய்யாய் எனனும் எதிர்மறை
வினைச்சொல் எனக்குதுவாராமன், அவ்வாய் ஒதாமையான்,
அவாக்கு அது கருத்தனமையான உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்-
தன்மை அறிக

[சேனா : 457 — இளம் : 450]

‘பெயர்த்தனைன் முயங்க’ எனபது முதலாயின் செய்தெ-
னெச்சம் முறையுத திரிந்தன என்றும், ‘ஒடித்துண்டெஞ்சி’ என்-
பது முதலாயின் செய்வெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தன
எனனும், முன்னருரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின் — பெயர்த்-
தனைன்முயங்க எனபது முதலாயின் எச்சத்திரிபாயின் எச்சப்-
பொரு ளுணராததுவதலலது இடமும் பாலும் உணர்த்தற்பாலவல்ல ;
எச்சப்பொருண்மையாவது முன்மிடத்திற்கும் ஐந்து பார்த்தும்
பொதுவாகிய வினைநிகழ்ச்சி யன்றே, அவ்வாறன்றி முற்றுச்-

சொற்கு ஒதிய ஈற்றவாய் இடமும் பாலும் உணாத்தலின், அவை முற்றுத் திரிசொல்லெனவேபடும். சொன்னிலையுணர்நது வினை-கோடன்மாத்திரததான் வினையெச்சமெனின், மாரைக்கிளவியும் வினையொடு முடியும் வேற்றுமையும் பிறவுமெல்லாம் வினையெச்சமாவான் செல்லும்; அதனான் அவர்க்கு அது கருத்தன்றெனக. அல்லதூஉம், ‘கண்ணியன் விலலன் வரும்’ என வினைக்குறிப்பு முற்றாய்த் திரிதற்கேற்பதோர் வினையெச்சம் இன்மையானும், அது கருத்தன்மை அறிக.

‘ஒடித்துண்டெஞ்சிய’ என்பதூஉம், ‘ஞாயிறு பட்டு வந்தான்’ என்பதூஉம் பிறவினை கொண்டனவாயினும், செய்தெனெச்சத்திற்குரிய இறந்தகாலம் உணாத்தலான், எனைக்காலத்திற்குரிய செயவெனெச்சத்தின் திரிபெனப்படா, செயவெனெச்சத் திரிபாயின செயவெனெச்சத்திற்குரிய காலம் உணாததல் வேண்டும். ‘மழை பெய்ய மரம் குழைத்தது’ எனச செயவெனெச்சத்திற்கு இறந்தகாலமும் உரித்தெனின், காரண காரியப பொருண்மை யுணர்த்தும்வழியல்லது செயவெனெச்சம் இறந்தகாலம் உணர்த்தாது; ஒடித்துண்டலும் ஞாயிறு படுதலும், எஞ்சுதற்கும் வருதற்கும் காரணமன்மையான ஆண்டிறந்தகாலம் உணர்த்தாமையின், செயதெனெச்சமாய நின்று தமக்குரிய இறந்தகாலம் உணர்த்தின எனப்படும் அதனாற் செயவெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தன என்றலும் அவா கருத்தன்று என்க. ஞாயிறு பட்டு வந்தான் என்பது ஞாயிறு பட்டபின் வந்தான் என இறந்தகாலம் உணர்த்தலும், ஞாயிறு பட வந்தான் என்பது ஞாயிறு படாநிற்க வந்தான் என நிகழ்காலம் உணர்த்தலும் வழக்கு நோக்கிக் கண்டுகொள்க.

[சேனா : 460 — இளம் : 453]

‘வைகைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலந், தையலா யின்றுந் நல்கினை நல்காயேற், கூடலார் கோவொடு நீயும் படுதியே, நாடறியக் கெளவை யொருங்கு’ என்புழி, வைகைக்கிழவன் கூடலார்கோ என்பன ஒருபொருளை வரைந்துணர்த்தலாற் பிரிவிலவாகலின் வரையப்படா என்றும்; ‘கொய்தளிர்ந்த தண்டலைக் கூத்தப பெருஞ்சேந்தன், வைகலு மேறும் வயக்களிதே - கைதொழுவல், காலேக வண்ணனைக் கண்ணாரக் காணவெஞ், சாலேகஞ்

சார நட' என்புழிக் காலேகவண்ணன் என்பது அச்சாந்து பூசினார் எல்லார்க்கும் பொதுவாய்க் கூத்தபபெருஞ் சேந்தனையே வரைந்துணர்த்தாமையின, அவை பிரிவுடையவாம் என்றும் உரையாசிரியர் உரைத்தாரால் எனின் — அற்றன்று, 'நாணிநின் ரேணிலை கண்டியானும், பேண்ணே னல்லனோ மகிழ்ந வானத, தணங்கருங் கடவு ளனனோணின், மகனரு யாதல் புரைவதா லெனவே' என்புழி, வானத்தணங்கருங் கடவுளனனோள் என்பது மகளிரக்கெல்லாம் பொதுவாய் நாணிநினரோளை வரைந்து உணர்த்தாதாயினும் சொல்லுவான் குறிப்பான் அவையே உணர்த்தினாற்போலக் காலேக வண்ணன் என்பதூஉம் பொதுவாயினும் சொல்லுவான் குறிப்பாற் கூத்தப பெருஞ்சேந்தனையே உணர்த்திப் பிரிவிலவாய் நிற்றலான, அவாககு அது கருத்தன்று என்க

நச்சினூர்க்கினியர் உரையாசிரியரை மேற்கொண்டும் மறுத்துங் கூறுமிடங்கள்

[நச் : 1 — இளா : 1]

உரையாசிரியரும், சொல என்பது எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டுத் திணையறிவுறுகும் ஒசை யென்றும், தனை உணரநின்றவழி எழுத்து எனப்படும் தான இடைநின்று பொருளுணர்த்தியவழிச் சொல எனப்படும் எனறுங் கூறினா இக்கருத்தேபற்றி

[நச் : 1 — இளா : 1]

‘மறங்கடிந்த வருங்கற்பின்’ எனவும், ‘சிலசொல்லிற் பல் கூந்தல்’ எனவும் ப்ருண்டுஞ் சான்றோ செய்யுளில் இனசாரியை உருபுபற்றாது நின்றல னாககி உரையாசிரியரும், ‘ஆயிருதிணையினையும்’ என இரண்டாமுருபு விரித்துப் பொருளகூறினா

[நச் : 184 — இளம் : 179]

வெண்குடைப் பெருவிறல் எனபது செங்குடை முதலியவற்றோடு இயைபு நீக்காது வெண்குடையோடு இயைபின்மைமாத்திரை நீக்கி நின்றாற்போலப் பன்மைசுட்டிய எனபதும் ஒருமையியைப் நீக்காது பன்மைசுட்டுதலோடு இயைபின்மை மாத்திரை நீக்கி நின்றது ; இஃது இயைபின்மை நீக்கமாம். கருங்குவளை யெனபது செம்மை முதலியவற்றோடு இயைபு நீக்குதலிற் பிறிதினியைப் நீக்கமாம். எனவே விசேடித்தல இருவகையவாயின ; எனவே, பல பால்களையும் உணரத்திநின்றலிற், ‘பன்மைசுட்டிய’ எனமுரென்று உரையாசிரியர் கூறியதே சேனாவரையர்க்குங் கருத்தாயிற்று

[நச் : 283 — இளா : 276]

ஆசிரியா முன்னாக கூறி பதனைசுண்டிம'ஜ'றுதியிலுயிரே' என்று ஒருதலைமொழி பெண்ணும உதகிபாங்க கூறினமையானும் உரையாசிரியரும், 'நெடெழுத தேழே யோரெழுத தொருமொழி' எனபுழி, ஒள்காரத்தினை உதாரணங் காட்டாது, 'கவலோடியையின்' என்பதனற நெள மெள என உதாரணங் காட்டினமையானும் சண்டு, 'ஆயிய னிலையுங் காலத தானு - மளபெடை யினறித தான வரு காலையும்' எனனும இரண்டறகும் ஒளஉ ஒள என்று உயிரையே உதாரணமாகக் காட்டுதல் மாறுமொளங்கூறலாமென்று உணராக.

[நச் : 360 — இளம் : 354]

இதற்கு உரையாசிரியா இலத்தாற் பற்றப்படும புலவரென வேற்றுமையாகப் பொருள்கூறினாரால் எனின், ஆசிரியா, 'அலவழி யெல்லா மெல்லெழுத தாகும்' என அலவழியே கூறத்தொடங்கி, 'அகமென் கிளவிககு கைமுன வரின்' எனப் பண்புத்தொகையும், 'இலமென் கிளவிககு' என அலவழிககண வரும் உரிச்சொல்லுங் கூறிப், பின்னா எண்ணுப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் நிறைப் பெயருங் கூறிப், 'படாக்கைப்பெயரும்' எனனுஞ் சூத்திரத்தின், 'வேற்றுமையாயின்' என மீட்டிம வேற்றுமையை எடுத்தது ஒதினமையின் இலமெனபதனை வேற்றுமை யென்றல பொருநதாமை உணராக இலமென்னுஞ் சொல் யாம பொருளிலம் என முற்றுச் சொல்லாயும் ஒருகால உரிச்சொல்லாயும் நிறகும் என்பது உணர்த்துதற்கு இலத்திறகு உரிச்சொற்றனமைப்பாடு நிற்குமிடத்து என்றா 'இலமென கிளவிககுப் படுவரு கால' என நிலைமொழி வருமொழி செயது முன்னா ஆசிரியா புணராதமையின் இலம்பாடு என ஒருசொல்லாக ஒதாமை உணராக 'இலம்பாடு நாணுத் தரும்' என்றதோ எனின், இல்லாமை உண்டாதல நாணுத்தரும் எனப் பொருள்கூறிகொள்க

[நச் : 440 — இளம் : 434]

இனிப், பிறசொல் வாராது தம்மைத்தாமே முடிக்குமென்று, விண்ணெனவினைத்தது, ஒல்லென ஒலித்தது என்பன காட்டினாரால் உரையாசிரியா எனின் — அவை தம்மைத் தாமே முடியாமல் அது விண்ணெனவீங்கிற்று ஒல்லெனவோடிற்று எனப் பிறசொல்

வநது முடித்தலும் அவற்றிற்கு ஏற்குமாகலானும் அவை என என்னும் இடைச்சொல்லாகலானும் அவற்றைக் கொண்டாற் காரெனக் கூறுதத்து என்னும் பண்புங் கோடல்வேண்டுமாகலானும் அது போலியுரையாம்.

[நச் : 455 — இளம் : 448]

இனி, இடைச்சொற்களெல்லாந் தாம் அடைந்த பெயர்வினைகளின் பொருள்களை வேறுபடுத்தி நின்றவின் வேற்றுமைச்சொல் என்று சொல்லப்படுமென்று பொருள் கூறினாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அவை வேறுபாடுசெய்தல் அவ்வோததிற் கூறிய சூத்திரங்களின் பொருளால் ஆண்டுப் பெறப்படுதலின் ஈண்டுக் கூறல் கூறியது கூறலாமாகலின் அது பொருந்தாது என்க.

[நச் : 457 — இளம் : 450]

இனி, ஞாயிறுபட என்னுஞ் செயவெனெச்சத்து அகர ஈறுபட்டு என உகர ஈராய்த் திரிந்துநின்றது என்றாரால் உரையாசிரியர் எனின்—ஞாயிறுபட வந்தான் என்பது ஞாயிறுபடாநிற்கவந்தான் என நிகழ்காலம் உணர்த்துதல் வழக்காதலின் அது திரிந்து இறந்த காலம் உணர்த்தும் என்றல் பொருந்தாமை உணர்க.

[நச் : 458 — இளம் : 451]

இச்சூத்திரத்திற்கு வழக்கிடத்து உடனிற்கற்பால் அல்லவன்றது உடனிலை போற்றுக என்று பொருள்கூறி, 'இந்நாழிகு இந்நாழி சிறிது பெரிது' என்பது காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—அது சிறப்பினகண் வரும் நான்காம் வேற்றுமைப்பொருளாய் அடங்குதலானும் சிறிதென்பது பெருமையை விசேடித்து நின்றலானும் அதுதான் முன்னாப பெறப்பட்டமையானும் இவ்வெச்சமயக்கங் கூறுதலே ஆசிரியர் கருததென்று உணர்க.

[நச் : 459 — இளம் : 452]

இச் சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர், சொல்லுவான குறிப்பாற் பொருளுணரப்படுஞ் சொற்களும் உள இப்பொருள் இதன்மைய என்று கூறுதற்கண் எனப் பொருள்கூறிச், 'செஞ்செவி வெள்ளொக்கலர்' என்பது காட்டினாரால் எனின், அது குறிப்பிற்றேற்றவினது வேறுபாடாம் என மறுக்க.

சொல்லதிகாரம்:

சூத்திரம் நுதலிய பொருள்

(எண் சூத்திர எண்)

அஃறிணைக்குரிய சொல்	3	‘அத்தோ’ என்னும் இடைச்-	
அஃறிணைக்குரிய பொருள்	1	சொல்லின் பொருள்	277
அஃறிணைக்குறிப்பு வினை		அமாதல்’ என்னும் உரிச்-	
பிறத்தற்குரிய இடம்	216	சொல்லின் பொருள்	374
அஃறிணைப பன்மைக்கு உரி-		‘அம்ம’ என்னும் அசைச் சொல்	
சிலை வினைமுற்று	212	விளையும்குமாறு	150
அஃறிணைப்பால் உயம்	24	‘அமம்’ என்னும் இடைச்-	
அஃறிணைப் பெயர் விளி		சொல்லின் பொருள்	271
யேற்குமாறு	148	‘அரி’ என்னும் உரிச்சொல்-	
அஃறிணை வியற்பெயர் பால்		லின் பொருள்	350
உணராததுமாறு	168	அலமரல்’ என்னும் உரிச்-	
அஃறிணை யொருமைத் தொ-		சொல்லின் பொருள்	304
சிலை வினைமுற்று	213	அல்லதில்’ என்னும் வாய்-	
அஃறிணை வினை முற்றின்		பாட்டாற் செப்பு நிகழு-	
தொகை	214	மாறு	35
அகரம் நிறுச் சொல்	9	அவையல் கிளவி	436, 437
அசைசிலையகிகு 405, 419, 420		‘அழுநாகல்’ என்னும் உரிச்-	
அசைசிலையிடைச் சொல் 245, 274		சொல்லின் பொருள்	343, 344
அடிமறிப்பொருள்கோள் 401, 402		அன்றாற்றுப்பெயர் அண்மை-	
அடை, சினை, முதல் அகிகு-		விளி கொள்ளுமாறு	128
வருமாறு	26	அன்றாற்றுப்பெயர் விளி	
அண்மை விளி	124	யேற்குமாறு	127
‘அதிடி’ என்னும் உரிச்-		அன்மொழித் தொகை	412
சொல்லின் பொருள்	310	‘அன்றே’ என்னும் இடைச்-	
‘அநதில்’ என்னும் இடைச்-		சொல்லின் பொருள்	277
சொல்லின் பொருள்	262	‘அன்றோ’ என்னும் இடைச்-	
		சொல்லின் பொருள்	277

'ஆ' என்னும் எழுத்துச் செய்- யுளில் ஓ ஆகுமாறு 192, 208, '209		'ஆ' று பெற்ற இயற்பெயர் பலாபால் வினை யொடு முடியுமாறு 265	
ஆகார ஈற்றுச் சொல் 9		'ஆ' என னு ம இடைச் - சொல் 265, 266	
ஆகுபெயர் 110, 111		ஆன் ற று ப பெயர் வி. 1 யோசுமாறு 129	
ஆகுபெயர்க்காகும் பெயர் கள் 113, 114		ஆன் ற று வினையாலணையும் பெயர் வி. 1 யோற்குமாறு 130 131	
ஆகுபெயர் வேற்றுமையொடு தொடருமாறு 112			
ஆக்கச்சொல் பயிலுமாறு 21			
ஆக்கச்சொல் வழக்கி னு ள் பயின்று வருமாறு 22			
ஆக்க வே து ப பொரு ள் மூன்றும் வேற்றுமைக்கும ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கும உரித்தாமாறு 88		ஆகார ஈற்றுப்பெயர் வி. 1 யோற்குமாறு 118	
'ஆங்க' என்னும் உரையசைச் - சொல் 272		ஆகார ற்று ஆகுபெடைப் பெயர் வி. 1 யோற்குமாறு 122	
ஆனொழி மிகுசொல் 50		இசைநிறை இடைச்சொல் 245	
ஆண்பாலை யுணாத்தும் றற்- றெழுத்து 5		இசைநிறைச் சொல்லடுக்கின் எல்லை 417	
ஆண்பாற் சொல் 2		இசைநிறையடுக்கு 405	
ஆண்மை சுட்டிம வி ர யு ப் - பெயர் 178		'இசைப்பு' என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள் 303	
ஆண்மைதிரிந்த பெயர்(பேடி) ஆண்பாற்சொல் ஆகாமை 12		இசையெச்சம் 434	
ஆண்மைதிரிந்த பெயர்ச் - சொல் 4		ஓடவழக்க கூட்சுல 11	
'ஆய்தல்' என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள் 324		இடைச்சொல் தோன்றும இடம் 246	
ஆறும் வேற்றுமைக்குரிய பொருள் 76		இடைச்சொல்லின் இயல்பு 244, 448	
ஆறும் வேற்றுமைப் பொரு- ளில் ஏழாம் வேற்றுமை மயங்குமாறு 94		இடைச்சொல்லின் பாகுபாடு 245	
ஆறும் வேற்றுமைப் பொரு- ளொடு நானகாம் வேற்- றுமை மயங்குமாறு 90		இடைச் சொல்லும் உரிச்- சொல்லும் தோன்றுமாறு 156	
ஆறும்வேற்றுமையும் இரண்- டாம் வேற்றுமையும் மயங்குதல் 83		இடைச்சொல் வேறுபடுமாறு 246	
		இடைச்சொற்கள் தமக்குரிய- வல்லாத பொருளையும் உணர்ச்சுமாறு 290	
		'இது செயலவேண்டும்' என்பது ஈரிடத்துப் பொருள் தருமாறு 238	
		'இயம்பல்' என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள் 352	
		இயற்கைப் பொருள்மேல் சொல் நிகழ்பாலவாமாறு 19	

இயற்சொல்	392	‘இலம்பாடு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	354
இயற்பெயரும் சுட்டுப்பெய- ரும் செய்யுட்கண் முறை- மாறி வருமாறு	39	இறந்தகாலமும் எதிர்கால- மும் மயங்குதல்	242
இயற்பெயரும் சுட்டுப்பெய- ரும் வினையொருமைப் பாட்டினகண் இடம் பெற்று வருமாறு	38	இறந்தகாலம் எதிர்காலச் செய்கையினகண் மயங்கு- தல்	240
இயற்பெயர்	173	இறுதிககண் தொகவரும் சில வேற்றுமை யுருபுகள்	101
‘இயைபு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	302	இயை சுட்டாது பண்படுதது கின்றபெயரகன் செய்யுட்- கண் பயின்று வருமாறு	18
‘இரங்கல்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	352, 353	இன்னவ’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	297
‘இரட்டை’ கிளவி	48	‘இ’ என்னுஞ் சொற்குரிய- தோர் சிறப்புவிதி	439
இரண்டாம் வேற்றுமை எதுபொருள்பற்றி வரு- மாறு	89	இறவை எகரம் ஞாள்பு யுமாறு	281
இரண்டாம் வேற்றுமை உ- ருபி பொருள்	72	‘உகபு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	299
இரண்டாம் வேற்றுமையில் எறாம் வேற்றுமை மயங்கு- மாறு	80, 81	‘உதா’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	364
இரண்டாம் வேற்றுமை மய- மம் மயங்குதல்	84	‘உம்’ உதது ஆகத்திரியுமாறு	287
இரண்டாம் வேற்றுமை மய- முள்ளும் வேற்றுமை மய- மயங்குமாறு	91, 92	‘உம்’ என்னும் இடைச்- சொல்லின் பொருள்	250
இரத்தலை உணர்த்துதல் சொற்கள்	438	‘உம்மை’ எண்ணின்கண் உருபு தொகு வருமாறு	286
இருதிணை உமபாலை யுணர்த்து- தும் உறதெழுத்து	10	‘உம்மை’தொகை	411
இருதிணைக்கும் உரிய வினைச் சொற்கள்	217	‘உம்மையெச்சம்	430, 431
இருதிணைப் பெயரும் விரவி செய்யுளகத்து ஆற்றிணை- முடிபு கொள்ளுதல்	51	‘உயாதிணை’ உம்மைத்தொகை முடிபு	415
இருதிணைப் பெயராகளும் விரவி முடியுமாறு	45, 51	‘உயாதிணை’க்குரிய சொல்	2
இருவகை யெச்சமும் எதிர்- மறை வினை கொண்டு முடியுமாறு	231	‘உயாதிணை’க்குரிய பொருள்	1
		‘உயாதிணை’ குறிப்புவினை பிறத்தற்குரிய இடம்	210, 211
		‘உயாதிணை’ சுட்டா விரவுப்- பெயர்	193, 194
		‘உயாதிணை’ தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று	199

உயர்திணைத் தன்மை யொருமை வினைமுற்று	200
உயர்திணைப் படாககைப் பன்மை வினைமுற்று	203
உயர்திணைப் படாககை யொருமை வினைமுற்று	202
உயர்திணைப் பால் ஐயம்	23
உயர்திணைப் பொருள்மேல் நின்றபெயர்கள் அஃறிணை முடிபு கொளளுதல்	57, 58
உயர்திணை வினைமுற்றின் தொகை	205
‘உயா’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	363
உரிச்சொல் இன்னொருபகுதி	292
உரிச்சொல்லின் பொருள் உணருமாறு	383, 384, 385, 386, 387, 390
உரிச்சொற்கள் எழுத்துப் பிரிந்திசையாமை	389
உரிச்சொற்குரியதோர இயல்பு	449
உரியியலுட் பொருள் கூறப்- படும உரிச்சொற்கள்	293
‘உரு’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	295
உருபிடைச சொல்	245
உருபு தொக்கு வருமாறு	100
உருபு மயக்கம்	102
‘உரும்’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	359
‘உவப்பு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	299
உவமத்தொகை	408
உளப்பாட்டுத் தன்மைப்- பன்மை வினைமுற்று	206
‘உறப்பு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	341
‘உறு’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	294

எச்சங்களுக்கும் கொண்டு முடியும் சொற்களுக்கும் இடையில் பிறசொற்கள் வருமாறு	232
எச்சத்தின் வகை	424
எண் ஏகாசம் இடையிடங் வருமாறு	283
எண்ணிடைச சொல் பிரித்து ஏன்றுமாறு	289
எண்ணிடைச்சொல் வினைச- சொல்லொடு வருமாறு	288
எதிர்காலத்துப் பொருளையும் நிகழ்காலத்துப் பொரு- ளையும் இரத்தகாலத்தாற் கூறுமாறு	236
எதிர்காலப்பொருளை நிகழ்- காலத்தாற் கூறுமாறு	237
எதிர்மறை யெச்சம்	429
‘எய்யாமை’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	336
‘எல்’ என்னும் இடைச- சொல்லின் பொருள்	264
எல்லாப் பெயரும் பயனிலைப் படுகால திரியாது என்- பது	69
‘எல்லாம்’ என்னும் பெயர் உயர்திணைக்கணப் பயின்று வருமாறு	184
‘எல்லாம்’ என்னும் விரிப்பு பெயர்	183
எவன் என்னும் குறிப்பு வினை முற்று	215
எழுவாய் வேற்றுமை இன்ன தென்பது	66
எழுவாய் ஏறகும் பயனிலை	67
‘எறுழ்’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	382
‘எற்று’ என்னும் இடைச- சொல்லின் பொருள்	258
‘என்’ என்னும் இடைச- சொல்லின் பொருள்	253

'என்' என்னும் விச்சம்	432	ஒருமை சுட்டும் விச்சுப்பெயர்	180
'என' என்னும் எண்ணி- டைச்சொல்	284	ஒருமைப் பெயர் பன்மை- கொண்டு முடியுமாறு	454
'என்ற' என்னும் எண்ணி- டைச்சொல்	284	ஒருவகை குறிக்கும் பலர்- பாற்சொல்	27
'என்று' என்னும் இடைச்- சொல்லின் பொருள்	254	ஒருவர் என்னும் பெயர் ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்- கும் உரித்தாமாறு	188
'எ' என்னும் இடைச்சொல்- லின் பொருள் 252, 256	267	'ஒருவர்' என்னும் பெயர் ஒரு- பாற்கே உரித்தாமாறு	44
'எ' என்னும் உரிச்சொல்லின் பொருள்	298	'ஒருவர்' என்னும் பெயர் பன்மைவினை யேற்குமாறு	189
உரிமை வேற்றுமைக்குரிய பொருள்	77	'ஒருவன்' 'ஒருத்தி' என்னும் பெயர்கட்காவதோர் மரபு	44
உரிமை என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	331	ஒருவினைப்படுத்த துறைத்தற் கேற்கும் பல சொற்கள்	47
'ஐ' என்னும் உரிச்சொல்லின் பொருள்	379	ஒரு வேற்றுமையுருபு பிறி- தோர் உருபின் பொரு- ளோடு மயங்குதல்	107
உரிமை உரித்து முறைப்பெயர் வியயேற்குமாறு	123	ஒழியிசை பெச்சம்	428
உரித்தாம் வேற்றுமைக்கும் இரண்டாம் வேற்றுமைக் கும் ஆட்சயப் பொருள் உரித்தாமாறு	96	ஒழுக்கல் என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	311
உரித்தாம் வேற்றுமைக்குரிய பொருள்	75	ஒருமை என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	354
உரிப்பாற்கும் மூலத்திற்கும் பொதுவாகிய வினைச்- சொற்கள்	220	ஒருவினைக்குறிக்கும் பலர்- பாற்சொல்	27
ஒயப்பொருளைத் துணைத்து வழிச் சொல் சுதமுமாறு	25	உரிமைபாலை யுணர்த்தும் நற்றெழுத்துக்கள்	8
'ஒரு' உருபு உயர் பொரு- ளைப் பற்றி வருமாறு	87	உரிமைபாற் சொல்	3
ஒப்பில் போலி	245, 273	'ஒ' என்னும் இடைச்சொல்- லின் பொருள் 251, 256	
ஒருசொல்லெத்கின்வகை	405	உரிமை உரித்துப்பெயர்கள் வினியேற்குமாறு	119, 120
ஒருபொருட்குரியபலபெயர்- களின்மேல் ஒருவினை சிகழுமாறு	42	ஒம்படைப் பொருட்கு இரண்டாம் வேற்றுமையும் மூன்றாம் வேற்றுமையும் உரியவாமாறு	93
ஒரு பொருள்மேல் இரு- சொல் வருமாறு	453	ஒய்தல்' என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	324
		ஒர் உருபு பிறிதோர் உருபினை யேற்குமாறு	100

‘ஒள’ என்னும் இடைச்சொல்-
லின் பொருள் 276

‘கடி’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 377, 378

‘கதழவு’ எனனும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 309

‘கமம்’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 349

‘கமபல’ எனனும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 343

‘கய’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 314, 316

‘கருவி’ எனனும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 348

‘கவி’ எனனும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 343

‘கவாவு’ எனனும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 356

‘கவவு’ எனனும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 351

‘கழிவு’ எனனும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 308

‘கழும்’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 345

‘கறுப்பு’ எனனும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 366, 367

காரணசு சுட்டுப்பெயர் இயற்-
பெயரோடு ஒன்றிவருமாறு 40

காலத்தின் வகை 197

காலமயக்கம் 242, 243

காலமுணர்த்தும் இடைச்-
சொல் 245

‘காலம்’ முதலிய சொற்கள்
உயர்திணைமுடிபு கொள்-
ளாமை 58

‘காலம்’ முதலிய சொற்கள்
உயர்திணைமுடிபு கொள்-
ளுதல் 60

காலம் மூன்று என்பது 196

காலவழுக்காத்தல் 11, 234, 236,
237, 240

கிளைப்பெயர்கள் பிரிக்கப்-
படாமை 404

‘குடிமை’ முதலிய சொற்கள்
உயர்திணைமுடிபு கொள்-
ளுதல் 59

‘குரு’ எனனும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 296

‘குறை’ என்னும் இடைச்-
சொல்லின் பொருள் 267

‘குழ’ எனனும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 305

குறித்த பொருளைக் கூறு-
மாறு 56

குறிப்பாற் பொருளுணரு-
மாறு 416, 452

குறிப்பிற் பொருள் தரும்
இடைச்சொல் 245

குறிப்பு வினை 197, 198

குறிப்பெச்சம் 434

‘கூப்படி’ எனனும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 308

‘கெடவரல்’ எனனும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 313

‘கெழு’ எனனும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 296

‘கொடு’ எனனும் சொற்கு-
உரியதோடு சிறப்புவிதி 441

‘கொடு’ எனனும் சொல்
தன்மையிடத்து
செல்லுமாறு 442

‘கொல்’ எனனும் இடைச்-
சொல்லின் பொருள் 263

‘கொன்’ எனனும் இடைச்-
சொல்லின் பொருள் 249

‘சாஅய்’ எனனும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 324

‘சாயல்’ எனனும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 319

சாரியை இடைச்சொல் 245

'சிலேததல்' எனனும் உரிச- சொல்லின பொருள்	352	'செய்யும்' என்னும் நிகழ- கால வினைமுற்று முக- காலத்திற்கும் பொது- வாமாறு	235
'சிலப்பு' எனனும் உரிச- சொல்லின பொருள்	366, 367	'செய்யும்' என்னும் பெய- ரெச்சத்திற்கு அவதேசார் கிறப்பு வீதி	230
சிறப்புப பெயரும் இயற்- பெயரும் ஒன்றிலிருமுறை	41	'செய்யும்' என்னும் பெய- ரெச்சத்து பாற்று உயிரா மெய்கெடுத்தல்	233
'சிறுமை' எனனும் உரிச- சொல்லின பொருள்	335	'செய்யும்' என்னும் வினை- முற்று	217, 222
சினேபபெயா	174	'செய்யும்' என்னும் வினை முற்று உயாசினே ஒருமைப் பால் உணர்த்துமாறு	170
சினேமுதல்கள் உமமைபெற- மாறு	33	'செல்லல்' என்னும் உரிச- சொல்லின பொருள்	297
சினே முதற்பெயா	175	'செல்' 'கா' 'தா' 'கொடு' எனனும் சொற்கள் பயின்று வருபிடம்	28, 29, 30
'சாத்தி' என்னும் உரிச- சொல்லின பொருள்	306	செய்வெண்ணினகண் எச்ச- மமை நிற்குபிடம்	279
சுடழக கூறுபிடர்துச செப்பு நிகழுமாறு	36	'செழுமை' என்னும் உரிச சொல்லின பொருள்	346
சுண்ணப பொருள்கோள்	400	சேயமை விபா	149
'சுமமை' என்னும் உரிச- சொல்லின பொருள்	343	'சோ' என்னும் உரிச சொல்- லின பொருள்	357
செபயினும் வினாவினும் சினே முதல்கள் உற்றுநிறு உரு- மாறு	16	சொல் இருவினைப்பொருள் - கள்மேலும் நிகழுமாறு	I
செபபுவழுக காத்தல்	13, 37, 56	சொல் குறிப்பாற் பொருள் உணர்த்துதல்	154
செப்பு வழுவமைதி	15	சொல்லால் அறியப்படும் பொருள்	153
செயப்படுபொருளை வினை- முதலுபோலக் கூறுதல்	241	சொல்லின் இயல்பு	152
செயற்கைப் பொருள்மேல் சொல் நிகழுமாறு	20	சொல்லின் வகை	155
'செயகு' என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று	201	சொல்லெச்சம்	435
'செயது' என்னும் வினை- யெச்சம் நிகழ்காலமும் எதிரகாலமுகொளருதல்	234	சொல் வெளிப்படையாகப் பொருள் உணர்த்துதல்	154
'செயது' முதலிய வினை- யெச்ச வாய்பாடு	223	சொற்களின் வழுவமைதி	443
'செயயாய' எனபது செய என நிற்குமாறு	444	சொற்களுக குரியதோர் பாது காப்பு	446
செய்யுட்கண் சொற்கள் அடையும் வேறுபாடு	397		
செய்யுட் சொற்களின் வகை	391		

சொற்களைக் குறைக்குமாறு	447	‘சீர்தல்’ என்னும் உரிச-	
சொற்களை நூல்நெறி பிழை		சொல்லின் பொருள்	312
யாமல் பிரிக்குமாறு	456	‘சீர்த்தல்’ என்னும் உரிச-	
சொற்பொருட் காணம்		சொல்லின் பொருள்	312
வெளிப்படாத தோன்றாமை	388	துகர ஈற்றுச சொல்	8
‘ஞெமிர்தல்’ என்னும் உரிச-		தாய்’ என்னும் உரிசசொல்-	
சொல்லின் பொருள்	355	லின் பொருள்	362
தகர ஈற்றுச சொல்	8	‘துவன்று’ என்னும் உரிச-	
தகுதிபற்றி வழங்குஞ் சொல்	17	சொல்லின் பொருள்	326
‘தஞ்சம்’ எனினும் இடைச-		‘துவைத்தல்’ என்னும் உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	261	சொல்லின் பொருள்	352
‘தட’ என்னும் உரிசசொல்-		‘துனைவு’ என்னும் உரிச-	
லின் பொருள்	314, 315	சொல்லின் பொருள்	309
தலைமையும் பனமையும் பற்றி		தெய்வம் சுட்டிய பெயரசு	
வழங்கும் பெயர்கள்	49	சொல்	4
‘தவ’ என்னும் உரிசசொல்-		தெரிநிலை வினை	197, 198
லின் பொருள்	294	‘தெருமால்’ என்னும் உரிச-	
தன்மைச சொல்லும் அறி-		சொல்லின் பொருள்	304
ணைச சொல்லும் அறிவி		‘தெவு’ என்னும் உரிசசொல்-	
வருதல்	43	லின் பொருள்	338
‘தா’ என்னுஞ் சொற்கு		‘தெவ’ என்னும் உரிச-	
உரியதோரா சிறப்புவிதி	440	சொல்லின் பொருள்	340
‘தா’ என்னும் உரிசசொல்-		தொகைச சொல் ஒருசொல்	
லின் பொருள்	339	நீரமையுடையவாதல்	414
‘தாம்’ என்னும் விரட்டப் பெயர்	181	தொகைச சொல்பெற்றுவரும	
‘தான்’ என்னும் விரட்டப்பெயர்	182	ண்ணிடைச சொல்	285
திசைச சொல்	394	தொகைச சொல்லின் வகை	406
திணை ஐயத்துக்கண்ணும்		தொகைச சொல் வேண்டாது	
அறிவினைப்பால் ஐயத்துக்		வரும் எண்ணிடைச-	
கண்ணும் சொல்நிகழுமாறு	24	சொற்கள்	282
திணை ஐயம்	24	தொகைச சொற்களில் பொ-	
திணையறிந்து பால் அறியாத-		ருள் நிற்குமாறு	413
விடத்துச சொல்நிகழுமாறு	23	தொகைப்பெயர் பயனிலை	
திணைவழக்காதத்தல்	43, 45, 51,	கொள்ளுதல்	68
57, 58, 62		‘நம்பு’ என்னும் உரிசசொல்-	
திரிசொல்	393	லின் பொருள்	323
‘தில்’ என்னும் இடைச-		‘நயி’ என்னும் உரிசசொல்-	
சொல்லின் பொருள்	248, 255	லின் பொருள்	314, 317
		‘நன’ என்னும் உரிசசொல்-	
		லின் பொருள்	370

‘நனி’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	294
‘நன்று’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	337
‘நன்றே’ என்னும் இடைச்- சொல்லின் பொருள்	277
‘நாம்’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	359
நானகனுருபு மற்றை வேற்று- மைப் பொருளேளாடு சென்று மயங்குதல்	106
நானகாம வேற்றுமைக்குரிய பொருள்	74
நானகாம வேற்றுமைப் பொருள் ஆறும் வேற்று- மைக்கு உரிததாமாறு	95
நிகழ்காலம் எதிர்காலச் செய- கையினகண் மயங்குதல்	240
நிரனிறைப் பொருள்கோள்	399
‘நிழத்தல்’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	324
நின்றமொழி தன் இனமாய் பிறமொழிகளைக் குறிக்கு- மாறு (அருத்தாபத்தி)	61
‘நீ’ என்னும் வீரவுப்பெயர் 185, 186	
‘நீயிர்’ என்னும் வீரவுப் பெயர் 185, 187	
‘நீயிர்’ ‘நீ’ ‘ஒருவர்’ என்பவற்- றின் பால் தெரியுமாறு	190
‘நுணங்கு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	368
‘நுழைவு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	368
நூலுட் கூறப்பெருத இடைச் சொற்களைக் கண்டறியு- மாறு	291
‘நொசிவு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	368
பகர நற்றுச் சொல்	7

‘பசப்பு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	301
‘படர்’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	334
‘பணை’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	333
‘பண்ணை’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	313
பண்புத்தொகை	410
‘பயப்பு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	300
‘பரவு’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	376
பல உருபு தொடரத்து அடு- க்கி முடியுமாறு	98
பல பொருட் பொதுச் சொல்லை வினைப்படுத்து உரைக்குமாறு	46
பலபொருளொருசொல் 52, 53, 54, 55	
பலாபாலை உணர்த்தும் நற்- றெழுத்து	7
பலாபாற சொல்	2
பலவினபாலை யுணர்த்தும் நற்றெழுத்து	9
பலவின்பாற சொல்	3
பழஞ்சொல் வழக்கறுதல்	446
‘பழிச்சு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	376
‘பழுது’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	318
பன்மை சுட்டும் வீரவுப்பெயர்	179
பன்மைச் சினைப் பெயர்கள் பன்மை முடிபு கொள்ளா- விடம்	62
‘பாய்தல்’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	355
பாலுணர்த்தும் இடைச்சொல்	245
பாலுணர்த்தும் எழுத்தின்றி உயர்திணையினை உணர்த்- தும் சொல்	4

பாலுணர்த்தும் எழுத்துக்கள் வினையின் கண்ணே தோன்றுமாறு	10	பெயாசசொல் தோன்றுதற்- குரிய பொருள்கள்	157, 158
பால் ஐயம்	24	பெயாப்பயனிலை	67
பால் விளங்க நிற்கும் அஃறி- ணைப்பெயர்	164, 165, 166, 167	‘பே’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	359
பால் விளங்க நிற்கும் உயா- திணைப்பெயர்	159, 160, 161, 162, 163	‘பேண்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	332
‘பிணை’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	332	‘பையுள்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	335
பிண்டப்பெயர் முதற்பெயர் கிணைப்பெயர்களை தன்மை பெறுமாறு	86	பொருளொடு புணராச சுட்- டுப்பெயரால் செப்புநிகழு- மாறு	37
பிரிநிலை யெச்சம்	425	பொருள்கோள்வகை	398
பிரிவிலசைநிலை	275	பொருள் வெளிப்படா உரிச- சொல்	293
புதுசொல் தோன்றுமாறு	446	பொருள் வெளிப்படும் உரிச- சொல்	293
‘புரை’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	295	‘பொற்பு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	329
‘புலம்பு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	325	‘போகல்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	311
‘புனிறு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	369	‘மத’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	371, 372
பெண்ணொழி மிகுசொல்	50	மயங்கிவாரா உம்மைகள்	278
பெண்பாலை யுணர்த்தும் ஈற்- றெழுத்து	6	மாபுவழுக காததல்	37, 38, 39, 41, 42, 44, 46, 47, 48, 49, 50, 56, 436, 443, 453
பெண்பாற் சொல்	2	‘மலலல்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	298
‘பெண்மகன்’ என்னும் பெயர் மகடேவிற்குரிய வினை- கொள்ளும் என்பது	191	‘மழ’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	305
பெண்மை சுட்டும் விரவுப- பெயர்	177	‘மற்று’ என்னும் இடைச- சொல்லின் பொருள்	257
பெயரசெய்ததிற்கு உரிய- தோர் இயல்பு	422	‘மறறையது’ என்னும் இடைசசொல்லின்பொருள்	259
பெயரசெய்தம்	427	‘மன்’ என்னும் இடைச- சொல்லின் பொருள்	247
பெயரசெய்தம் கொண்டு முடி- யும் சொற்கள்	229	‘மன்ற’ என்னும் இடைச- சொல்லின் பொருள்	260
பெயர்ச்சொல் காலம் தோன்றாதென்பது	71		

மன னுப் பொருள் (இல்
பொருள்) உம்மை பெறு-
மாறு

34

‘மாதா’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள்

322

‘மார’ ரற்றுச் சொல்

7

‘மார’ என்னும் றறு பெற்ற
உயாதிணைப் படாகைப்
பன்மை வினைமுற்று

204

‘மாலே’ எனனும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள்

307

முககாலததும தெதியல்
பொருளே நிகழ்காலத்தாற்
கூறுமாறு

235

முடிககுஞ்சொல் பெறு எச-
சங்குள்

433, 434

முதலும் சினையும் ஆறியுமாறு

85

முதற் சொல்லொடு
தொடாகத் சினைச்சொல்
வேற்றுமை ஏற்குமாறு

83, 84

‘முரஞ்சல்’ எனனும் உரிச-
சொல்லின் பொருள்

327

‘முழுது’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள்

320

முறைப்பெயர்

176

முற்றும்மை எச்ச உம்மை-
ஆமாறு

280

‘முனைவு’ எனனும் உரிச-
சொல்லின் பொருள்

380

முன்னிலைப் பன்மை வினை-
முற்று

219

முன்னிலை யசைச்சொல்

269

முன்னிலை யொருமைப்பெயர்
பன்மை வினை யொடு

முடியுமாறு

455

முன்னிலை யொருமை வினை-
முற்று

218

முன்னிலை வினைச் சொல்
ஈகாரமும் ஏகாரமும் பெ-
ற்று வருமாறு

445

மூவிடத்திற்கும்பொதுவாகிய
அசைச்சொல்

270

முன்றும் வேற்றுமைக்
குரிய பொருள்

73

‘மே’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள்

323

மொழிமாற்றுப் பொருள்-
கோள்

403

யாணர்’ எனனும் உரிச-
சொல்லின் பொருள்

373

‘யாணு’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள்

375

யாது’ ‘எவன்’ எனனும்
சொற்கள் பொருளமேல்

31, 32

யார்’ என்னும் குறிப்பு வினை-
முற்று

207

ரகர ரற்று ஆளபெடைப்
பெயர் விளி யேற்குமாறு

138

ரகர ரற்றுச் சொல்

7

ரகர ரற்றுப் பெயர் விளி
யேற்குமாறு

135

ரகர ரற்று வினையாலணையும்
பெயர் விளி யேற்குமாறு

136

137

லகர ளகர ரற்றுப் பெயர்
விளி யேற்குமாறு

141, 142

வகர ரற்றுச் சொல்

9

வடசொல்

395, 396

வண்ணச் சினைச்சொல்

26

‘வம்பு’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள்

321

‘வய’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள்

360

‘வயா’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள்

365

வழக்கிடத்து முரண்மொழி- கள் உடனிற்குமாறு 451	விளி வேற்றுமை 64
வழக்குப்பற்றிவழங்குஞ்சொல் 17	விளி வேற்றுமையின் இயல்பு 115, 116
‘வறிது’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 330	‘விறப்பு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 341, 342
‘வாதல்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 311	வினா செப்பமாறு 14
‘வான்’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள் 361	வினாவழக காதல் 13
‘விதிப்பு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 310	வினா வினைச் சொல் எதிர் மறைப்பொருள் உணாத- துதல் 239
வியங்கோ ளைச்சொல் 268	வினைச்சொல்லின்னொன்பது 195
வியங்கோள் வினை திணை விரவி முடிதல் 45	வினைச்சொல் 7 றும் பெயர்ச- சொல் 8 றும் மயங்காமை 11
வியங்கோள் வினைமுற்று 217, 221	வினைச்சொல் தோன்றுதற்- குரிய இடம் 198
‘வியல்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 358	வினைத்தொகை 406
விரவுப் பெயரின பாசுபாடு 172	வினைமுதல்வினை கொண்டு முடியும் வினையெச்சங்கள் 225, 226
விரவுப் பெயர் 171	வினைமுதல் வினையும், சினை- வினையும் கொண்டுமுடியும் எச்சங்கள் 227
விரவுப்பெயர் பால் விளங்க நிற்குமாறு 169	வினைமுற்றின் இயல்பு 421
விரவுப்பெயர் விளியேற்கு மாறு 147	வினைமுற்று 108, 109
விரைசொல் அடுக்கின எல்லை 418	வினைமுற்றுக்கள் பெயரொடு முடியுமாறு 423
விரைசொல் அடுக்கு 405	வினையாலனையும் பெயர் காலந்தோன்றும் என்பது 71
‘விழுமம்’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள் 347	வினையெச்சங்கள் அடுக்கி முடியுமாறு 228
விளி யேற்காத உயர்திணைப் பெயர்கள் 121, 126	வினையெச்சத்திற்கு உரிய- தோர் இயல்பு 422
விளி யேற்காத பெயர்கள் 151	வினையெச்சத்தின் இறுதிநிலை 224
விளி யேற்காத ஈகர ஈற்றுப் பெயர்கள் 139, 140, 151	வினையெச்சம் 426
விளி யேற்காத ஈகர ஈற்றுப் பெயர்கள் 145, 151	வினையெச்சம் திரிந்து நிற்கு- மாறு 450
விளி யேற்காத னகரவீற்றுப் பெயர்கள் 134, 151	வினை வேறுபடாப் பல- பொருளொரு சொல் பொருளுணாததுமாறு 55
விளி யேற்கும் உயர்திணைப் பெயரின் ஈற்றெழுத்துக்- கள் 117, 125	

வினை வேறுபடுதல் பல பொருளொருசொல் பொ- ருள் விளககும் வகை	53	வேற்றுமை யுருபுகள் எதிர் மறைச சொல்லான் முடியு- மாறு	103
வினை வேறுபடுதல் பல பொருளொருசொல் பொருள் விளககாது நிற்றல்	54	வேற்றுமை யுருபுகள் செய் யுட்கண் திரிந்து நிற்கு- மாறு	104, 105
‘வேற்றுமை’ எனனும மரிச- சொல்லின் பொருள்	328	வேற்றுமையுருபுகள் விரிந்து நிற்கும் இடம்	99
‘வேறுப்பு’ என்னும மரிச- சொல்லின் பொருள்	341	வேற்றுமையுருபு நிற்குரிடம்	70
வேற்றுமைத தொகை	407	‘வை’ எனனும மரிசசொல் வின் பொருள்-	381
வேற்றுமைத தொகையில் உருபு புலப்படும் இடம்	78	ளகர ஈற்று அளிபெடைப் பெயர் விளி யேற்குமாறு	146
வேற்றுமைத தொகை விரி- யுகால உருபேயன்றி பிற சொற்களும் தோன்றுமாறு	79	ளகர ஈற்றுச சொல்	6
வேற்றுமைமயக்கம் தொன்று தொட்டு வரும் வழக்கிற பிழையாது பயின்று வரும் என்பது	97	ளகர ஈற்று முறைப்பெயர் விளி யேற்குமாறு	144
வேற்றுமையின் தொகை	63, 64	ளகர ஈற்று வினையாலணையும் பெயர் விளி யேற்குமாறு	143
வேற்றுமையின் பெயரும் முறையும்	65	றுகர ஈற்றுச சொல்	8
		ளகர ஈற்று அளிபெடைப் பெயர் விளி யேற்குமாறு	132
		ளகர ஈற்றுச சொல்	5
		ளகர ஈற்று முறைப்பெயர் விளி யேற்குமாறு	133

சூத்திரம் நுதலிய பொருள்

முற்றிற்று.

சொல்லதிகாரம்:

உரையிற் காணும் அரும்பொருள்

(எண் பக்க எண்)

‘அஃறிணை’ என்னும் தொகைமொழிககு உரிய இலக்கணம் 4	‘இசைக்குமன்’ என்னும் சொற்குரிய இலக்கணம் 4
அஃறிணையை உயர்திணை- போலச் சொல்லுதல் 22	இசைபற்றிய இரட்டைக்கிளவி 35
அசைநிலை கடடுரை 163	இடக்காடககிக் கூறுதல் 16
அசைநிலை யடுக்கின் வரம்பு 233	இடமயக்கம் 10, 11
அடிபபட்டு வந்த வடிககு 83	இடமுன் 172
அடை ‘இன்னது’ என்பது 21	இடம் மூன்று 2
‘அதிகாரம்’ என்பதன் பொருள் 1	இயற்கைப்பொருள் 17
அருத்தாபத்தி 46	இயற்சொல்’ இன்னது என்- பது 209
அவனறிவு தானகோடல(வினா) 12	இயற்பெயர் இன்னது என்பது 29
அறியான் வினாதல் 12	இரண்டு இடம் 2
அறிவொப்புக் காண்டல(வினா) 12	இரண்டு திணை 2
அறுவகை ஷட்டு 2	இருகுணம் அடுக்கிச் சினை- யயாதி வருதல் 21
அறுவகைச் செப்பு 12	இருகுணம் அடுக்கி முத- லொதி வருதல் 21
அறுவகை விகாரம் 215	இருபெயர்த தொகையைப் பலபெயர்த தொகையுள் அடக்குதல் தொல்காப்பி- யனார்ககு உடன்பாடன்று என்பது 226
அன்மொழித் தொகையின் பொருள் தெரியுமாறு 227	இலக்கணத்தொடு பொருந்- திய மருஉவழககு 16
ஆகாராற்று முற்றுச் சொல் எதிமறை புணர்த்துமாறு 9	இலக்கண வழககு 16
‘ஆகுபெயர்’ என்பதன் பொருள் 86	இலேசு 6, 98, 228, 230, 233. 260
ஆனொழி மிகுசொல் 37	இறந்தகாலம் இன்னது என்- பது 125
‘ஆ’ என்னும் இடைச்சொல் 177	இறந்தது காத்தல் 96
ஆரும் வேற்றுமைக்கு உரிய அகர உருபு 63	

‘செய்யும்’ என்பது முற்றாயும் எச்சமாயும் நிற்குமாறு	146	‘திசைச்சொல்’ இன்னது என்பது	210
‘செய்யு’ என்னும் வாய்பாடு ‘செய்யா’ என்னும் வாய்- பாடாகத் திரிதல்	143	திணை மயக்கம்	10, 11
செவ்வனிறை	27	‘திணையினிசைக்கும்’ என்- னும் தொகை மொழிகு உரிய இலக்கணம்	4
செற்றச்சொல்	43	‘தி ரி சொ ல்’ இன்னது என்பது	210
‘சேரி’ என்னும் சொல்லின் பொருள்	36	‘துணை க கு ம்’ எ ன் ப த ன் பொருள்	15
சொல் எட்டுவகை யிலக்- கணத்தான் உணராதப- படும் என்பது	1	‘தெய்ய’ என்னும் இடைச சொல்	177
‘சொல்’ என்பதன் பொருள்	1	‘தெவகை’ என்பதன்பொருள்	66
‘சொல்லதிகாரம்’ என்பதன் பொருள்	1	தேற்ற ஏகாரம்	121
சொல்லொடு சொல் இயையு- மாறு	3	தொகைநிலை வகை	3
சொற்குப் பொருள் உணராத்- துமாறு	206	தொழிலினாகிய பெயர்	31
சொற்பொருள் உணருங்கால ஆசிரியாக்கும் மாணவர்க்- கும் நிகழும் கடாவிடை	205	தொழில்வேறு கி ள த த ல் இருவகை	32
ஞாபகங்கூறல் எனனும் உத்தி	32	தொழிற் பெயர்	53, 239
ஞாபகத்தாற கொள்வது	32	தொழிற்பெயர் (வினை யா- லணையும் பெயர்)	53
தகுதிவழக்கு மூன்று வகைப் படும் என்பது	16	‘நம்பு’ என்னும் சொல்லின் திரிபு	207
‘தடுமாற்றம்’ எ ன் ப த ன் பொருள்	74	நான்கு நிலம்	123
தந்திரவுத்திவகைமை கூறல்	5	நிகழ்காலம் இன்னது என்பது	125
தலைமை பற்றிவரும் பெயர்	36	‘நீயிர்’ என்னும் பெயர் உருபு ஏலாமை	52
தற்கிழமை ஐந்து வகைப்படும் என்பது	63	நூற்புணர்ப்பு இன்னது என் பது	130
தன்மையொருமை ‘அல்’ ஈறு ‘அன்’ ஈறுகத்திரிதல்	128	‘நெறிபடுத்துதல்’ என்பதன் பொருள்	78
தன்மை திரிபெயர்	43	‘நோக்கல் நோக்கம்’ என்ப- தன் பொருள்	72
தன்வினை	243	‘நோக்கிய நோக்கம்’ என்ப- தன் பொருள்	72
தன்னைப் பிறன்போற் கூறு- மாறு	248		

பகர ஈற்று முற்றுசு சொல் எதிர்காலம் உணராததுமாறு	8	பொதுமை பற்றி நிற்கும் பெயர்	37, 38
பண்புத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை	227	பொதுவினையாற் பொருள் விளங்காசு சொல்	40
பண்புத்தொகை விரியுமாறு	225	பொன்னுக்குரிய வன்மை	192
பண்புபற்றிய இரட்டைக்கிளவி	35	‘மக்கட் சுட்டு’ என்பதன் பொருள்	4
பத்துவகை விகாரம்	215	மங்கல மரபினுற் கூறுதல்	16
பயனிலை வகை	3	மயக்க நிரனிறை	217
பயனுவமம், பயவுவமம்	15, 222	மயக்கமும் வழுவும் ஒன்றே என்பது	10, 11
பளிங்கு அடுத்தது காட்டும் என்பது	10	மயக்கம் எழுவகை	10
பன்மைபற்றி வரும் பெயர்	36	மரபு மயக்கம்	10, 11
‘பாக்கு’ என்னும் வினையெச்ச ஈறு	142	மருஉவழக்கு	16
பாதுகாவல்	121	மறுத்தல் (செப்பு)	12
பால் ஐந்து	2	‘மற்றையது’ என்பது பொரு- ளுணர்த்துமாறு	164
பால்பகர ஆஃகிணைப் பெயரை இயற்பெயர் என்றதற்கு நியாயம்	112	‘மன்’ எனும் இடைச்சொல்	4, 177
‘பான்’ என்னும் வினையெச்ச ஈறு	142	மன்னரால் பெறுமபெயர்	31
பான் மயக்கம்	10, 11	மாட்டெறிதல்	27
பிரிநிலை ஏகாரம்	7, 13	மாட்டேறு	96, 100
பிறப்பினாகிய பெயர்	31	‘மார்’ ஈற்று முற்றுசு சொல் எதிர்காலம் உணராததுமாறு	8
பிறவினை	243	‘மான்’ என்னும் இடைச் சொல்	177
பிறிதின்கிழமை பகுதிப் படாது என்பது	63	மிகுதிபற்றி நிற்கும் பெயர்	37, 38
‘பின்’ என்பது காலமும் இடமும் பற்றி நின்றல்	229	முதலொழுதல் பொருஉதல்	15
புறததுறவுநீர்மைப் பொருள்	250	முதல் இன்னது என்பது	21
பெண்ணொழி மிகுசொல்	37	முதற்கிளவி	26
‘பெண்மகன்’ என்னும் பெயர்ப் பொருள்	109	முற்றுச்சொல் எச்சப் பெயர் ஆமாறு	4
பெயர், வினை, இடை, உரி என்னும் நான்குமே இயற் சொல், திரிசொல், திசைச் சொல், வடசொல் என்- னும் நான்குமாம் என்பது	210	‘முற்றுசு சொல்’ என்பதன் பொருள்	236
		‘முன்’ என்பது காலமும் இடமும் பற்றி நின்றல்	229
		மூன்று இடம்	2
		மூன்று காலம்	2
		மெய்யுவமம்	15, 222

மெய்திரிந்தாய கிழமை	63	விறற்சொல்	43
மெய்யவற்குக் காட்டல (வினா)	12	வினா ஐவகை	12
வக்ர ஈற்று முற்றுச சொல்		வினாச செப்பாதல்	13
எதிர்காலம் உணராததுமாறு	9	வினாமயககம்	10, 11, 13
'வட சொல்' இன்னது		வினாவெதிர் வினாதல் (செப்பு)	12
என்பது	210	வினையுவமம்	15, 222
வழக்காறு இருவகைப்படும்	16	வினைக்குறிப்பு	6, 7, 134
வழிஇயமையுஞ் செப்பு	14	வினைக்குறிப்புப் பெயர்	135
வழு எழுவகை	2	வினைத்தொகைபற்றிப் பிறக்-	
'வளம்' என்பதன் பொருள்	194	கும் அனமொழித்தொகை	228
விகாரம் அறுவகை	215	வினைத்தொகை விரியுமாறு	225
விதந்து கூறல்	17, 102	வினையால் பொருள் விளங்-	
விதி யோதது	261	கும் சொல்	40
வியங்கோளசைச்சொல்		'வினையெச்சம்' இன்னது	
முன்னிலை யசைச்சொல்		என்பது	142
ஆமாறு	177	வேறுபல குழிஇய தற்கிழமை	63
விரித்துத் தொகுத்தல்	130	வேற்றுமை எட்டு	2
விளிவேற்றுமை ஏனைய		வேற்றுமைகளும் பெயர்களும்	
வேற்றுமையோடு ஒத்த		உள்ள இயைபு	48
சிறப்புடையது அன்று		வேற்றுமைத் தொகைபற்றிப்	
என்பது	49	பிறந்த அன்மொழித்	
விளி வேற்றுமையது இலக-		தொகை	227
கணம்	50, 90		

உரையிற் காணும் அரும்பொருள்

முற்றிற்று

சொல்லதிகாரம்:

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றோடர்

(எண் 11க்க எண்)

அஃது	111	அது வந்தான்	11
அககுமு நன்று	43	அது வந்தான்	11
அங்ஙனஞ் சொல்லு வானே		அதுவிலை	141
பெருஞ்சாததன் தருதை,		அது வேறு	141
சொல்லப் படுவானோ		அத்திகோசத்தாரா	109
பெருஞ்சாததன் தாய்	248	அத்தை — அததா	93
அடிசில் அயின்றா	34	அருகணா வாழுக	46
அடுககல்	211, 122	அருதோ அருதோ	171
அடுஞ் செந்நெற் சோறு	149	அபபெண்டு	108
அடைகாயை எண்ணும்	55	அமபாகிழான	109
அட்ட செந்நெற் சோறு	149	அமமா சாததா	103
அணிகலம் அணிந்தார்	34	அம்மாட்டான்	108
அணில் — அணிலே	101	அரசரைச சாரந்தான் —	
அது	111	அரசர்கட் சாரந்தான்	68
அது உண்ட இல்லம்	146	அரசா	110
அது உண்ணும்	141	அரசா ஆயிரமக்களோடு	
அது உண்ணும் இல்லம்	145	தாவடிபோயினா	37
அது உண்ணும் ஊண்	146	அரசா பெருந்தெரு	38
அது எறியுங் கல்	146	அரசனா வந்தார்	166
அது ஒதுங் காலே	146	அரசனொடு வந்தார் சேவகர்	71
அது செய்யும் பொருள்	145	அரசு நிலைத்தது	43
அது செய்யம்மன	141	அரசு வன்மை நன்று	43
அது செல்க	140	அரிசியை அளக்கும்	55
அது பிற	169	அருவாளன்	109
அது வந்தன	11	அலனே	160
அது வந்தார்	11	அலி வந்தது	43

அல்லர்	134	அவனது துணை	64
அல்லள்	134	அவனது முதுமை	63
அல்லன்	134	அவனது வீணை	64
அவரில்லை	141	அவனில்லை	141
அவர்	98	அவனும் தன் படைக்கலமும்	
அவர் உண்ட இல்லம்	146	சாறும்	33
அவர் உண்ணும் இல்லம்	147	அவனை கொண்டான்	161, 238
அவர்க்கு அடிமை நன்று	43	அவனே	160
அவர்க்கு ஆண்மை நன்று	43	அவனே கொண்டான்	160, 238
அவர்க்கு இளமை நன்று	43	அவன் உண்ட இல்லம்	146
அவர்க்கு குடிமை நன்று	43	அவன் உண்ணும்	141
அவர்க்கு மூப்பு நன்று	43	அவன் உண்ணும் இல்லம்	145
அவர் செயம்மன	141	அவன் உண்ணும் ஊண்	146
அவர் செலக	141	அவன் எறியுங் கல்	146
அவர் வந்தது	11	அவன் ஒதுங் காலை	146
அவர் வந்தன	11	அவன் சாததன	29
அவா வேறு	141	அவன் செயம்மன	141
அவள்	63	அவன் செய்யும் பொருள்	145
அவளில்லை	141	அவன் செல்க	140
அவள்	100, 107	அவன் வந்தது	11
அவள் உண்ட இல்லம்	146	அவன் வந்தாள்	11
அவள் உண்ணும்	141	அவன் வந்தாள்	11
அவள் உண்ணும் இல்லம்	145	அவன் வந்தன	11
அவள் உண்ணும் ஊண்	146	அவன் — வந்தான், சென்-	
அவள் எறியுங் கல்	146	ருன்	105, 106
அவள் ஒதுங் காலை	146	அவன் வேறு	141
அவள் செய்யும் பொருள்	145	அவை	111
அவள் செயம்மன	141	அவை உண்ட இல்லம்	146
அவன் செல்க	140	அவை உண்ணும்	141
அவன் வந்தது	11	அவை உண்ணும் இல்லம்	145
அவன் வந்தன	11	அவை உண்ணும் ஊண்	146
அவன் வந்தார்	11	அவை எறியுங் கல்	146
அவன் வந்தான்	11	அவை ஒதுங் காலை	146
அவன் வேறு	141	அவை செயம்மன	141
அவற்குக் கொடுக்குங்காணம்	24	அவை செய்யும் பொருள்	145
அவற்குச் செல்லுங்காணம்	24	அவை செல்க	140
அவற்றுள் எவ்வெருது கெட்		அவையததார்	109
டது	25	அவை யில்லை	141
அவன	63	அவை வந்தது	11

அவை வந்தாரா	11	ஆபா	110
அவை வந்தாள்	11	ஆயன் சாத்தன வந்தான்	50
அவை வந்தான்	11	ஆர்	177
அவை வேறு	141	‘ஆர்த்தார் கொண்மாரா வந்தார்’	130
அவ	111	ஆர்த்தார் கொண்மாரா வந்தார்	
அவ்வழிக் கொண்டான —		புகழுழா வென்னையர்க	
அவ்வழிகட்க் கொண்டான	78	ணில்லாத கீது	8
அவ்வாளன்	108	ஆவந்தது	113
அழாஅன்	95	ஆவந்தன	113
அழான்	251	ஆலினது கன்று	63
அறஞ் செய்தான் சுவாககம		ஆலினது கன்று — ஆவிற்குக்	
புகும்	151	கன்று	82
அறுத்துக் குறைததுச		ஆயும ஆயனும் செல்க	34
சுகிர்ந்து வகிந்து இட்டான	175	ஆற்றுட் செத்த வெருமை	
அன்றே அன்றே	171	ஊராகுயவற்கு இழுத்தல்	
அன்றோ அன்றோ	171	கடன	249
அன்றே — அன்றோ	93	ஆனதா	38
		ஆனம்	177
ஆ	112	ஆன் கன்று நீருட்டிக	41
ஆ உண்டு	50	இஃது	111
ஆ எவன்	50	இஃது உண்	163
ஆகரிது	50	இக்காடு போகிற கூறை	
ஆகிடந்தது	50	கோட்பட்டான், கூறை	
ஆ செல்க	50	கோட்படும	153
ஆ பல	50	இடையன்	11
ஆ வாழக	46	இதனிற் கடிது இது	60
ஆகலாகல்	170	இதனிற் சிறிது இது	60
ஆகவாக	170	இதனிற் பெரிது இது	60
ஆக்கள்	112	இதனிற் றண்ணிது இது	60
ஆசிரியன் பேரூர்கிழான்		இதனிற் நீது இது	60
செயிற்றியன் இளங்கண்-		இதனிற் நீவிது இது	60
ணன் சாத்தன் வந்தான்	31	இதனின் நன்று இது	60
ஆடே	107, 108	இதனின் நாளும் இது	61
ஆடை சாத்தனது	78	இதனின் நெடிது இது	60
ஆடை தா	247	இதனின் மெலிது இது	60
ஆட்டுப் பிழுககை	246	இதனின் வட்டம் இது	60
ஆண்பால்	99	இதனின் வலிது இது	60
ஆண்மகன்	108	இதனின் வெய்யது இது	60
ஆதிண்டு குற்றி	38	இது	111
ஆப்பீ	246	இது பிற	169

இந்நாழிக்கு இந்நாழி சிறிது பெரிது	255	இவனிற் பழையன் இவன்	61
இந்நாள் எம்மில்லதது உண் ணய்	250	இவனிற் புதியன் இவன்	61
இப்பண்டியுள்ளது எவன்?	24	இவனின் ஆயினான் இவன்	61
இப்பயறல்லது இல்லை	28	இவனின் இலன் இவன்	61
இப்பெண்டு	108	இவனின் இழிந்தான் இவன்	61
இம்மகள்கண் நல்லவோ இக்- கயல் நல்லவோ	15	இவனின் இளையான் இவன்	61
இம்மாட்டான்	108	இவனின் உடையன் இவன்	61
இயமரம் இயம்பினார்	34	இவனின் மூததான் இவன்	61
இருந்தான் குன்றதது	79	இவனைப் பூதம் புடைததது	44
இருந்தான் குன்றத்துக்கண்	78	இவன்—வந்தான், சென்றான்	105
இருவர்	110	இவை	111
இலை பசுசென்றது	232	இவையல்லது பயறிலலை	28
இலைநட்டு வாழும்	85	இவ	111
இல்முன் — முனறில்	16	இவவாளன்	108
இல்ல	112	இவவினை நன்று	44
இல்லது	112	இவவெருது புற்றின்னும்	38
இல்லம் மெழுகிற்று	154	இளம பெருங் கூத்தன்	21
இல்லா	134	இன்று இவவூரெல்லாம் தைநீர் ஆடுப	37
இல்லள்	134	இன்று இவவூர்ப் பெற்ற - மெலலாம் அறங்கறககும்	37
இல்லன	112	இன்று இவவூர்ப் பெற்ற - மெலலாம் உழவொழிந்தன	37
இல்லன்	134	இன்னும் உண்டிலையோ?	
இவரிற் சிலா இவா	61	போதாயோ	151
இவரிற் பலா இவர்	61	உஃது	111
இவர்	98	உடம்பு கறுத்தது	199
இவர் பெரிதுங் கால்கொண்- டோடுப	38	உடம்பு நன்று	44
இவா பெரிதுஞ் சோறுண்ப	38	உடுக்கை ந	246
இவற்கு ஊண் கொடு, ஆடை கொடு	247	உடையா	133
இவற்குக் காலம் ஆயிற்று	44	உடையன்	133
இவற்குத் தெய்வம் ஆயிற்று	44	உடையன்	133
இவனைக் கொள்ளும் இவ- வணி — இவட்குக் கொள்- னும் இவவணி	82	உடையாம்	134
இவள்	100	உடையென்	134
இவனிற் சிறந்தான் இவன்	61	உடையேம்	134
		உண்	139
		உண்கு	128
		உண்கும்	127

உண்கு யான்	128	உண்டான் 6, 7, 9, 53, 124, 125	
உண்கும் யாம்	128	129, 156	
உண்கும் வந்தேதம்	128	உண்டான அவன்	10
உண்குவ	9, 135	உண்டான் — உண்டாய்	95
உண்கு வந்தேன்	128	உண்டான் கரியன்	235
உண்குவம்	126	உண்டான், தின்றான், ஒடி- னான், பாடினான் சாத்தன்	237
உண்குவர்	130	உண்டான் 5	11
உண்குவள்	129	உண்டான பான	11
உண்குவன்	129	உண்டி	139
உண்குவிர்	140	உண்டி	140
உண்குவெம்	127	உண்டி	128
உண்குவென	128	உண்டிம்	127
உண்குவேன்	128	உண்டி வந்தான்	148
உண்குவை	139	உண்டி வருஞ் சாத்தன்	150
உண்ட சாத்தன	240	உண்டேம	127
உண்டது	8, 136	உண்டேன்	128
உண்டது அது	10	உண்டேன அவன்	11
உண்டல்	53	உண்டேன கரியென	235
உண்டன	9, 135	உண்டேன 5	11
உண்டன அவை	10	உண்டேன் பாகதேன	151
உண்டனம்	126	உண்ண	9, 135
உண்டனர்	130	உண்ணச் சாத்தன்	148
உண்டனள்	129	உண்ணது வந்தான்	148
உண்டனன்	129	உண்ணுகின்றது	8, 136
உண்டனிர	140	உண்ணுகின்றன	9, 135
உண்டெனம்	127	உண்ணுகின்றனம்	126
உண்டெனன்	128	உண்ணுகின்றனா	130
உண்டனை	139	உண்ணுகின்றனள்	129
உண்டாய்	127	உண்ணுகின்றனன்	129
உண்டாய் அவன்	11	உண்ணுகின்றனிர	140
உண்டாய கரியை	235	உண்ணுகின்றெனம்	127
உண்டாய யான்	11	உண்ணுகின்றெனன்	128
உண்டார்	8, 130	உண்ணுகின்றனை	139
உண்டார் அவர்	10	உண்ணுகின்றும்	127
உண்டார — உண்டாரே	97	உண்ணுகின்றாய்	139
உண்டாள்	7, 129	உண்ணுகின்றார்	8, 130
உண்டாள் அவள்	10	உண்ணுகின்றாள்	7, 129
உண்டாள் — உண்டாய்	99		

உண்ணாரின்ருன்	6, 125, 129	உவா	98
உண்ணாரின்ரீர்	140	உவள	100
உண்ணாரின்றேம	127	உவன—வந்தான், சென்றான்	105
உண்ணாரின்றேன்	128	உவை	111
உண்ணா வந்தான்	143	உவ	111
உண்ணுஞ் சாததன்	148, 240	உவவாளன்	108
உண்ணும் அது	146	உழக்கு	88
உண்ணும் அவள்	146	உழுதுண்டு தினரோடிப் பாடி	
உண்ணும் அவன்	146	வந்தான்	145
உண்ணும் அவை	146	உழுது வந்தன	144
உண்ணு வந்தான்	143	உழுது வந்தான்	239, 143
உண்ணேனே	13	உழுது வருஞ் சாததன்	150
உண்ப	8, 130	உழுது வருதல	239, 144
உண்பது	8, 136	உழுதல்ல	137
உண்பல்	128	உழுந்தல்லதில்லை	27
உண்பன	9, 135	உழுந்துள	134
உண்பன்	128	உளா	134
உண்பாக்கு வந்தான்	142	உள்ள	134
உண்பாம்	127	உள்ளன்	134
உண்பாய்	139	உள்ள	112
உண்பா	8, 130	உள்ளது	112
உண்பாள்	7, 129	உள்ளன	111
உண்பான்	6, 125, 129	உறினுதும்	127
உண்பான் வந்தான்	142	உறையூரிற் பெரிது கருவூர்—	
உண்பீர்	140	உறையூராகுப் பெரிது	
உண்பேம்	127	கருவூர்	83
உண்பின்	140		
உது	111	ஊரகத்திருந்தான்	65
உதுயிற	169	ஊரயலிருந்தான்	66
உந்தி	211, 212	ஊரன் — ஊர	94
உப்புக் கழிந்தது	185	ஊரிற் சேயன் — ஊர்க்குச	
உப்புக் கூர்ந்தது	185	சேயன்	83
உப்பெண்டு	108	ஊரிற் பற்றுவிட்டான்	61
உம்மாட்டான்	108	ஊரிற் பற்றுவிட்டான் —	
உயிர் போயிற்று	44	ஊர்க்குப் பற்றுவிட்டான்	82
உலகத்தார் பசித்தார	45	ஊரிற் நீர்ந்தான்	61, 186
உலகம்	213	ஊரிற் நீர்ந்தான்—ஊர்க்குத	
உலகம் பசித்தது	44	தீர்ந்தான்	83

ஊருளிருந்தான்	65	எல்லாரும் வாரார், வருவர்	172
ஊரெனப்படுவது உறையூர்	162	எவன் அது	136
ஊரென்று சொல்லப்படுவது		எவன் அவை	136
உறையூர்	162	எளரினது சாந்து	63, 64, 71
ஊரை யாகும்	55	என்னொடு விரா அய அரிசி	56
ஊரை யிழக்கும்	54	எறு ம பு முட்டைகொண்டு	
ஊரை யின்புடையான்	55	தெற்றியேறின மழை	
ஊரைக காக்கும்	54	பெய்தது, மழை பெய்யும்	153
ஊரைச் செறும்	54	எனக்குத் தருங்காணம்	23
ஊரைப் புகழும்	54	எனக்கு வருங்காணம்	23
ஊரைப் பெறும்	54	என அனைனை வருதாள்,	
ஊர்க்கண்ணிருந்தான்	65	போயினாள்	22
ஊர்க்காலிருந்தான்	65	என நாதல பொலிவாயிறறு	43
ஊர்ப்புடையிருந்தான்	66	எனபதெனபது	170
ஊர்ப்புறத்திருந்தான்	65	என்பாலை வருத்தது, போயிற்று	22
		என யானை வருத்தது	43
எட்குப்பை	63	ஏப்பின செனருன	65
எட்சாந்தது	71	ஏழாட்டையான்	134
எட்டி	110	ஏறு	86
எந்தை வருக எம்பெருமான		எனம்	177
வருக மைந்தன் வருக	32	எனாதி	110
எமா	103, 220	எனாதி கலலுத்தன்	31
எமள்	103, 220	ஏககுமொககும்	220
எமன்	103, 220	ஏடுவங்காடு	36
எம்மா	103	ஏருத்தியலலன் ஒருவன்	20
எம்மாள்	103	ஒருவா	110
எமமான்	99, 103	ஒருவா அவா	121
எயிலை யிழைக்கும்	54	ஒருவா வருதா	105, 120, 121
எயின நாடு	36	ஒருவனல்லள் ஒருத்தி	20
எருது வருத்தது அதற்குப் புல		ஒருவனகொல்லோ ஒருத்தி	
லுக் கொடுக்க	29	கொல்லோ தோன்றுகின்றார்	19
எருப்பெயது இளங்களைகட்டு		ஒலலென ஒலித்தது	161
நீகால் யாததமையாற		ஒல்லெனவொலித்தது	244
பைங்கூழ் நல்ல	19	ஒன்று	88, 112
எல்லாங் கொண்டாம்,		ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்-	
கொண்டார்	172	லோ செய்புக்க பெற்றம்	20
எல்லாம் வந்தன	119	ஒஓ பெரியன்	161, 163
எல்லாம் வந்தார்	119	ஒ கொண்டார்	158
எல்லாம் வந்தீர்	119	ஒங்கல்	211
எல்லாம் வந்தோம்	119		

இ தந்தார்	158	கரியன்	7, 134
இனம்	177	கரியன்	6, 124, 134
ஒள்	171	கரியான்	109
ஒளஉ	171	கரியான் — கரியாய்	95
ஒள, ஒள	170	கரியான் — கரியாய்	99
		கருகுகுதிரை	224, 225
கடந்தான் நிலத்தை	77	கருப்பு வேலி	221
கடந்தான் நிலம்	78	கரும்பிற்கு வேலி	58
கடமுடையார் வளைப்பா	14	கருவூரின் கிழக்கு	62
கடல்	112	கருவூரின் கிழக்கு — கரு-	
கடலோடு காடொட்டாது —		வூர்க்குக் கிழக்கு	82
கடலைக் காடொட்டாது	77	கருவூர்க்கு வழி எது	13
கடவுட் பரவினா	201	கலித்தது	180
கடிகுத்திரத்திற்குப் பென	58	கருது	112
கடிது வந்தார்	222	கள்ளரின் அஞ்சம்	60
கடியான்	99	கள்ளரை யஞ்சம்	55
கடு	86	கள்ளா கள்ளா	221
கடுத தின்றன	85	கறுகறுத்தது	35
கடுவும் கைபிழி யெண்ணெ-		கறுத்தது வந்தார்	199
யும் பெற்றமையான மயிர		கன்னி ஞாழல்	22
நல்ல ஆயின	18	கன்னி யெயில்	22
கணி — கணியே	92		
கணியார் — கணியீரே	97	கா ககை க யிற் கரிது களம்	
கண்கழீஇ வருதும்	16	பழம்	59, 60
கண்குறியரா யிருந்தார்	16	காட்டது யானை — காட்டுள்	
கண் சிவந்தன	199	யானை	75
கண்டிரோ, கண்டிரோ	234	காட்டுச் சாரோடும்	65
கண்ணாற் கொததை	57	காணத்தாற் கொண்ட அரிசி	56
கண்ணைக் குத்தினார் — கண்-		காது நல்லள்	47
னுட் குத்தினார்	69	காரம்	177
கண் நல்லள்	47	காரைக்காடு	36
கபில பரணர்	231	காலன் கொண்டான்	45
கபிலம்	86	காலான் முடவன்	57
கபிலரது பாட்டு	64	காலேக வண்ணம்	257
கமுகந்தோட்டம்	36	காவிதி	110
கரம்	177	காளை	123
கரிய	9, 112, 137	கான்	177
கரியது	8, 112, 137	கான் முட்குத்திற்று	14
கரியர்	8, 134	கான்மே னீர்பெய்தும்	245

கிட	139	குற்றினை நாடு	36
கிளியை யோப்பும்	54	குன்றக் கூகை	221
கிள்ளை	212	குன்றத்துக்ககண் இருந்தான்	•78
குங்குமம்	213	கூத்தா — கூத்தோ	97
குடங்கொண்டான் வீழ்ந்தான்	46	கூந்தல் — கூந்தால்	101
குடிமை நல்லன	45	கூயிற்று	8,136
குண்டுகட்டு	8	கூழுக்கு குறறேவல செய்யும்	58
குதிரை	112	கூழுண்டான சோறு முண்-	
குதிரைகள்	112	பான	243
குதிரைத்தோ	67	கூழுண்டான் சோறும்	
குதிரை வந்தது — குதிரை		உண்ணாநின்றான்	243
வந்தன	113	கூழுண்ணாநின்றான் சோறும்	
குத்து	86	உண்பன	242
குரிசில் — குரிசீல்	99	கூழ்	211
குரிசில் வந்தது	43	கூற்றப் பெருஞ் சேந்தன	257
குருடு வந்தது	43	கெழீஇயிலி வந்தது	43
குழல் கேட்டான்	88	கைக்கியாப்புடையது கடகம்	58
குழவி	115	கையிடத்திருந்தான்	66
குழவி யழுதது	43	கையிறுபு வீழ்ந்தது	143
குழிப்பாடி	85	கையிறுபு வீழ்ந்தான்	143
குழைகொண்டு கோழி		கையிறு வீழ்ந்தது	143
யெறியும் வாழக்கையா	256	கையிறு வீழ்ந்தான்	143
குழைத்தது	180	கையிறு வீழ்ந்தது	143
குழையை உடையன	54	கையிறு வீழ்ந்தான்	143
குளமீர் புகுந்து நிறையும்	11	கைவலத்துள்ளது கொடுக்கும்	66
குளமபின்று	8, 136	கொடியாடித் தோன்றும்	150
குறுங்கோட்டது	137	கொடியாடிற்று	84
குறுங்கோட்டன	137	கொடுத்தான சாததற்கு	77
குறுங்கோல	224	கொடும்புற மருதி	115
குறுந்தாட்டு	8, 136	கொடும்புற மருதி வந்தது	118
குற்றிகொல்லோ	165	கொடும்புற மருதி வந்தான்	118
குற்றி கொல்லோ? மகன்		கொடும்புற மருதி வந்தான்	118
கொல்லோ?	20	கொண்டேரோ, கொண்டேரோ	234
குற்றி கொல்லோ மகன்		கொப்பூழ் நல்லன்	47
கொல்லோ தோன்று-		கொல்யானை	51, 223, 225
கின்ற உரு	19	கொல்லன்	109
குற்றியல்லன் மகன்	20		
குற்றியன்று மகன்	20		

கொளலோ கொண்டான்	106, 241	சங்கிராமத்தார்	110
கொள்ளெனக் கொண்-		சத்தி	261
டான்	161, 243	சம்பு	251, 261
கொள்ளென்று கொண்டான்	162	சளளை	251, 261
கொற்றனிற் சாததன் நல்-		சாத்தற்கு	52
லன், சாததனிற் கொற்றன்		சாத்தற்குக் கொடுக்கும்	78
நல்லன்	15	சாததற்குச் சோறு	57
கொற்றன்	9, 114	சாததற்குப் படுபொருள்	
கொற்றன் நலலனோ சாத-		கொற்றன்	58
தன் நல்லனோ	15	சாததற்கு மகளுடம்பட்டா	
கொற்றன் மயிரிற் சாததன்		சானனோ	58
மயிர நல்ல, சாததன் மயி-		சாததனதனை	78
ரிற் கொற்றன் மயிர நல்ல	14	சாத்தனதனெடு	78
கொற்றன் மயிர நல்லவோ		சாததனதியற்கை	63
சாததன் மயிர நல்லவோ	14	சாததனது	52
கொற்றன் வந்தான் அவற்-		சாததனது ஆடை.	78
குச் சோறு கொடுக்க	29	சாததனது கலம்	64
கொற்றன் வருதற்கு உரியன	160	சாததனது கிழமை	63
கொன்னே போயினா	159	சாததனது செயற்கை	63
கொன்னே வந்தது	159	சாததனது சொல்	65
கோ — கோவே	91	சாததனதுடைமை	63
கோடில	137	சாததனது நிலை	64
கோடின்று	8, 137	சாததனது முதல	64
கோடுடைத்து	137	சாததனது வாழ்ச்சி	64
கோடுடைய	134	சாததனது வான்	64
கோட்டது நுனியைக்		சாததனின்	52
குறைத்தான் — கோட்டை		சாததனின் நெடியன் — சாத-	
நுனிக்கட் குறைத்தான் —		தற்கு நெடியன்	82
கோட்டை நுனியைக்		சாததனின் வலியன்	78
குறைத்தான்	70	சாததனும் வந்தான்	159, 242
கோட்டுது	71	சாததனும் வந்தான் கொற்-	
கோதை வந்தது	118	றனும் வரலுமுரியன	172
கோதை வந்தாள்	118	சாததனும் வந்தான் கொற்-	
கோதை வந்தான்	118	றனும் வரும்	172
கோமாள்	99	சாததனென, கொற்ற-	
கோயிற்கடைச் சென்றான்	66	னென, பூதனென, அம்	
கோல் தா	40	முவரும் வந்தார்	174
கோழி கூவிப் புலர்ந்தது	254		

சாத்தனே, கொற்றனே, பூதனே என மூவரும் வந்தாரா	175	சான்றா — சான்றீரே	97
சாத்தனே	52	சான்றோரிடை யிருந்தான்	66
சாத்தனெடு	52	சான்றோருழைச சென்றான்	65
சாததெடு வந்தான	78	சில	112
சாததெடு வந்தான கொற்றன்	56	சிலலவை	112
சாத்தன்	53, 106, 114	சிவநகு ரோககிரா	199
சாததன் அவன்	29	சிறுஅா	97
சாததன் என்று, கொற்றன் என்று, பூதன் என்று என மூவரும் வந்தாரா	174	சீததலைச சாத்தன்	115
சாத்தன் ஓதல் வேண்டி	152	சுகாடு	249
சாததனகண்	52	சுண்ணத்தான்	110
சாத்தன் கையெழுதுமாறு வல்லன், அதனால் தன் ஆசிரியன் உவககும், தந- தை உவககும்	30	சுருசருத்தது	35
சாததன், கொற்றன், பூதன் என மூவரும் வந்தாரா	174	சுறுசுறுத்தது	35
சாத்தன் — சாததா	101	சூதினைக் கன்றினான் — சூதினகட கன்றினான்	69
சாத்தன் யாழ் எழுதம்	114	சூதினைக் கன்றம்	55
சாத்தன் வந்தது	117	செங்கால நாரை	21
சாததன் வந்தான 3, 104,	117	செங்காளுராய	90, 232
சாததன் வந்தான, கொற்- றன் வந்தான்; வேடன வந்தான, அம் மூவரும் வந்தாரா, அம் மூவரும் வந்தமையாற் கலியாணம் பொலிந்தது	176	செய்யா	249
சாத்தன் வந்தான் — சாத்தன் வந்தது	113	செய்ய	9
சாததா	102, 103	செய்யது	8
சாத்தா உண்ணாயோ?	13	செய்யா	8
சாததா, உறையூககுச செல்- லாயோ?	14	செய்யன்	7
சாததி — சாத்தீ	101	செய்யன்	6
சாத்தி சாந்து அமைக்கும்	114	செய்யாரா — செய்ரே	97
சாத்தி வந்தது	117	செய்யான்	109
சாத்தி வந்தாள்	117	செய்யான் — செய்யாய்	95
சாம்	11	செய்யை நோககும்	55
		செல்ல மன்றார் நெடுத்தகை	166
		செலவ	112
		செவியில	137
		செவியிலி வந்தது	118
		செவியிலி வந்தாள்	118
		செவியிலி வந்தான்	118
		செவியின்று	137
		செவியுடைத்து	137
		செவியுடைய	137
		செவ்வாய் எழுந்தது	44

சென்றதே சென்றதே	234	த'விழநாடு	12
சேரமான்	95, 109	த'விழ நாட்டு மூவரும் வந்தாரா	160
சேர்ப்பன்	109	த'விழ நாட்டு மூவேந்தரும்	
சேர்ப்பன் — சோப்ப	94	வந்தார்	26
சேறு	128	தம்மார்	103
சேறும்	127	தம்மாள்	103
சொல் நன்று	44	தம்மான்	103
சோனாடு	16	தம்முன் — தம்முனே	94
சோழனாடு	16	தலை நோகின்றது	14
சோழன் — சோயா	94	தள்ளை	212
சோழன் நலங்கிள்ளி	31	தாம் வந்தன	114
சோழியன்	109	தாம் வந்தாரா	22, 119
சோறு	211	தாயர்	109
சோறு அட்டது	154	தாயிற்று	8, 136
சோறுண்பான் கூழுமுண்டான்	243	தாயை ஒக்கும்	54
சோறு தா	247	தாயைக் கொன்றான் நிரயம்	
ஞமலி	212	புகும	151
ஞாணை யறுகும்	55	தாயை யுவக்கும்	54
ஞாயிறு எழுந்தது	44	தாய்	115, 220
ஞாயிறு பட்டு வந்தான் —		தாய்க்குக் காதலன்	58
ஞாயிறு பட வந்தான்	254	தாய் மூவா	221
ஞாய்	220	தாய வந்தது	117
ஞெண்டு	251	தாய் வந்தாள்	117
தச்சன்	109	தான் வந்தது	119
தட்டுப்புடைக்கண் வந்தான்	65	தான் வந்தாள்	119
தண்ணீர்	224	தான் வந்தான்	114
தந்தை	115	திங்கள் எழுந்தது	44
தந்தை — தந்தாய்	101	திரிதாடி	228
தந்தைதலைச சென்றான்	66	திருமுதும்	127
தந்தையர்	109	திருவஞள் வந்தாள்	6
தந்தை வந்தது	117	தினையிற் கிளியைக் கடியும்	77
தந்தை வந்தான்	117	தின்	139
தமர்	103, 220	தின் குவ	9, 135
தமன்	103, 220	தின்ப	8, 130
தமன்	103, 220	தின்பல்	128
		தின்பன்	128
		தின்மின்	140
		தின்றல்	53

தின்றி	139	நமா	103, 220
தின்றா	9, 135	நமள்	103, 220
திங்கரும்பு	224	நமன்	103, 220
தித தித தீ	233	நம எருததைநதனுள் யாது	
தித்தி	221	கெட்டது	25
தியர்	134	நம்பி	107, 108, 207
தியள்	134	நம்பி — நம்பீ	91
தியன	134	நம்பி தூறு எருமையுடையன்	37
துஞ்சினா	16	நம்பி வந்தான் ஆவற்குச்	
துடிபோலும் நடு	15	சோறிடுக	29
துண்ணெனத துடிததது	161	நம்பி வாழி	93
துண்ணென்று துடிததது	162	நம்பி கண் இரணமென நொந்தன	26
துலாம	88	நம்பிகு மகன்	73
துணிப்பதக்கு	226	நம்பியாரா — நம்பியீரே	97
துணைச சாராதான்	68	நம்பீ	102
தெங்கினது காய் — தெங்கு	87	நம்மரசன் ஆயிரம யானை	
தெங்கு	86, 112	யுடையன்	37
தெங்கு தின்றான்	85	நம்மா	103
தெயய	177	நம்மாள்	103
தெற்கண் குமரி	66	நம்மான்	103
தோமுன் சென்றான்	66	நாகா வந்தாரா	6
தொடி	88	நாகன வந்தான்	6
தொடியரை	226	நாகி வந்தான்	6
தொல்காப்பியம்	86, 87	நரி — நரியே	101
தொழீஇ	92	நரியன்று	137
தோள் நல்லள்	47	நல்லறிவுடையன செவவி-	
தோன்றல் — தோன்றல்	99	யன் சான்றார மகன்	237
நகுபு வந்தான்	143	நல்லா	134
நங்கை	108	நல்லள்	134
நங்கை — நங்காய்	91	நல்லன்	134
நங்கை முலை இரண்டும் வீங்கின	26	நல்லாடை	224
நங்கை வாழி	93	நறும் பூ	224
நட	139	நற்குணம்	213
நமருள் யாவர் போயினார்	25	நன்கட்டாய்	105
		நன்காடு	16
		நன்றும் அன்று தீதும் அன்று	
		இடை நிகர்த்தாயிற்று	160
		நன்றே நன்றே	171

நன்றோ அன்று தீதோ		நீ செல்	14
அன்று இடை நிகர்த்தா-		நீ செல்க	140
யிற்று	161	நீ செய்ம்மன	141
நன்னுதல்	224	நீ யில்லை	141
நாகர்பலி	76	நீ யுண்ணும் இல்லம்	147
நாடெனப்படுவது சோனாடு	162	நீயிர	98
நாட்டைச் சிதைக்கும்	55	நீயிர உண்ணும் இல்லம்	147
நாட்டைப் பழிக்கும்	54	நீயிர் வந்தீர்	120, 121
நாயன்று	137	நீயும் நினபடைக்கலமும் சாநீர்	33
நாயார் வந்தார்	166	நீயே கொண்டாய்	161, 241
நாயாற் கோட்பட்டான்	56	நீயே கொண்டாய்	163
நாயொடு நம்பிவந்தான்	71	நீரொனா, நிலனொனா, தீயொனா,	
நாய்	112	காலொனா	174
நாய் கொல்லோ — நரி		நீர் கண்டக	251
கொல்லோ	165	நீர் செல்க	140
நாய்க்கு நட்புடையன்	58	நீர் தண்ணிது	17
நாலாட்டையான்	134	நீலததையுடைய ஆடை —	
நாவினை வளைக்கும்	55	நீலம்	87
நாழி	88	நீலம்	16, 85, 87
		நீ வந்தாய	120, 121
		நீ வேறு	141
நிலங் கடந்தான்	78, 221		
நிலத்தர்	133	நுநநாடியாது	12, 24
நிலத்தன்	133	நுமர்	103, 220
நிலத்தன்	133	நுமள்	103, 220
நிலத்தினது கலம்	63	நுமன்	103, 220
நிலத்தைக் கடந்தான்	78	நுமமார	103
நிலம் வலிது	17	நும்மாள்	103
நிலம் வல்லென்றது	232	நும்மான்	103
நிலனும் நீரும்	3		
நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும்	160	நூலைக் கற்கும்	54
நிலனென வளியென	162	நூறு	88
நிலனென்ற, நீரென்ற, தீ			
யென்ற, வளியென்ற	174	நெடிதோ ? குறிதோ ?	13
நிலனென்று வளியென்று	162	நெடியனும் வலியனும்	160
நிலனை, நீரே, தீயே, வளியே,		நெடுங்கழுத்தல் வந்தது	118
ஆகாயமே	161	நெடுங்கழுத்தல் வந்தன	118
நினக்குத் தருங்காணம்	23	நெடுங்கழுத்தல் வந்தாள்	118
நினக்கு வருங்காணம்	23	நெடுங்கழுத்தல் வந்தான்	118
		நெல்லைத் தொகுக்கும்	55

நெறியைச் செல்லும்	55	பாகன்	11
நெறியைச் சென்றான் —		பாம்பு பாம்பு	221
நெறிககட் சென்றான்	69	பாம்பு பாம்பு பாம்பு	233
நெறிவநது கிடந்தது	232	பாரப்பா	110
நெற்குப்பை	71	பாரப்பா — பாரப்பீர்	97
		பாரப்பா வந்தார்	166
பகைவா எறிவா	14	பாரப்பனச் சேரி	36
பசித்தேன பதஞ்சோறு தா		பாரப்பான் கண்ணன்	31
என நின்றான்	245	பால்	211
பசு	88	பாவை	88
படை படை	221	பாளிகம்	211
படையது குழாம	63		
படையது குழுஉ	64	பிற	112
படையை வெகுளும்	54	பிறங்கல	211
பட்டி புத்திரா	110	பிறா	110
பண்டு காடுமன்	104	பிறள	110
‘பண்டு காடுமன் இனிக கயல		பிறன்	110
பிறமும் உயலாயிற்று’	158	பிறிது	112
பண்ணுககுத் தக்கது பாடல	58	புருஷம் நல்லன்	47
பதினைவா	226	புலி — புலியே	101
பதினென்று	226	புலிகொல யானை	73
பத்தானும் எட்டானும்	160	புலிகொலயானை ஒடுகின்றது	74
பதது	88, 112	புலிகொலயானை கிடந்தது,	
பததும் கொடான	172	தோன்றும்	74
பயறல்ல	137	புலிகொலயானைக்கோடு வந்தது	74
பயறுள	137	புலிபாய்ந்தாங்குப் பாய்ந்தான்	15
பயறுளவோ வணிகர்	27	புலிபோற்றிவா வாழியை	75
பயிர நல்ல ஆயின	18	புலியின அஞ்சும், புலியை	
பருதூல்	224	அஞ்சும்	75
பருதூல பன்னிரு தொடி	13	புகழான்	251
பல	112	புழாஅன	95
பலா	112		
பல்ல	112	பூ நட்டுவாழும்	85
பல்லவை	112	பூணை நோக்கினான்	72
பவளக் கோட்டு நீல யானை		பூண்டு — பூண்டே	101
சாதவாகனன் கோயிலுள்-		பூயிலான்	110
ளும் இலலை	27	பூயிலான் — பூயிலாய்	95
பறி	16	பூவிற்குத் தக்கது வண்டு	58

பெண்டாட்டி	107, 108	பொன்னன்னன்	137
பெண்டிர் — பெண்டிரே	94, 98	பொன்னன்னன்	134
பெண்பால்	99	பொன்னன்னா	108
பெண்மகன்	106, 108, 109	பொன்னன்னாள்	108
பெண்மகன் வந்தாள்	122	பொன்னன்னன்	108
பெண்மை யடங்கிற்று	43	பொனபோலும் மேனி	15
பெரியாள்	99	பொன்னை நிறுகும்	55
பெருங்காலர்	109	போ	139
பெருங்காலன்	114	போயிற்றே போயிற்றே	234
பெருங்கால் யானை வந்தது	118	மக	115
பெருங்கால் யானை வந்தன	118	மகடூஉ	107, 108
பெருங்கால் யானை வந்தாள	118	மகவினை	158
பெருங்கால் யானை வந்தான்	118	மகவு நலிந்தது	43
பெருங்குடத்தன்	17	மகள	107, 108
பெருங்குகொற்றன்	17, 46	மகள் — மகளே	100, 101
பெருஞ்சாத்தன	46	மகன்	108
பெருந்தலைச சாத்தன்	21	மகன் அல்லன் குற்றி	20
பெருந்தேவி பொறை யுயிர- தத கட்டிற்கண் நாலவா மக்கள் உளர்	37	மகன் — மகனே	96
பெருந்தோளர்	109	மகாஅர்	97
பெருவிறல் வந்தது	43	மககட்குப் பகை பாம்பு	58
பேடி வந்தது	43	மக்கள்	107, 108
பேடி வந்தாள்	6	மககள் — மக்காள்	99
பேடி வந்தான்	6	மங்கலம் என்பதோர் ஊரு- ண்டு போலும் மழநாட்டுள்	169
பேடியர் வந்தா	6	மஞ்ஞை	212
பேய் தீர்த்தான்	186	மயிர நல்ல ஆயின	18
பேருா கிழான்	109	மரத்தைக் குறைக்கும்	55
புதுங்குட நல்ல	19	மரத்தைக் குறைத்தான்	54
பொத்தகம் கொண்டுவா	164	மரத்தைக் குறையான்	80
பொறை யுயிர்த்தா	16	மரம் — மரமே	101
பொற்றாலி	227	மருந்து ஈ	246
பொற்றொடி	86	மருந்து உண்டு நல்லனாயினான்	239
பொன்னன்ன	112	மருமகள் — மருமகளே	101
பொன்னன்னது	112, 137	மருமகன் — மருமகனே	96
பொன்னன்னர்	134	மருவூரின் மேற்கு	62
பொன்னன்னன்	134	மலை	112
		மலை நிற்கும்	150

மலையமான்	95, 109	முடத்தி வந்தாள்	117
மலைவந்து கிடத்தது	232	முடத்தி வந்தது	117
மலை பெய்தென விலக -		முடவன்	114
மார்ந்தது, மரங்குழைத்தது	144	முடவன் வந்தான்	117
மலை பெய்தென உளம்		முடவன் வந்தான்—முடவன்	
பெற்றது	144	வந்தது	113
மலை பெய்யப் பயிர எழுந்-		முடவன் வந்தது	117
தது	144	முததும் மணியும் பொன்னும்	15
மலைபோலும் வணகை	15	முத்தொடு முழாக்கோத்து	57
மற்று உண்பல	163	முப்பத்து மூவரும் வந்தார	6
மற்றையது	112	முப்பத்து மூவர்	110
மற்றையது கொண்டு	164	முயற்சியாற் பிறத்தலான்	
மற்றையவை	112	சொல்லு நிலையாது	57
மற்றையார	103, 110	முயற்சியிற் பிறத்தலின் ஒலி	
மற்றையாள்	103, 110	நிலையாது	62
மற்றையான	103, 110	முலை நல்லள	47
மற்றே மற்று	163	முலை — முல்லைய	90
மனைவியைக் காதலிக்கும்	54	முறைக்குத்துக் குத்தினா	77
மன்	177	முனறில்	16
மரகாயத்தது	40	மூக்கு நல்லள்	47
மரத்திரத்தது	40	மூவா	110
மரபூத்தது	40	மூவாட்டையான்	134
மரவீழத்தது	40	மெல்லிலை	224
மாடத்தினக் ழிருந்தான்	65	மேலைச்சேரிக் கோழி அலைத்-	
மாடத்தின்மே ழிருந்தான்	65	தது	46
மாடத்துக்கண் இருந்தான்	65		
மாந்தா	108	யா	111
மாமரம்	224	யாட்டுளா னின் னுரை	
மாரியுள் வந்தான்	65	தாரான்	249
மாரியுள் வந்தான் — மாரிக்கு		யாது	25, 111
வந்தான்	82	யாபன்னிருவர் உளர்போலும்	
மாவும் மருதும் ஓங்கின	40	மாணக்கா அகத்தியனார்க்கு	169
மாவும் மரையும் புலம்படாந்தன	40	யாம உண்ணும் இல்லம்	147
மாள	177	யாம பண்டு விளையாடுகா	155
முடக்கொற்றி வந்தாள்	117	யாம் பண்டு விளையாடுவது	
முடக்கொற்றி வந்தது	117	இக்கா	154
முடக்கொற்றன் வந்தது	117	யாய்	220
முடக்கொற்றன் வந்தான்	117	யார் அவா	131

யார் அவன்	131	யான் உண்ணும் இல்லம்	147
யார் அவன்	131	யான் செய்ம்மன	141
யாவா	25, 98	யான் செல்க	140
யாவள்	25, 100	யான் வேறு	141
யாவன்	25	வடககண் வேங்கடம்	66
யாவை	25, 111	வடுகரசா ஆயிரவா மக்களை	
யாழுங் குழலும் பறையும்		யுடையா	37
இயம்பினா	35	வடுகரசாக குச சிறந்தார்	
யாழ் கேட்டான	88	சோழியவரசர்	58
யாறொழுகும்	150	வட்டப் பலகை	224
யானிலை	141	வணிகா	110
யானும் என் எஃகமும் சாறும்	33	வண்ணத்தான	110
யானைக் கோடு	3, 221, 230	வண்ணுன சாததன்	31
யானைக் கோடு உணடு	51	வந்தான் சாத்தனெடு	77
யானைக் கோடு செல்க	51	வரலும் உரியன	241
யானைக் கோடு பதது	51	வருது	128
யானைக் கோடு யாது	51	வருதும்	127
யானைக் கோடு யீழ்நதது	51	வருவ	112
யானைக் கோடு வெளிது	51	வரைவீழ்ருவி	221
யானையது கோடு	63, 64	வலியான சாததனின்	77
யானையது கோடு கூரிது —		வல்லா	134
யானைக்குக் கோடு கூரிது	82	வல்லள்	134
யானையது கோட்டைக்		வல்லன்	134
குறைத்தான்	69	வணைநதான்	83
யானையது கோட்டை நுனிக-			
கட் குறைத்தான்	77	வா	139
யானையும் தேரும் ஆளும்		வாசுதேவன் வந்தான்	6
எறிந்தார்	175	வாணிக ததானாயினான்	56
யானையைக் கோட்டுக்கட்		வாணிக ததான் ஆயினான்	72
குறைத்தான்	70	வாணிகத்தின் ஆயினான்	72
யானையைக் கோட்டைக்		வாம் புரவி	149
குறைத்தான்	70	வாயாற்றக்கது வாய்ச்சி	56
யானையை யூரும்	54	வாயாற்றக்கது வாய்ச்சி —	
யானை வந்தது	118	வாய்க்குத தக்கது வாய்ச்சி	82
யானை வந்தன	118	வாயிலான	110
யானை வந்தாள்	118	வாயிலான் — வாயிலாய்	95
யானை வந்தான்	118	வாய்க்காலேச சாரும்	55
யானையார் வந்தார்	166	வாய்ப்புசி வருதும்	245
யானோ கொண்டேன்	241, 160	வாளி	220

விடலை	123	வெள்ளென்று விளர்த்தது	162
விண்டு	211		
விண்ணென விசைத்தது	161, 244	வேங்கைப்பு	229, 230
விண்ணென்று விசைத்தது	162	வேட்டுவா	110
விரலை முடககும்	55	வேந்து செங்கோலன்	45
விருந்து வந்தது	43	வேந்து வாழி	93
வில்லி	220	வேந்து — வேந்தன்	91
		விவரால பரிசுதான	56
வெறபன்	109	விவரினாய் பிரிககும்	55
வெள்ளாடை	227, 229*	விவராளா	110
வெள்ளி எழுந்தது	44		
வெள்ளென விளாத்தது	162	வைத்திமீன	153

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர்

முற்றிற்று

சொல்லதிகாரம் :

வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள்

[* இக்குறி இடப்பெற்றவை இடம் விளங்காதவை ; † இக்குறி இடப்பெற்றவை மேற்கோட் குத்திரங்கள் , முன்னா குறிக்காமல் விடப்பெற்ற இடங்களும், பின்னர் விளங்கிய இடங்களும் ஆங்காங்கே இருதலை நகவளைவில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.]

(எண் பக்க எண்)

* 'அஃதே அஃதே'	233	* 'அவண்ணங்கு ... விளைவு'	30
† 'அஃறிணை' (சொல - 1)	5	'அழங்கன் மூதூர்' (ஐங்கு - 372)	193
'அகரமுதல்' (குறள - 1)	224	* 'அறற் கூந்தல்'	228
'அங்கலும்...சோழர்' (அகம-76)	258	* 'அறிவு துயவுறுத்தார்'	198
* 'அடகுபுலால் . யவன்'	172	'அரு அ யாண ... நன்னாடு'	200
'அட்டி லோலை ... நின்மே'	250	† 'அளபெடை மிகுஉம்'	102
* 'அணிகலம் பொற்ப'	190	† 'அன் ஆன் அம் ஆம்'	157
'அண்டர் ... வன்' (குறள-117)	185		
† 'அதனோடியைந்த'	71	* 'ஆங்கக் ... போக்கியோள்'	168
* 'அதிர்கண் முரசம்'	185	† 'ஆசிரியர்க்க'	81
* 'அது பிறக்கு'	169	* 'ஆண்பயமுந் தூக்கினென்'	183
'அதுச்சொல் ... யானும்'	132	'ஆரியர் துவன்றிய ... யிமயம்'	189
* 'அதுமற் கொண்கன் நேரே'	177	* 'ஆறுபடர்ந்தார்'	191
'அதுமன்'	156, 157		
'அந்தில் கச்சினன் கழலினன்'	165	* 'இசைந்தொழுகும்'	183
'அம்ப...மொழிமே' (குறள-51)	149	† 'இடைச் சொற் ... மேன்ப'	180
'அம்ம வாழ் தோழ'	168	* 'இயமர மியம்பும்'	196
'அரிமயிர்த் திரண்முன்கை'	195	† 'இயற் பெயர்க் ... கிளவியும்'	257
* 'அரும்பிணை...வேட்டஞான்று'	190	† 'இயற்கையி ... முறைமையின்'	73
'அலமரலாயம்'	184	* 'இயைந் தொழுகும்'	183
† 'அவற்றுள் பன்மை...கிளவி'	127	* 'இரண்டனுட் ... காட்டுவல்'	260

'இரவரன் மாவையன்'	184	*'ஏஎஎஎ ... மொழிந்தனள்'	220
†'இருதிணை மருங்கி ... லறிய' 7, 26		*'ஏஎவம்பல் . யாமே'	166
†*'இருமை ... செய்யும்'	203	'ஏகலடுக்கம்'	182
'இலம்படு புலவர்'	196	'ஏரி னுழாஅ குன்றிக்கால்'	254
*'இளம்பாண்டில்...மதவினள்'	200	*'ஏவலிளையர் ... கரிக்கும்'	259
†'இனச்சுட் ... கொடை' 46, 215		'ஏறு சிலைக்கும்' (முரு - 815)	195
†'இன்னேவற்றே'	157	*'ஏற்றத்திருந்தார்'	190
†'ஈறு பெயர்க்காகும்'	66	†'ஏணை யெச்சம் ... யானும்'	239
		*'ஏனோரோ . அரிது'	164
*'உடலுமுடைந் ... செத்து'	216	†'ஐ. ஒடு, கு. . அது, கண், விளி' 157	
*'உடையதிழந் ... யிருந்தார்'	196	'ஐதே காமம் யானே'	203
'உண்டருந்து' (அகம - 3)	215		
*'உதுகா'	169	*'ஒண்டேவி நாராய்'	102
*'உப்பின்று ... யோனே'	148	†'ஒருபொருள் ... கிளவி'	257
†'உயர்திணைப் ... டேபை'	176	†'ஒருமை சுட்டிய . . கிளவி'	259
*'உருகெழு தோற்றம்'	207	'ஒருவரோருவரைச் . லாற்றின்'	121
*'உருமில் சுற்றம்'	197	'ஒருவி ரோருவி ... கழிமின்'	258
'உருவக் குதினை'	181	'ஒலலென்று ஒலிக்கும்'	162
'உவக்குந் ... ளாயினும்'	182	*'ஒழுது கோடி'	186
*'உவாப்பதினான்'	225	†'ஒன்றறி சொல்லே...சொல்'	226
*'உறந்தவிஞ்சியுயர்நிலம்மாடம்'	192		
'உறுகா லொற்ற வொல்கி'	181	*'ஒயகவல யோருத்தல்'	188
'உறுகால்'	104, 179	'ஒாகமா தோழியவர்...குரலே'	177,
†'உறு தவ நனி'	180, 205		
		'கடல்போற . தோரே'	161, 173
*'ஊரை யோற்கந் தீர்க்கும்'	196	கடிகா'	202
*'ஊர்கடிந்தார்'	201	*'கடித்தளிர்'	202
*'ஊர்கம்பலையுடைத்து'	193	*'கடியிளகுதின்ற கல்லாமந்தி'	202
*'ஊர்சும்மையுடைத்து'	193	'கடியுடை வியனகர்'	204
'ஊன்றுவை ... வருந்தும்'	35	†'கடியென் கிளவி'	105, 180
		'கடுங்கண் யாணை' (அகம - 68)	202
†'எஞ்சிய கிளவி ... முரிய'	236	'கடுஞ்சுடருதுவன்'	202
†'எடுத்த ... முரித்தே'	47	*'கடுத்தனளல்லளோவண்ண'	202
'எய்யாமையலை'	191	'கடும் பகல்'	202
†'எல்லாச் ... குறித்தனவே'	230	'கடும் புனல்'	202, 207
'எல்வவள'	165	*'கடுவன் முதுமகன் ... குமரி'	122
†'எழுத்து'	88	*'கண்கதழ் வெழுதினார்'	204
*'எற்றென்னுடம்பினெழினலம்'	164	'கண்டிது மல்லமோ கோணக'	167
*'எற்றேற்ற ... மில்லாதேன்'	164	'கண்டிதும்'	157
†'எனவேனெச்சம் ... முடிமே'	244	'கண்டை கண்டை'	234
		†'கண்ணிமை...மாத்திரை'	176

'கண்ணும் ... யானே'	168	*'கூழமர்ந் துண்டாள்'	201
'கண்ணே ... வாளிழந்தனவே'	198	*'கூழ்கண்டு வயாலினர்'	198
'கமஞ்சுன் மாமழை'	195	*'கூரியதோர் வாண்மன்'	158, 240
'கயந்தவல மடப்பிடி'	187	*'கேடவரலாயம்'	186
'கயலறலேதிரக் ... சாஅய்'	189	*'கேட்டை கேட்டை'	234
'கயவேள்ளருவி'	186	*'கேண்மியா' (புறம-148)	157, 167
'கருங்கட்டாக்கவல'	192	'கேழ்கிள ரகலத்து'	182
'கருங்கால் வேண்குருகு' (ஈற-4)	102	'கேழற்பன்றி' (புறம - 152)	224
'கருவிவானம் கதழறைசிதறி'	194	'கைதொழுஉப் பழ்ச்சி'	201
*'கலங் ... துடென்கோ'	177	*'கையு மேய்யு .. திருந்தார்'	189
'கலம்பெறு ... றவலவ'	258	*'கொடி-குவளை ... மேனி'	217
'கலி கெழ மூதூர்'	193	*'கொடியுவணத்தவரோ'	169
*'கலையினிரவல சிவலப'	195	*'கொடும்பூண் மார்பு'	195
'கழமிய ஞாட்பு'	194	*'கொய்தளிர்ந்த .. சாரநட்'	257
*'களிறுங் ... தோன்றும்'	217	'கொள்வன .. கவரும்'	196
†'கறுப்புஞ் சிவப்பும்'	179	'கொன்முனை ... நாளே'	159
*'கறையணி மிடற்றினை'	259	*'கொன்வரல்..கொண்டேனோ'	159
*'கற்சுவனக் குவளையிதழ்'	230	'கொன்னார் ... தஞ்சலமே'	159
*'காட்டுச்சாரோடும்...முயால்'	102	'கொன்னார்'	157
*'காத்தை காத்தை'	234	†'கொன்னை'	158
'காப்பும் பூண்டிசிற...போகல'	167	'கோடு பல ... கோளியாலம்'	189
.'காமஞ் ... மொழிமோ'	167	*'கோடுமுற்றி ... விறந்தே'	193
*'கார்மன்ற . தோன்றிய'	164	†'சகரக்கிளவி' (எழுத் - 62)	224
†'காலமுலகம்'	45, 47	*'சார னாட ... யானஞ்சவலே'	218
*'காவலோனக களிற்றஞ்சம்மே'	81	*'சாரனாடவேன் . கலுழ்மே'	149
'கிழவோடேத்து'	66	'சாரனாடன் சாயன் மார்பு'	187
'கிளையரிநாணற் ... துவர்வாய்'	80	†'சிறப்பி னாகிய ... கிளவிக்கு'	257
†'கு ஐ ஆன் என ... சிவனும்'	52	'சிறியகட்பெறினே...மன்னே'	158
†'குடிமை யாண்மை'	45	'சிறுபைந்தூவிச் .. பேடை'	21
*'குருத்துளி பொழிந்தது'	181	'சிறுமை யுறுப செய்பறியலர்'	191
*'குழக்கன்று கடிதியாத்தாள்'	184	†'சிணநிலைக் . கண்ணும்'	69
†'குழவியுமகவு ... கண்ணே'	115	*'சுரையாழ வம்மி ... சுண'	217
'குறவரும் மருளுங் . படினே'	160	*'செஞ்சேவி வேள்ளோக்கலர்'	256
'குறிப்பே ஓசையே'	244	†'செப்பும் வினாவும்'	27
*'குறுத்தாட் கோழி'	214	†'செய்தேனெச்சம்'	105
†'குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல்'	3		
*'குறையறப் ... முல்லாய்'	90		
*'குன்றத்து மேல...வேரிமலர்'	219		

'சேலவழங்கினார்'	193	†'தோன்றென் .. வாதும்'	208
'சேல்லமன்னார் நெடுந்தகை'	166	†*'தோற்ற ... மொழிப்'	174
*'சேழஞ் செந்நெல்'	194	'நகூஉப் பெயர்ந்தோள்'	132
*'சேழந்தடி . செந்நாயேறறை'	194	'நயந்து . நன்மொழி நம்பி'	188
*'சேன்மதி பெரும'	167	'நளிமவை நாடன்'	186
*'சேன்ற ரன்பில தோழி'	252	*'நளியிருள்'	187
'சேன்றீபெரும . யாரோ' 177, 250		'நனந்தவை யுலகு'	200
'சேன்றோடன்பிலா'	132	'நனவுபபுகு. நாடன்'(அகம-82)	200
†'சோச்சொல்லின்...டன்றே'	210	'நணிசேய்த் மூதார்' (மலை-187)	181
*'சோந்துசேறி குறங்கு'	197	'நன்று மரிது ... பெரும'	192
'சேற்று...முண்ணுய' (அகம-16)	203		
'தகர ஞாமல்'	227	*'நாடுகாண மென்மேலுகமின்'	182
†'தகுதியும் ...வொழுகும்' 245, 249		*'நாமுசாக னொள்ளாமோ'	198
தசநாண் ... நோன்றாள்'	214	'நாம்வருந் சேர்ந்து' (அகம-18)	197
'தச்சன் செய்த சிறுமாவையம்'	56	'நிதியந்துஞ்சும்'	214
†'தஞ்சக கிளவி'	105	†'நிரணிறை ... மொழிமாறறு'	215
*'தடநதோள்'	186	†'நிலனும் ... லினையும்'	240
'தடமருப பெருமை'	187	*'நிலனும் வெளியும் நல்ல'	173
'தண்டுறை யூரயாங் கண்டிக'	167	†'நிலனே நீரே . பூதம்'	176
*'தண்டை'	214	'நில்லாது. மோடு' (அகம-110)	259
'தண்ணநதுறைவன்'	215	நிழத்த யாணை படர்'	189
'தண்பெரும் ஞெமிரிய'	196	†'நிறத்துரு புரைத்தற்கு முரிய'	180
†'தததம் மரபின்'	118	†'நிறை மொழி ... மென்ப'	249
†'தம்மீறு...யலும்' (சொல-216)	207	*'நினறை நின்றை'	234
'தவச்சேய் நாட்டா ராயினும்'	181		
		†'நீ யென் கிளவி'	105
'தாலினன்போன'	192	'நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க் குந்து'	175
		'நீர்தேவு தோழுவர்'	192
*'திரிதிரி .. சுவாகா'	249	*'நீர்போ நெரிகை புகன்'	169
'திணைத்தா .. ஞான்றே'	260	*'நீலுண் டுகிலிகை கடுப்ப'	252
		*'நீ வெம்மையள்'	189
*'துடி நடு'	222		
†'துவைத்தலும் சிதைத்தலும்'	179	*'நுணங்கு மருங்குல்'	199
'துணைபோறை மான'(மலை-55)	185	*'நுழை மருங்குல்'	199
'துண்டில் ... வாரா'	24	*'நெடுவேண்மதி'	102
'தேருமரலுள்ளம்' (புறம - 6)	184	*'நொசி மருங்குல்'	199
*'தேவ்வர் தேயத்து'	192	†'நோக்கலின்'	72
'தேவரே ... கைக்கும்'	160	*'பசப்பித்துச் சேன்றார்'	183

*'படர்மலி வெற்பர்'	191	'மணற்கீன்ற'	80
*'பவணத்துப் போய் வீழ்ந்தது'	191	'மண்டில மழங்க ... மொலிப்ப'	176
'பண்ணத்தோள்'	191	*'மதகளிறு'	200
†'பண்ணைத் ... பொருளும்'	186	*'மரையிதழ் ... சீறடி'	252
†'பண்புகோள் பெயர்க்கோடை'	46	*'மலையோடு ... யாணை'	57
†'பரவும் பழச்சும் ... பொருள்'	206	*'மல்லன் மாமலை'	182
'பருந்திருந் ... நனந்தலை'	198	'மழகளிறு'	184
'பல்குரைத் துன்பங்கள். படும்'	166	'மழவ ரோட்டிய'	215
*'பல்லோர்தோ ... மேமக்கு'	42	*'மழை வண்கை'	222
*'பழதே வந்தார்'	187	*'மற்றோ மற்றோ'	220, 233
'பாசிலை'	215	'மன்ற மராஅத்த ... கடவுள்'	197
*'பாடுகோ ... பாடுகோ'	233	†'மன்னை'	158
'பாணன் ... குடியு மில்லை'	38	*'மா அனின் ... கோண்டு'	100
*'பிரியேன் ... போதேய்ய'	169	'மாக்கடனிவந் ... மாதோ'	17
*'புகழ்ந்திது ... பெரிதே'	167	*'மாதர் சுரும்பிசைத்தது'	188
'புண்ணுமிழ்..பாய்ந்து' (சூறு-172)	196	'மாதர் ... நோக்கே' (அசம்-130)	200
*'புரைப்பட்ட'	204	*'மாயக கடவுட் ... வலனே'	166
'புரைய மன்ற ... கேணமை'	181	†'முதலோடு ... ளாறே'	21
'புலம்புலிட் டிருந்தார்'	189	†'முதனிலை .. முடிபின்'	239, 254
*'புலவரான'	81	*'முத்த முறுவல்'	222
*'புலிப்பாய்த்துள்'	222	*'முரசிரங்கு முற்றம்'	196
*'புலிவிற்கேண்டை'	225	*'முழுக்கறை பெய்தான்'	188
*'புள்ளினான'	51	*'மேல்லம் புலம்ப ... யாமே'	167
'புனறகு பசங்காய் தின்ற'	24	'மோயின றுயிர்த்த காவை'	254
'புனிற்றூப் ... கலங்கி'	199	'யாணது பசவை'	201
*'பெருந்தோட் ... பேதை'	22	'யாரஃ தறிந்திசி னோரே'	168
'பெற்றாங் கறிகதில் ... ஆரே'	159	*'யானெம்மூர் புதுவல்'	258
'பெறுகதில் லம்மயானே'	162	'வடவேங்...குமரி' (தொல்-பாயி.)	17
'பேணினே னல்லனோ மகிழ்ந்'	190	*'வடாதுவேங்கடம் ... குமரி'	135
'பேரிசை நவிர மேள யுறையும்'	188	*'வடுகருவாளர் ... யோர்'	38
*'பையுணல்யாழ்'	191	'வந்தோய்மன்ற ... சேர்ப்ப'	133
*'போது கொடி'	186	'வம்பநாரை'	188
*'மகனயிழந் தழங்கினார்'	193	'வம்பவடுகர்'	188
*'முணங்கமழ் ... செல்லல்'	182	*'வயக்கஞ்சால் சீர்த்தி'	184
		'வரிவளை துவைப்ப'	195

*'வருகதில் கேட்கண்கன்'	240	*'விழமியர்'	194
'வருகதில் ... சேரி சேர'	158, 159	'விளங்கு ... கொடும்பூண் ஆய்'	94
*'வருந்திணை...நெஞ்சம்'(அகம்-19)	102	†'விளம்பிய நெறிய ... காவல'	96
'வருமே, சேயிழை ... காணிய'	165	'விளிந்தன்று ... நெஞ்சம்'	169
'வறிது நெறியோரீஇ' (மலை-202)	190	*'விறந்த காப்போடு'	192
'வாம்புரவி'	149	'வினவிநிற் றந்தோன்'	132
'வார்கயிற்றொழுகை'	186	†'வினைக்கொருங்கியலும்'	30
'வார்க்திலங்கு ... யானே'	158	†'வினையெனப ... தோன்றும்'	236
*'வாளுடை யெறுழ்த்தோள்'	203	*'வேண்கொற்றப் . தலவன்'	248
*'வாள்வரி வேங்கை வயப்புலி'	197	*'வேண்கோட்டி . படியும்'	17
*'வாள்வாய் கடிது'	202	'வேயில் புறந்தருஉ . வியக்கம்'	182
'வாளுக்கி வாழும்'	72, 73	*'வேரிநி .. வேருக்கண்டன்ன'	252
†'விதந்த ... செபபும்'	46	*'வேள்ளேறக் காலிதி'	248
*'விதிர்ப்புற்றுக் ... ணிமையார்'	185	'வேறுத்தார்'	192
*'வியலிரு வானம்'	197	*'வேழக்கரும்பு'	224
†'விரிக்கும்வழி விரித்தல்'	3	*'வையிலை நெடுவேல்'	203
'வில்லோன் காலன தாமே'	122	*'வையைக் ... யொருங்கு'	256
*'விழமமுற்றிருந்தார்'	194		

வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள்

முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	15	அஃறிணை யென்மனார் அவ ரல என்னுது, பிற	‘அ ஃ றி ணை யென்மனார் அவரல’ என்னுது, ‘பிற’
3	32	மன்னும	மன்னும்
5	18	மேல் அஃறிணை	மேல், ‘அஃறிணை’
9	12	என்பது	என்பது,
13	23	அவவழி	அவ வழிஇ
15	4	நல்லன்	நல்லன்’
15	9	முறையே	முறை
17	5	தெழுதரு	தெழிதரு,
20	13	உரிதது	உரிதது,
22	19	வேண்டாவாகல்	வேண்டாவாகலால்
24	16	‘புன்றரு	எனவும், ‘புன்றரு
27	16	யென்பது	என்பது
28	10	புறநடை	புறனடை
33	21	(சச)	(சச)
33	26		(சச)
34	15	கூற்றிறிலா	கூற்றிறிலர்,
35	18	பிரித்துசொல்	பிரித்துசொல்
44	11	முடியாத	முடியாத.
45	5	முன்னாததாம்	முன்னத்தான
48	11	இயைபு	இயைபு
54	22	உதாரணப்	உதாரணப்
63	14	அகலம்’	கலம்’
68	14	என்பது ,	என்பது,
68	14	சார்பாவது	சார்பாவது ,
69	7	கிழமையாம்	கிழமையவாம்
80	7	பொருட்டாகலின்,	பொருட்டாகலின் .
81	15	யாசிரியற்கு’	யாசிரியர்க்கு’
81	16	யற்க’	யாக்க’
83	8	ரேன்றுதன்மேற	ரேன்றுதன் மேற்
87	4	நின்ற தாடை	நின்றது ஆடை
90	10	அவை	அவை,
90	25	செங்கான்	செங்கால்
91	25	எய்துவித்தல,	எய்துவித்தல
92	3	உயிர் திணைக்கண்	உயர்திணைக்கண்
96	11	சொல்லாமையான்	செல்லாமையான்
104	17	புலவர்.	புலவர் என்றவாறு.
105	1	இயல்]	

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
110	15	மத்துணை	மத்திணை
112	5	என்பது	என்பன
114	7	ஆகிய	ஆகிய,
115	9	* மக,	ம்க,
118	8	யானை வந்து	யானை வந்தது
118	14	மொருவற்கு	மொருவாககு
121	17	லாற்றி'	லாற்றின்'
122	22	இருதிணைக்குமுரிய	இருதிணைக்குமுரிய,
131	21	குறிப்புச் சொல்	வினைக்குறிப்புச்சொல்
134	14	பிறவும்	'பிறவும்'
137	22	பயிறல்ல	பயறல்ல
137	24	பயிறுள	பயறுள
138	12	வாயென் கிளவி	வாயெண்கிளவி
138	15	துதற்றோ	துதவிற்றோ
139	5	மொருவற்கு மொன்றகும்	மொருவாககு மொன்றற்கு
139	23	பின்னென	பின்னென [ம்.
141	3	யவவையின்	யவவயின்
141	3	காலத்து	காலத்துச்
141	18	உரிய	உரிய,
142	5	வழியிடைத	வழியிடத
142	12	செய்யும	செய்யு
143	14	வினையெச்சமாயக	வினையெச்சமாயக
144	14	வந்தென	வந்தேன்
146	9	உண்ணும	உண்ணும
152	15	என்று மன்றாகற்பாலது	என்றுமன் ஆகற்பாலது
152	24	வினையினை	வினையினை
153	4	நோவுபடும்	நோவுபடும்
153	6	நோவுபடும்	நோர்வுபடும்
159	26	வராலறு	வரலாறு
161	20	பெயரோ	பெயரோ
164	19	பின்னுங்	ஒன்றே பின்னுங்
165	8	'வருமே, சேயிழையந்திற	'வருமேசேயிழையந்திற,
168	19	போக்கியோள்'	போகியோள்'
175	12	கூப்பெயாக	கூஉய்ப்பெயர்க
177	21	மன், ஆர்,	மன், மார், ஆர்,
180	19	எனவும்	வும்
180	20	எனவும்	வும
181	21	உருவக குதிரை'	'உரு குரை'
185	10	கதழ்ந் துறைவன்'	கதழு
185	11	விரைந்து உறைவன்	விரைபு
191	10	உள்ளமலி	உள்ளல்மலி

பக்கம்	வரி	பிழை	த
195	16	மியம்மலு	மியம்பலு
195	25	'சிலைக்கும்'	'எறு சிலைக்கும்'
197	4	குறங்கு	குறங்கு
197	5	குறங்கு	குறங்கு
200	18	என்பதஉம்.	என்பதாம்.
207	13	கெழுஉ என்பம்து	கெழு என்பதனஉம்
209	3	வடசொலென	வடசொலென்
220	17	இசை நிறை	இசை நிறை
221	6	யுவமத்	யுவமத்
223	4	சிறைப்புடைத	சிறப்புடைத்
230	17	யாணைக்கோடு	யாணைக்கோடு,
231	5	ஒருவினை	ஒருமைவினை
233	14	நோக்கி	நோக்கி ;
233	16	இல்லையென்றே;	இல்லையன்றே ;
236	17	என்றார்	என்றான்
237	13	செவவியன்,	செவவியன்
238	3	யென்றார்	யென்றார்,
238	4	விளக்காக,	விளக்காக.
239	13	என்று மொழிந்தன	என்றும், ஒழிந்தன
239	16	முடியுமென்று	முடியுமென்றுங்
239	22	முதல் வினைமுதலானும்	வினைமுதலானும்
243	22	ஒழித்து	ஒழிந்து
244	16	ஒதப்பட்ட என	ஒதப்பட்ட, 'என'
244	25	மூன்றுமேல் வந்து	மூன்று மேல்வந்து
246	10	ஆப்பி'	'ஆப்பி'
247	14	தன்னிடத்	தன்னிடத்
247	21	கூறினான்	கூறினான்மன் ;
247	22	உரித்தாகாது	உரித்தாகாது,
250	22	யாரோ	யாரோ
251	13	ஞெண்டு	ஞெண்டு
251	14	சம்பு சள்ளை	சம்பு, சள்ளை
253	20	தழீஇற்று.	தழீஇயிற்று
254	18	முடியும்'	முடிபின்'
256	5	வாழ்க்கையா'	வாழ்க்கையர்'
256	20	கிழவன்	கிறைவன்
257	7	சாலநட'	சாரநட'
259	12	போற்றல் வேண்டிம்	'போற்றல் வேண்டிம்'
259	22	ஆண்டு	ஆண்டு ஆண்
260	26	என்றார்	என்றார்

